Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu tại khu chợ đồ cổ Phan Gia Viên sầm uất, nơi Cố Thành – một thanh niên trẻ tuổi, tuấn tú – đang quản lý cửa tiệm gia truyền mang tên Tàng Bảo Trai.

Thực chất, Cố Thành là một người xuyên không từ thế giới khác đến, nhập vào thân xác của nguyên chủ vốn đã qua đời vì chướng khí khi đi khảo cổ ba năm trước.

Cố Thành thừa hưởng ký ức, kiến thức giám định cổ vật và sản nghiệp của gia đình, nhưng cuộc sống của hắn vẫn trôi qua khá bình lặng cho đến khi một vị khách đặc biệt xuất hiện.

Một thanh niên mặc vest bước vào Tàng Bảo Trai, ngạo nghễ chê bai toàn bộ cổ vật trong tiệm là "rác rưởi".

Người này chính là Giải Vũ Thần – đương gia nhà họ Giải, một trong Lão Cửu Môn lừng lẫy.

Cuộc tranh cãi dẫn đến một vụ cá cược: Giải Vũ Thần thách Cố Thành giám định một miếng ngọc bội đeo trên cổ hắn.

Nếu Cố Thành thua, hắn sẽ mất đi con tỳ hưu bằng đồng trấn phong thủy của tiệm.

Ngay khoảnh khắc Cố Thành chạm tay vào miếng ngọc, một luồng điện chạy qua người, kích hoạt "bàn tay vàng" (hệ thống) của hắn.

Trước mắt hắn hiện lên những dòng chữ mô tả chi tiết về vật phẩm: Tên gọi, Đẳng cấp, và Năng lực đặc biệt.

Hắn phát hiện ra miếng ngọc không chỉ là đồ cổ mà là một "Thần vật" có khả năng ngưng thần tĩnh khí, và con tỳ hưu trong tiệm hắn cũng là một pháp khí chiêu tài.

Nhờ năng lực này, Cố Thành thắng cược, khiến Giải Vũ Thần phải tâm phục khẩu phục.

Từ đây, cánh cửa dẫn đến một thế giới ngầm bí ẩn được mở ra.

Cố Thành biết được sự tồn tại của "Thần vật" – những cổ vật mang năng lực siêu nhiên như pháp bảo trong truyền thuyết.

Hắn cũng phát hiện ra cha mình, Cố Tứ Hải, từng là một tay trộm mộ lẫy lừng đã từng cướp đi một lô Thần vật từ tay Lão Cửu Môn, hiện đang cất giấu những báu vật như "Trúc giản truyền công" (chứa bí kíp Thai Tức Pháp), dao găm Tiểu Thần Phong (trấn yêu trừ tà), và bình ngọc Quỳnh Tương (luyện rượu tiên).

Với khát vọng sưu tầm Thần vật và gia tăng sức mạnh, Cố Thành bắt đầu dấn thân vào con đường thám hiểm mạo hiểm.

Định mệnh đưa đẩy hắn gặp gỡ Vương Khải Tuyền (Bàn Tử) và Hồ Bát Nhất – những nhân vật huyền thoại trong giới trộm mộ (Mô Kim Hiệu Úy).

Nhận ra thân phận của họ và giá trị của những miếng ngọc bội họ sở hữu, Cố Thành dùng tiền bạc và sự hiểu biết về bí mật gia thế để chiêu mộ cả hai gia nhập đội ngũ của mình.

Chuyến đi đầu tiên của bộ ba đưa họ đến vùng biên giới, nơi có tin đồn về mộ của Liêu Quốc Thái Hậu nhưng thực chất lại ẩn chứa một căn cứ quân sự bí mật của Quan Đông quân Nhật Bản trong lòng núi.

Tại đây, Cố Thành thể hiện năng lực vượt trội nhờ tu luyện Thai Tức Pháp và sự hỗ trợ của các Thần vật.

Họ phải đối mặt với những sinh vật kinh hoàng: một con Giao Long (rắn khổng lồ thành tinh) hung dữ, những xác ướp biến dị (Bạch Mao Cương) và những vong hồn tiểu quỷ bị phong ấn trong quan tài đồng.

Trận chiến trong lòng núi diễn ra vô cùng ác liệt.

Cố Thành dùng dao Tiểu Thần Phong và rìu Khai Sơn (một pháp khí khác tìm được) để tiêu diệt Giao Long và lũ cương thi, thu được những chiến lợi phẩm quý giá như "Kim Trản Trường Sinh Quả" (tăng cường tu vi và thể chất) và thịt Giao Long (đại bổ).

Chuyến đi không chỉ giúp Cố Thành khẳng định vị thế thủ lĩnh mà còn thắt chặt tình anh em với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Trở về thành phố Yến Bắc, danh tiếng của Cố Thành bắt đầu vang xa.

Hắn tham gia buổi đấu giá tại Khách sạn Tân Nguyệt lừng danh, nơi hội tụ những nhân vật máu mặt nhất của giới thượng lưu và Lão Cửu Môn.

Tại đây, Cố Thành không ngần ngại chi ra số tiền khổng lồ để tranh đoạt những Thần vật hiếm có như "Hồ Lô Tiên Nhưỡng" (bình chứa không gian trữ vật lỏng), gây chấn động toàn hội trường và thu hút sự chú ý của Doãn Nam Phong – bà chủ khách sạn.

Tuy nhiên, tham vọng của Cố Thành chưa dừng lại.

Sự xuất hiện của Shirley Dương và Giáo sư Trần với tấm bản đồ dẫn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành đã mở ra một hành trình mới nguy hiểm hơn gấp bội.

Biết trước những bí mật về lời nguyền và kho báu nơi sa mạc, Cố Thành quyết định gia nhập đoàn khảo cổ, dẫn dắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tiến về phía sông băng Côn Luân và sa mạc Taklamakan, nơi những bí ẩn ngàn năm và những Thần vật mạnh mẽ nhất đang chờ đợi hắn khám phá.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 1

"Rác rưởi!" "Rác rưởi!" "Toàn rác rưởi!" Trong Tàng Bảo Trai, một thanh niên mặc bộ vest lịch lãm nhìn lướt qua các loại cổ vật bày trên kệ, vẻ mặt tuấn tú tràn đầy vẻ khinh thường, miệng thì không chút khách khí thốt ra hai từ đó.

"Rác rưởi!" Cố Thành đang ngồi đọc sách ở quầy thu ngân lập tức không ngồi yên được nữa.

Anh bước ra khỏi quầy, ra hiệu cho nhân viên đứng sang một bên.

"Vị tiên sinh này, xin hãy nói chuyện tôn trọng một chút," Cố Thành trầm giọng nói.

"Tàng Bảo Trai của tôi tuy không phải cửa hàng cổ vật lớn nhất Phan Gia Viên, nhưng hàng hóa của nhà tôi trong toàn bộ Phan Gia Viên cũng phải thuộc loại hàng đầu, ngay cả Tụ Bảo Lâu cũng không dám nói hàng hóa của nhà tôi toàn là rác rưởi!" Thanh niên cười khẩy: "Thế rác rưởi thì không được người ta nói sao?

Tôi đến Tàng Bảo Trai này vì danh tiếng, vốn tưởng sẽ có thu hoạch gì đó, ai dè lại không có...

Đừng gọi là Tàng Bảo Trai nữa, đổi tên thành Bãi Rác đi." Cho dù Cố Thành có tính tình tốt đến mấy, cũng bị thanh niên này chọc giận.

"Thật là cuồng vọng, tôi thấy cậu căn bản là một công tử bột bất học vô thuật, chẳng hiểu cái quái gì cả.

Còn dám nói năng bừa bãi ở đây nữa chứ." Hai người trông như vệ sĩ đứng sau lưng thanh niên nghe vậy, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, định bước lên.

Thanh niên giơ tay ngăn hai người lại, cười nói: "Bản thiếu gia

xưa nay đều lấy lý phục người, chưa từng làm chuyện ỷ thế hiếp người.

Vì tôi đã nói cửa hàng này toàn rác rưởi, nên tôi sẽ khiến cậu tâm phục khẩu phục." Anh ta đi đến ghế khách ngồi xuống, bắt chéo chân, cười nhẹ hỏi: "Cậu có hiểu biết về cổ vật không?" Cố Thành cười lạnh một tiếng.

Nhân viên bên cạnh anh đầy vẻ kiêu ngạo nói: "Thiếu gia nhà chúng tôi từ nhỏ đã thiên tư thông tuệ, được mệnh danh là thần đồng tuổi trẻ, sáu tuổi bái Chu đại sư làm thầy, học giám định bảo vật, mười ba tuổi đã tinh thông giám định cổ vật, mười sáu tuổi tiếp quản Tàng Bảo Trai, đến nay chưa từng nhìn nhầm món nào, được giới trong nghề xưng là Hoàng Kim Nhãn." "Hoàng Kim Nhãn?!" Thanh niên nghe xong như thể nghe được chuyện cười, đột nhiên cười phá lên.

Cố Thành bị cười đến mức mặt càng lúc càng khó coi.

Khi sắp nổi giận, thanh niên kia bỗng nhiên tháo một mặt dây chuyền ngọc từ cổ xuống.

"Hoàng Kim Nhãn, đã lợi hại như vậy, hãy giám định cái mặt dây chuyền ngọc này của tôi đi.

Chỉ cần cậu có thể nói ra được một hai ba điều về nó, thì tất cả hàng hóa trong cửa hàng hôm nay, tôi sẽ mua hết." "Nếu không nói được..." Thanh niên nhìn quanh cửa hàng một vòng, cuối cùng chỉ vào một bức tượng tỳ hưu bằng đồng chỉ lớn bằng lòng bàn tay, đặt ở vị trí phong thủy phía sau quầy thu ngân, nói: "Thì cậu thua tôi cái này đi.

Cửa hàng này, cũng có chút ý nghĩa." Cố Thành nhìn theo ngón tay của anh ta, nhìn về phía con tỳ hưu kia, trong lòng đột nhiên thấy kỳ lạ.

Con tỳ hưu đó được bố anh đặt ở đó từ rất lâu, dùng để bày trận phong thủy.

Ông còn đặc biệt dặn dò rằng tuyệt đối không được động vào con tỳ hưu đó.

Lúc đó anh thấy kỳ lạ, cảm thấy bố mình có hơi khoa trương rồi.

Sau đó anh đã giám định đi giám định lại con tỳ hưu đó mấy lần, và rất chắc chắn rằng nó chỉ là một bức tượng đồng không đáng tiền, nhiều nhất cũng chỉ đáng hai ba nghìn tệ.

Cái tên công tử bột cuồng vọng không giới hạn này sao lại chỉ độc nhìn trúng nó?

Lẽ nào thật sự có huyền cơ gì?

Cố Thành lập tức do dự.

Thanh niên thấy vậy, lập tức cười nhạo: “Sao?

Không dám à?

Không có tự tin, không có gan ư?” Cố Thành cũng là một thanh niên trẻ, thực sự không nuốt trôi cục tức này, nghiến răng nói: “Hàng hóa của nhà tôi không hề rẻ đâu, tôi sợ cậu không có đủ tiền!” “Được!

Vì cậu đã nguyện ý tặng tiền cho tôi tiêu, sao tôi có thể không nhận chứ?

Một lời đã định, thua rồi thì không được hối hận!” Nói xong, Cố Thành đeo găng tay, cẩn thận cầm lấy mặt dây chuyền ngọc.

Kết quả, vừa cầm mặt dây chuyền ngọc vào tay, toàn thân anh giật bắn lên một cái, như thể giữa mùa hè nóng nực bị dội một gáo nước đá lạnh buốt.

Chương 2

Tinh thần lập tức tỉnh táo, sự chú ý tập trung cao độ.

Tâm trạng căng thẳng ban đầu cũng đột nhiên bình ổn trở lại, trở nên yên tĩnh và bình hòa.

Cố Thành chấn động trong lòng.

Mặt dây chuyền ngọc thật thần kỳ!

Anh cũng từng nghe nói, một số cổ ngọc sẽ có những công hiệu phi thường.

Anh vẫn luôn cho rằng đó là những lời đồn đại.

Không ngờ hôm nay lại thật sự gặp phải!

Với sự tò mò mãnh liệt, anh bắt đầu giám định kỹ lưỡng.

Đây là một khối ngọc điêu.

Điêu khắc Văn Thù Bồ Tát.

Có thể thấy tay nghề của bậc thầy điêu khắc siêu quần, điêu khắc Bồ Tát từ bi hiền hậu, thần vận phi phàm.

Với nhãn lực của Cố Thành, anh nhanh chóng nhận ra khối cổ ngọc này hẳn là tượng Văn Thù Anh Lạc thời Tống.

Bất kể ngọc chất hay điêu khắc, đều chứng minh điều này.

Nhưng... quá đơn giản!

Trong Phan Gia Viên, tùy tiện tìm một người có chút nhãn lực đều có thể nhận ra điều này.

Giống như trong đề thi đại học, đột ngột xuất hiện một bài toán số học, đề bài 1+1 = ?

Điểm số lại lên tới 20 điểm.

Trực tiếp khiến người ta không biết làm.

Kẻ ngốc cũng biết 1+1=2, nhưng ai dám điền?

Đáp án có thể đơn giản như vậy sao?!

Cố Thành cũng không tin, thanh niên này sẽ ra một món đồ đơn giản như vậy để khảo nghiệm.

Huống chi, anh đã xác định khối mặt dây chuyền ngọc này không tầm thường.

Đáp án tuyệt đối không thể đơn giản như vậy!

Thế là anh tập trung tinh thần, càng cẩn thận kiểm tra mặt dây chuyền ngọc.

Khi tinh thần tập trung cao độ, bên cạnh mặt dây chuyền ngọc trước mắt, cực kỳ đột ngột xuất hiện một vài dòng chữ.

Những dòng chữ này như thể tín hiệu thu sóng kém vậy, mơ hồ không rõ, nhấp nháy không ngừng.

Anh giật mình.

Tinh thần vừa thả lỏng, những dòng chữ đó biến mất, như thể ảo giác vậy.

Cố Thành có chút kinh nghi bất định.

Anh hít một hơi sâu, tiếp tục nhìn mặt dây chuyền ngọc.

Nhưng khi sự chú ý của anh tập trung cao độ, những dòng chữ đó lại xuất hiện.

Lần này, Cố Thành không hề hoảng sợ, ngược lại còn sinh ra hứng thú với những dòng chữ đó.

Tiếp đó anh bất ngờ phát hiện, chỉ cần tập trung chú ý, những

thông tin chữ viết đó sẽ xuất hiện.

Càng tập trung chú ý, thông tin chữ viết càng rõ ràng.

Ngược lại, nếu chú ý không tập trung, thông tin chữ viết sẽ trở nên mơ hồ, thậm chí biến mất.

Sau một thời gian ngắn luyện tập, cuối cùng anh cũng nhìn rõ được những thông tin chữ viết đó: 【Tên vật phẩm 】: Bồ Tát Linh 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Cực phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm 】: Ngưng thần tĩnh khí, hộ linh tránh tà 【Mô tả vật phẩm 】: Được cúng dường trăm năm trước tượng Phật Văn Thù Bồ Tát, được đại sư khai quang, có thể khiến tinh thần ngưng tụ, tâm khí bình hòa, bảo vệ linh hồn, bách tà bất xâm.

"Đù!" Cố Thành suýt nữa thì kêu to.

May mà anh kịp thời phản ứng, nuốt hết những lời tiếp theo vào bụng.

"Mình... mình sao thế này?" "Chẳng lẽ...

đã kích hoạt ngón tay vàng?" Để chứng minh suy nghĩ trong lòng, anh nhìn về phía các cổ vật trong cửa hàng. 【Tên vật phẩm 】: Chén mã não đầu thú 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Không 【Năng lực vật phẩm 】: Không 【Mô tả vật phẩm 】: Đồ uống có cồn có lịch sử 627 năm. ..... 【Tên vật phẩm 】: Nhẫn ngọc Điền Hoàng 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Không 【Năng lực vật phẩm 】: Không 【Mô tả vật phẩm 】: Ngọc khí có lịch sử 384 năm. ..... 【Tên vật phẩm 】: Đồ sứ Linh Lung 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Không 【Năng lực vật phẩm 】: Không 【Mô tả vật phẩm 】: Đồ sứ có lịch sử 1018 năm. .....

Mẹ kiếp!

Cố Thành trong lòng cuồng hỉ.

Lần này thật sự là trâu bò đại phát!

Chỉ cần tập trung chú ý, anh có thể nhìn thấy thông tin của mỗi món cổ vật.

Thủ đoạn nghịch thiên như vậy, đơn giản là một loại hack siêu cấp mà.

Sau này đi giám định bảo vật, tìm đồ hiếm, khảo cổ, chẳng phải cứ như đi chơi sao?!

Đừng nói đến Phan Gia Viên bé nhỏ, toàn bộ giới cổ vật trên thế giới, anh đều có thể đi ngang rồi.

Anh cũng phát hiện ra.

Thanh niên kia nói đúng là không sai.

Mặc dù các cổ vật trong cửa hàng đều là thật, nhưng đều là những di vật lịch sử bình thường.

So với mặt dây chuyền ngọc kia, thì đúng là rác rưởi.

Khối mặt dây chuyền ngọc đó, là một cực phẩm pháp khí trong truyền thuyết!

Sở hữu những thần hiệu không thể tưởng tượng nổi, như những pháp bảo trong truyện tiên hiệp vậy.

"Đúng rồi, vừa nãy cậu ta nói con tỳ hưu kia có chút ý nghĩa?" Cố Thành nhìn về phía bức tượng tỳ hưu bằng đồng bình thường không có gì đặc biệt trên quầy thu ngân.

Chương 3

【Tên vật phẩm 】: Thôn Thiên Tỳ Hưu 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm 】: Chiêu tài tiến bảo 【Mô tả vật phẩm 】: Tỳ hưu phong thủy được cao nhân khai quang, có thể hội tụ tài khí, tụ long bảo khí.

"Mẹ kiếp!" Mắt Cố Thành suýt nữa thì lồi ra.

Con tỳ hưu này, thật sự là một bảo bối?!

Thảo nào thanh niên kia lại đề nghị đánh cược.

Hóa ra mục tiêu của hắn là con tỳ hưu này?!

Ấy!

Món đồ này đã ở dưới mí mắt mình bao nhiêu năm rồi, mình còn không nhìn ra.

Sao hắn ta lại nhìn ra được?!

Chẳng lẽ hắn cũng có ngón tay vàng?!

Ánh mắt kỳ lạ của anh nhìn về phía thanh niên.

Thanh niên cảm nhận được ánh mắt của anh, thiếu kiên nhẫn nói: "Hoàng Kim Nhãn, rốt cuộc có làm được không hả?" Cố Thành trong lòng cười lạnh.

Đặt mặt dây chuyền ngọc lại trước mặt thanh niên: "Cậu thật sự nguyện đánh cược chịu thua sao?!" Thanh niên: "Lời nói của bản thiếu gia, chưa từng nuốt lời." Cố Thành: "Nếu đã như vậy, tôi cũng không chiếm tiện nghi của cậu.

Nếu tôi không nói ra được cái gì, thì con tỳ hưu kia, cộng thêm cửa hàng của tôi, đều là của cậu." "Nhưng nếu tôi may mắn, nhận ra được

mặt dây chuyền ngọc này, tôi cũng không cần mua hết hàng hóa trong cửa hàng của tôi." Anh chỉ vào mặt dây chuyền ngọc: "Cậu đưa nó cho tôi là được." "Sao?!" Nghe lời của Cố Thành, vẻ mặt cuồng vọng của thanh niên lập tức khựng lại.

Anh ta nhìn chằm chằm Cố Thành một lát, đột nhiên thu lại vẻ mặt cuồng vọng.

Thoáng chốc, như thể biến thành một người khác vậy.

Khí chất toàn thân thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Vị thiếu gia nhà giàu kiêu ngạo vô lễ đã biến mất, thay vào đó là một công tử quý tộc tri thư đạt lễ, nhưng tâm tư lại thâm trầm.

Anh ta cười tự giễu: "Xem ra, cậu thật sự đã nhận ra mặt dây chuyền ngọc này của tôi rồi." Cố Thành cũng cười nhẹ: "Cậu có thể cá là tôi đang lừa cậu mà." Thanh niên nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần thiết.

Vì cậu có khả năng nhận ra mặt dây chuyền ngọc này của tôi, tôi không thể mạo hiểm đánh cược với cậu.

Tráng sĩ đoạn cổ tay, kịp thời dừng tổn thất mới là việc người thông minh nên làm." "Mặc dù tôi trở mặt, không có mặt mũi, nhưng tôi có thể bảo toàn mặt dây chuyền ngọc.

Về con tỳ hưu mà cậu muốn, tôi có thể tìm cách khác." "Biết rõ không thể làm mà vẫn cố làm, thành công thì gọi là dũng cảm, thất bại thì ngu xuẩn đến tột cùng." Nghe thanh niên thay đổi lời nói, Cố Thành cũng không khỏi có chút bội phục anh ta.

Có thể cúi có thể duỗi, tự vả vào mặt mình.

Nghe thì đơn giản, nhưng mấy ai thật sự làm được.

Người thật sự thành đại sự, thường sẽ không quá để ý đến thể

diện.

Họ biết cách vứt bỏ cái gọi là thể diện vào những thời khắc then chốt, lựa chọn cúi đầu.

Chỉ có những người như vậy mới cuối cùng thành công.

Bởi vậy Lưu Bang có thể làm Hoàng đế, Hạng Vũ thì tự vẫn ở Ô Giang.

"Cậu có chút thú vị đấy, làm quen nhé, tôi tên Giải Vũ Thần." Thanh niên vươn tay.

"Tôi tên Cố Thành." Cố Thành bắt tay anh ta, vừa buông ra, đột nhiên vẻ mặt anh sững lại.

"Cậu tên gì?" Anh hỏi lại với vẻ mặt nghi ngờ mình nghe lầm.

Thanh niên liền lặp lại một lần nữa: "Giải Vũ Thần." Cố Thành: "Giải trong giải thích?

Vũ trong mưa?

Thần trong thần phục?" Giải Vũ Thần gật đầu.

Cố Thành đột nhiên đứng bật dậy, trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Giải Vũ Thần.

"Người của Lão Cửu Môn?!" "Gia chủ của Giải gia?" "Cháu nội của Giải Cửu gia, con trai của Giải Liên Hoàn?!" Giải Vũ Thần có chút ngạc nhiên: "Cậu biết tôi?" Cố Thành há miệng, nhưng không biết nên nói gì.

Trong lòng như có cơn bão cấp mười tám càn quét vậy, long trời lở đất, sóng gió cuồn cuộn.

Cố Thành là một kẻ xuyên việt.

Ba năm trước, chủ cũ theo đạo sư đi hiện trường khảo cổ, kết quả

không cẩn thận trúng chướng khí, một mạng ô hô.

Sau đó Cố Thành chiếm tổ chim sẻ.

Không chỉ kế thừa ký ức, kiến thức và kinh nghiệm về khảo cổ, giám định bảo vật của chủ cũ, mà còn trở thành ông chủ trẻ của Tàng Bảo Trai, một tài sản hàng trăm triệu.

Cố Thành trong lòng cười khổ.

Chẳng lẽ mình sẽ nói cho cậu ta biết, mình đã xem tiểu thuyết và phim truyền hình 《Đạo Mộ Bút Ký》?

Đối với chuyện của Lão Cửu Môn thì biết như lòng bàn tay?

Không thể nào!

Nhân vật trong tiểu thuyết lại chạy ra thế giới hiện thực sao?

Chẳng lẽ mình không xuyên việt đến không gian song song?

Mà là xuyên việt đến thế giới trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình 《Đạo Mộ Bút Ký》?

Thảo nào...

Vừa nãy Cố Thành vẫn luôn cảm thấy thanh niên này có chút quen mắt, không biết đã nhìn thấy ở đâu.

Bây giờ thì chắc chắn là đã thấy trong phim truyền hình rồi.

Thấy Giải Vũ Thần nhìn mình một cách kỳ lạ, Cố Thành vội vàng phủi trách nhiệm.

"Đừng hiểu lầm!

Tôi đều nghe ông nội tôi kể đấy." "Ông nội tôi cũng từng lăn lộn giang hồ, sau đó nghỉ hưu, kể cho tôi nghe chuyện giang hồ, bao gồm cả chuyện Lão Cửu Môn, ông đều kể cho tôi nghe." Giải Vũ Thần trầm ngâm một lát, rồi cười: "Không ngờ, bây giờ vẫn còn có người

nhớ đến Lão Cửu Môn.

Nhưng tôi khuyên cậu, chuyện Lão Cửu Môn thì người ngoài biết rất ít, tốt nhất đừng nói lung tung ra ngoài, tránh gây phiền phức không đáng có." "Cái này cậu có thể yên tâm!" Cố Thành hứa hẹn: "Cá nhân tôi là người biết giữ bí mật nhất." Mình biết vô số bí mật, thiếu gì mấy chuyện của Lão Cửu Môn?

Giải Vũ Thần chỉ vào con tỳ hưu kia: "Ra giá đi?" Cố Thành lắc đầu: "Đó là bảo bối gan ruột của bố tôi, tôi không thể bán được." "Vậy mặt dây chuyền ngọc của tôi thì sao, thế nào, cậu bán không?" Giải Vũ Thần cười nhẹ: "Cậu nghĩ tôi sẽ thiếu tiền sao?

Cái tôi thiếu là bảo bối!" Mắt Cố Thành đảo qua đảo lại, rồi ngồi xuống bên cạnh Giải Vũ Thần, ghé sát vào hỏi: "Này, nói tôi nghe, mặt dây chuyền ngọc kia là sao vậy?" Giải Vũ Thần: "Cậu không nhìn ra sao?" Cố Thành: "Ý tôi là, mặt dây chuyền ngọc của cậu hình như có một loại tác dụng thần kỳ nào đó?

Không giống cổ ngọc bình thường." Giải Vũ Thần do dự một lát: "Được rồi, vì cậu đã phát hiện ra, tôi sẽ nói cho cậu biết, thật ra chuyện này cũng không phải bí mật gì.

Tôi hỏi cậu trước, cổ vật là gì?" Cố Thành trả lời: "Cổ vật là đồ vật cổ đại, di sản văn hóa do tổ tiên để lại, vật phẩm quý hiếm, trên đó ghi chép lịch sử, văn hóa, các loại thông tin của người xưa, nên rất quý hiếm..." Giải Vũ Thần ngắt lời Cố Thành: "Đó đều là những bài học cậu học thuộc, đều là những thứ trên sách vở." "Sách là do người viết, những thứ trên sách là những thứ người khác nhồi nhét cho cậu.

Cậu phải học cách suy nghĩ!" "Thế này đi, tôi đổi cách hỏi khác." "Cậu thấy một đồng tiền đồng Song Kỳ năm trăm văn, trị giá mấy chục vạn, có hợp lý không?" "Ách..." "Cậu thấy một món đồ sứ Nhữ Diêu, trị giá mấy chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, có hợp lý

không?" "Ách..." Cố Thành có chút á khẩu không nói nên lời.

Thực ra sau khi xuyên việt, tiếp xúc với ngành này, lần đầu tiên anh đặt ra câu hỏi này.

Ngành cổ vật này chẳng phải đang thu thuế IQ sao?

Giống như những chiếc túi hàng hiệu, giày hàng hiệu kia, động một cái là mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn, hàng trăm vạn, kẻ ngốc cũng biết không đáng nhiều tiền như vậy.

Chương 4

Anh không hiểu những người mua bán cổ vật kia, rốt cuộc là vì cái gì?

"Nhưng..." Giải Vũ Thần đột nhiên lại nói: "Giả sử đồng tiền đồng đó, món đồ sứ đó, giống như mặt dây chuyền ngọc của tôi, khi sở hữu những thần hiệu không thể tưởng tượng được, cậu thấy nó có đáng giá không?" Cố Thành thậm chí không cần suy nghĩ, thốt ra: "Đù!

Thế thì chắc chắn đáng giá chứ." Rồi vẻ mặt anh sững lại, lập tức phản ứng: "..." Giải Vũ Thần tiếp tục nói: "Từ xưa, có truyền thuyết về thần vật.

Nguồn gốc thần vật không thể khảo chứng, không ai biết chúng xuất hiện từ khi nào.

Truyền thuyết về thần binh lợi khí, chậu tụ bảo, dạ minh châu, các loại pháp bảo tiên khí trong truyện thần thoại, thậm chí cả tiên dược trường sinh bất lão trong truyền thuyết, thực ra đều có thể là thật." "Những thần vật này đều đã biến mất trong dòng chảy lịch sử, nhưng cũng có rất nhiều thần vật được lưu truyền lại." Cố Thành há hốc mồm, cảm giác Giải Vũ Thần như đang kể chuyện.

Nhưng câu chuyện này, lại mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho anh.

"Thần vật vì niên đại đã xa xưa, dần dần bị người ta coi là cổ vật bình thường, tiến hành mua bán.

Nhưng những truyền thuyết liên quan đến thần vật thì chưa bao giờ bị đứt đoạn, vẫn luôn được lưu truyền." "Thời hiện đại, việc giao lưu thông tin càng thuận tiện hơn, dần dần, chuyện về thần vật được ngày càng nhiều người biết đến.

Nhưng thần vật và cổ vật lẫn lộn vào nhau, cực kỳ khó phân biệt." "Ví dụ như mặt dây chuyền ngọc của tôi, không mấy ai có thể nhìn ra sự huyền diệu của nó, trong mắt người khác, nó chỉ là một mặt dây chuyền ngọc đời Tống bình thường.

Vì vậy người ta đều mua cổ vật về nhà, rồi từ từ nghiên cứu." "Dần dần, một số thần vật liên tục được phát hiện.

Những phú hào quyền quý đó càng trở nên điên cuồng hơn.

Trên có chính sách, dưới có hưởng ứng, cũng dẫn đến ngành cổ vật ngày càng phồn vinh." Cố Thành hoàn toàn ngớ người.

Đột nhiên hỏi: "Vậy làm sao để phân biệt thần vật và cổ vật?

Tôi thấy cậu hình như dễ dàng phân biệt được." Giải Vũ Thần nhìn anh, rồi cười: "Cái này thì tôi không thể nói cho cậu biết được." Anh ta đứng dậy, chỉnh lại quần áo: "Nội hàm của Lão Cửu Môn, còn vượt xa tưởng tượng của cậu nhiều." Nói xong, anh ta quay người bước ra ngoài: "Đi thôi, hậu hội hữu kỳ." Cố Thành không giữ lại.

Sau khi tiễn Giải Vũ Thần rời đi, anh quay lại quầy thu ngân, lấy con tỳ hưu kia, một lần nữa tập trung chú ý.

Mất hơn mười giây, thông tin chữ viết mới trở nên rõ ràng và ổn định.

Anh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sợ rằng ngón tay vàng là do mặt dây chuyền ngọc kia mang lại, nếu rời khỏi mặt dây chuyền ngọc, ngón tay vàng sẽ biến mất.

"Xem ra mình đoán không sai." "Không liên quan đến mặt dây chuyền ngọc, đó là thiên phú dị năng của mình." "Mình không phát hiện ra là vì tinh thần mình không tập trung, chú ý lực không đủ cao.

Lần này vì mặt dây chuyền ngọc kia giúp mình ngưng tụ tinh khí

thần, tập trung chú ý, nên mới kích hoạt được.

Vì vậy bây giờ không có mặt dây chuyền ngọc, mình cũng có thể vận dụng được rồi." "Chỉ là thời gian có hơi lâu, mỗi lần cần hơn mười giây, nếu có mặt dây chuyền ngọc trong tay, nhiều nhất chỉ hai ba giây." "Xem ra mình cần tìm cách kiếm một vài thần vật giúp tăng cường tinh thần lực, nâng cao chú ý lực." Anh lập tức có chút nóng nảy.

Dù sao thì đột nhiên có thêm một loại thiên phú dị năng tương tự 'thuật giám định' như vậy, ai mà chẳng muốn ra ngoài thử nghiệm một phen chứ.

Anh dặn dò nhân viên trông coi cửa hàng, sau đó liền ra ngoài 'tìm bảo vật'.

Phan Gia Viên.

Vì cơn sốt cổ vật, cộng thêm đủ loại câu chuyện nhặt được của quý thần kỳ, đã thu hút mọi người đến đào vàng, mơ ước một đêm phát tài.

Vì vậy mỗi ngày ở Phan Gia Viên đều đông nghịt người, đều là để tìm kho báu.

Thực ra những câu chuyện nhặt được của quý kia cơ bản đều là giả.

Thật sự cho rằng nhặt của quý dễ dàng như vậy sao?

Đó đều là do những kẻ có dụng tâm khác cố ý bịa đặt ra, thu hút những kẻ ngu ngốc.

Mấy gã bán hàng rong đó, ai nấy cũng đều là tinh quái, sao có thể dễ dàng để cậu nhặt được của quý chứ?

Cố Thành vẻ mặt nhàn nhã, đi ung dung tự tại trên đường lớn.

Dọc đường, những người bán hàng rong hai bên đều chào hỏi anh.

"Ối, Tiểu Cố gia, đi dạo à?" "Tiểu Cố gia, ăn cơm chưa?" "Tiểu Cố gia, hôm nay trông cậu còn đẹp trai hơn hôm qua đấy." "Tiểu Cố gia, tôi vừa thu được một bảo bối, cậu xem giúp tôi một chút nhé?" Cố Thành vừa ứng phó với mấy người bán hàng rong, vừa lướt mắt nhìn hàng hóa trên các quầy hàng.

Kết quả là lướt nửa con phố, vẫn không tìm thấy một món bảo bối nào.

Đừng nói bảo bối, ngay cả hàng thật cũng ít đến đáng thương.

"Xem ra Giải Vũ Thần nói không sai, thần vật cực kỳ hiếm có, có thể gặp nhưng không thể cầu." Cố Thành lắc đầu thở dài.

Khi thất vọng chuẩn bị quay về, đột nhiên một người đàn ông mập mạp mặc áo khoác bò xông đến, làm bộ thần bí nói với anh: "Ông chủ, tôi có một khối ngọc, cậu có thể xem giúp tôi được không?" Cố Thành nhíu mày nhìn anh ta, có chút quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó.

"Tôi không phải ông chủ, anh tìm nhầm người rồi." Trong Phan Gia Viên, đủ loại người đều có.

Anh chàng béo trước mặt vẻ mặt hung dữ, trông không giống người tốt.

Anh không muốn để ý đến.

"Ấy, đừng thế chứ, tôi vừa nãy đều thấy rồi, nhiều người đều gọi cậu là Tiểu Cố gia mà." "Chắc chắn là cao nhân rồi." "Phiền cậu, xem giúp tôi một chút, tôi xin cảm ơn trước." Nói xong, không cần biết Cố Thành có đồng ý hay không, anh ta lấy ra một khối ngọc thấm đẫm sắc máu từ cổ áo.

Cố Thành vốn định từ chối.

Nhưng khi anh chàng béo lấy khối ngọc đó ra, anh lập tức sững sờ.

Anh định cầm lấy khối ngọc đó.

Nhưng khối ngọc đó lại đang treo trên cổ anh chàng béo, kéo như vậy, liền kéo cả anh chàng béo đến gần.

"Ấy, bỏ ngọc xuống đi." Cố Thành vẻ mặt ghét bỏ nói.

"Được thôi." Anh chàng béo vội vàng tháo ngọc xuống từ cổ.

Cố Thành tập trung tinh thần.

Hơn mười giây sau. 【Tên vật phẩm 】: Ngọc thi 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Không 【Năng lực vật phẩm 】: Không 【Mô tả vật phẩm 】: Cổ ngọc có lịch sử 2208 năm, cũng là chìa khóa cơ quan của con mắt ngọc thạch của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Cố Thành lập tức sững sờ.

Anh xem đi xem lại phần 【Mô tả vật phẩm 】nhiều lần.

Cuối cùng, ngẩng đầu nghi ngờ đánh giá anh chàng béo.

Một lát sau, Cố Thành hỏi: "Anh tên gì?" Anh chàng béo cười hắc hắc: "Tôi tên Vương Khải Toàn." Cố Thành vỗ một cái vào trán mình, vẻ mặt cạn lời.

Loạn rồi, loạn rồi!

Toàn bộ đều loạn hết rồi!

Mẹ kiếp, rốt cuộc là cái quái gì vậy?!

Đầu tiên gặp Giải Vũ Thần trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, tiếp đó lại đụng phải Vương Bàn Tử trong 《Ma Thổi Đèn》!

Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là thế giới nào?

"Cố lão bản, sao vậy?" Vương Khải Toàn kỳ lạ nhìn Cố Thành.

Cố Thành bỏ tay xuống, cạn lời nhìn anh ta, đột nhiên nghĩ đến Vương Bàn Tử là huynh đệ sống chết không rời của Hồ Bát Nhất.

Thế là anh tò mò hỏi: "Anh đi một mình à?" Vương Bàn Tử lập tức lùi lại một bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn anh.

Chương 5

“Làm gì?!

Tôi nói cho cậu biết, tôi từng là lính đó, đối phó ba năm người, không thành vấn đề đâu!” Cố Thành lại một lần nữa đen mặt.

Đồ ngốc này!

Có phải không?

“Ai mẹ kiếp muốn cướp của anh?

Ra ngoài hỏi thăm hỏi han xem, thân phận Tiểu Cố gia của tôi là gì?

Thôi được rồi, lười nói nhiều với anh.

Khối ngọc này, tôi có thể mua.” “Một giá, mười vạn.” Khối ngọc của Vương Bàn Tử, mặc dù niên đại xa xưa, nhưng ngọc chất thực sự bình thường.

Bỏ qua điểm nó là chìa khóa mắt ngọc thạch của Nữ vương Tinh Tuyệt ra thì, giá trị bản thân của nó, nhiều nhất cũng chỉ bảy tám vạn.

Cố Thành đưa mười vạn, đã là giá quá hời rồi.

Vương Khải Toàn nghe mười vạn, lập tức mắt trợn tròn xoe!

“Mười vạn?!” “Thật hay giả vậy?!

Không lừa tôi đấy chứ?!” Cố Thành cạn lời: “Đi theo tôi!” Nói xong, đi về phía Tàng Bảo Trai của nhà mình.

Vương Bàn Tử có chút do dự.

Nhưng mười vạn tệ, anh ta nghiến răng, đi theo sau.

Đến cửa hàng, Cố Thành nói với Vương Bàn Tử: “Đây là cửa

hàng của tôi, không sợ chết thì cứ vào." Vương Bàn Tử nhìn Tàng Bảo Trai cổ kính, lập tức cười hì hì đi theo vào.

"Tiểu Cố gia!

Tiểu Cố gia!" "Thật sự xin lỗi cậu, tôi đáng chết, không nên nghi ngờ cậu." "Cậu người lớn có lượng lớn, đừng so đo với tôi." "Tôi cũng sợ bị người ta lừa, nhiều người đều nhìn chằm chằm khối ngọc của tôi, hôm qua có một kẻ mắt láo liên, miệng nói răng vàng, đòi ba nghìn tệ mua ngọc của tôi, may mà tôi không đồng ý." Cố Thành dừng bước, rồi tiếp tục đi vào cửa hàng.

Phòng tiếp khách, Cố Thành mời Vương Bàn Tử ngồi xuống uống trà.

Rồi hỏi: "Cần tiền mặt, hay chuyển khoản?" Vương Bàn Tử vội vàng nói: "Một vạn tiền mặt, chín vạn chuyển khoản, thẻ của tôi đây." Nói xong, lấy ra thẻ ngân hàng.

Cố Thành gọi nhân viên: "Cầm thẻ này đi tìm Cửu thúc, lấy một vạn tiền mặt, chín vạn chuyển khoản vào tài khoản của anh ta." Thấy Cố Thành sảng khoái như vậy, Vương Khải Toàn lập tức yên tâm.

Anh ta tháo ngọc bội xuống, trực tiếp đưa cho Cố Thành.

Cố Thành nhận ngọc bội, vừa mân mê trong tay, vừa làm như vô ý hỏi: "Vương ca là người Yến Bắc à?" Cố Thành nhận ngọc bội, vừa mân mê trong tay, vừa làm như vô ý hỏi: "Vương ca là người Yến Bắc à?" Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái, đắc ý nói: "Tôi là người Yến Bắc chính gốc đấy." "Trong nhà có người nào không?" "Cũng chẳng còn ai nữa, bố tôi đi lính, hồi trẻ đi dẹp thổ phỉ thì mất rồi.

Mẹ tôi sau đó cũng bị bệnh mà mất." "Tôi ăn cơm của trăm nhà mà lớn lên đấy." Cố Thành gật đầu: "Không có anh chị em nào sao?" Vương Bàn Tử lắc đầu: "Tôi là con một, làm gì có anh chị em nào,

nhưng tôi có một người anh em tốt, không phải anh em ruột, nhưng hơn cả anh em ruột." "Anh ấy cũng đi lính, nhưng cách đây một thời gian đã chuyển nghề rồi, ở quê một thời gian, hai hôm nữa sẽ đến Yến Bắc thành gặp tôi." Nói đến đây, anh ta có chút ngượng ngùng: "Thật ra tôi sống cũng khá thảm, trắng tay không có gì cả.

Nhưng anh em tôi đến rồi, tôi không thể đãi anh ấy sơ sài được, nên mới phải bán khối ngọc gia truyền này." Khớp rồi.

Cố Thành thầm nghĩ.

Hồ Bát Nhất chưa đến Yến Bắc thành hội họp với Vương Bàn Tử.

Anh cũng đã chặn tay Đại Kim Nha để mua ngọc bội của Vương Bàn Tử.

Ước chừng ba người họ sau này sẽ không có giao thiệp với nhau nữa.

Không có Đại Kim Nha, sẽ không được giới thiệu cho giáo sư Trần làm hướng dẫn viên, càng không quen biết Shirley Dương.

Cũng không có một loạt chuyện sau đó.

Chẳng lẽ mình đã thay đổi cốt truyện?

Cố Thành đột nhiên có cảm giác như đang thao túng vận mệnh người khác.

"Cái dòng thời gian này, có hơi hỗn loạn rồi." Cốt truyện của《Ma Thổi Đèn》xảy ra vào những năm 80.

Hiện tại lại là năm 2020.

Cố Thành cười, nói: "Đợi huynh đệ anh đến rồi, hãy đãi anh ấy thật tốt chơi vài ngày.

Nếu không tìm được công việc tốt, có thể liên hệ tôi, biết đâu tôi

có thể giúp được.” Vương Bàn Tử lập tức mừng rỡ: “Ngại quá.” Tôi thấy anh vui vẻ lắm chứ!

Cố Thành nhìn Vương Bàn Tử cười tít mắt, thở dài: “Được rồi, tôi thấy anh cũng khá trọng nghĩa khí, nên mới giúp.

Đây là danh thiếp của tôi, có việc gì thì gọi điện cho tôi.” Nói xong, đưa ra một tấm danh thiếp.

Vương Bàn Tử lập tức nhận lấy, như báu vật mà cất đi.

Buổi tối.

Cố Thành về nhà.

Sau khi gặp mẹ trong bếp, lập tức vội vã lên lầu, tìm bố đang đọc sách trong thư phòng.

Bố của Cố Thành tên là Cố Tứ Hải.

Khi còn trẻ, ông theo ông nội đi khắp nam bắc, kinh doanh cổ vật.

Sau này ông nội tuổi cao, đi lại không được nữa.

Ông liền mở Tàng Bảo Trai ở Phan Gia Viên.

Kể từ khi Cố Thành tiếp quản, Cố Tứ Hải đã nghỉ hưu.

Mỗi ngày nuôi cá trồng hoa, uống trà đánh cờ, không biết thoải mái đến nhường nào.

“Bố, bố có biết về Lão Cửu Môn không?” Cố Thành ngồi phịch xuống ghế sofa, hỏi thẳng.

Cố Tứ Hải sững lại, rồi nhíu mày: “Sao đột nhiên hỏi chuyện này?” Cố Thành liền kể lại toàn bộ chuyện xảy ra ở cửa hàng hôm nay với Giải Vũ Thần.

Bao gồm cả chuyện thần vật.

Anh không hề nói về thiên phú dị năng của mình và chuyện Vương

Bàn Tử.

Cố Tứ Hải nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ông trầm mặc rất lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

“Xem ra, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, tránh không khỏi đâu.” Cố Thành vẻ mặt kinh ngạc: “Bố, ý bố là sao?” Cố Tứ Hải như đang hồi ức, từ từ kể lại.

“Các thành lớn thời cổ đại, đều có chín cổng thành, khách thương muốn ra vào thành đều phải chọn một trong số đó.

Lão Cửu Môn lấy ý nghĩa đó, đại diện cho chín thế lực lớn ở Nam Hồ.” “Lão Cửu Môn bắt nguồn từ Nam Hồ, thế lực lớn mạnh, bao trùm tất cả các khâu buôn lậu văn vật, gần như tất cả những món đồ quý hiếm, muốn tuồn ra khỏi Nam Hồ, nhất định phải qua một trong số đó.

Ở Nam Hồ làm ăn, chỉ có thể chọn một trong chín thế lực lớn, không có con đường nào khác để đi.” “Năm xưa tôi theo ông nội đi khắp nam bắc, cũng có chút danh tiếng.

Kết quả có lần tôi đến Nam Hồ làm ăn, bị người của Lão Cửu Môn chặn lại, tôi và ông nội đều có tính bướng bỉnh, không chịu khuất phục, thế là đã xảy ra xung đột với người của Lão Cửu Môn.” “Những chuyện xảy ra sau đó...” Nói đến đây, Cố Tứ Hải thở dài.

“Tóm lại, chúng tôi đã gây ra không ít chuyện khó chịu, ông nội cũng bị thương.

Sau khi về Yến Bắc thành, xét thấy ông nội đã bị thương, lại tuổi cũng đã cao, không thể lăn lộn được mấy năm nữa, nên tôi quyết định rút khỏi giang hồ.” “Sau đó tôi đổi tên đổi họ, mở Tàng Bảo Trai ở Phan Gia Viên.

Chương 6

Nhiều năm trôi qua như vậy, nếu hôm nay con không nhắc đến, tôi gần như đã quên mất chuyện này rồi." "Vì Giải Vũ Thần xuất hiện, chứng tỏ người của Lão Cửu Môn có thể đã xâm nhập Yến Bắc thành.

Ai, gió mưa sắp nổi rồi." Lời của Cố Tứ Hải khiến Cố Thành có chút chấn động.

Anh không ngờ, gia đình mình lại có ân oán với Lão Cửu Môn như vậy.

"Xung đột năm đó có nghiêm trọng không?" Cố Thành hỏi.

Cố Tứ Hải nhìn anh, thản nhiên nói: "Bố đã cướp một lô thần vật của Lão Cửu Môn." Khụ!

Khụ khụ khụ!

Cố Thành ho sặc sụa, ho đến đỏ bừng mặt.

Rồi trợn tròn mắt, khó tin nhìn bố mình.

Một lô thần vật?!

"A a, bố, một lô thần vật của bố là chỉ bao nhiêu món?" Cố Thành gượng cười hỏi.

Cố Tứ Hải dựa vào ghế sofa, ngửa đầu nhìn trần nhà, im lặng rất lâu, rồi nói: "Khoảng mười món, nghe nói là khai quật được từ cổ mộ ở Bình Nhi Sơn của Miêu Trại Nam Hồ, khi áp giải về thành, bị bố và ông nội phục kích ở ngoài thành, cướp đi toàn bộ." Cố Thành cảm thấy hơi thở của mình có chút gấp gáp.

"Đó là... giết người cướp của sao?!" Anh nuốt nước bọt.

Cố Tứ Hải không trả lời.

Nhưng không trả lời, đôi khi cũng đồng nghĩa với việc mặc nhận.

Cố Thành hoàn toàn ngớ người.

Anh không ngờ ông nội và bố mình lại trâu bò đến vậy.

Chuyện giết người cướp của cũng dám làm.

Mười mấy món thần vật...

Người của Lão Cửu Môn sợ là tức đến bốc khói trên đỉnh đầu rồi chứ?!

Đối với sự lo lắng của bố, Cố Thành lại không nghĩ nhiều như vậy.

Anh rõ ràng.

Kể từ sau cuộc hành động trộm mộ quy mô lớn nhất lịch sử, Lão Cửu Môn thương vong thảm trọng, sau đó lại gặp phải cuộc thanh trừng lớn, hiện tại thực lực đã không còn như xưa.

Hiện tại chỉ còn lại Giải gia, Hoắc gia, và Ngô gia.

Sáu gia tộc khác gần như đã suy tàn.

Đối với Cố gia thì đã không thể tạo thành uy hiếp quá lớn.

Đừng quên, Cố gia những năm nay ở Phan Gia Viên cũng không phải ăn không ngồi rồi.

Người của Lão Cửu Môn hiện tại đều đang bận đối phó với thế lực thần bí kia, và người của Uông gia.

Làm gì có thời gian mà đối phó với anh.

Hiện tại anh lại càng hứng thú hơn với lô thần vật của bố.

"Bố, hắc hắc hắc hắc." Cố Thành xích lại gần Cố Tứ Hải, nắn vai bóp lưng cho ông.

“Sao bố chưa bao giờ kể cho con nghe về chuyện thần vật vậy?” Cố Tứ Hải nheo mắt, lạnh lùng hừ một tiếng: “Tính tình con phiêu phù, tâm khí nóng nảy, lại hay làm theo ý mình, bố vốn định cho con rèn luyện thêm, rồi mới kể con nghe về chuyện thần vật.” “Bây giờ con đã biết rồi, thì bố sẽ nói cho con biết.

Đồ vật quý hiếm đều dễ khiến lòng người xáo động.

Nhưng trước mặt thần vật, lòng tham và dục vọng của con người sẽ được phóng đại vô hạn, nếu không có đủ sự bình tĩnh, chỉ sẽ trở thành con rối của thần vật.

Bố đã thấy quá nhiều người như vậy, không muốn con cũng biến thành như vậy, con hiểu không?!” Cố Thành biết bố làm vậy là vì muốn tốt cho mình.

Anh vội vàng vỗ ngực hứa hẹn: “Bố yên tâm, con là con trai của bố mà, tuyệt đối sẽ không để bố thất vọng đâu.” Cố Tứ Hải: “Hy vọng con nhớ kỹ lời bố.” “Bố, bố lấy thần vật mà nhà mình cất giữ ra cho con xem đi?” Cố Thành trong lòng như mèo cào, sốt ruột nói.

Cố Tứ Hải liếc nhìn anh, trầm ngâm một lát, rồi đứng dậy: “Đi thôi.” Cố Thành vội vàng đứng dậy đi theo bố.

Trong phòng ngủ của Cố Tứ Hải.

Cố Tứ Hải tháo một bức tranh treo trên tường xuống, lộ ra một cái két sắt.

“Bố, cái két sắt này giấu cũng quá ‘LOW’ rồi chứ?” Cố Thành cạn lời than thở.

Cố Tứ Hải trừng mắt nhìn anh: “Vậy con thấy nên giấu ở đâu?

Tia laser hồng ngoại?

Máy dò hồng ngoại cơ thể người?

Công nghệ nhận dạng sinh học?" Cố Thành lập tức cười gượng hai tiếng: "Cái nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, so với những công nghệ cao hào nhoáng kia, đôi khi đồ cũ lại thực dụng hơn." Cố Tứ Hải vừa xoay ổ khóa két sắt, vừa nói.

"Đúng vậy, bố nói đúng, giống như gừng càng già càng cay, bảo đao chưa lão vậy." Cố Thành cúi đầu xu nịnh phụ họa.

Nhanh chóng, két sắt được mở.

Cố Thành nóng lòng nhìn vào.

Chỉ thấy bên trong đặt năm món đồ vật, kích thước khác nhau, chủng loại không đồng nhất.

Có đồ sứ, có ngọc thạch, có thẻ tre...

"Năm đó bố đã cướp của Lão Cửu Môn tổng cộng mười ba món thần vật, những năm nay cũng đã bán đi một số, cũng thu vào một số, ra ra vào vào, bây giờ còn lại năm món." Cố Tứ Hải cẩn thận từng chút một lấy đồ vật bên trong ra.

Dừng lại một chút, lại bổ sung một câu: "Không đúng, sáu món, còn có con tỳ hưu kia nữa." Cố Thành ngẩn ra: "Thần vật cũng đem đi giao dịch sao?" Cố Tứ Hải liếc nhìn anh: "Thần vật dù thần kỳ đến mấy, cũng là vật chết, sao lại không thể giao dịch chứ?

Rất nhiều người có được thần vật, nếu phát hiện không hợp dụng, đều sẽ đem ra giao dịch, có bán lấy tiền, có đổi vật, tóm lại là mỗi người có nhu cầu riêng." "Những siêu phú hào có sở thích sưu tầm, đôi khi vì muốn có được một món thần vật nào đó, cũng nguyện ý đem đồ sưu tầm của mình ra trao đổi." Cố Thành lập tức vỡ lẽ.

Rồi nóng lòng tập trung chú ý, nhìn về phía một bức tượng Quan Âm Bồ Tát cao ba mươi centimet trước mặt. 【Tên vật phẩm 】: Tống Tử Quan Âm 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Hạ phẩm pháp khí

【Năng lực vật phẩm 】: Miên diên tử tự【Mô tả vật phẩm 】: Cúng dường hương hỏa, mỗi ngày thành tâm tụng niệm 《Kinh Quan Âm》, đủ một nghìn biến có thể mang thai sinh con.

Cố Thành: "..." Khi Cố Thành nhìn bức tượng Quan Âm Bồ Tát này, ý nghĩ đầu tiên của anh là liệu nó có giống như Bồ Tát Linh của Giải Vũ Thần không, có thể ngưng tụ tinh thần, tập trung chú ý.

Nhưng anh chết cũng không ngờ, đây lại là Tống Tử Quan Âm!

Mẹ kiếp, thần vật này...

đúng là.

Đối với một số người có nhu cầu, đó là thánh vật.

Nhưng đối với mình...

đột nhiên anh nhớ ra.

Bố thường không hiếu thuận, thường lẩm bẩm muốn sinh một cô con gái ngoan.

Chương 7

Anh vô thức nhìn về phía bố...

Đột nhiên, anh tự tát mình một cái thật mạnh.

“Mẹ kiếp!” “Cố Thành, mày đang nghĩ cái quái gì vậy?

Bố có thể làm được, nhưng cũng phải mẹ có chịu được không chứ?!

Tuổi đã cao rồi còn muốn để bà chịu tội, đơn giản là không phải con người!” Cố Tứ Hải ngạc nhiên nhìn anh: “Sao vậy?” “Ách, không có gì, vừa nãy có một con muỗi bay vào mặt thôi.” Cố Thành cúi đầu, không dám nhìn ông.

Trong lòng chột dạ.

Anh vội vàng kiểm tra món thứ hai.

Một cuộn thẻ tre, trông rất cổ điển.

Cố Thành cẩn thận mở ra xem, là một cuộn Kinh Thi.

Câu đầu tiên: Quan quan sư cưu, tại hà chi châu.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. 【Tên vật phẩm 】: Quan Bí Giản 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm 】: 《Thai Tức Pháp》 【Mô tả vật phẩm 】: Đặt Quan Bí Giản dưới trán, tập trung tinh thần, có thể học được bí thuật.

“Đù!” Cố Thành không nhịn được kêu lên.

Cố Tứ Hải lại nhíu mày nhìn anh.

Anh cười gượng: “Con xem nhiều bảo bối quá, nhất thời tâm trạng kích động.” Đợi Cố Tứ Hải không hài lòng quay đầu đi.

Cố Thành khó kiềm chế được sự cuồng hỉ trong lòng, vồ lấy cuộn thẻ tre vào tay.

“Trời ơi!

Mình không phải đang mơ đấy chứ?!” “Bí tịch tu luyện!” “Phát tài rồi!

Phát tài rồi!” Anh thậm chí còn cảm thấy, chỉ cần có cuộn thẻ tre này là đủ rồi, những thứ khác có xem hay không cũng không sao.

Kích động rất lâu, cuối cùng cũng kìm nén được sự cuồng hỉ trong lòng.

Rồi anh xem món thứ ba.

Một con dấu.

Một con dấu được điêu khắc từ ngọc thạch.

Một con dấu.

Một con dấu được điêu khắc từ ngọc thạch. 【Tên vật phẩm 】: Dương Chi Bạch Ngọc Ấn Chương 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Không 【Năng lực vật phẩm 】: Không 【Mô tả vật phẩm 】: Ngọc thạch cực phẩm có lịch sử 1083 năm.

“Hả!” “Không phải là một con dấu bình thường sao?” “Bố nhìn nhầm rồi sao?” Anh cầm con dấu, hỏi thẳng: “Bố, cái ấn chương ngọc trắng dương chi này, cũng là thần vật à?” “Ừ!” Cố Tứ Hải gật đầu.

“Nhưng...” Cố Thành nghĩ, khối ấn chương ngọc trắng dương chi này là một văn vật bình thường, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Tổng không thể nói là mình có thể nhìn thấy thuộc tính thông tin của nó chứ?

“Hả?” Cố Thành phát hiện hình như mình đã bỏ qua một chuyện.

Mình có thiên phú dị năng, có thể trực tiếp nhìn thấy thuộc tính của cổ vật.

Nhưng người khác phân biệt như thế nào?

Giải Vũ Thần hôm nay đã thể hiện một chiêu, trực tiếp nhìn ra tất cả cổ vật trong cửa hàng đều là bình thường.

Còn nhìn ra con tỳ hưu kia là thần vật.

Bố lại phân biệt như thế nào?

Anh hỏi thẳng.

Cố Tứ Hải lập tức cười: “Bố đang nghĩ, thằng nhóc này phải mất bao lâu mới hỏi bố câu hỏi này chứ.

Xem ra con cuối cùng cũng đã hiểu rồi.” Cố Thành cười hì hì: “Con không hỏi, chẳng lẽ bố cũng không nói cho con biết sao?” Cố Tứ Hải liếc anh một cái, rồi nói: “Con người có ngũ giác, lần lượt là: Nghe, nếm, chạm, ngửi, thấy.” “Cũng gọi là thị giác, thính giác, vị giác, xúc giác, cảm giác!” “Đa số con người ngũ giác bình thường, nhưng cũng có một số ít người ngũ giác nổi bật, ví dụ như truyền thuyết về thiên lý nhãn và thuận phong nhĩ, là những người thị giác và thính giác phát triển đến cực hạn.” “Để giám biệt thần vật, cần đến giác quan thứ năm, tức là những người có cảm giác nổi bật.

Thần vật và văn vật, từ vẻ bề ngoài mà nói, không hề có sự khác biệt.” “Nhưng thần vật vì bản thân có tác dụng thần kỳ không thể tưởng tượng nổi, sẽ tự mang theo một loại từ trường đặc biệt, những người có cảm giác nổi bật sẽ cảm ứng được từ trường này, từ đó phân biệt được thần vật.” Cố Thành có chút ngớ người.

Bằng cảm giác sao?

Sao cảm giác lại không đáng tin cậy như vậy chứ?

“Vậy, Giải Vũ Thần là người có giác quan thứ năm nổi bật, nên mới có thể trong thời gian ngắn như vậy, phát hiện ra tất cả cổ vật trong cửa hàng của con đều là bình thường sao?” “Ừ.” “Có chính xác không?

Có khả năng sai sót không?” “Đương nhiên có khả năng, dù sao đó cũng là cảm giác, cảm giác lại là thứ không rõ ràng, bất kỳ yếu tố môi trường nào cũng có thể ảnh hưởng đến cảm giác.” Cố Thành gật đầu, rồi lại hỏi một câu nữa: “Vậy, làm thế nào để biết thuộc tính của thần vật?

Tác dụng của nó?” Cái này.

Cố Tứ Hải lắc đầu.

“Cái này không ai có thể biết, có thể xác định thần vật thật hay giả đã rất khó khăn rồi, còn về tác dụng của thần vật, chỉ có thể từ từ nghiên cứu, sử dụng các phương pháp khác nhau để thử nghiệm.” Ông chỉ vào năm món thần vật trước mặt, nói: “Năm món đồ này, bố đã nghiên cứu bao nhiêu năm rồi, cũng không tìm ra cách sử dụng của chúng, con có thể biết, khó khăn đến mức nào.” Cố Thành nghe vậy, lập tức trong lòng cuồng hỉ.

Hóa ra thiên phú dị năng của mình trâu bò đến vậy sao?!

Không chỉ có thể xác định thần vật thật hay giả, ngay cả thuộc tính và tác dụng của thần vật cũng có thể nhìn rõ.

“Nghiên cứu thần vật, cần có kiến thức cực kỳ uyên bác và sự kiên nhẫn, phải dựa vào hình dáng, lịch sử, văn hóa, dã sử truyền thuyết và các khía cạnh khác của thần vật để thử nghiệm.” “Ví dụ như bức tượng Quan Âm này.” Cố Tứ Hải chỉ vào nó.

“Trên đời có hàng vạn truyền thuyết về Quan Âm, Quan Âm Bồ

Tát cũng được gọi là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, thế nhân sẽ tạo hình tượng của ngài dựa trên nhu cầu và kỳ vọng đối với Bồ Tát." "Bức tượng Quan Âm này, không phải hình tượng thông thường tay cầm bình ngọc và cành dương liễu.

Trong lòng bế một đứa trẻ.

Có khả năng là Tống Tử Quan Âm." "Nhưng cách sử dụng như thế nào, đến nay bố vẫn chưa nghiên cứu ra phương pháp." Cố Thành có chút kinh ngạc nhìn bố.

Cũng có chút mánh khóe đấy.

Anh nhìn vào ấn chương ngọc trắng dương chi kia, đột nhiên hỏi: "Nếu nó không phải thần vật thì sao?

Chẳng phải thử nghiệm đều vô ích à?" Cố Tứ Hải thở dài: "Tình huống đó cũng phổ biến, có người nghiên cứu một món thần vật mấy chục năm, cuối cùng mới phát hiện ra, đó chỉ là một văn vật bình thường." "Thực ra nghiên cứu thần vật, cũng giống như nghiên cứu đồ cổ văn vật.

Đều cần kiến thức uyên bác, nhãn lực siêu phàm, và sự kiên trì bền bỉ." "Chỉ là thần vật yêu cầu cao hơn mà thôi." "Mỗi món thần vật, đều giống như một câu đố, chờ chúng ta giải mã, mặc dù quá trình vất vả, nhưng khi câu đố được giải mã, cảm giác thành công đó cũng sẽ vô cùng mãn nguyện, khiến người ta vui vẻ sảng khoái!" Cố Thành nhìn bố mình nheo mắt, vẻ mặt thoải mái, như thể đang hồi vị điều gì đó.

Anh rùng mình một cái.

Biểu cảm đó thật là khó coi.

Sau đó lại âm thầm đắc ý.

Quá trình giải đề vất vả?

Cảm giác thành công mãn nguyện?

Vậy là chưa trải nghiệm cái gọi là thi trắc nghiệm mở sách rồi.

Chương 8

Nếu được trực tiếp nhìn đáp án, chẳng phải càng sướng hơn sao?

Được rồi, anh quyết định giúp bố một tay.

"Bố, con có đọc một quyển dã sử, đời nhà Tống Nam Triều có một cư sĩ tên là Biện Duyệt Chi, năm mươi tuổi vẫn không có con cái, lấy thiếp mấy năm cũng không mang thai, liền hướng Bồ Tát cầu xin con cái, phát nguyện tụng 《Kinh Quan Âm》 một nghìn biến.

Từ đó mỗi ngày niệm kinh, khi sắp đủ một nghìn biến thì thiếp đã mang thai, không lâu sau liền sinh hạ một đứa con trai." "Hay là, bố thử xem sao?

Bố cúng dường hương hỏa, thành tâm tụng kinh, niệm đủ một nghìn biến, biết đâu sinh thêm đứa thứ hai lại thành hiện thực thì sao?" Cố Tứ Hải nghe vậy, nhíu mày quát: "Nghiên cứu thần vật, cần phải nghiêm túc và cẩn trọng." "Làm sao có thể tùy tiện, như nói đùa mà định ra phương hướng thử nghiệm chứ." Cố Thành cạn lời: "Bố, con không nói đùa, con nói thật đấy." "Bố cũng nói rồi, nghiên cứu thần vật, cũng cần tham khảo dã sử truyền thuyết, con nói đây là dã sử mà." "Hơn nữa, 《Kinh Quan Âm》 không phải chỉ có hơn hai nghìn chữ sao?

Tính theo một biến mất một tiếng đồng hồ, một nghìn biến là một nghìn tiếng đồng hồ, trừ đi mỗi ngày mười tiếng ăn uống vệ sinh ngủ nghỉ, nhiều nhất ba tháng là có thể hoàn thành, dù sao bố nghiên cứu bao nhiêu năm cũng không có kết quả, không bằng thử xem sao, biết đâu lại có hiệu quả thì sao?" "Khụ khụ khụ." Cố Thành đột nhiên sờ sờ mũi: "Đương nhiên rồi, chuyện sinh đứa thứ hai vừa nãy, thật ra là con nói đùa thôi." "Tốt nhất là đừng thử, con không muốn thấy mẹ

tuổi đã cao còn phải vất vả.

Hãy tìm một người khác đi, tốt nhất là tìm những người hiếm muộn, hy vọng sinh con mong manh, như vậy mới có thể thấy được hiệu quả." Cố Tứ Hải nghe xong, trầm ngâm một lát: "Con nói đúng, đã là Tống Tử Quan Âm, quả thực có thể bắt đầu từ phương diện đó.

Bố sẽ tìm người để thử xem sao." Cố Thành mới yên tâm, rồi nhìn về phía thần vật thứ tư.

Một con dao găm.

Chuôi dao khảm bạch ngọc, có điểm xuyết một chút hồng ngọc.

Vỏ dao đen nhánh, sáng loáng phản quang.

Rút lưỡi dao ra xem, hàn quang ẩm ướt, sắc bén tuyệt luân, lưỡi dao lạnh thấu xương, sâu thẳm như nước.

"Dao găm tốt!" Cố Thành cũng từng giám định một số binh khí cổ đại, ít khi thấy vũ khí nào sắc bén đến như vậy. 【Tên vật phẩm 】: Tiểu Thần Phong 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Thượng phẩm pháp khí. 【Năng lực vật phẩm 】: Trấn yêu, trừ tà. 【Mô tả vật phẩm 】: Được đại tượng sư dùng vẫn thiết đúc tạo, chém sắt như bùn, sắc bén tuyệt luân, sở hữu thần hiệu trấn yêu trừ tà.

"Đồ tốt thật!" Cố Thành mân mê không rời tay.

Nếu không nhầm thì, vũ khí tùy thân của Tổng bả đầu Trần Ngọc Lâu, thủ lĩnh của Thiên Hạ Quần Đạo, hình như cũng tên là Tiểu Thần Phong.

Chẳng lẽ đây chính là con dao đó?

Cố Tứ Hải ở bên cạnh nói: "Đó là đương nhiên, chất liệu của con dao găm này là vẫn thiết, sau đó các đại tượng sư thời cổ đại dùng bí pháp đúc tạo, công nghệ hiện đại cũng không thể tạo ra được con dao

găm tốt như vậy.” “Mặc dù bố không biết tác dụng của nó, nhưng chỉ riêng bản thân con dao găm này, đã là một bảo bối khó có được rồi.

Nên bố vẫn luôn cất giữ, không bán đi.” Cố Thành gật đầu: “Bố quả nhiên có mắt nhìn xa, đây đúng là đồ tốt, không bán đi là đúng đắn.” Cố Tứ Hải trừng mắt nhìn anh: “Dùng từ đó hả!” “Hắc hắc hắc hắc.” Cố Thành cười, nhìn về món cuối cùng.

Một món đồ sứ Thanh Hoa.

Không sai, là đồ sứ Thanh Hoa trong bài hát 《Thanh Hoa Từ》 quái dị mà Châu Kiệt Luân hát.

Có hơi khó đọc.

Tóm lại, là một món đồ đặc biệt quý hiếm.

Trên các sàn đấu giá quốc tế, giá thường lên đến hàng chục triệu, hàng trăm triệu tệ.

Món đồ sứ Thanh Hoa này là một bình rượu.

Mỏng manh tinh xảo, văn hoa phóng khoáng, màu sắc đậm đà, đường nét tinh tế.

Một bảo bối khó có được. 【Tên vật phẩm 】: Quỳnh Tương Ngọc Hồ 【Đẳng cấp vật phẩm 】: Cực phẩm linh khí 【Năng lực vật phẩm 】: Hóa ngọc thành dịch. 【Mô tả vật phẩm 】: Đong đầy quỳnh tương, ngâm linh ngọc vào dung dịch rượu, tám mươi mốt ngày, liền có thể luyện hóa thành Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Cố Thành đột nhiên trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn vào bình rượu này.

Cực phẩm linh khí?!

Quỳnh, Quỳnh Tương Ngọc Dịch?

Cố Thành dụi dụi mắt mình, nghi ngờ mình không nhìn nhầm.

Kết quả hiển thị thông tin chữ viết, mỗi chữ đều không thay đổi.

Cố Thành cảm thấy não mình có chút thiếu dưỡng khí.

Trời ạ, cái này... là bảo bối của tiên gia rồi chứ?!

Biến linh ngọc thành ngọc dịch.

Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Theo nghĩa chữ, Quỳnh Tương Ngọc Dịch chỉ rượu ngon hoặc đồ uống ngọt ngào.

Nhưng trong truyền thuyết thần thoại, đó là loại rượu chuyên dùng trong yến tiệc Bàn Đào của Tây Vương Mẫu.

Có vô số dã sử truyền thuyết đều miêu tả loại tiên tửu này.

Cách gọi không đồng nhất, nhưng công hiệu đều na ná nhau.

Hàm chứa lượng lớn linh khí, có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Tiên dược cải tử hoàn sinh.

Cố Thành không biết Quỳnh Tương Ngọc Dịch thật sự có những thần hiệu này hay không.

Nhưng Quỳnh Tương Ngọc Hồ này là cực phẩm linh khí.

Suy đoán, linh khí hẳn là cấp cao hơn pháp khí.

Vậy thì Quỳnh Tương Ngọc Dịch này tuyệt đối không đơn giản.

Trường sinh bất lão, bạch nhật phi thăng có lẽ không hiện thực.

Nhưng nâng cao thể chất, kéo dài tuổi thọ, hỗ trợ tu luyện thì chắc không thành vấn đề.

Anh lại không nhịn được sự cuồng hỉ trong lòng, kích động đến mức ôm bố hôn mạnh vào trán ông.

“Haha, bố, bố thật sự quá lợi hại!

Con yêu bố!" Cố Tứ Hải bất ngờ bị anh làm cho ngơ ngác.

Sau khi định thần lại, vội vàng dùng tay áo lau lau chỗ bị hôn trên trán.

"Thằng quỷ này không ra thể thống gì cả, như con khỉ ấy, ra dáng gì chứ?!" Mặc dù Cố Tứ Hải miệng không ngừng mắng mỏ.

Nhưng có thể thấy khóe miệng ông hơi cong lên, trong mắt lấp lánh ý cười.

Một lát sau, Cố Thành hơi bình tĩnh lại.

Rồi ánh mắt anh sáng rực nhìn năm món bảo bối trước mặt.

Bỏ qua món giả thần vật là ấn chương ngọc trắng dương chi, và bức tượng Tống Tử Quan Âm.

Chương 9

Còn lại Quan Bí Giản, Tiểu Thần Phong, và Quỳnh Tương Ngọc Hồ, đều là những thứ anh muốn.

Thế là anh thăm dò hỏi: "Bố, bố có thể cho con mượn ba món thần vật này để con nghiên cứu được không?" Cố Tứ Hải liếc nhìn anh, rồi cúi đầu định cất đồ vào két sắt.

"Ấy ấy ấy, bố!" Cố Thành vội vàng ngăn lại.

Cố Tứ Hải dừng tay, nhìn anh.

Anh cười gượng: "Bố đừng vội mà, nghe con nói đây." Đồng thời, trong đầu anh điên cuồng vận chuyển, suy nghĩ cách thuyết phục bố, để ông đưa thần vật cho mình.

"Bố, thật ra con có một bí mật chưa nói cho bố biết..." "Bố, thật ra con có một bí mật chưa nói cho bố biết." Cố Thành vẻ mặt nghiêm túc nhìn bố.

"Thật ra, giác quan thứ năm của con rất lợi hại." "Con không chỉ có thể phân biệt được thần vật, thậm chí còn có thể cảm ứng được một số công hiệu của thần vật." Anh nói nửa thật nửa giả.

Cố Tứ Hải nhìn anh, lạnh lùng cười một tiếng: "Bịa đi, cứ bịa tiếp đi.

Bố lăn lộn trong ngành cổ vật bao nhiêu năm, chưa từng nghe nói có người nào có thể cảm ứng được công hiệu của thần vật." Cố Thành vội vàng nói: "Bố, bố không tin con, con nói thật đấy." Cố Tứ Hải: "Giác quan thứ năm của con như thế nào, bố không rõ sao?

Bố đã bí mật kiểm tra con rồi, không hề có bất kỳ phản ứng nào, chứng tỏ giác quan thứ năm của con căn bản cũng giống như người

bình thường.” Bố, bố bí mật kiểm tra con sao?

Không nói võ đức gì cả!

Cố Thành trong lòng than thở: “Bố, con thật sự không lừa bố, con thật sự có thể cảm ứng được thần vật.

Ví dụ như, trong năm món thần vật bố cất giữ, có bốn món đều là thật.” “Nhưng cái này...” Anh chỉ vào ấn chương ngọc trắng dương chi, đưa đến trước mặt Cố Tứ Hải: “Ấn chương ngọc trắng dương chi này là giả.” Cố Tứ Hải lập tức nhíu mày: “Hả?” Cố Thành: “Con nói rồi, ấn chương ngọc trắng dương chi này là một văn vật bình thường, không phải thần vật.” Cố Tứ Hải cầm ấn chương, nhìn nhìn.

Cố Thành lại nói: “Ngoài ra, bức tượng Tống Tử Quan Âm kia, tác dụng của nó hẳn là có thể giúp người ta kéo dài dòng dõi, tức là sinh con.” Cố Tứ Hải ngạc nhiên nhìn về phía Tống Tử Quan Âm.

“Cái thẻ tre này, hẳn là Quan Bí Giản trong truyền thuyết, trong truyền thuyết, các tông môn tiên đạo đều dùng phương pháp này để truyền thụ công pháp tu luyện cho đệ tử dưới môn hạ.” Cố Tứ Hải vẻ mặt chấn động!

“Còn có con dao găm kia, tên là Tiểu Thần Phong, là vũ khí tùy thân của Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn, thủ lĩnh hắc đạo lớn nhất mấy chục năm trước, thủ lĩnh của Thiên Hạ Quần Đạo, Trần Ngọc Lâu.” Cố Tứ Hải hoàn toàn ngớ người.

Kinh ngạc nhìn Cố Thành, nửa ngày sau mới nói: “Con không lừa bố chứ?

Những gì con nói đều là thật sao?” Cố Thành bất lực: “Bố, con lừa ai chứ không thể lừa bố được mà!

Hơn nữa, lời con nói thật hay giả, thử một cái là biết thôi.” Nói xong, anh nắm lấy cuộn thẻ tre, lật đi lật lại xem, rồi đặt nó lên trán.

Anh nhắm mắt lại, tập trung chú ý, cố gắng cảm ứng thẻ tre.

Ba giây, năm giây, mười giây.

Đột nhiên, Cố Thành cảm thấy ý thức của mình đột nhiên tiến vào một không gian thần bí.

Một người khổng lồ không nhìn rõ ngũ quan đang ngồi khoanh chân trên mặt đất.

Thân thể của người đó trong suốt, có thể nhìn rõ ngũ tạng lục phủ và kinh huyệt mạch lạc.

Kèm theo lời giảng giải vận hành công pháp bên tai, một đường chỉ mảnh đang di chuyển trong cơ thể người khổng lồ.

Anh không biết đã qua bao lâu.

Đột nhiên, ý thức của Cố Thành trở về cơ thể, anh đột nhiên mở mắt, giật mình tỉnh dậy.

Ánh mắt đầu tiên anh nhìn thấy là Cố Tứ Hải đang ở trước mặt, vẻ mặt sốt ruột nhìn anh.

Thấy anh mở mắt, Cố Tứ Hải vội vàng hỏi: "Con trai, sao rồi?

Có sao không?" Cố Thành cảm nhận được luồng khí tức yếu ớt đang lưu chuyển trong cơ thể mình.

Lập tức nhe răng cười: "Bố yên tâm, con không sao." Anh lại kích động giơ cuộn thẻ tre trong tay: "Cái thẻ tre này quả nhiên là Quan Bí Giản trong truyền thuyết, bên trong ẩn chứa một bộ công pháp tu luyện tên là 《Thai Tức Pháp》, kiên trì tu luyện, có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, nếu tu luyện đến tầng thứ cao nhất, thậm chí có thể không cần dùng miệng mũi để hô hấp." Cố Tứ Hải trừng mắt há hốc mồm.

Sau đó, Cố Tứ Hải dưới sự chỉ dẫn của Cố Thành, cũng thuận lợi

học được 《Thai Tức Pháp》.

Từ đó, ông thực sự tin lời Cố Thành.

"Con có năng lực này, sao không nói sớm với bố?!" Cố Tứ Hải tức giận hỏi.

"Con cũng không hiểu mà, con coi nó như một thủ đoạn phụ trợ khi giám định bảo vật, không thể dùng để giám biệt thần vật mà." "Nếu không phải Giải Vũ Thần nói cho con biết chuyện thần vật, con cũng không biết nó có tác dụng này." "Đổ tại, ai bảo bố không nói cho con biết chuyện thần vật." Cố Thành giả vờ trách móc bố.

Cố Tứ Hải lập tức á khẩu không nói nên lời, sau đó vẻ mặt tiếc nuối hối hận.

"Ai, con nói đúng, đều tại bố." Cố Thành thấy vậy, vội vàng an ủi: "Bố cũng không cần hối hận, bây giờ biết cũng chưa muộn mà.

Yên tâm, sau này có con ở đây, thần vật của nhà mình sẽ ngày càng nhiều." "Cái thẻ tre này thì con không cần nữa.

Con cảm giác nó hẳn là có số lần sử dụng, vượt quá một số lần nhất định, sẽ mất tác dụng.

Vì vậy, sau khi dạy mẹ xong, bố hãy cất nó đi." Cố Tứ Hải gật đầu: "Đúng vậy, cái thẻ tre này tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu không sẽ mang lại phiền phức lớn cho gia đình mình." Cố Thành cầm lấy con Tiểu Thần Phong kia, cười hắc hắc: "Bố, cái này cho con giữ để phòng thân được không?!" Cố Tứ Hải liếc nhìn anh, nói: "Thích thì cầm đi, từ hôm nay trở đi, con chính là trụ cột của gia đình mình rồi." "Cảm ơn bố, nhưng con còn trẻ mà, trụ cột gia đình phải là bố chứ." Cố Thành vội vàng cất Tiểu Thần Phong.

"Còn về bình rượu này..." Cố Thành nhìn Quỳnh Tương Ngọc Hồ, có chút đau đầu.

Chỉ lo vui mừng quá mà.

Không chú ý đến những dược liệu cần thiết. 【Mô tả vật phẩm 】: Đong đầy quỳnh tương, ngâm linh ngọc vào dung dịch rượu, tám mươi mốt ngày, liền có thể luyện hóa thành Quỳnh Tương Ngọc Dịch.

Mẹ kiếp, cái này bảo mình đi đâu tìm quỳnh tương và linh ngọc đây.

Anh nghĩ rồi, đến tủ rượu trong phòng ăn tìm một bình rượu trần nhưỡng đặc biệt mà bố cất giữ, không nỡ uống.

Cố Tứ Hải thấy vậy, đại kinh thất sắc.

"Làm gì?!" "Bỏ xuống cho bố!" Cố Thành cười hì hì: "Bố, con đang làm thí nghiệm, chẳng lẽ bố không biết tác dụng của thần vật này sao?" Cố Tứ Hải khóe miệng co giật, vẻ mặt đau lòng nói: "Làm thí nghiệm thì làm thí nghiệm, có nhất thiết phải dùng rượu này không?

Đổi rượu khác đi, đây là rượu trần nhưỡng đặc biệt, rượu tám mươi năm tuổi, bố phải rất khó khăn mới mua được với giá trên trời từ nhà họ Giai, có tiền cũng không mua được!" "Bố, đây là thí nghiệm mà, phải dùng rượu lâu năm chứ." Vừa nói, anh trực tiếp vặn nắp chai.

Cố Tứ Hải lập tức trợn tròn mắt, tay trái ôm ngực, tay phải vươn về phía chai rượu, sắc mặt tái nhợt.

"Bố, diễn tệ quá đấy." Cố Thành liếc nhìn bố, khinh thường nói.

Rồi anh đổ rượu vào Quỳnh Tương Ngọc Hồ.

Cuối cùng, sau khi rửa sạch ấn chương ngọc trắng dương chi, anh cũng ném nó vào.

"Để đó ba tháng!" "Ba tháng sau, con sẽ xem hiệu quả thế nào."

Tiệm lẩu cừu nướng Lão Yến Bắc là một tiệm lâu đời đã mở hơn ba mươi năm, khá có tiếng trong toàn thành Yến Bắc.

Để chiêu đãi người anh em tốt Hồ Bát Nhất, mừng anh ấy trở về, Vương Khải Toàn đặc biệt dẫn anh ấy đến đây ăn một bữa linh đình.

"Hoắc, Bàn Tử, bây giờ cậu làm ăn khá phết nha, chọn nhà hàng sang trọng thế này, ăn một bữa tốn không ít tiền đâu nhỉ?" Hồ Bát Nhất nhìn quanh môi trường, trêu chọc nói.

Vương Khải Toàn đắc ý nhướng mày: "Đương nhiên rồi!

Tôi là ai?

Bàn gia lừng danh, ở đất Lão Yến Bắc này, Bàn gia tôi cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Đón gió tẩy trần cho anh em tôi, đương nhiên phải ra vẻ một chút chứ." Hồ Bát Nhất nhìn người bạn thân từ thuở nhỏ với vẻ thích thú.

"Ồ, hóa ra là Bàn gia đây à, xem tôi hôm nay đúng là có mắt như mù, không biết Thái Sơn!" Vương Khải Toàn tiếp tục đắc ý: "Sau này cứ đi theo Bàn gia mà làm ăn, đảm bảo ăn ngon mặc đẹp." "Được rồi, nghe cậu nói thế là đủ hiểu rồi.

Sau này cứ theo Bàn gia thôi, Bàn gia, tôi kính cậu một ly!" Nói rồi, Hồ Bát Nhất nâng ly.

Chương 10

Hai người cụng ly, uống cạn.

Sau đó cùng nhau cười ha hả.

Tiếp đó, hai người vừa xiên thịt cừu vừa bắt đầu tán gẫu.

“Lão Hồ, cậu xuất ngũ rồi, thật sao?

Chuyện ở Cục Duy An, cái chén cơm sắt đấy mà cậu không làm nữa à?” Hồ Bát Nhất thở dài: “Tôi ở trong quân đội mười năm, sau khi trở về, cảm thấy mình gần như lạc lõng với xã hội rồi.

Công việc ở Cục Duy An không hợp với tôi.

Tôi muốn ra ngoài xem sao, tìm một công việc phù hợp với mình.” Vương Khải Toàn vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, cụng ly với anh.

“Vậy gia đình cậu thì sao?

Chú thím cũng đã lớn tuổi rồi.” “Hải, không cần lo đâu.” Hồ Bát Nhất cười nói: “Bố mẹ tôi khỏe lắm, mỗi bữa ăn còn nhiều hơn cả tôi, tiền lương hưu cũng đủ tiêu, căn bản không cần tôi phải bận tâm.

Bây giờ, tôi phải nhanh chóng tìm một người vợ, kết hôn sinh con, để bố mẹ sớm bế cháu.” “Hắc, thế không tốt sao, tìm một cô gái xinh đẹp, kết hôn sinh con, sống bình bình đạm đạm.” Vương Khải Toàn vẻ mặt ngưỡng mộ.

“Bàn Tử, anh em mình bao nhiêu năm rồi, cậu không hiểu tôi sao?

Tôi không phải cái loại tính cách an phận thủ thường, nếu không tôi cũng sẽ không bị buộc phải chuyển ngành.” Hồ Bát Nhất rót thêm một ly bia.

“Không sao, gần đây tôi quen một ông chủ lớn, chuyên buôn đồ cổ,

lát nữa tôi dẫn cậu đi làm quen…” Đang nói dở thì Vương Bàn Tử cảm thấy một bàn tay đột nhiên vỗ lên vai mình.

“Hắc!

Khải Toàn huynh đệ, cậu ở đây à?” Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn, thấy một người đàn ông trung niên mặt vượn tai nhọn.

Vương Khải Toàn lập tức cau mày: “Cậu là ai?” Người đàn ông trung niên nhe răng cười, để lộ một cái răng cửa vàng chóe.

“Gặp nhau là duyên, chúng ta có duyên mà.

Tôi cũng đang ăn cơm, đi cùng một khách hàng nước ngoài, người ta ra tay mua sắm, hào phóng hết biết.

À đúng rồi, Khải Toàn huynh đệ, chuyện lần trước, cậu tính sao rồi?

Vừa hay, vị khách nước ngoài kia muốn mua, tôi đã năn nỉ người ta hai ngày trời, nói không biết bao nhiêu lời hay ý đẹp, bây giờ người ta đồng ý ra giá cho cậu rồi!” Nói rồi, hắn ta giơ năm ngón tay ra.

Vương Khải Toàn cười khẩy: “Bao nhiêu?

Năm vạn?” Người đàn ông trung niên lập tức cười khổ: “Ôi chao, Khải Toàn huynh đệ, đừng trêu tôi nữa, miếng ngọc kia cũng không đáng năm vạn đâu, người ta trả năm nghìn!” “Năm nghìn?!” Vương Khải Toàn lập tức cười phá lên.

Đột nhiên, cậu ta túm lấy cổ áo người đàn ông trung niên, nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn ta: “Mẹ kiếp, lừa ai đấy?

Miếng ngọc của tôi trị giá mười vạn, mẹ kiếp, năm nghìn mà muốn lừa tôi bán à?

Cậu nghĩ tôi là ai?” Người đàn ông trung niên bị túm cổ áo, lập tức

hoảng sợ.

“Ấy ấy ấy, Khải Toàn huynh đệ, cậu có ý gì?

Mười vạn?!

Khải Toàn huynh đệ, mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn, không bán thì cũng không đến mức động tay chân chứ?!” “Mẹ kiếp, cậu dám lừa tôi à?” Thấy Vương Khải Toàn đang hầm hầm giơ nắm đấm định đánh.

Kết quả bị Hồ Bát Nhất giữ chặt cổ tay.

“Bàn Tử, thôi được rồi.

Chẳng lẽ cậu muốn đưa tôi vào đồn cảnh sát ngay trong bữa tiệc đón gió này à?” Vương Khải Toàn nhìn Hồ Bát Nhất, lập tức buông tay.

“Hừ, lão già, đừng tưởng Bàn gia tôi ngu nhé?

Tôi nói cho cậu biết, miếng ngọc kia tôi đã bán rồi!

Người ta trả thẳng mười vạn.

Cậu xem người ta đi, ông chủ nhỏ của Tàng Bảo Trai, tài sản hàng trăm triệu.

Còn cậu xem cậu đi, chỉ biết lừa gạt.

Cậu có biết mình thua kém ở đâu không?

Là tầm nhìn!

Cứ cái kiểu của cậu thì đời nào khá nổi!” Nói xong, Vương Khải Toàn cười lạnh một tiếng, rồi ngồi xuống.

Người đàn ông trung niên nghe ba chữ Tàng Bảo Trai, lập tức lộ vẻ kinh ngạc: “Khải Toàn huynh đệ, Tiểu Cố gia của Tàng Bảo Trai đã bỏ mười vạn mua miếng ngọc của cậu sao?” “Không sai!” Người

đàn ông trung niên cúi đầu trầm ngâm một lát, rồi quay người bỏ đi.

Hồ Bát Nhất thấy hắn ta đi rồi, lập tức hỏi: "Bàn Tử, chuyện gì vậy?

Cậu bán miếng ngọc mà cậu giữ kỹ vậy sao?" Vương Khải Toàn có chút ngại ngùng: "Không phải gần đây tôi hơi kẹt tiền sao." "Bán cho ai rồi?

Tôi sẽ chuộc về!" Nói rồi, Hồ Bát Nhất kéo tay Vương Bàn Tử định đi.

"Ấy, đừng vội chứ, miếng ngọc đó tôi giữ cũng chẳng để làm gì, chi bằng đổi lấy ít tiền.

Với lại, trước đây tôi đã hỏi rất nhiều người, gã vừa nãy là người trả giá cao nhất, mới có ba nghìn, chắc thấy tôi hai ngày không trả lời nên mới tăng lên năm nghìn.

Ông chủ Cố kia, chỉ nhìn một cái, lập tức trả tôi mười vạn, tôi mà còn từ chối thì không phải là thằng ngốc sao?" Hồ Bát Nhất nghe xong, nhất thời cũng không biết nói gì.

"Thôi đi, ăn nhanh đi, ăn xong tôi dẫn cậu đi chơi ở Yến Bắc thành hai ngày, sau đó đi gặp ông chủ Cố kia.

Tôi nói cho cậu biết, người ta làm ăn lớn lắm.

Tôi cảm thấy, đi theo người ta, tuyệt đối không sai đâu!" .....

Cố Thành đang tu luyện.

Chỉ thấy anh nhắm mắt, nằm trên giường, toàn thân không một chút khí tức, nếu không phải lồng ngực khẽ phập phồng, thì y hệt như người chết.

Theo thông tin từ Quan Bí Giản, Thai Tức Pháp, còn gọi là Tiên Thiên Chân Tức hoặc Quy Tức.

Đây là phương pháp hô hấp ở cảnh giới tiên thiên, mô phỏng hô hấp của thai nhi trong bụng mẹ.

Tương truyền Thai Tức Pháp chân chính có thể truy ngược đến Đạt Ma sư tổ, Đạt Ma Thai Tức Kinh, tổng cộng có sáu tầng.

Cố Thành hiện đang ở tầng thứ nhất.

Nhờ sự dẫn dắt của Quan Bí Giản, cộng thêm thiên tư và căn cốt của bản thân, nên anh vừa mới nhập môn đã đạt trung kỳ tầng một.

Chỉ có điều Thai Tức Pháp không phải công pháp chiến đấu, chỉ là một môn công pháp dưỡng sinh.

Bởi vậy đối với Cố Thành, ngoài việc thân thể ấm áp dễ chịu ra, cũng không có thay đổi gì lớn.

Sức mạnh như trâu, ánh mắt như đèn lồng, không sợ lạnh nóng, đều không tồn tại.

Thu công xong, Cố Thành mở mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Ban đầu cứ tưởng mình là nhân vật chính thiên mệnh, có thể trực tiếp tu luyện max cấp, thăng cấp đại lão bảng thiên.

Ai dè mình vẫn chỉ là một gà con.” “Xem ra vẫn phải tiếp tục ẩn mình phát triển thôi!” “Nếu có thể có được công pháp mạnh mẽ hoặc thần vật có thể nâng cao tu vi thì tốt rồi.” Đang lúc tưởng tượng mình tu được một thân chiến kỹ cường hãn, toàn thân treo đầy các loại linh khí cực phẩm, thần chặn giết thần, phật chặn giết phật, thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Chương 11

Một số lạ.

Cố Thành bắt máy.

Chẳng mấy chốc, trên mặt anh hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Một tiếng sau.

Lại là quán lẩu cừu nướng Lão Yến Bắc, chỉ có điều lần này ở trong một phòng riêng.

Cố Thành ngồi trên ghế, vẻ mặt tò mò đánh giá Hồ Bát Nhất.

Anh ấy chính là nhân vật chính tuyệt đối trong series 《Ma Thổi Đèn》.

Cùng với Vương Bàn Tử và Shirley Dương tạo thành bộ ba Mạc Kim, đã thu hút vô số fan.

Nhưng khi nhìn người thật, Cố Thành nhận ra anh ấy cũng không phải một gã thô lỗ bình thường.

Vóc dáng khá cao lớn.

Tương truyền tổ tiên là người Phúc Kiến.

Có thể cao như vậy, khá hiếm thấy.

Còn về ngoại hình thì sao.

Cố Thành đã xem các phiên bản 《Ma Thổi Đèn》: Côn ca, Cận đại gia, Phan đại gia, cũng như hai vị trong Thiên Đình Yến Kỳ.

Hai người cuối cùng không rõ, đau đầu quá.

Ba vị kinh điển nhất là phía trước.

Nhưng nếu chọn ra người Cố Thành thích nhất, thì đó phải là Phan

đại gia.

Ông ấy đã diễn ra được sự hài hước, dí dỏm, tinh minh cơ trí, cũng như cái khí chất giang hồ của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trước mắt này, đúng là phiên bản Phan đại gia sống động.

Vương Khải Toàn cười giới thiệu: "Tiểu Cố gia, đây là bạn thân của tôi từ thuở nhỏ, Hồ Bát Nhất.

Một cao thủ trong quân, tinh thông chiến đấu cận chiến, bắn súng cực chuẩn, nếu không phải vì mắc một lỗi nhỏ, bị buộc phải chuyển ngành, thì chắc chắn đã là con nhà tướng quân rồi." Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh có chút bất lực nhìn Vương Bàn Tử ba hoa chích chòe.

Mẹ kiếp, chém gió thì cũng phải đáng tin một chút chứ.

Cố Thành ánh mắt thẳng thắn nhìn hai người.

"Hai người có tiếp xúc với ngành đồ cổ không?" Vương Khải Toàn lắc đầu: "Không sợ Tiểu Cố gia chê cười, tôi Vương Bàn Tử ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng làm qua, nếu hỏi tôi những thứ khác, tôi đều có thể nói ra bốn năm sáu điều, nhưng riêng ngành đồ cổ này, tôi thật sự chưa tiếp xúc, nước sâu quá." Hồ Bát Nhất hơi khựng lại, rồi vẻ mặt thản nhiên lắc đầu: "Trước khi đi lính, tôi cũng theo Bàn Tử làm bậy, sau vì đánh nhau, bị bố tôi tống vào quân đội, ngoài việc đi lính ăn lương ra, tôi chẳng biết làm gì cả." Cố Thành khẽ cười: "Ngành đồ cổ, quả thật nước sâu.

Ba canh nghèo, năm canh giàu, còn kích thích hơn cả cờ bạc.

Nhặt được bảo bối, một đêm phát tài.

Mua phải hàng giả, mất trắng vốn.

Ai cũng từng nghe những câu chuyện nhặt được đồ hớ, bỏ mấy

nghìn tệ mua một món đồ trông không ra gì, kết quả sau khi giám định, là bảo bối trị giá mấy triệu, mấy chục triệu, người nhặt được đồ hớ một bước lên đỉnh nhân sinh, người bán thì hối hận không thôi.

Nghe tôi nói xong, hai người có ngưỡng mộ những người nhặt được đồ hớ đó không?" Hồ Bát Nhất khẽ cười, không nói gì.

Vương Bàn Tử thì kích động đến đỏ bừng cả mặt: "Đương nhiên là ngưỡng mộ rồi, vận may của những người đó cũng quá tốt, ai, sao tôi không gặp được chuyện tốt như vậy nhỉ!" Cố Thành cười ha hả: "Đương nhiên không gặp được, vì những câu chuyện đó đều là giả dối." "Giả dối?!" Vương Bàn Tử ngớ người.

Cố Thành cười lạnh: "Thật sự nghĩ nhặt đồ hớ dễ vậy sao?

Những người có thể bày bán ở Phan Gia Viên, ai cũng là tinh anh, hàng hóa bán ra đều đã được giám định vô số lần rồi, sao có thể dễ dàng cho cậu nhặt được đồ hớ chứ?

Nói trắng ra, những câu chuyện đó, đều là người khác bịa ra, lừa mấy thằng ngốc thôi." Vương Bàn Tử ngây người.

Hồ Bát Nhất thì trầm ngâm suy nghĩ.

"Một món đồ cổ, rẻ thì mấy trăm tệ cũng có, đắt mấy trăm triệu cũng không hiếm.

Mấu chốt là phải xem nhãn lực và kinh nghiệm của cậu.

Cũng có người nói, ngành đồ cổ là của người có tiền chơi, người nghèo đừng có mà bén mảng." "?" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, Vương Bàn Tử lắc đầu: "Hết cách, dù sao tôi cũng không có tiền, không chơi được cái món đó." Cố Thành khẽ vỗ tay: "Không sao, người có tiền có cách chơi của người có tiền, nhưng người nghèo cũng có cách chơi của người nghèo." Nói xong.

Anh đột nhiên nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn hai

người, khẽ hỏi: “Hai người có nghe nói về hạ mộ không?” Vương Bàn Tử vẻ mặt mơ hồ.

Thân thể Hồ Bát Nhất khẽ chấn động, sắc mặt lập tức có chút không tự nhiên. .....

Cố Thành lập tức nhận ra sự không tự nhiên của Hồ Bát Nhất.

Trong lòng thầm cười.

Anh cố ý như vậy để khơi gợi hứng thú của hai người, rủ rê họ đi trộm mộ.

Ban đầu, Cố Thành không có hứng thú với chuyện trộm mộ.

Với nhãn lực của anh, đủ để ngang dọc thị trường đồ cổ toàn quốc.

Cộng thêm dị năng thiên phú của bản thân, bất kỳ thần vật nào cũng không thể ẩn mình trước mặt anh.

Nhưng.

Sau khi nhìn thấy mấy món thần vật trong két sắt của bố, suy nghĩ của anh lập tức thay đổi.

Đặc biệt là sau khi có được Quan Bí Giản và Quỳnh Tương Ngọc Hồ.

Đột nhiên.

Đã có 《Thai Tức Pháp》, vậy chắc chắn có những công pháp tu luyện khác.

Đã có Quỳnh Tương Ngọc Hồ, vậy chắc chắn có những thiên tài địa bảo khác.

Thời gian không chờ đợi ai.

Thần vật càng không chờ đợi ai.

Nếu không chủ động đi tìm kiếm, những thần vật đó biết bao giờ mới xuất hiện?

Bởi vậy, hôm nay sau khi nhận điện thoại của Vương Khải Toàn, anh đã quyết định.

Phải thành lập một đội trộm mộ, đi đến những ngôi mộ cổ ngàn năm tìm kiếm thần vật.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn là những ứng cử viên cốt cán cho đội của anh.

"Hạ mộ?!" Vương Khải Toàn chớp chớp mắt, vẻ mặt tò mò hỏi.

Cố Thành vẻ mặt tươi cười nhìn Hồ Bát Nhất: "Hồ ca hình như biết một ít." Vương Khải Toàn lập tức kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, cậu biết sao?" Hồ Bát Nhất ngớ người, rồi vẻ mặt cười khổ: "Tiểu Cố gia, cậu trêu tôi, tôi làm sao mà biết được." Cố Thành cười cười: "Không biết thì để tôi tiếp tục kể.

Cái gọi là hạ mộ, thực ra là đào mộ, tìm bảo bối trong mộ.

Chương 12

Bảo bối ở Phan Gia Viên, mười món thì có chín món là hàng giả.

Món hàng thật còn lại, cũng không mua được.

Nhưng bảo bối trong mộ cổ, mỗi món đều là hàng thật.

Quan trọng nhất là, tùy tiện lấy, không cần bỏ tiền mua.

Đây là cách chơi của người nghèo.

Dùng mạng đi đánh cược, dùng mạng đi tranh giành!" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau.

Vương Khải Toàn hỏi: "Tiểu Cố gia, cậu là trộm mộ sao?" "Ồ, nghe giọng điệu của cậu, cậu khinh thường trộm mộ sao?" Cố Thành hỏi ngược lại.

Vương Khải Toàn cười cười, không trả lời.

Nhưng biểu cảm đã nói lên tất cả.

Cố Thành nhất thời có chút bất ngờ.

Anh nhớ trong tiểu thuyết và phim truyền hình, Vương Khải Toàn không hề bài xích việc đào mộ trộm mộ, ngược lại còn rất nhiệt tình.

Bây giờ lại có vẻ khinh thường không muốn dính dáng sao?

Cố Thành trầm ngâm một lát.

Đột nhiên tháo một chiếc nhẫn phỉ thúy trên ngón tay của mình.

Đó là một món đồ cổ bình thường, không phải thần vật.

Nhưng giá trị cũng không hề nhỏ.

Anh đặt chiếc nhẫn lên bàn ăn.

“Hai người xem chiếc nhẫn phỉ thúy này, trị giá bao nhiêu tiền?” Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm chiếc nhẫn phỉ thúy một hồi lâu.

Sau đó hai người lắc đầu.

Cố Thành cầm chiếc nhẫn lên, nói: “Nếu tôi muốn bán, dưới 2 triệu thì miễn bàn.” “Tê~~~~” Vương Bàn Tử lập tức biến sắc, hít một hơi khí lạnh.

Vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chiếc nhẫn phỉ thúy kia.

Ngay cả Hồ Bát Nhất luôn tỏ vẻ thản nhiên, cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh.

Cố Thành nhìn thấy đủ loại cảm xúc thay đổi trong mắt hai người.

Có kinh ngạc, có nghi ngờ, có tham lam, có dục vọng, có giằng xé… Anh quyết định thêm một mồi lửa nữa.

“Hai người có biết, chiếc nhẫn phỉ thúy này tôi lấy từ đâu không?” Hai người lại lắc đầu.

Cố Thành nói: “Tôi thu được từ tay một Mạc Kim Hiệu Úy, chỉ riêng chiếc nhẫn này, tôi đã bỏ ra năm mươi vạn.” Trong nháy mắt, trên mặt Vương Khải Toàn hiện lên biểu cảm ngưỡng mộ và ghen tị.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng có chút động lòng.

Cố Thành thấy vậy, lập tức vui vẻ.

Quả nhiên.

Bố anh nói không sai, tiền tài động lòng người.

Nói nhiều lời vô ích, không bằng trực tiếp cho họ thấy lợi ích.

Nhìn vẻ mặt của họ.

Rõ ràng là đã động lòng rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, mọi chuyện đã ổn thỏa.

Anh đổi giọng, lại nói: "Thực ra, ông nội tôi cũng là một Mạc Kim Hiệu Úy.

Nói đến đây, Cố Thành nhận thấy biểu cảm của Hồ Bát Nhất có chút kỳ lạ.

Trong lòng thầm cười.

"Ông ấy dẫn bố tôi, chạy khắp nam bắc, mượn danh nghĩa buôn đồ cổ, thực chất là hạ mộ tìm bảo.

Sau này vì bị thương, mới nghỉ hưu.

Rồi mới có Tàng Bảo Trai.

Khi còn sống, ông ấy thường xuyên kể cho tôi nghe những câu chuyện dưới mộ.

Bởi vậy, tôi rất muốn tự mình hạ mộ một lần.

Tìm bảo cũng được, thỏa mãn ước mơ cũng được.

Tôi muốn đi xem sao.

Cho nên, tôi muốn thành lập một đội, mời hai vị gia nhập.

Chúng ta cùng nhau đi thăm mộ tìm bảo." Vương Khải Toàn vẻ mặt kích động, hận không thể lập tức giơ tay đồng ý.

Hồ Bát Nhất mắt nhanh tay lẹ, giữ cậu ta lại.

Rồi tò mò hỏi: "Tiểu Cố gia, với tài lực của cậu, hoàn toàn có thể thành lập một đội ngũ chuyên nghiệp, hà tất phải tìm hai người gà mờ không hiểu gì như chúng tôi chứ?" Cố Thành cười nói: "Hồ ca, cậu đã hỏi đúng trọng điểm rồi.

Đúng vậy, tôi có tiền, hoàn toàn có thể kéo một đội ngũ chuyên nghiệp hoàn toàn nghe lệnh tôi.

Hà tất phải tìm hai người chứ?" Ngừng một lát, Cố Thành đột nhiên ánh mắt như điện nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Vì cậu cũng là truyền nhân của Mạc Kim Hiệu Úy." "Vì cậu cũng là truyền nhân của Mạc Kim Hiệu Úy." Một câu nói của Cố Thành khiến cả Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều kinh ngạc đến ngây người.

Vương Khải Toàn kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cậu là cái gì, truyền nhân của Mạc Kim Hiệu Úy?" Hồ Bát Nhất không trả lời, vẻ mặt u ám nhìn Cố Thành.

"Cậu biết sao?" Cố Thành khẽ cười: "Tôi không những biết cậu là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, tôi còn biết tổ tiên nhà cậu từng là một đại tài chủ hiển hách một phương, đến đời ông nội Hồ Quốc Hoa mới bắt đầu gia đạo sa sút.

Trải qua một phen thế thái nhân tình lạnh bạc, ông nội cậu bái nhập môn hạ Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ, sau đó ở một huyện thành bên hồ Động Đình làm thầy quán quái mưu sinh." Không những Hồ Bát Nhất, ngay cả Vương Khải Toàn cũng vẻ mặt kinh ngạc.

"Cậu biết nhiều đến vậy sao?" Hồ Bát Nhất hỏi.

Cố Thành nháy nháy mắt.

"Cậu quên rồi sao, tôi vừa nói, ông nội tôi cũng là Mạc Kim Hiệu Úy." Hồ Bát Nhất ngớ người, rồi đột nhiên ngộ ra.

"Ông nội cậu và ông nội tôi là bạn cũ sao?

Những chuyện này đều là ông nội cậu kể cho cậu sao?" Cố Thành: Không phải tôi nói dối, là tôi suy diễn đấy.

"Nếu không thì sao?

Chẳng lẽ là ông nội cậu nói cho tôi biết sao?" Hồ Bát Nhất nhất thời cười.

Nhưng nhanh chóng, anh lại cau mày: “Thế cũng không hợp lý, ông nội tôi là Mạc Kim Hiệu Úy thì liên quan gì đến tôi, tôi lại không hiểu Mạc Kim, vì sao nhất định phải tìm tôi?” Cố Thành cúi đầu, thở dài bất lực.

“Hồ ca, cậu muốn tôi nói tiếp sao?

Chương 13

Trong tay cậu, chắc hẳn có nửa quyển 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 phải không?" Hồ Bát Nhất sắc mặt lập tức kịch biến.

"Cái này cậu cũng biết sao?" Nửa quyển 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 là bí mật lớn nhất của anh.

Bình thường anh không ít lần dùng nó để giết thời gian.

Càng tìm hiểu sâu, anh càng cảm thấy cuốn sách này bác đại tinh thâm.

Cố Thành làm sao mà biết được?

Vương Khải Toàn ở bên cạnh chen vào một câu: "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật?" Cố Thành nhìn Hồ Bát Nhất.

Thấy anh ấy vẫn ngây người không phản ứng.

"Được rồi, đã Hồ ca không nói thì để tôi nói vậy.

Câu chuyện có lẽ hơi dài, hơi phức tạp.

Cuối thời nhà Thanh, có một Mạc Kim Hiệu Úy, vì một mình đeo ba phù Mạc Kim, nên được người ta gọi là Trương Tam Liên Tử.

Không chỉ là nhân vật đại diện của phái Mạc Kim, mà còn là đại lão giới đào đấu lúc bấy giờ, nắm giữ kỹ thuật đào đấu ngoài phái Mạc Kim, là một kỳ tài.

Có một lần, từ một ngôi mộ cổ đào ra được mười sáu quẻ tượng thiên quái toàn tượng, vô cùng vui mừng, liền kết hợp với Tầm Long Quyết của Mạc Kim Hiệu Úy, biên soạn ra một bộ kỳ thư, gọi là 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》.

Cuốn sách này không chỉ ghi chép thuật phong thủy và âm dương thuật, mà còn có một lượng lớn mô tả về hình chế, kết cấu, bố cục của các ngôi mộ cổ các triều đại, cũng như các loại khó khăn hiểm trở mà Mạc Kim Hiệu Úy gặp phải khi đào đấu.

Đây là một cuốn cẩm nang đào đấu Mạc Kim chân chính.

Cũng vì cuốn sách này quá lợi hại, đoạt thiên địa chi bí, Trương Tam Liên Tử lo lắng sẽ làm tổn thọ, liền hủy đi phần âm dương thuật, chỉ còn lại nửa quyển.

Trương Tam Liên Tử có bốn đồ đệ.

Đại đồ đệ Phi Thiên Toan Nghê cực kỳ thiện trường phi diêm tẩu bích (bay trên mái nhà, đi trên tường), Tầm Long Quyết và Phân Kim Định Huyệt Chi Thuật đều được Trương Tam Liên Tử chân truyền.

Nhị đồ đệ Kim Bàn xuất thân thương nhân, thiện trường dùng bàn tính diễn giải thuật ngũ hành, chiêm trắc phương vị bát môn, càng hiểu được Kỳ Môn Tiêu Khí Nhi (thuật ẩn giấu khí tức).

Tam đồ đệ Tôn Quốc Phụ có Âm Dương Nhãn bẩm sinh, được Trương Tam Liên Tử chân truyền sâu sắc.

Tiểu đồ đệ Thiết Ma Đầu xuất thân thảo khấu, toàn thân là công phu luyện cứng, thiện dùng sức mạnh để đào đấu.

Trương Tam Liên Tử có ba phù Mạc Kim truyền thế, nhưng lại có bốn đồ đệ, không dễ phân phối.

Vừa hay, Tôn Quốc Phụ xuất thân tú tài, không thích đào đấu, Trương Tam Liên Tử đã truyền 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 cho ông ấy, nhưng vì cuốn sách này quá lợi hại, đoạt thiên địa chi bí, lo lắng sẽ hại đồ đệ, liền đốt phần âm dương thuật đi, chỉ còn lại nửa quyển.

Ba phù Mạc Kim còn lại được chia cho Phi Thiên Toan Nghê, Kim

Bàn và Thiết Ma Đầu.

Mạc Kim Hiệu Úy, hợp thì sống, chia thì chết, ba người liền thành lập một tiểu tổ Mạc Kim, đó lại là một câu chuyện khác.

Tôn Quốc Phụ sau này lấy nghề thầy quán quái mưu sinh, thu một đồ đệ tên Hồ Quốc Hoa, cũng chính là ông nội của cậu.

Sau này đã truyền cuốn sách đó cho Hồ Quốc Hoa.

Bố cậu Hồ Vân Hiên là quân nhân, ông nội cậu không thể truyền sách cho ông ấy.

Cho nên tôi dám khẳng định, ông ấy đã truyền sách cho cậu." Hồ Bát Nhất hoàn toàn ngây người.

"Cậu làm sao mà biết chi tiết đến vậy?

Ngay cả tôi cũng không biết!" Cố Thành đắc ý ngẩng cằm: "Ai bảo tôi có một ông nội thích kể chuyện chứ." Đồng thời, Cố Thành cũng tự mình đổ mồ hôi lạnh trong lòng.

May mắn thay, Cố Thành là người thích nghiên cứu chi tiết.

Hồi đó khi xem phim truyền hình, để làm rõ tất cả các mối quan hệ nhân vật, anh đã đọc hết toàn bộ tiểu thuyết, tra cứu tài liệu trên mạng.

Cuối cùng cũng đã lý giải rõ ràng tất cả các mối quan hệ giữa các nhân vật.

Điều đó cũng giúp anh thành công giả vờ giỏi giang.

"Tôi thành tâm mời cậu gia nhập đội của tôi!" Vương Khải Toàn vội vàng hỏi: "Gia nhập kiểu gì?" Vương Khải Toàn đã lăn lộn ở Yến Bắc thành mấy năm như vậy, vẫn không thành công gì.

Bây giờ gặp được cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua.

“Đơn giản thôi!” .....

“Đơn giản thôi!” Cố Thành vẻ mặt thành thật nói.

“Tôi sẽ làm đội trưởng, phụ trách chỉ huy toàn cục.

Mọi người hợp tác thành tâm, không có chủ tớ tôn ti, đều là anh em tốt.

Hồ ca, cậu có thiên tinh phong thủy thuật, Phân Kim Định Huyệt đối với cậu chắc không vấn đề gì.

Bàn ca, cậu có thân thủ tốt, cùng với Hồ ca sẽ là lực lượng tấn công của đội chúng ta.

Tuy tôi đánh nhau không giỏi, nhưng nhãn lực và kinh nghiệm của tôi, ở Phan Gia Viên tôi thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, bất kỳ bảo bối nào cũng không thoát khỏi mắt tôi, cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy, tôi đều nhìn thấu.

Tôi đối với các cơ quan trong mộ cổ cũng biết sơ qua một chút.

Ba anh em chúng ta đồng lòng hợp tác, nhất định sẽ vô địch thiên hạ, mã đáo thành công.

Đến lúc đó, bảo bối thu được, ba người bình chia.” Nói xong.

Cố Thành đặt tay vào giữa ba người.

Vương Khải Toàn nhìn Hồ Bát Nhất, rồi sốt ruột đặt tay lên trên.

Cuối cùng cả hai cùng nhìn Hồ Bát Nhất.

Vương Khải Toàn khuyên nhủ: “Lão Hồ, cậu còn có gì phải suy nghĩ nữa chứ?

Không phải cậu là người không an phận thủ thường sao?

Bây giờ là một cơ hội tốt đấy!

Với lại, đã biết cái thuật thập lục tự bí thuật gì đó, chẳng lẽ lại để

nó chôn vùi vô ích sao!" Hồ Bát Nhất nhìn chằm chằm Cố Thành một hồi lâu.

Đột nhiên nói: "Tôi chưa quyết định có gia nhập đội của cậu hay không, dù sao hôm nay chúng ta mới gặp mặt lần đầu, quá nhanh, tôi cần suy nghĩ kỹ.

Nhưng tôi có thể hợp tác với cậu một lần trước, như cậu nói đó.

Ngoài ra… tôi có một điều kiện.

Một điều kiện đối với cậu, chắc không vấn đề gì đâu." Cố Thành: "?" "Cho tôi mượn 7… 7 triệu." Hồ Bát Nhất cúi đầu, trên khuôn mặt có chút đen sạm vì nắng, ẩn hiện sắc đỏ.

"?!" Vương Khải Toàn vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hồ Bát Nhất.

Cố Thành cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng không hỏi nhiều, trực tiếp nói: "Được!

Tôi đồng ý!" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đều mở to mắt nhìn anh.

Hồ Bát Nhất: "Cậu không hỏi tôi vì sao sao?" Cố Thành khẽ cười: "Tôi tin cậu!" Hồ Bát Nhất do dự một lúc, nói: "Dưới mộ có thể sẽ có nguy hiểm, tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ cậu an toàn, nếu có chết, tôi cũng sẽ chết trước, tôi nợ cậu, nếu có thể tìm được bảo bối, sẽ khấu trừ từ phần của tôi." "Được!

Chương 14

Đưa tôi số tài khoản, tôi sẽ bảo người chuyển tiền cho cậu.” Tiếp theo, ba người vừa ăn vừa trò chuyện.

Giữa chừng, lợi dụng lúc Cố Thành đi vệ sinh.

Vương Khải Toàn sốt ruột hỏi: “Lão Hồ, cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì?

Bảy triệu!

Mẹ kiếp, cậu đúng là dám mở miệng!” Hồ Bát Nhất sắc mặt có chút ảm đạm: “Bàn Tử, đừng hỏi nữa, số tiền này không phải cho tôi.” Vương Khải Toàn thấy sắc mặt anh không tốt lắm, chỉ đành nén lại sự tò mò và nghi hoặc trong lòng.

“Lão Hồ, anh em mình, bất luận cậu làm gì tôi cũng vô điều kiện tin tưởng, ủng hộ.

Tôi tin cậu cần tiền, chắc chắn có lý do.

Cứ viết ra đi, đến lúc đó anh em mình cùng khấu trừ.” Hồ Bát Nhất trên mặt nở nụ cười.

“Cảm ơn.” “Cảm ơn gì chứ, anh em tốt, cần cảm ơn sao?!” “À đúng rồi, nói cho tôi biết đi, cái Mạc Kim Hiệu Úy gì đó là cái quái gì?

Tiểu Cố gia vừa nói nửa ngày, tôi nhiều cái không hiểu.” Hồ Bát Nhất cười cười, bắt đầu hào hứng làm thầy.

“Mạc Kim Hiệu Úy à…” Sau khi Cố Thành quay lại, hai người vẫn chưa nói xong.

Hồ Bát Nhất hứng thú kể cho anh nghe một số chuyện kỳ lạ mà ông nội anh đã trải qua.

Cố Thành nghe rất hứng thú, giữa chừng cũng thỉnh thoảng xen vào vài câu. .....

Bảy ngày sau.

Biên giới.

Cố Thành, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn ba người lái một chiếc xe địa hình Hummer, chạy trên thảo nguyên rộng lớn.

Phía sau có một chiếc xe tải lớn chở đầy đồ.

Mục tiêu của họ là đến một nơi gọi là Cương Cương Doanh Tử.

Hồ Bát Nhất, trước đây đã từng đóng quân ở khu vực đó hơn một năm.

"Lão Hồ, cậu chắc chắn là không nhầm chứ?

Cái nơi chim không thèm ỉa thế này mà cũng có mộ lớn sao?" Vương Khải Toàn đang lái xe, nhìn khung cảnh thảo nguyên bao la bát ngát, cỏ cây xơ xác, có chút nghi ngờ hỏi.

Hồ Bát Nhất ngồi ở ghế phụ lái.

Đang quan sát địa hình núi non ngoài cửa sổ xe.

"Tôi rất chắc chắn!

Hồi đó đơn vị tôi đóng quân ở đây, mỗi lần huấn luyện dã ngoại, tôi đều cảm thấy địa hình núi non ở đây rất kỳ lạ.

Trong dãy núi được bao phủ bởi rừng cây rậm rạp, sừng sững một ngọn núi khổng lồ có hình dáng kỳ dị, cả ngọn núi có hình trái tim bò, chín thác nước lớn như dải lụa trắng uốn lượn từ trên núi chảy xuống.

Chỉ là hồi đó tôi nghiên cứu 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 chưa được thấu triệt, nên cũng không để ý nhiều.

Hôm đó khi tôi quyết định tìm kiếm mộ cổ, tôi đột nhiên hiểu ra.

Cái cục diện sơn thủy đó là một huyệt bảo phong thủy cực tốt.

Trước có vọng, sau có tựa, chín thác nước như chín con rồng phun nước, chia cắt ngọn núi thành hình một đóa sen đang nở rộ, cái cục diện phong thủy này trong 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi chép, gọi là Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Có một biệt danh khác là Lạc Thần Liễn.

Rất thích hợp để an táng nữ giới, nếu an táng nam giới, gia tộc sẽ gặp đại họa.

Cuối cùng tôi mới biết, ở địa phương vẫn luôn lưu truyền, trong truyền thuyết lăng mộ của Đại Liêu Thái Hậu có thể ở trong núi, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không ai tìm được lối vào." Nói xong, anh ấy ánh mắt rực sáng nhìn về phía xa xa, một ngọn núi lớn ẩn hiện trong sương núi.

Cố Thành ngồi ở ghế sau cũng đang lắng nghe chăm chú.

Anh biết rõ.

Ngôi mộ Đại Liêu Thái Hậu mà Hồ Bát Nhất nhắc đến, thật sự tồn tại.

Nhưng đã bị đội khảo cổ của chính phủ bảo vệ.

Thực ra mục tiêu lần này là ngôi mộ Kim Quốc tướng quân.

Một là, lần đầu tiên hạ mộ, tìm một cái đơn giản để luyện tay.

Hai là, ngôi mộ Kim Quốc tướng quân đó chắc chắn có một vài thứ tốt, chỉ là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không biết hàng, cuối cùng chỉ mang ra được một đôi ngọc bội.

Nếu có anh ở đó, tình hình sẽ khác.

Dù không có thần vật, cũng sẽ không về tay không.

Đường trên thảo nguyên không dễ đi, gập ghềnh.

Xe không thể chạy nhanh, nếu không dễ bị lật.

Vương Bàn Tử buồn chán, ghé đầu ra sau nhìn Cố Thành, cười nói: "Tiểu Cố gia, đến đích còn hơi xa, hay là nghỉ ngơi trước?

Tôi gọi." Cố Thành lắc đầu.

"Không cần đâu, đường sá thế này, nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi tốt được." Vương Bàn Tử cũng vẻ mặt bực bội: "Mẹ kiếp, đây đâu có gọi là đường, Lão Hồ, cậu không dẫn sai đường đấy chứ?" Hồ Bát Nhất nhìn chiếc la bàn trên tay, rồi đối chiếu với bản đồ: "Không sai, đúng hướng này.

Bàn Tử, cậu quanh năm ở Yến Bắc thành, không biết nỗi khổ của dân gian.

Ở đất nước chúng ta, có những nơi vô cùng nghèo khổ, đừng nói là đường, dân làng cả đời cũng không ra khỏi núi, có những nơi, thậm chí còn không kéo được đường dây điện cơ bản nhất.

Cái thôn trại mà chúng ta sắp đến, là một ví dụ điển hình.

Cậu, phải cảm ơn Tiểu Cố gia đó, đã mua cho dân làng nhiều đồ dùng sinh hoạt như vậy, mọi người nhất định sẽ rất vui mừng." Cố Thành cười nói: "Cảm ơn gì chứ?

Chúng ta đã là anh em rồi, không cần phân biệt đâu phải.

" Chẳng bao lâu.

Cuối cùng cũng đến một thung lũng.

Trong thung lũng có một thôn trại.

Đây chính là đích đến của họ, Cương Cương Doanh Tử.

Hồ Bát Nhất chỉ huy Vương Bàn Tử, đỗ xe vào một sân phơi lúa rộng rãi.

Xe tải lớn cũng đỗ phía sau.

Chưa đợi Cố Thành xuống xe, ở rìa sân phơi lúa, đã có một vài người đang chỉ trỏ.

Đây là một thôn làng hẻo lánh, quanh năm không thấy người ngoài.

Đột nhiên xuất hiện hai chiếc xe, đi lại trong thôn trại.

Chương 15

Sớm đã thu hút sự chú ý của dân làng.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt kích động xuống xe, nhìn những khuôn mặt có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, hưng phấn vẫy tay: "Bà con, tôi về rồi đây." Dân làng đều ngạc nhiên đánh giá Hồ Bát Nhất.

Đột nhiên, có một ông lão do dự nói: "Cái thằng nhóc đó sao trông giống Tiểu Hồ thế?" Một phụ nữ đang bế con bên cạnh vui mừng nói: "Không sai, chính là Hồ Bát Nhất!" Ngay lập tức.

Những dân làng đó đều ồn ào.

Tất cả đều đổ xô tới, vây quanh Hồ Bát Nhất, vui vẻ hỏi đủ thứ vấn đề.

"Tiểu Hồ, sao lại về?" "Hồ ca, từ khi cậu đi, tôi nhớ cậu lắm." "Cậu, Hồ Bát Nhất, bao nhiêu năm rồi, cũng không biết về thăm chúng tôi." Hồ Bát Nhất nhìn thấy bà con đã nhiều năm không gặp, cũng kích động không thôi.

Vội vàng trả lời các câu hỏi của bà con.

"Trong đơn vị có quy định, không thể đi được.

Cách đây một thời gian vừa mới chuyển ngành.

Tôi không phải lập tức về thăm mọi người rồi sao!" Cố Thành và Vương Bàn Tử đứng bên cạnh xe, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vương Bàn Tử tặc lưỡi, vẻ mặt ngưỡng mộ: "Ai, đáng lẽ hồi đó tôi không đi lính nhỉ?

Nếu tôi cũng theo Lão Hồ đi lính, thì hôm nay tôi cũng có thể giống cậu ấy." Cố Thành liếc nhìn cậu ta: "Ngưỡng mộ sao?" "Đương nhiên

rồi, nhìn Lão Hồ được hoan nghênh như vậy, ai mà không ngưỡng mộ chứ?" "Cậu cũng muốn được hoan nghênh như vậy sao?" "Tiểu Cố gia, cậu có cách sao?" Cố Thành mở cửa xe.

Mở ba lô của mình, lục lọi một lúc lâu, cuối cùng lấy ra một thanh sô cô la lớn.

Anh ném sô cô la cho Vương Bàn Tử.

Rồi chỉ vào những đứa trẻ đang cắn ngón tay xem náo nhiệt ở rìa đám đông.

"Cậu thấy chưa?

Không cần tôi dạy chứ?" Vương Bàn Tử nhìn thanh sô cô la trong tay, rồi nhìn những đứa trẻ kia.

Lập tức trên mặt nở nụ cười.

"Được rồi, tôi thích trẻ con nhất." Nói rồi, cậu ta xé bao bì, rồi đi về phía những đứa trẻ kia.

"Hắc, mấy đứa nhỏ, ăn kẹo không?" Ngay sau đó, Vương Bàn Tử nhanh chóng bị một đám "củ cà rốt nhỏ" (trẻ con) vây quanh.

Trở thành người được hoan nghênh nhất toàn trường, ngoài Hồ Bát Nhất ra.

Lúc này, phần lớn dân làng đều tụ tập ở sân phơi lúa.

Nam nữ già trẻ, khoảng hơn hai trăm người.

Hồ Bát Nhất vẫy tay, ra hiệu mọi người im lặng.

"Bà con, tôi giới thiệu với mọi người, hai người anh em tốt của tôi.

Anh ấy tên là Cố Thành.

Còn anh ấy, tên là Vương Khải Toàn.

Lần này nghe tin tôi về thăm bà con, họ cũng muốn đi theo, đã mua quà cho mọi người, mỗi nhà đều có." Một ông lão chống gậy đứng lên, đó là trưởng thôn.

"Tiểu Hồ, thật sự quá cảm ơn cậu." Hồ Bát Nhất tiến lên đỡ ông: "Trưởng thôn, nếu ngày xưa không có ông, tôi và đồng đội có lẽ đã chết trong núi rồi, ân tình này, tôi sẽ không bao giờ quên." Cố Thành và Vương Bàn Tử cũng tiến lại gần.

Cảm ơn trưởng thôn.

Trên xe đã nghe Hồ Bát Nhất kể.

Hồi đó Hồ Bát Nhất khi đi tuần tra, gặp phải bầy sói, anh và đồng đội đều bị thương nặng, nếu không có trưởng thôn cứu, có lẽ đã chết trong núi rồi.

Sau một hồi hàn huyên.

Trưởng thôn đã chỉ định hai người, phụ trách phân phối vật tư trên xe tải lớn.

Cố Thành cũng bảo tài xế ở lại giúp đỡ.

Sau đó ba người và trưởng thôn cùng vào nhà trưởng thôn ăn cơm.

Vừa bước vào sân nhà trưởng thôn.

Cố Thành nhìn mấy cái chum dưa muối dưới mái hiên. 【Tên vật phẩm】: Hũ thanh hoa miệng tráng men 【Đẳng cấp vật phẩm】: Không 【Năng lực vật phẩm】: Không 【Mô tả vật phẩm】: Đồ sứ có lịch sử 1327 năm.

Cố Thành lập tức dừng bước.

Không ngờ.

Chưa bắt đầu hạ mộ, đã có thu hoạch sao?!

Đồ sứ có lịch sử 1327 năm.

Tính theo thời gian, là thời Đường.

Đây là một hũ thanh hoa miệng tráng men thời Đường.

Anh tiến đến bên chum, nhìn kỹ, quả nhiên là phong cách đồ sứ thời Đường.

Vương Bàn Tử thấy Cố Thành đứng trước mấy cái chum dưa muối.

Lập tức cười nói: "Tiểu Cố gia, chắc cậu chưa thấy dưa muối bên trong đó bao giờ đúng không?" Cố Thành khẽ cười: "Dưa muối bên trong tôi không biết đã thấy hay chưa, nhưng cái chum này tôi thì tôi nhận ra." Vương Bàn Tử ngớ người.

Sau đó lập tức phản ứng lại.

Vẻ mặt vui mừng khôn xiết lao tới.

"Tiểu Cố gia, cái chum này có giá trị sao?" Cố Thành gật đầu: "Hũ thanh hoa miệng tráng men đời Đường." Ngừng một lát, anh chỉ vào một hàng tám cái chum: "Tất cả đều là hàng thật." Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xộc thẳng lên đầu.

Cố gắng kìm nén sự thôi thúc muốn bật cười phá lên, lắp bắp hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Có đáng tiền không?" Cố Thành lắc đầu: "Đáng tiếc là, khắp nơi đều có vết sứt mẻ, nếu còn nguyên vẹn, giá dao động từ tám mươi vạn đến một trăm vạn." Vương Bàn Tử lập tức nguội lạnh cả người.

"Vậy bây giờ thì sao?" "Khoảng hơn mười vạn." Trên mặt Vương Bàn Tử lại nở nụ cười: "Thế cũng được chứ, mười vạn một cái, tám cái là tám mươi vạn!" Cố Thành ngẩng đầu nhìn cậu ta: "Trưởng thôn nhà cậu có những thứ khác không?

Còn nhà dân làng thì sao?" Vương Bàn Tử ngớ người.

Ngay sau đó khóe miệng nứt ra, trong mắt lóe lên vẻ mừng rỡ.

"Đúng rồi!

Sao tôi lại không nghĩ ra?!" Vừa hay, lúc đó Hồ Bát Nhất bước ra từ trong nhà.

Anh nhìn quanh, thấy hai người đang ngồi xổm dưới chân tường, vẻ mặt ngạc nhiên: "Hai người đang làm gì vậy?

Vào uống trà đi chứ." Vương Bàn Tử hưng phấn vẫy tay với anh.

Hồ Bát Nhất không hiểu gì, đi đến.

Vương Bàn Tử tính tình nóng nảy, kéo tay anh, ngồi xổm xuống.

Rồi chỉ vào những cái chum mà thì thầm vào tai anh.

Chương 16

Hồ Bát Nhất trong nháy mắt cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ, chỉ mấy cái chum này thôi, anh em mình không đến đây vô ích rồi.

Vấn đề là, nhà trưởng thôn có thứ gì tốt khác không?

Còn nhà dân làng thì sao?

Chúng ta phải mang hết những thứ tốt này về, là phát tài trực tiếp luôn rồi!!" "Nhưng…" Hồ Bát Nhất có chút do dự.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức sốt ruột: "Nhưng gì chứ?!

Chẳng lẽ cậu nhìn thấy tiền mà cũng không nhặt sao?" Cố Thành nhìn ra được lo lắng của Hồ Bát Nhất.

"Lão Hồ, cậu lo lắng bà con hiểu lầm, hiểu lầm chúng ta chiếm tiện nghi của họ, đúng không?" Hồ Bát Nhất nhìn anh, gật đầu.

Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức câm nín.

Cố Thành cười ha hả: "Thực ra cậu đang xoáy vào ngõ cụt.

Gặp được tôi, thực ra là may mắn của họ.

Thứ nhất, họ không hiểu đồ cổ, những thứ này để ở đây, chỉ có thể dùng để muối dưa, chẳng đáng một xu.

Thứ hai, dù có biết đồ cổ, cũng không có kênh để biến hiện (bán thành tiền).

Thứ ba, nếu để họ tự đi bán, khả năng cao sẽ bị người khác lừa gạt.

Thứ tư, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (người không có tội

nhưng giữ ngọc quý thì có tội), nếu không gặp tôi, vạn nhất gặp phải những kẻ không có ý tốt thì sao?

Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?" Hồ Bát Nhất bị nói đến mức toát mồ hôi lạnh.

Vương Bàn Tử cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng đó, Lão Hồ, đầu óc cậu không xoay chuyển được rồi, tôi đang giúp cậu đó." "Được rồi, theo ý cậu, tôi đi tìm trưởng thôn nói chuyện." Hồ Bát Nhất thân hình liền đi vào trong nhà.

Cũng không biết đã nói gì với trưởng thôn.

Tóm lại nửa tiếng sau.

Cố Thành và Vương Bàn Tử đã được phép tự do đi lại trong thôn trại.

Thế là.

Cố Thành và Vương Bàn Tử, dẫn theo mấy người dân làng do trưởng thôn cử đến, cùng với một kế toán ghi sổ, bắt đầu đi lại khắp thôn trại.

Chỉ cần Cố Thành nhìn trúng món đồ nào, sẽ báo ra một giá, rồi người kế toán đó sẽ ghi vào sổ.

Sau đó Vương Bàn Tử và mấy người dân làng sẽ mang đồ đi.

Họ đã đi ròng rã hai ngày.

Cuối cùng đã lùng sục toàn bộ thôn trại.

Tổng cộng tìm được hơn tám mươi món đồ cổ.

Đáng tiếc là, phần lớn đều bị hư hại nghiêm trọng, giá trị giảm đáng kể.

Chỉ có mười mấy món được bảo quản khá tốt.

Trong đó giá trị cao nhất là một lư hương đời Minh.

Cố Thành ước tính, nếu đưa đến nhà đấu giá, có thể bán được hơn ba triệu.

Tất cả đồ vật, tổng giá trị khoảng mười triệu tệ.

Cố Thành cũng sẽ phải trả gần bốn triệu tệ cho dân làng.

Khi trưởng thôn biết được con số này, vui mừng đến rơi nước mắt.

Nắm tay Hồ Bát Nhất nói.

Cậu đã mang đến phúc khí to lớn cho làng.

Khiến Hồ Bát Nhất cũng có chút ngại ngùng.

Ngoài ra.

Cố Thành còn có một bất ngờ ngoài ý muốn.

Anh tìm được một cái rìu.

Đến ngày thứ ba, Hồ Bát Nhất muốn ra ngoài thám thính địa hình.

Tìm một người dẫn đường.

Trưởng thôn liền bảo anh đi lên núi tìm một nhà thợ săn.

Sống lâu năm trong rừng núi, họ hiểu rõ địa hình trăm dặm xung quanh như lòng bàn tay.

Ba người lên núi sau đó, theo chỉ dẫn của trưởng thôn, tìm được nhà thợ săn.

Cố Thành đã tìm bảo bối khắp nơi hai ngày nay.

Anh theo thói quen liếc nhìn sân.

Rồi nhìn thấy bên cạnh đống củi, một chiếc rìu có hình dáng kỳ lạ đang cắm trên gốc cây, không giống rìu chặt củi. 【Tên vật phẩm】:

Khai Sơn Phủ 【Đẳng cấp vật phẩm】: Pháp khí trung phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Phá giáp, trấn tà 【Mô tả vật phẩm】: Vũ khí chuyên dụng của một vị tướng quân dũng mãnh thiện chiến, đã chém giết vô số kẻ địch, nhiễm vô số oán linh, có tác dụng khắc chế đối với oan hồn, có thể bỏ qua giáp trụ, gây sát thương cho kẻ địch.

Vương Bàn Tử đã đi theo Cố Thành thu thập bảo bối hai ngày nay.

Cậu ta là người ủng hộ trung thành.

Ngay lập tức nhận ra sự khác lạ của Cố Thành, lập tức hỏi với vẻ nhạy bén: "Tiểu Cố gia, không phải lại có phát hiện gì sao?!" Cố Thành bây giờ đã mở mang tầm mắt, có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Không còn lộ rõ vẻ vui mừng khi nhìn thấy thần vật nữa.

Anh cười cười: "Vào trong rồi nói." Hồ Bát Nhất tiến lên gõ cửa.

Một cô gái mặc áo khoác da cừu, hai má ửng hồng vì lạnh mở cửa.

Cô nhìn Hồ Bát Nhất đứng ở cửa.

Đầu tiên là cau mày cảnh giác.

Rồi nhanh chóng, lông mày cô giãn ra, trên mặt nở một nụ cười vui vẻ: "Bát Nhất ca?!" Hồ Bát Nhất nhìn cô một lúc lâu, rồi do dự nói: "...Anh Tử?" Cô gái vui mừng gật đầu: "Là em." Hồ Bát Nhất lập tức cũng cười lớn: "Thật sao?

Bảy tám năm không gặp, đã lớn thế này rồi sao?

Bây giờ là cô gái lớn rồi chứ gì?" Cô gái lập tức đỏ mặt cúi đầu.

Đột nhiên lại ngẩng đầu: "Bát Nhất ca, anh về từ bao giờ?" Hồ Bát Nhất: "Anh về được hai ngày rồi, ở trong thôn trại hai ngày, anh không thấy em, em lên núi từ bao giờ vậy?

Trưởng thôn già cũng hồ đồ rồi, trên núi có nhà thợ săn, nhưng

không nói là nhà em, anh cứ nghĩ là ai chứ.” Cô gái: “Anh đi không bao lâu, em đã lên núi rồi.

Chương 17

Bố của anh là thợ săn già đã mất, bị gấu ăn thịt, trong thôn liền bảo bố em thay thế thợ săn già, em lên núi sau đó, bình thường cũng ít khi xuống núi, chắc trưởng thôn già cũng quên tra hỏi rồi." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trưởng thôn già đã lớn tuổi rồi, bây giờ tai cũng lãng, chân tay cũng không tốt, quả thật có chút hồ đồ.

Hai ngày nói chuyện với trưởng thôn già, suýt nữa thì mệt chết anh.

"Thôi, đúng rồi, giới thiệu với em." Hồ Bát Nhất nhường Vương Bàn Tử và Cố Thành ra sau lưng.

"Vương Khải Toàn, anh em của anh từ nhỏ đến lớn, gọi là Bàn ca đi." Cô gái đánh giá vài lần, rồi gọi một tiếng: "Bàn ca." "Cố Thành, cũng là anh em tốt gần đây anh quen, gọi là Cố ca đi." Cô gái cũng đánh giá Cố Thành vài lần.

Đột nhiên nói: "Anh nhìn da trắng thịt mềm thế này, có khi không lớn hơn em đâu, em sao lại gọi là anh được?" Cố Thành ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất vội vàng tiến lên: "Anh Tử, đừng nói bậy, cậu ấy trông tuấn tú hơn một chút, nhưng tuổi tác thật sự lớn hơn em, ách, đúng rồi, Tiểu Cố gia, tôi thật sự không biết cậu bao nhiêu tuổi?" Cố Thành cười khổ: "Hai mươi ba." Hồ Bát Nhất lập tức xòe tay với cô gái: "Em thấy chưa, người ta đã hai mươi ba rồi." Cô gái mới miễn cưỡng gọi một tiếng "Cố ca".

Hồ Bát Nhất lại giới thiệu cô gái: "Tên là Anh Tử, là một cô em gái nhỏ anh nhận nuôi hồi đó, không ngờ một cái chớp mắt đã lớn thế này rồi." Vương Bàn Tử trêu chọc: "Lão Hồ, cậu cái kiểu thô lỗ như

vậy, mà cũng có thể nhận được một cô em gái xinh đẹp linh lợi thế này sao." Hồ Bát Nhất cười mắng: "Cút đi!" Sau một hồi đùa giỡn.

Hồ Bát Nhất hỏi: "Anh Tử, bố em đâu?" Anh Tử: "Bố em ở trong núi, chắc ngày mai mới về.

Em hai ngày nay cũng theo ông ấy vào núi, nếu không thì em chắc chắn đã xuống núi thăm anh rồi.

Bát Nhất ca, anh tìm bố em có chuyện gì vậy?" Hồ Bát Nhất: "Hải, anh muốn vào núi xem sao, tìm một người dẫn đường." Anh Tử lập tức tự tiến cử: "Người dẫn đường?

Em có thể đi mà." Vương Bàn Tử cười khẩy: "Anh Tử, có được không vậy, nơi chúng tôi muốn đến khá nguy hiểm, có khi phải ngủ lại trong núi, một cô gái nhỏ như em đừng có mà sợ khóc đấy." Anh Tử không phục nhìn cậu ta, quay người đi về phía tường, lấy xuống một cây cung dài trên tường.

Rồi giương cung lắp tên.

Nhắm thẳng vào Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử trong nháy mắt dựng tóc gáy.

"Mẹ ơi!" Cậu ta theo bản năng lăn người né tránh.

Khi cậu ta có chút chật vật bò dậy từ dưới đất, mới phát hiện ra Anh Tử căn bản không bắn tên.

Chỉ là dọa dẫm thôi.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất đều cười ha hả.

Vương Bàn Tử mặt mày lem luốc bò dậy, cười gượng hai tiếng: "Anh Tử, không được đùa kiểu đó đâu." Anh Tử cũng kiêu ngạo hừ một tiếng.

Sau khi thảo luận, cuối cùng ba người đồng ý cho Anh Tử gia

nhập làm người dẫn đường.

Trước khi xuất phát.

Cố Thành chỉ vào chiếc rìu kia hỏi: "Anh Tử, chiếc rìu này có hình dáng khá kỳ lạ, giống vũ khí, không giống rìu dùng để chặt củi." Anh Tử liếc nhìn, nói: "Em cũng không biết, chiếc rìu đó bố em nhặt được trong núi, hồi đó cán rìu bị hỏng, bố em làm lại một cái cán rìu mới lắp vào, khá sắc bén, dùng để chặt củi rất tiện tay." Cố Thành giả vờ vô tình nói: "Tôi thấy dùng để chặt củi thì quá đáng tiếc, vừa hay Bàn ca không có vũ khí tiện tay, hay là đưa cho Bàn ca để phòng thân đi." "Được thôi, chẳng phải một chiếc rìu thôi sao?!" Anh Tử hào phóng đồng ý.

Cố Thành nói với Vương Bàn Tử: "Bàn ca, Anh Tử đã tặng cậu một vũ khí tốt như vậy, cậu phải cảm ơn cô ấy thật tốt đấy." Vương Bàn Tử vẻ mặt không tình nguyện: "Tôi đâu có biết dùng rìu đâu, đưa tôi một khẩu súng thì còn được, vả lại, cái vũ khí này cũng không hợp với phong cách của tôi, tôi đâu phải băng nhóm dùng rìu." Cố Thành cười khẩy: "Bàn ca, cậu đừng tưởng trong lòng không biết gì sao, dáng người, khí chất của cậu, đúng là một Trình Giảo Kim sống động, không dùng rìu thì chuẩn bị múa kiếm sao?" Rồi lại ghé sát vào nói nhỏ: "Chiếc rìu này thực ra là một thần binh lợi khí, giá trị liên thành đó." Vương Bàn Tử trong nháy mắt mắt sáng bừng.

"Ấy, thôi được rồi, đã thế thì tôi từ chối nữa thì không hay rồi.

Rìu thì rìu vậy." "Hồ đại ca, các anh cũng đi tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu sao?" Anh Tử đeo một cây súng săn, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Suốt đường đi, nghe ba người đối thoại, đặc biệt là Vương Bàn Tử cái miệng to, chuyện gì cũng nói tuôn ra ngoài, nên Anh Tử nhanh chóng hiểu được mục đích lần này.

Hồ Bát Nhất có chút ngại ngùng, không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao trộm mộ cũng không phải là chuyện vẻ vang gì.

Ngược lại Cố Thành lại nắm được trọng điểm trong lời nói của cô, hỏi: "Có người khác tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu sao?" Anh Tử gật đầu: "Đúng vậy.

Về truyền thuyết mộ Đại Liêu Thái Hậu, ở chỗ em đã lưu truyền mấy trăm năm, hầu như mỗi năm đều có người tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu, bao gồm cả người của chính phủ, cũng phái đội khảo cổ đến tìm, nhưng đều không tìm thấy.

Nửa tháng trước, có một nhóm người, mang theo trang bị, cũng tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu.

Hồi đó bố em đã dẫn họ vào núi." Cố Thành cau mày: "Những người đó đâu rồi?

Tìm mộ Thái Hậu xong rồi đi sao?" Anh Tử lắc đầu: "Không biết, bố em dẫn họ đến một thung lũng rồi bảo bố em quay về." Cố Thành cùng Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau.

Sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Ba người tìm mộ Thái Hậu sao?" Anh Tử lại tò mò hỏi.

"Em thấy người khác tìm mộ, đều là từng tốp từng đội người." Cố Thành cười cười: "Binh quý tinh, bất quý đa (Quân cốt ở tinh nhuệ, không cốt ở đông đảo).

Không phải người đông là có thể tìm được, nếu không thì những người kia đã tìm thấy từ lâu rồi.

Tuy tôi chỉ có ba người, nhưng đều là tinh anh, vậy là đủ rồi." Ngừng một lát, lại bổ sung một câu: "Huống hồ, không phải tôi có em sao?

Tôi cảm thấy, những người đó không tìm được mộ Đại Liêu Thái

Hậu, chắc chắn là vì không tìm được em làm người dẫn đường.

Con gái xinh đẹp làm gì cũng sẽ gặp may, bây giờ em là nữ thần may mắn của tôi, tôi chắc chắn có thể tìm được mộ Thái Hậu." "Hừ, mồm mép tép nhảy!" Anh Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

Rồi bản mặt nhỏ nhắn đi nhanh phía trước thăm dò đường.

Vương Bàn Tử nhịn cười, khuỷu tay thúc thúc Cố Thành: "Tiểu Cố gia, không được rồi nha." Cố Thành khinh khẽ liếc nhìn cậu ta: "Cậu biết cái quái gì!" Vương Bàn Tử lập tức bất mãn: "Ai, Tiểu Cố gia, tôi không hiểu rồi." Cố Thành không trả lời.

Hồ Bát Nhất vỗ vỗ vai cậu ta, thở dài: "Bàn Tử, cậu thật sự chẳng hiểu gì cả, không thấy vừa nãy Tiểu Cố gia cố ý như vậy, để chuyển hướng sự chú ý của Anh Tử sao?

Nếu không thì cô ấy chắc chắn sẽ truy vấn chuyện hạ mộ." Vương Bàn Tử lập tức bừng tỉnh.

"À, nhìn bước chân của Anh Tử." Vương Bàn Tử theo phía sau nhìn.

Phát hiện bước chân của Anh Tử nhẹ nhàng hơn nhiều so với vừa nãy.

Bước chân của một người khi đi đường, có thể phản ánh tâm trạng.

Tuy không nhìn thấy biểu cảm của Anh Tử.

Nhưng Vương Bàn Tử cũng đoán được, tâm trạng của Anh Tử bây giờ chắc chắn không tệ.

"Hóa ra, người không hiểu lại là tôi sao?!" Suốt đường băng đèo lội suối.

Đi bộ cả một ngày trời.

Cuối cùng, mấy người đến trước một thác nước trên núi.

Cả ngọn núi giống như một trái tim bò, chín thác nước như dải lụa trắng từ trên núi chảy xuống, vô cùng hùng vĩ.

Cố Thành và Vương Bàn Tử đều nhìn đến ngây người.

Hồ Bát Nhất vẻ mặt vui mừng: "Không sai, đây chính là Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Cậu xem, chín thác nước trên núi, nhiều hơn một hoặc ít hơn một, hoặc lưu lượng nước không lớn như vậy, đều không thể tạo thành cục diện Cửu Long Tráo Ngọc Liên.

Chín là số lớn nhất trong các số đơn, có ý nghĩa chí tôn.

Ngoài ra nếu lưu lượng nước của thác nhỏ, thì không gọi là rồng nữa, mà là rắn.

Cục diện phong thủy này cực kỳ hiếm gặp, nơi đây chắc chắn có mộ lớn." Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết nói: "Chúng ta tìm thấy mộ Đại Liêu Thái Hậu rồi sao?!" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không có, tôi chỉ xác định được ở đây có mộ.

Tiếp theo phải Phân Kim Định Huyệt, thông qua vị trí tinh tú trên trời và địa hình núi sông dưới đất, tìm vị trí mộ huyệt." Anh nhìn chiếc la bàn trong tay, đột nhiên chỉ vào một thung lũng không xa: "Anh Tử, đó là nơi nào?" Anh Tử khẽ cau mày: "Nơi đó gọi là Lạt Ma Câu, truyền thuyết trong đó có dã nhân, buổi tối thì có ma quỷ." Sắp tìm được mộ ngàn năm, Vương Bàn Tử đang khí thế hừng hực.

Cộng thêm bản tính trời sinh không sợ trời không sợ đất.

Chương 18

Nên nghe Anh Tử nói vậy, lập tức vung tay lớn: "Trên đời này làm gì có ma quỷ, đều là trò lừa bịp của con người, Anh Tử, bây giờ là thế kỷ 21 rồi, không có nhiều mê tín phong kiến như vậy, phải tin vào khoa học!" Hồ Bát Nhất tuy có nghe ông nội kể một số chuyện ma quỷ ở mộ địa, nhưng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Anh cũng là lính mười năm, đã tiếp thu giáo dục khoa học lâu như vậy.

Đối với cái gọi là thần quỷ, trong tiềm thức anh cũng không tin.

Duy chỉ có Cố Thành.

Anh biết rõ nhất, trên đời này thật sự có thần quỷ tà vật.

Đặc biệt là trong những ngôi mộ ngàn năm đó, cương thi, u linh, yêu vật, quái trùng, xuất hiện không ngừng.

Bây giờ điều duy nhất khiến anh không hiểu.

Sao lại dẫn anh đi tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu?!

Trong nguyên tác.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử thực sự đi tìm mộ Đại Liêu Thái Hậu.

Nhưng sau khi đến nơi mới biết, một trận động đất đã làm nứt ngọn núi Trái Tim Bò.

Rồi dân làng phát hiện trong lòng núi có một ngôi mộ lớn như cung điện, bên trong cất giấu đủ loại kỳ trân dị bảo, dân làng đã mang đi không ít đồ tốt, sau đó kinh động đến quan phủ, phái đội khảo cổ đến, thu lại tất cả những đồ tốt mà dân làng đã mang đi.

Cuối cùng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đành phải chạy đến thung lũng dã nhân tìm pháo đài Quan Đông quân.

Rồi tìm thấy mộ Kim Quốc tướng quân.

Vậy nên… cốt truyện đã thay đổi sao?!

"Không lẽ, thật sự tìm được mộ Đại Liêu Thái Hậu sao?!" "Làm sao bây giờ?!" "Mục tiêu của mình là mộ Kim Quốc tướng quân mà!

Mình là người mới, mình chọn chế độ đơn giản, vậy mà lại cho mình chế độ địa ngục sao?!" Cố Thành có cảm giác như tự mình đá vào chân mình.

Xem nguyên tác, anh biết mộ Đại Liêu Thái Hậu ở trong núi Trái Tim Bò.

Nhưng người khác không biết mà.

Ban đầu, anh nghĩ, mộ Đại Liêu Thái Hậu đã ẩn giấu trong núi Trái Tim Bò bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu người tiền bối nối gót nhau mà vẫn không tìm thấy, dựa vào thân phận tân binh gà mờ của Hồ Bát Nhất bây giờ, cũng không thể tìm thấy được.

Cho nên Cố Thành đã không ngăn cản việc tìm kiếm mộ Đại Liêu Thái Hậu.

Anh nghĩ sau khi đi dạo mấy ngày, chịu chút khổ sở.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn sẽ từ bỏ.

Lúc đó lại tìm cơ hội dẫn dắt câu chuyện về pháo đài Quan Đông quân, rồi thuận thế đề xuất đi xem sao.

Cuối cùng lại bất ngờ phát hiện mộ Kim Quốc tướng quân.

Hoàn hảo!

Nhưng tình hình hiện tại lại phát triển vượt quá dự liệu của anh.

Hồ Bát Nhất đã tìm thấy núi Trái Tim Bò.

Cứ theo đà này, không chừng thật sự có thể tìm thấy mộ Đại Liêu Thái Hậu.

"Chẳng lẽ, đây là hào quang nhân vật chính sao?!" Cố Thành có chút đau đầu.

Đỉnh núi thác nước chảy xuống chân núi, hội tụ thành một hồ nước, rồi lại chia thành mấy dòng suối nhỏ, chảy về mấy hướng.

Mấy người đi ven hồ.

Một luồng hơi nước phả vào mặt.

Vương Bàn Tử ngửa đầu nhìn thác nước hùng vĩ đó, cười nói: "Ấy, mộ của con mụ già Đại Liêu Thái Hậu đó có khi nào ẩn sau thác nước, giống như động Thủy Liêm của Tôn Ngộ Không, nên bao nhiêu năm qua không ai tìm thấy không?" Hồ Bát Nhất cũng đi tới, trêu chọc: "Hay là cậu học Tôn Ngộ Không, nhảy từ đỉnh núi xuống, không chừng thật sự tìm được lối vào." "Đáng tiếc là, tôi không có bản lĩnh của Tôn Ngộ Không." Vương Bàn Tử cũng tự giễu: "Nếu không thì tôi thật sự phải nhảy vào xem sao." Cậu ta quay đầu thấy Anh Tử đang cầm bình nước đổ nước vào hồ.

Liền vội vàng nói: "Ấy, Anh Tử, hoang giao dã ngoại, đừng uống nước bừa bãi, cẩn thận nước không sạch." Anh Tử liếc cậu ta một cái, nói: "Nước ở đây sạch lắm, không vấn đề gì đâu, em và bố em mỗi lần vào núi, khi đi ngang qua đây, đều sẽ bổ sung nước ở đây." Cố Thành cẩn thận quan sát nước hồ, nói: "Chất nước ở đây trong veo, không có vi sinh vật có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chắc có thể uống, nhưng để an toàn, tốt nhất nên đun sôi rồi hãy uống." Đúng lúc đó, trước mắt anh ẩn hiện thông tin chữ viết.

Nhưng nhanh chóng biến mất.

“Hửm?” Cố Thành lập tức chuyển tầm mắt về phía vùng nước vừa nãy.

Nơi đó gần bờ hồ.

Nước hồ vô cùng trong veo.

Có thể nhìn rõ một dốc nghiêng được tạo thành từ mấy tảng đá, sâu bên trong dốc nghiêng, một mảng đen kịt, không nhìn thấy đáy.

Giữa những mảnh đá vụn trên dốc nghiêng, mọc lên một khóm cỏ xanh.

Điều đáng kinh ngạc là.

Xung quanh dốc nghiêng mọc rất nhiều thủy thảo, dày đặc, vô cùng tươi tốt.

Nhưng duy nhất xung quanh khóm cỏ xanh đó, trong phạm vi một mét, không một cọng cỏ nào mọc được.

Khóm cỏ mọc rất tốt, kết vài quả màu xanh kích thước bằng hạt đậu vàng.

Có lẽ vì mặt nước dao động, nên nhìn không được rõ lắm, thông tin chữ viết mờ nhạt, không ngừng nhấp nháy.

Cố Thành lập tức trong lòng đại kỳ.

Một loại thực vật như vậy, lại xuất hiện thông tin giám bảo sao?

Anh do dự một lát.

Rồi liền bắt đầu cởi quần áo.

Vương Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, lập tức giữ chặt anh: “Tiểu Cố gia, không phải, cởi quần áo làm gì vậy?” Cố Thành: “Tôi muốn xuống nước xem sao.” Lập tức, ba người đều như nhìn kẻ điên vậy, nhìn anh.

“Tiểu Cố gia, cậu điên rồi!

Bây giờ là mùa đông, ở biên giới này, nhiệt độ dưới không!

Bây giờ xuống nước?

Tìm chết sao?!” Cố Thành: “Không sao, bây giờ lập tức đốt lửa, đốt lớn lên, tôi nhiều nhất là một phút, lập tức lên ngay.” Thấy khuyên không được.

Hồ Bát Nhất nhìn sắc trời, nói: “Thôi được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, đã Tiểu Cố gia nhất định phải xuống nước, chi bằng tối nay chúng ta cắm trại ở đây đi.” Mấy người chia nhau đi nhặt củi khô, rồi đốt một đống lửa lớn.

Và dựng lều bạt xong.

Anh Tử chui vào trong lều, bên ngoài Cố Thành cởi chỉ còn một chiếc quần lót, lạnh đến run rẩy toàn thân.

Khi xuống nước.

Theo bản năng, anh cũng cầm theo Tiểu Thần Phong trong tay.

“Tê~~~” Nước hồ lạnh buốt như lưỡi dao thép thấu xương vậy, đâm mạnh vào cơ thể Cố Thành, nhanh chóng cuốn đi nhiệt lượng trong cơ thể, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, anh có một loại ảo giác toàn thân đều bị đông cứng.

Anh bản năng vận chuyển 《Thai Tức Pháp》, khiến chân khí yếu ớt vận hành trong cơ thể.

Chương 19

Tuy hiệu quả cực nhỏ, nhưng ít ra cũng khiến ý thức mơ màng vì lạnh của anh tỉnh táo hơn một chút.

Anh cắn nát đầu lưỡi.

Trong nháy mắt cảm giác đau nhức mãnh liệt kích thích trung tâm thần kinh của anh, khiến cả người anh tinh thần chấn động.

Mở mắt ra.

Tay phải nắm Tiểu Thần Phong, bơi về phía dốc nghiêng kia.

Đừng nói.

Trên bờ nhìn xuống đáy nước, dường như nông.

Sau khi xuống nước mới phát hiện, đó đều là ảo giác, cái dốc nghiêng đó cách mặt nước ít nhất ba bốn mét.

Nhưng lúc này thì có thể nhìn rõ thông tin của khóm cỏ xanh đó rồi. 【Tên vật phẩm】: Kim Trản Trường Sinh Quả 【Đẳng cấp vật phẩm】: Linh quả nhất phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Tăng cường chân nguyên linh khí 【Mô tả vật phẩm】: Một loại linh quả thiên địa, ngưng tụ tinh hoa thiên địa, mười năm ra hoa, mười năm kết quả.

"Mẹ kiếp!" Cố Thành đột nhiên mở to mắt.

"Đù!" Cố Thành đột nhiên trợn tròn mắt.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng thông tin về vật phẩm trước mắt khiến cậu có cảm giác não bộ thiếu oxy.

Thiên địa linh quả?

Có thể tăng cường Chân Nguyên linh khí ư?!

Trên đời này có thần vật như vậy sao?!

Chẳng lẽ mình đã xuyên không vào thế giới Đạo Mộ phiên bản tiên hiệp rồi sao?

Vô số ý nghĩ vụt qua trong đầu Cố Thành.

Đúng lúc này, cậu đã bơi lên đến sườn dốc.

Cố Thành vui mừng cúi xuống, định nhổ gốc cây cỏ kia lên.

Bỗng nhiên, cậu cảm thấy dòng nước có vẻ không bình thường.

Quay đầu lại nhìn, tức thì hồn bay phách lạc!

Chỉ thấy một con rắn khổng lồ đang uốn éo thân thể, lao thẳng về phía mình.

Nhìn thấy sắp bị rắn lớn cắn trúng, Cố Thành theo phản xạ liền nép vào khe đá, dán chặt cơ thể lên sườn dốc.

Con rắn lớn lao tới như tên rời cung.

Cố Thành thậm chí còn nhìn thấy cái miệng rộng như chậu máu của nó.

"Thôi rồi, đời mình tiêu rồi." Cố Thành tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đúng lúc con rắn lớn sắp nuốt chửng mình, đột nhiên nó cua gấp một vòng, uốn éo thân thể lướt qua Cố Thành.

Cố Thành đã nhắm mắt chờ chết, nhưng chờ vài giây chỉ cảm thấy dòng nước cuộn trào dữ dội, không hề có cảm giác khó chịu nào.

"Hả?" Cố Thành mở mắt ra, sau đó kinh ngạc phát hiện con rắn lớn đã chuyển hướng, bơi ngược trở lại, dừng ở chỗ cách sườn dốc không xa, đôi mắt to như đèn lồng hung hăng nhìn chằm chằm vào cậu, ánh mắt đó nhìn đến rợn người.

"Nó không ăn mình?!" Cố Thành tức thì cảm thấy may mắn vì

thoát chết trong gang tấc.

Tim cậu suýt ngừng đập cũng bắt đầu đập trở lại, chỉ có điều tốc độ hơi nhanh.

Máu huyết toàn thân dường như muốn nổ tung.

Lúc này, cậu cũng bắt đầu đánh giá con rắn lớn trước mắt.

Ít nhất dài ba bốn mươi mét, màu xanh lục, toàn thân da rắn như vảy, chỉ có phần bụng không có vảy che phủ.

Phía trên đôi mắt ở đầu rắn có hai khối u cực kỳ rõ ràng, trông như sắp mọc ra hai cái sừng.

"Trời mẹ, con rắn này?!

Nó chẳng lẽ là Giao xà sao?" Cố Thành nhìn mà tâm thần đại chấn, suýt nữa hồn bay phách lạc.

"Tại sao nó không ăn mình?" Cậu lại tò mò tại sao vừa rồi mình lại thoát chết trong gang tấc.

"Chẳng lẽ… nó không ăn thịt người?" Cố Thành thử đứng dậy, định rời đi.

Kết quả vừa động, con rắn lớn cũng động theo.

Sợ đến mức cậu lập tức nằm rạp xuống.

Con rắn lớn cũng dừng động tác.

Cố Thành thử thêm lần nữa, kết quả vẫn vậy.

"Mẹ kiếp, mày bị bệnh à!" "Một là bây giờ ăn thịt tao đi!

Hai là thả tao đi!

Đùa giỡn với tao vui lắm hả?" Dù Cố Thành lúc này đang sợ hãi, nhưng cũng có chút tức giận, cảm thấy như bị trêu chọc.

Bây giờ cậu dám khẳng định con rắn lớn này tuyệt đối không có

thiện ý nên không ăn thịt cậu, chắc chắn có nguyên nhân khác.

Cố Thành vô tình nhìn thấy gốc Kim Trản Trường Sinh Quả kia, đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

"Con rắn lớn này chẳng lẽ là linh thú hộ vệ sao?" "Nó coi mình là vật cấm kỵ, đợi đến khi chín thì sẽ nuốt chửng?" "Bây giờ không dám làm mình bị thương, e ngại làm tổn hại đến vật báu?" Suy nghĩ dần trở nên rõ ràng.

Cố Thành càng nghĩ càng cảm thấy phán đoán của mình là đúng.

Con rắn lớn như vậy, quả thực hiếm thấy trên đời.

Rất có thể nó đã ăn Kim Trản Trường Sinh Quả mới lớn đến mức này, thậm chí là đã thành tinh.

Điều này khiến cậu lo lắng.

Bây giờ phải làm sao đây?!

Không lẽ cứ tiếp tục ở dưới nước chờ chết sao?

Xuống nước đã gần ba mươi mấy giây rồi.

Cộng thêm cú giật mình vừa nãy, cậu đã tiêu hao một ít dưỡng khí.

Bây giờ lượng oxy trong phổi không thể duy trì được lâu nữa, nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được nửa phút.

Tuy không biết loại rắn này thuộc chủng loại nào, nhưng dù là rắn nước hay rắn đất, thời gian ở dưới nước của nó chắc chắn lâu hơn cậu.

Thật sự không ổn thì, Cố Thành cắn răng, tay phải cầm ngược Tiểu Thần Phong, đặt ngang trước ngực.

Chỉ còn cách liều mạng!

Chương 20

Chết thì chết, tao cũng không để mày yên!

Cố Thành hạ quyết tâm, vươn tay hái Kim Trản Trường Sinh Quả.

Con rắn lớn thấy vậy, nổi giận, thân thể uốn éo, lập tức lao tới như tên rời cung.

Trong khoảnh khắc sinh tử, adrenaline của Cố Thành bùng nổ.

Cậu từ bỏ ý định hái Kim Trản Trường Sinh Quả, đồng thời đạp mạnh chân xuống, thân thể vọt sang bên trái hơn một mét.

Vừa vặn tránh được cú tấn công của con rắn lớn.

Sau đó, như thần giao cách cảm, tay phải cậu cầm Tiểu Thần Phong, hung hăng đâm vào bụng con rắn lớn.

Tiểu Thần Phong không hổ là thần binh, chém sắt như bùn, sắc bén vô song.

Khi đâm vào, nó như xuyên qua một tờ giấy.

Chỉ trong nháy mắt đâm vào, động năng mạnh mẽ của con rắn lớn suýt chút nữa kéo cậu đi.

Tay trái cậu bản năng bám chặt vào mép sườn dốc, suýt nữa thì đứt rời tay trái.

May mắn thay, sau khi Tiểu Thần Phong đâm vào thân thể con rắn lớn, nó lập tức như cắt đậu phụ, không hề gặp trở ngại nào mà xẻ toang bụng nó.

Động năng mạnh mẽ của con rắn lớn lập tức chuyển thành sát thương, bụng nó tức thì bị rạch một vết thương dài bảy tám mét.

Vết thương cực kỳ khủng khiếp.

Máu tươi đỏ thẫm tức thì từ vết thương con rắn lớn phun ra, sau đó lan tràn trong nước.

Chốc lát liền nhuộm đỏ cả vùng nước.

Thân thể con rắn lớn co giật một cái, thân thể khổng lồ lập tức vùng vẫy trong nước.

Cố Thành cảm thấy nếu nó có thể phát ra âm thanh, thì lúc này âm thanh của nó chắc chắn sẽ thảm thiết.

Nhưng lúc này cậu không có tâm trạng nghĩ nhiều nữa, vì dưỡng khí cũng đã tiêu hao hết.

Não bộ thiếu oxy, phổi như muốn nổ tung.

Cố Thành dùng chút lý trí cuối cùng nắm lấy gốc Kim Trản Trường Sinh Quả kia, sau đó dùng sức đạp hai chân, nổi lên mặt nước.

Khoảng cách ba bốn mét như khoảng cách giữa sống và chết.

Con rắn lớn vì quá đau đớn mà không ngừng vùng vẫy dưới đáy nước.

Thân thể cường tráng của nó khiến tất cả những gì bị nó va phải đều bị phá hủy nặng nề.

Không lâu sau khi Cố Thành rời đi, sườn dốc đá vỡ vụn kia bị đuôi nó va trúng, tức thì vỡ tan thành nhiều mảnh.

Cố Thành hoàn toàn đánh cược bằng cả mạng sống của mình, cược rằng mình mạng lớn, cược rằng con rắn lớn sẽ không va vào mình.

Khi đầu cậu nhô lên khỏi mặt nước, cậu biết mình đã thắng cược.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn và Anh Tử đang đứng trên bờ với vẻ mặt căng thẳng, nhìn cậu nổi lên mặt nước, ra sức hô to kêu cậu

nhanh chóng lên bờ.

Cố Thành biết lúc này mình chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, con rắn lớn kia chỉ bị thương chứ chưa chết.

Vì vậy, cậu vội vàng bơi về phía bờ.

Vài cú bơi chó, cuối cùng cậu cũng bơi đến bờ, Hồ Bát Nhất và Vương Béo nắm lấy cánh tay cậu, kéo cậu lên bờ.

Lên bờ xong, tinh thần căng thẳng của Cố Thành tức thì thả lỏng, cơ thể lập tức như mất hết sức lực, đứng cũng không vững.

May mắn Hồ Bát Nhất kịp thời đỡ lấy cậu, sau đó cùng Vương Béo hợp sức khiêng cậu đến bên đống lửa lớn.

Anh Tử cũng cầm khăn, nén sự ngượng ngùng, lau khô người cho cậu.

Cô bé còn tháo một cái hồ lô từ thắt lưng ra, bảo Cố Thành uống một ngụm.

Cố Thành nghe lời tu một hơi lớn.

Rượu cay nồng vừa vào cổ họng, Cố Thành bị sặc ho sù sụ.

Nhưng theo những tiếng ho, trong cơ thể cậu cũng sinh ra một luồng hơi ấm.

Cộng thêm ngọn lửa nóng hực, khiến Cố Thành đang lạnh buốt toàn thân dần lấy lại được chút hơi ấm.

“Lão Hồ, nơi này không nên ở lâu, tôi phải nhanh chóng đi thôi!” Cố Thành yếu ớt nói.

“Hả?!” Hồ Bát Nhất và Vương Béo đang cuống cuồng thu dọn đồ đạc bên cạnh.

Nghe Cố Thành nói vậy, liền bực bội đáp một câu.

Vương Béo tiếp lời: “Tiểu Cố gia, thứ lỗi cho tôi thật sự phục cậu sát đất.

Cậu có biết không?

Tôi thấy con rắn lớn kia xuất hiện là tất cả đều sợ ngây người rồi.

Làm sao lại có con rắn lớn đến thế chứ?!

Nó thành tinh rồi sao?!

Nếu tôi ở dưới nước, lúc đó chắc chắn bị nó ăn thịt rồi.

Nhưng Tiểu Cố gia không những không sợ hãi, dám liều mình chiến đấu với nó, quan trọng nhất là còn làm nó bị trọng thương.

Vì vậy, từ giờ trở đi Tiểu Cố gia là thần tượng của tôi rồi.” Cố Thành cười cười, không nói gì.

Bây giờ cậu chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, tinh thần mệt mỏi, chỉ hận không tìm được chỗ nào đó để ngủ một giấc ngon lành.

Anh Tử bên cạnh tò mò hỏi: “Cố ca, con quái vật dưới đó là gì vậy?

Thật sự là rắn sao?

Làm sao lại có con rắn lớn đến thế?!

Em và bố em thường xuyên đi lại quanh đây, chưa từng thấy bao giờ.” Cố Thành cố gắng gượng tinh thần, nói: “Đó thật sự là rắn!

Chính xác hơn, nó nên được gọi là Giao xà.

Giao xà bản thân là một loài sinh vật có linh tính, dù là miền Nam hay miền Bắc, đều có truyền thuyết thành tinh thành tiên.

Trong lịch sử, nhiều nơi đã xảy ra hiện tượng giao xà độ kiếp, những hiện tượng thần bí như nước sông cuộn trào vô cớ, có người thường nhầm là rồng, thực chất là giao xà.

Trong truyền thuyết thần thoại của chúng ta, luôn có truyền thuyết rắn hóa giao, giao hóa rồng.

Trong 《Thuật Dị Ký》 cũng có ghi chép: rắn năm trăm năm hóa giao, giao ngàn năm hóa rồng, rồng năm trăm năm thành Giác Long, ngàn năm thành Ứng Long.

Trong đó rắn chính là hủy." Anh Tử nghe mà ngây người, ngay cả Hồ Bát Nhất và Vương Béo cũng nghe đến nhập thần.

"Tiểu Cố gia, trên đời này thật sự có sinh vật thuộc chủng rồng sao?" Vương Béo cũng không nhịn được hỏi.

Chương 21

"Thế giới rộng lớn, không gì là không thể, tôi cũng không dám khẳng định là có hay không.

Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng, nếu tôi không đi ngay bây giờ, con Giao xà kia lên bờ thì chúng ta đều toi đời!" Nghe Cố Thành nói, ba người không khỏi nhìn về phía mặt hồ.

Lúc này mặt hồ đã yên tĩnh hơn rất nhiều, không còn cuộn trào như trước nữa.

Ngay cả vệt máu kia cũng dần dần loãng ra, không còn thấy màu đỏ.

Nếu không nhìn thấy con Giao xà kia, họ sẽ không cảm thấy có gì bất thường, ngược lại còn cảm thấy đây là một nơi sơn thủy hữu tình tuyệt đẹp.

Nhưng bây giờ, họ chỉ cảm thấy mặt hồ càng yên tĩnh lại càng rợn người.

"Những thứ khác không cần nữa, chúng ta nhanh chóng đi thôi!" Hồ Bát Nhất mí mắt giật liên hồi, ném chiếc ba lô đã thu dọn xong cho Vương Béo, rồi đi đến bên cạnh Cố Thành.

Lúc này Cố Thành đã mặc xong quần áo, nhưng cơ thể mềm nhũn vô lực, không thể đi lại.

Hồ Bát Nhất liền quay người cõng Cố Thành.

Vương Béo và Anh Tử xách theo ba lô đồ tiếp tế.

Bốn người cuống quýt bỏ chạy thục mạng.

Không lâu sau khi họ rời đi, nước hồ đột nhiên cuộn trào, không

lâu sau, một cái đầu rắn khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước… Hơn một giờ sau, trong một hang động.

Hồ Bát Nhất thở hổn hển đặt Cố Thành xuống đất, sau đó nằm thẳng xuống bên cạnh, thở dốc từng hơi lớn.

Cố Thành nhìn anh với vẻ áy náy: "Lão Hồ, vất vả cho anh rồi." Hồ Bát Nhất chỉ lo thở dốc, căn bản lười trả lời.

Vương Béo tò mò đánh giá hang động này, đầu tiên nhìn sâu vào bên trong hang động tối tăm, sau đó lại nhìn ra bên ngoài.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, đêm nay quỷ dị thay cũng không có trăng, khắp nơi đen kịt không thấy rõ bàn tay.

Vương Béo có chút lo lắng nói: "Ở đây an toàn không?" Anh Tử từ trong hang động mang ra một ít củi khô và cỏ dại, vừa nhóm lửa vừa nói: "Đây là một hang báo.

Sau này bố em đã đánh chết con báo, rồi chiếm lấy chỗ này.

Mỗi lần đi săn gần đây, em và bố em đều ở đây, chắc không có vấn đề gì." Vương Béo mới hơi yên tâm.

Đợi đống lửa bùng lên, hang động tức thì ấm áp hơn rất nhiều.

Mấy người lấy một ít lương khô, vừa ăn vừa trò chuyện bên cạnh nước đang sôi trên đống lửa.

"Ai, Tiểu Cố gia, vừa rồi xuống đáy nước để làm gì vậy?" Vương Béo đột nhiên hỏi.

Cố Thành cười cười, từ trong lòng lấy ra gốc Kim Trản Trường Sinh Quả kia.

"Vì cái này!" Vương Béo là người hiểu Cố Thành nhất ở đây, biết Cố Thành không bảo vật nào mà không thích.

Vì vậy, đối với Kim Trản Trường Sinh Quả trong tay cậu, lập tức

sinh ra vô hạn tò mò.

“Tiểu Cố gia, lại có bảo bối gì nữa vậy?!” Cố Thành nói: “Nó tên là Kim Trản Trường Sinh Quả.” “Kim Trản Trường Sinh Quả?!” Ba người đều tỏ vẻ nghi vấn.

“Có tác dụng gì vậy?

Chẳng lẽ ăn vào có thể trường sinh bất lão sao?” Vương Béo đùa cợt nói.

Cố Thành liếc nhìn anh ta: “Gần như đoán đúng rồi.” Vương Béo tức thì trợn tròn mắt.

“Hả?!” Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng tỏ vẻ không thể tin được.

Cố Thành cười cười: “Đừng vội, nghe tôi từ từ kể.

Tôi từng đọc một câu chuyện trong một cuốn dã sử tạp ký!

Đại Liêu Tiêu Thái Hậu nhiếp chính hơn bốn mươi năm, khiến triều Liêu đạt đến đỉnh thịnh.

Về già, cảm thán nhân sinh ngắn ngủi, tìm cầu đạo trường sinh, bèn ban bố thiên hạ, nếu có ai có thể dâng lên phương pháp trường sinh, nguyện phong làm Quốc sư.

Nhưng trên đời này làm gì có phương pháp trường sinh, dù Tiêu Thái Hậu liên tục nâng cao phần thưởng, vẫn không ai dâng bảo vật.

Tiêu Thái Hậu ngày càng già yếu, tính cách càng trở nên bạo ngược, thường xuyên tàn sát đại thần và bách tính.

Một ngày nọ, một phương sĩ xưng rằng có phương pháp trường sinh.

Tiêu Thái Hậu đại hỷ, lập tức triệu kiến phương sĩ.

Phương sĩ nói, trên núi Côn Luân có Tây Vương Mẫu, có phương

pháp trường sinh.

Thế là Tiêu Thái Hậu liền phong phương sĩ làm sứ giả, mang theo vô số vàng bạc châu báu đến núi Côn Luân tìm cầu phương pháp trường sinh.

Sau đó, Tiêu Thái Hậu ôm hy vọng, tính cách cũng tốt hơn, không còn tàn bạo giết người nữa.

Vài năm sau, phương sĩ trở về, dâng lên một loại quả xanh nhỏ bằng hạt đậu vàng, gọi là Kim Trản Trường Sinh Quả, dùng một quả có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Tuy nhiên, lúc này Tiêu Thái Hậu bệnh nặng thập tử nhất sinh, không kịp dùng, liền băng hà.

Con trai bà là Thánh Tông Hoàng Đế Gia Luật Long Tự cực kỳ hiếu thuận, khi an táng, liền chôn những Kim Trản Trường Sinh Quả đó cùng với mẹ mình." Ba người nghe xong câu chuyện, ai nấy đều khó tin.

"Tiểu Cố gia, cậu lại lừa tôi, câu chuyện này quá xàm xí!" Vương Béo càu nhàu: "Uống một quả có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm ư?

Nếu thật sự như vậy, vị Hoàng Đế kia tuyệt đối không thể chôn cùng mẹ mình.

Dù có hiếu thuận đến mấy cũng không thể!

Vì vậy, câu chuyện này nghe là biết xàm xí." Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng đều tỏ vẻ không tin.

Hồ Bát Nhất nói: "Về Gia Luật Long Tự này tôi cũng từng nghe nói, mười tuổi đăng cơ, lúc đó còn nhỏ tuổi, mẹ ruột Tiêu Thái Hậu chấp chưởng triều chính, nhưng sau khi Gia Luật Long Tự trưởng thành, Tiêu Thái Hậu vẫn không giao quyền hành chấp chính cho ông ấy.

Mãi cho đến khi Tiêu Thái Hậu thân thể không chống đỡ được nữa, quyền hành mới về tay Gia Luật Long Tự.

Gia Luật Long Tự lúc đó đã ba mươi bảy tuổi.

Sau khi Tiêu Thái Hậu chính thức băng hà không lâu, ông ấy cũng bệnh chết trên đường đi du ngoạn.

Có lời đồn rằng Tiêu Thái Hậu bị Gia Luật Long Tự hại chết, thực ra hai người vì tranh giành quyền hành chấp chính mà minh tranh ám đấu nhiều năm." "Chậc chậc chậc!" Vương Béo nghe mà lắc đầu lia lịa: "Vậy nên, quyền lực cái thứ này, thật sự quá đáng sợ, ngay cả mẹ con ruột thịt cũng có thể thù hận đến mức đó." Anh Tử cũng đầy vẻ đồng tình.

Cố Thành cười nhẹ: "Dã sử tạp ký bản chất chỉ có thể dùng làm tham khảo, không thể coi là thật." Thực ra câu chuyện này Cố Thành không phải bịa bừa, mà là thật.

Nguyên chủ tư chất thông minh, uyên bác đa tài, đọc rất nhiều sách.

Bây giờ những kiến thức này đều làm lợi cho Cố Thành.

Câu chuyện về Kim Trản Trường Sinh Quả này, nguyên chủ thật sự đã đọc được từ một cuốn dã sử tạp ký nào đó.

Lúc nãy khi Hồ Bát Nhất cõng cậu bỏ chạy, cậu tình cờ nghĩ ra.

Sở dĩ cậu cố ý kể câu chuyện này, chủ yếu là để chuyển hướng sự chú ý, nếu không chắc chắn họ sẽ truy hỏi tại sao cậu lại xuống nước.

Rồi cậu cũng chợt nghĩ, nếu câu chuyện đó là thật thì sao?

Nếu khi Tiêu Thái Hậu chết, trong đồ tùy táng thật sự có Kim Trản Trường Sinh Quả thì sao?

Có thể Gia Luật Long Tự đã thử Kim Trản Trường Sinh Quả,

nhưng thấy nó không thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ, cảm thấy nó cũng chỉ là lừa người, nên đã chôn cùng mẹ mình trong mộ.

Chương 22

Nếu đó là mộ Tiêu Thái Hậu trong núi Ngưu Tâm thì sao?

Vậy thì có thể hiểu tại sao Kim Trản Trường Sinh Quả này lại xuất hiện trong hồ nước?

Dân làng, cùng với những đồ cổ kia đều nhặt được từ đâu?

Nguồn gốc con sông bắt nguồn từ thác nước núi Ngưu Tâm.

Trong mộ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, dẫn đến những đồ tùy táng kia đều bị thất lạc ra ngoài, sau đó theo dòng nước chảy đến gần thôn trại, rồi được dân làng nhặt được.

Kim Trản Trường Sinh Quả cũng theo những đồ tùy táng kia mà thất lạc ra ngoài, sau đó một quả trong số đó rơi xuống sườn dốc kia, nhân duyên trùng hợp mà bén rễ, nảy mầm, kết trái.

"Nếu thật sự là như vậy, không vì điều gì khác, chỉ vì Kim Trản Trường Sinh Quả này, mình cũng phải đi vào mộ Tiêu Thái Hậu thám hiểm một phen." Cố Thành nghĩ thầm trong lòng, cúi đầu nhìn Kim Trản Trường Sinh Quả đang nắm chặt trong tay.

Vừa rồi hoạt động kịch liệt như vậy, không mất một quả nào.

Bảy quả đều còn nguyên.

Điều này khiến Cố Thành có chút kinh ngạc, cậu cứ nghĩ vừa rồi động tác kịch liệt như vậy, sẽ có vài quả bị rơi mất.

Nhân lúc không ai chú ý, Cố Thành định hái một quả, kết quả dùng cả sức bú sữa mà cũng không hái được.

Điều này khiến Cố Thành ngớ người ra.

Chẳng lẽ phải dùng keo vạn năng dính vào?

“Tiên sư nó, tôi không tin nữa.” Cố Thành rút Tiểu Thần Phong ra, nhẹ nhàng vung một cái, một quả tức thì rơi xuống.

“Uống rượu mừng không uống rượu phạt!” Cố Thành hừ lạnh một tiếng, cất Tiểu Thần Phong.

Sau đó lén lút nuốt quả xuống.

Nó không giống như trong tiểu thuyết viết là vừa vào miệng đã tan.

Cố Thành cảm thấy như đang ăn hạnh nhân, hơi chua chua.

Cậu lấy tay che miệng, nhả một hạt ra, không vứt hạt đi mà cất vào túi quần.

Cố Thành nhắm mắt lại, bắt đầu chờ đợi quả phát huy tác dụng.

Khoảng hơn một phút sau, trong bụng ấm áp, bắt đầu sinh ra chân khí.

Cố Thành vội vàng vận chuyển 《Thai Tức Pháp》, hết lần này đến lần khác hấp thụ những chân khí đó, biến chúng thành của riêng.

Không có động tĩnh kinh thiên động địa, cũng không có bất ngờ nào.

Nửa giờ sau, Cố Thành thuận lợi hấp thụ xong tất cả những chân khí đó. 《Thai Tức Pháp》 thăng cấp lên tầng thứ hai hậu kỳ.

Cố Thành cảm thấy hơi thở của mình kéo dài hơn.

Nếu bây giờ lại xuống nước, tuyệt đối không thể chỉ nín thở hơn một phút đã không chịu nổi.

Cậu nắm chặt tay, cảm thấy sức lực cũng tăng lên rất nhiều.

Tình trạng đau đầu sốt ruột trước đó cũng biến mất.

Chức năng cơ thể đã trở lại đỉnh cao.

“Không hổ là Nhất phẩm linh quả!

Quá đỉnh!” “Trực tiếp nâng 《Thai Tức Pháp》 lên tầng thứ hai hậu kỳ.” Cố Thành trong lòng mừng rỡ như điên, cũng càng kiên định quyết tâm muốn thám hiểm mộ Tiêu Thái Hậu.

Biết đâu trong mộ Tiêu Thái Hậu có nhiều Kim Trản Trường Sinh Quả hơn.

Nhưng hiện tại chắc chắn không được.

Núi Ngưu Tâm hiển nhiên là địa bàn của con Giao xà kia.

Lần này cậu đã đắc tội với con Giao xà đó rất nặng.

Trước khi tìm ra cách đối phó với nó, cậu không thể đi.

Bằng không không phải đi tìm bảo vật, mà là đi đưa cơm cho người ta.

Cố Thành lại dùng Tiểu Thần Phong cắt xuống một quả trường sinh quả, lén lút nuốt xuống. 《Thai Tức Pháp》 thăng cấp lên tầng thứ ba trung kỳ.

Hơi thở của cậu dần trở nên yếu ớt như có như không, nếu không nghe kỹ, thậm chí còn không nhận ra được hơi thở của cậu.

Toàn thân lỗ chân lông đều giãn ra, từ lỗ chân lông thấm ra rất nhiều thứ, giống như mồ hôi, màu sắc đậm, nhớt nháp, tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu.

Gân cốt dường như được tôi luyện, cơ bắp càng rắn chắc, sức lực lại tăng lên.

Cố Thành bị tình huống này làm cho kinh ngạc.

“Trước đây trong Quan Bí Giản nói rằng 《Thai Tức Pháp》 là công pháp hô hấp cảnh giới tiên thiên, một môn công pháp dưỡng sinh.

Nhưng tôi cảm thấy nó không đơn giản như vậy nhỉ?" "Mẹ kiếp, hôi thối vậy sao?" Vương Béo đột nhiên kêu to.

"Cái mùi này, quá sốc!" "Anh Tử, cô và bố cô chẳng lẽ đã đi ị trong hang động sao?!" Cố Thành tức thì mặt đỏ bừng.

Anh Tử tức giận đến mặt mày méo mó đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chỉ vào Vương Béo mắng: "Bàn ca, bớt nói bậy đi, ai đi ị trong hang động!" Vương Béo bịt mũi: "Không đi ị thì tại sao đột nhiên lại hôi thối như vậy?!" Hồ Bát Nhất cũng bịt mũi, khẽ nhíu mày.

"Khụ khụ." Cố Thành khẽ ho hai tiếng.

"À, xin lỗi, là tôi!" Tức thì ba người đều kinh ngạc nhìn về phía Cố Thành.

Vương Béo không kiêng nể gì thốt lên: "Tiểu Cố gia, cậu ị trong quần sao?!" Cố Thành suýt nữa bị anh ta làm tức chết.

"Bàn ca, anh có biết nói chuyện không hả?

Ai ị trong quần!

Công pháp tôi tu luyện đã đột phá rồi!" Công pháp đột phá?

Ba người trên trán đều khắc dấu hỏi.

"Tiểu Cố gia, công pháp cậu tu luyện… liên quan đến việc đi ị xì hơi sao?" Vương Béo đột nhiên lại buông ra một câu.

"Cút đi!" Cố Thành hung hăng lườm anh ta.

"Công pháp gia truyền của tôi tên là 《Thai Tức Pháp》, một môn công pháp dưỡng sinh, giống như Thái Cực Quyền, Ngũ Cầm Hí vậy.

Có lẽ sự kích thích sinh tử vừa rồi đã khiến công pháp của tôi đột phá, những tạp chất trong cơ thể được bài tiết ra ngoài, tương tự như tẩy tủy phạt kinh, nên mùi vị có thể hơi khó ngửi." Cố Thành giải thích.

Ba người mới vỡ lẽ.

“Anh Tử, gần đây có nước không?

Tôi tìm chỗ rửa ráy, nếu không nhớt nháp thế này, khó chịu quá.” Anh Tử lắc đầu.

Chương 23

"Nguồn nước gần nhất là hồ Ngưu Tâm Sơn." "…" Cố Thành đột nhiên cảm thấy thực ra hôi một chút cũng chẳng sao.

Đàn ông mà, không có mùi thì đâu phải đàn ông.

Vương Béo bịt mũi ghé sát vào, cười hì hì hỏi: "Tiểu Cố gia, công pháp gia truyền của cậu thế nào?

Có lợi hại không?" Cố Thành liếc nhìn anh ta: "Đương nhiên lợi hại rồi. 《Thai Tức Pháp》 tu luyện đến cảnh giới cao thâm, có thể không cần dùng mũi miệng hô hấp, dùng toàn thân lỗ chân lông hô hấp, có thể kéo dài tuổi thọ, trăm bệnh không xâm phạm." Vương Béo nghe mà hai mắt sáng rực.

"Hắc hắc hắc, Tiểu Cố gia, nhìn này, tôi có học được không?" Cố Thành cười nhẹ: "Đều là gia truyền, không thể truyền cho người ngoài." "Ai, cái kiểu tư tưởng phong kiến cổ hủ này không được đâu, biết bao nhiêu thứ tốt đẹp tổ tiên để lại vì quy tắc truyền nam không truyền nữ, không truyền cho người ngoài, giữ lại một tay mà cuối cùng thất truyền.

Hơn nữa, chúng ta là anh em, tôi là tay trái tay phải của cậu, đâu phải người ngoài." "Hơn nữa, chúng ta là anh em, tôi là tay trái tay phải của cậu, đâu phải người ngoài." Vương Béo mặt dày đòi học nghệ.

Cố Thành cũng không phải người ích kỷ.

Quan Bí Giản có thể dùng được mấy lần.

Nếu Vương Béo thật sự có thể tâm sự, trở thành cốt cán trong đội của mình, thì dạy 《Thai Tức Pháp》 cho anh ta cũng không phải

không được.

Thậm chí giúp anh ta tìm thần vật tăng cường Chân Nguyên linh khí cũng không vấn đề gì.

Nhưng hiện tại… mối quan hệ của họ chưa đến mức đó.

Cần phải bồi dưỡng tình cảm thêm.

"Đợi về rồi, tôi sẽ đi hỏi bố tôi xem sao." Cố Thành tiện miệng nói qua loa.

Vương Béo gật đầu.

"Cẩn thận!

Bên ngoài có gì đó không ổn!" Hồ Bát Nhất đột nhiên nói.

Vương Béo, Cố Thành, Anh Tử ba người lập tức cảnh giác nhìn ra bên ngoài.

Nhưng bên ngoài hang động một mảnh đen kịt, không nhìn thấy gì.

"Sao rồi, Lão Hồ?" Vương Béo hạ thấp giọng hỏi.

Hồ Bát Nhất sắc mặt trầm trọng, ánh mắt sắc bén như điện, nhìn ra ngoài màn đêm đen kịt, từ từ lùi lại.

"Có mùi máu tanh!

Lại nữa rồi, mí mắt tôi lại giật, giác quan thứ sáu của tôi đang cảnh báo." "Mỗi lần xuất hiện tình huống này, đều có nghĩa là có nguy hiểm." Anh Tử cũng thêm vào một câu: "Em cũng ngửi thấy mùi máu tanh." Nghe Hồ Bát Nhất và Anh Tử đều nói vậy, Vương Béo lập tức im lặng, nắm chặt cây rìu Khai Sơn Phủ, nín thở nhìn ra bên ngoài.

Dần dần, Cố Thành và Vương Béo cũng ngửi thấy mùi máu tanh, rất nồng!

Có lẽ do 《Thai Tức Pháp》 tẩy tủy phạt kinh, thị lực của Cố

Thành tốt hơn rất nhiều.

Cậu mơ hồ nhìn thấy, trong bóng tối, dường như có hai chiếc đèn lồng xanh u ám đang lơ lửng về phía hang động.

Hả?

Đèn lồng?

Cố Thành giật mình, sau đó sắc mặt đại biến!

"Vãi chưởng!

Con Giao xà kia tìm đến rồi!" "Chạy mau!" Cậu nắm lấy ba lô, lại rút ra một cành củi đang cháy từ đống lửa.

Hồ Bát Nhất nghe Cố Thành cảnh báo, sắc mặt cũng tức thì thay đổi lớn, vớ lấy hành lý của mình, Hồ Bát Nhất và Vương Béo cũng rút ra một cành củi đang cháy từ đống lửa.

Anh Tử thì cầm lấy cây cung dài.

Bốn người điên cuồng chạy vào sâu trong hang động.

Trong lúc chạy, Vương Béo quay đầu lại, chỉ thấy một cái đầu rắn khổng lồ xuất hiện ở cửa hang, nó thè lưỡi rắn ra, đôi mắt xanh u ám nhìn chằm chằm vào họ, trong ánh mắt lộ ra vẻ âm lãnh và tàn nhẫn.

"Trời mẹ ơi, đúng là con súc vật đó!" Vương Béo hét lớn một tiếng.

Thân hình tròn như quả bóng của anh ta nhanh nhẹn không ít, thậm chí còn vượt qua Hồ Bát Nhất.

Cố Thành vừa chạy vừa hét: "Anh Tử, trong hang động có đường không?" Anh Tử đáp: "Đi sâu vào bên trong, có một khe núi hẹp, chui qua đó thì không còn đường nữa." Vương Béo: "A?!

Vậy chẳng phải là đường chết sao?!" Hồ Bát Nhất: "Trước đừng

quản nhiều như vậy, chạy qua đó rồi tính, nếu không quay lại là đánh tay đôi sao?!" Vương Béo: "Thôi, để cho nó đi!

Con súc vật đó thù dai quá!

Tôi chạy xa như vậy mà nó vẫn đuổi kịp." Cố Thành: "Bàn ca, không chừng người ta thèm thân thể đó, hay là anh hy sinh, mời người ta một bữa đi." Vương Béo: "Cút đi!

Rõ ràng là cậu đâm nó, làm nát thân thể nó, nên nó mới khắc cốt ghi tâm với cậu." Anh Tử: "Bàn ca, im miệng!" Hồ Bát Nhất: "Hai tên này còn có tâm trạng cãi cọ sao?!

Nhanh chóng rút lui đi!" Chạy khoảng ba đến năm phút, hang động ngày càng hẹp lại.

Các loại khí ẩm, khí độc, khí đầm lầy lẫn lộn, nồng nặc khó ngửi.

So với đó, cái mùi trên người Cố Thành căn bản chẳng là gì.

Bốn người cũng không còn tâm trạng ba hoa nữa, toàn thần chú ý đến đường đi dưới chân.

Không lâu sau, họ đi đến cuối hang động.

Ở phía bên phải, có một khe núi hẹp chỉ vừa một người chui qua.

Cố Thành ném cành củi đang cháy trong tay vào.

Dựa vào ánh lửa, có thể nhìn thấy bên trong là một không gian kín rộng khoảng tám chín mét vuông, không có bất kỳ lối ra nào.

"Làm sao bây giờ?" Cố Thành hỏi.

Hồ Bát Nhất nhìn ra phía sau, cắn răng: "Cứ vào đó trước đã." Cố Thành dẫn đầu, nghiêng người lách vào.

Tiếp theo là Anh Tử.

Người thứ ba là Vương Béo, nhưng thân hình anh ta quá to, nửa

người cũng không lách vào được, bị kẹt giữa khe núi, suýt khóc.

"Xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ Vương Khải Toàn ta bôn ba giang hồ ba mươi năm, đi đến đâu cũng vô địch, bách chiến bách thắng, hôm nay lại phải bỏ mạng dưới tay con súc vật này sao?" "Đừng có nói nhảm nữa, Bàn tử, rìu của anh đâu?" Hồ Bát Nhất vội nói.

"Rìu?

Cần rìu làm gì?

Chẳng lẽ muốn đi tìm con súc vật đó liều mạng sao?

Liều cái đầu quỷ ấy." Hồ Bát Nhất giật lấy rìu từ tay Vương Béo, dùng sức bổ vào vách núi.

Tích ta tích lịch mấy cái, đã mở rộng khe núi ra một chút.

"Ai, nới lỏng ra rồi." Vương Béo vui mừng kêu lên.

Hồ Bát Nhất quay đầu lại, thấy con Giao xà xuất hiện.

Chương 24

"Nới lỏng rồi thì không mau chui vào!" Anh đá một cú vào người Vương Béo, thật sự đá anh ta vào trong.

Sau lưng gió lạnh thổi tới.

Hồ Bát Nhất không kịp quay đầu, trực tiếp nghiêng người lao vào, cả người xuyên qua khe núi.

"Đông!" "Ái chà mẹ ơi." Tiếng kêu thảm thiết là do Vương Béo phát ra, bởi vì Hồ Bát Nhất vừa vặn đè lên người anh ta, biến anh ta thành cái đệm thịt.

Hồ Bát Nhất cũng toát mồ hôi lạnh, anh cảm nhận rõ ràng, vừa rồi cái đầu rắn của con Giao xà kia ở rất gần.

Thần chết và anh, suýt chút nữa là chạm mặt!

Con Giao xà ở bên ngoài khe núi, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào mấy người bên trong.

Đặc biệt là Cố Thành, ánh mắt của nó dừng lại trên người cậu lâu nhất, khiến Cố Thành dựng tóc gáy toàn thân.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy đồ ăn nào đẹp trai như vậy sao?!" Cố Thành nhặt một cục đá dưới đất ném mạnh vào nó.

Đáng tiếc, đối với con Giao xà mình đầy vảy, ngay cả gãi ngứa cũng không đủ.

Hành động của Cố Thành đã chọc giận con Giao xà.

Nó phát ra tiếng gầm giận dữ không thành tiếng vào trong khe núi.

Một luồng tinh khí khiến người ta choáng váng buồn nôn tức thì tràn ngập cả không gian kín.

“Mẹ kiếp!

Bao nhiêu năm rồi chưa đánh răng vậy?

Thật là hôi thối mà!

Con súc vật này thật không biết võ đức, dùng khí độc tấn công sao?!” “Ối….” Mấy người đều ôm mũi với vẻ mặt đau khổ.

Chỉ có Cố Thành hơi khá hơn một chút. 《Thai Tức Pháp》 tầng thứ ba khiến tần suất hô hấp mỗi phút giảm đi hai đến ba lần.

Nếu nín thở, có kéo các nhà vô địch bơi lội Olympic ra luân chiến cũng không thua.

Thấy Anh Tử bắt đầu không chịu nổi, Cố Thành lục lọi trong ba lô, cuối cùng tìm thấy một lọ cồn lỏng, dùng làm mồi lửa.

Cậu xé một đoạn vải áo, cuộn lại nhét vào lọ, chỉ chừa một chút đầu vải bên ngoài, một bình đốt lửa đơn giản đã được làm xong.

Châm lửa vào đầu vải, sau đó dùng sức ném vào miệng con Giao xà.

Oanh!

Bình đốt lửa nổ tung trong miệng con Giao xà.

Con Giao xà đột nhiên ngậm miệng lại, đau đớn lăn lộn trên đất.

Cố Thành mới đi kiểm tra tình trạng của Hồ Bát Nhất.

Đáng tiếc, bên trong kín mít.

Con Giao xà đã ngừng ‘tấn công bằng khí độc’, nhưng không khí vẫn nồng nặc mùi tinh khí khiến người ta buồn nôn.

“Không được, phải tìm lối ra.” Cố Thành nhìn xung quanh.

“Hả?” Trước đây cậu không nhìn kỹ.

Bây giờ quan sát kỹ, phát hiện không gian kín này dường như có

dấu vết nổ mìn nhân tạo.

“Chẳng lẽ… hang động này không phải hình thành tự nhiên sao?” Cố Thành nghĩ thầm, nhặt cây rìu Khai Sơn Phủ dưới đất, bắt đầu gõ gõ đập đập vào vách núi, tìm xem có đường hầm bí mật nào không.

Cậu cảm thấy không ai lại rảnh rỗi đến mức vô cớ hao phí nhân lực công phu khai thác ra một nơi như vậy.

Bên ngoài, con Giao xà đã hồi phục, bắt đầu điên cuồng va chạm vào khe núi.

Trong khoảnh khắc, đất rung núi chuyển, đá vụn bay tứ tung.

Khe núi đó dường như có xu hướng nứt ra.

Cố Thành liếc nhìn, trong lòng sốt ruột, tăng nhanh tốc độ tìm kiếm.

“Đông đông đông.” “Đông đông đông.” “Đinh đinh đinh.” “Hả?!” Cố Thành đột nhiên cảm thấy bức tường trước mặt phát ra âm thanh trong trẻo, không giống như âm thanh trầm đục của những vách núi đá rắn chắc khác.

Trong lòng cậu mừng rỡ, cầm rìu Khai Sơn Phủ, dùng sức đập vào bức tường. 【Tên vật phẩm】: Khai Sơn Phủ 【Cấp độ vật phẩm】: Trung phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Phá giáp, trấn tà 【Mô tả vật phẩm】: Vũ khí chuyên dụng của một tướng quân dũng mãnh thiện chiến, chém giết vô số kẻ địch, nhiễm vô số oán linh, có tác dụng khắc chế đối với oan hồn, có thể bỏ qua giáp trụ, gây sát thương cho kẻ địch.

Khai Sơn Phủ không hổ là trung phẩm pháp khí, có năng lực phá giáp.

Chỉ một nhát, đã đập mở một lỗ trên bức tường đó.

Cố Thành ghé vào lỗ nhìn vào bên trong.

Nguyên bản bức tường đá được phong bằng xi măng, bên trong bức tường đá là một bức tường gạch.

Cậu dùng rìu mở rộng lỗ trên bức tường đá, sau đó lại đập vào bức tường gạch.

Rất nhanh, cậu đã đập sập bức tường gạch tạo thành một lỗ lớn.

Tức thì, không khí trong lành từ phía lỗ thông vào.

Cố Thành lập tức đại hỷ trong lòng, có không khí lưu thông có nghĩa là bên đó không phải đường chết.

Bên trong một mảnh đen kịt, không nhìn rõ tình hình.

Cậu nhặt một cành củi đang cháy ném vào.

Ánh lửa không lớn, không nhìn rõ lắm, nhưng có thể khẳng định, mặt đất được trải bằng xi măng phẳng phiu.

"Không quản nhiều như vậy nữa, có đường sống là đi.

Ở lại đây, là đường chết." Cố Thành lập tức quay người, đỡ Hồ Bát Nhất đứng dậy, sau đó giúp anh ta chui qua lỗ.

Đợi sau khi ba người đều chui qua, cuối cùng, Cố Thành nhìn con Giao xà đã làm nứt toác gần hết khe núi.

Dường như nó cảm ứng được, con Giao xà kia cũng ngừng va chạm, yên tĩnh lại, nhìn về phía cậu.

Một người một rắn, đối mặt trong chốc lát.

Cố Thành vươn tay, làm một động tác chào quốc tế với nó, sau đó chui qua lỗ.

"Ái chà mẹ ơi, cuối cùng cũng sống rồi, vừa rồi suýt nữa thì bị xông chết tôi!" Vương Béo mềm nhũn nằm trên đất, rên rỉ yếu ớt.

Anh Tử ôm ngực, nôn ọe, như thể đang mang thai.

Hồ Bát Nhất đáng tin cậy nhất, cố gắng gượng dậy, đứng thẳng, tay cầm đuốc, quan sát xung quanh.

Anh nhìn Cố Thành, nói: "Trong này dường như là một công sự ngầm dưới lòng đất." Công sự ngầm dưới lòng đất?!

Chương 25

Cố Thành sửng sốt, trong đầu bất giác hiện lên pháo đài Quan Đông quân.

Không phải chứ?

Không có trùng hợp như vậy chứ?

Chẳng lẽ lại vô tình tìm được sao?

Cậu nhặt một cây đuốc, giơ cao.

Tức thì tình hình xung quanh mờ mờ hiện ra.

Toàn bộ đều là những thùng gỗ chất thành núi.

Những thùng gỗ được xếp rất gọn gàng, bên trên có chữ.

Cố Thành đi đến nhìn, là chữ Nhật.

"Lão Hồ, nhìn này." Cố Thành gọi Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ghé vào nhìn, tức thì nhíu mày.

"Chữ Nhật?!" Anh giao đuốc cho Cố Thành, sau đó mở một thùng gỗ trước mặt ra.

Bên trong rõ ràng là những khẩu súng trường tấn công sáng loáng.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự trầm trọng trong mắt đối phương.

Cố Thành: "Tôi nhớ khi quân Nhật rút lui năm xưa, dường như rất hoảng loạn?" Mặc dù Cố Thành nói không đầu không cuối, nhưng Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ý của cậu.

Trong này có thể là căn cứ quân sự mà quân Nhật để lại năm xưa, vì lệnh rút lui quá gấp, không kịp vận chuyển hoặc tiêu hủy, đành phải

tạm thời phong tỏa, với hy vọng sau này có thể đông sơn tái khởi.

Chỉ sợ họ cũng không ngờ, sẽ vĩnh viễn không có cơ hội đông sơn tái khởi.

Vương Béo lúc này cũng đã hồi phục, đi lại loạng choạng, đợi nhìn thấy súng trường tấn công trong thùng, đôi mắt anh ta suýt nữa thì trợn trừng ra ngoài.

"Vãi chưởng!" "Súng trường tấn công?!" Anh ta nhanh tay lẹ mắt lấy ra một khẩu từ trong thùng, sau một loạt thao tác thành thạo, liền cười toe toét: "Ha ha ha, cuối cùng cũng đến lượt Bàn gia tôi ngẩng cao đầu hít thở rồi!

Con súc vật nhỏ kia, dám dùng khí độc tấn công tôi, làm tôi sợ đến mấy ngày rồi không có khẩu vị ăn cơm.

Mối thù này không trả không phải quân tử!

Lần này đến lượt tôi mời mày ăn đạn hạt sen!" Ở đầu hang động bên kia, có thể nghe thấy tiếng con Giao xà đập vào tường.

Vương Béo cầm khẩu súng trong tay, lẩm bẩm mắng mỏ đòi đi dạy dỗ nó.

Hồ Bát Nhất kéo anh ta lại.

"Đừng manh động!

Đèn tối om om, tôi không phải đối thủ của nó.

Đây là căn cứ quân sự, chắc chắn có hệ thống điện.

Tôi đi mở đèn trước đã!" Vương Béo nhổ một bãi nước bọt về phía đó.

"Con súc vật nhỏ, lát nữa sẽ thu thập mày." Cố Thành và Hồ Bát Nhất lấy điện thoại ra, bật đèn pin.

Hồ Bát Nhất cầm một khẩu súng trường tấn công đi phía trước.

Cố Thành đỡ Anh Tử, hai người đi ở giữa.

Anh Tử nôn ọe rất nhiều, toàn thân vô lực, gần như treo lơ lửng trên người Cố Thành.

Cuối cùng Vương Béo đi đoạn hậu.

Mấy người đi rất lâu, nhưng căn cứ quân sự này quá lớn, lại đi mò mẫm trong bóng tối.

Tìm nửa ngày cũng không tìm thấy phòng điện.

"Ái chà." Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng 'phịch' một cái, ngay sau đó là tiếng Vương Béo kêu đau.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy Vương Béo nằm nghiêng, hai tay xoa đầu gối, nhăn răng nhăn lợi, đau đến mặt mày méo mó.

"Sao vậy?!" Hồ Bát Nhất hỏi.

Vương Béo vừa xoa đầu gối vừa nói: "Mẹ nó, không biết cái gì vướng chân tôi, làm tôi té chết mất." "Vướng chân?" Hồ Bát Nhất dùng đèn pin chiếu xuống đất.

"Đâu có gì đâu." "Không phải bị vướng chân sao?" Vương Béo cũng nhìn xuống đất, không có gì.

Tức thì cũng ngớ người: "Ai?

Lạ thật?

Rõ ràng là tôi vướng phải cái gì đó mới té mà." "Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, tiếp tục đi." Hồ Bát Nhất quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Vương Béo vừa đi vừa chửi bới.

Cố Thành dùng đèn pin chiếu vào chân anh ta, không phát hiện thấy dấu tay nhỏ nào.

“Chẳng lẽ không phải?” Cố Thành trong lòng sinh nghi hoặc.

Lại đi thêm khoảng bốn năm phút, cuối cùng, họ đã tìm thấy phòng điện.

Mặc dù máy móc đã cũ nát nghiêm trọng, nhưng không làm khó được Hồ Bát Nhất, sau một hồi thao tác, toàn bộ căn cứ quân sự cuối cùng cũng sáng đèn.

“Ái chà!

Ánh sáng cuối cùng cũng trở lại nhân gian!” “Cuối cùng không phải đi trong bóng tối nữa, bây giờ chỉ cần con súc vật nhỏ kia xuất hiện trước mặt tôi, tôi lập tức giết chết nó.” Vương Béo vui vẻ nói.

Trên mặt Cố Thành và Anh Tử cũng hiện lên vẻ nhẹ nhõm.

Dù sao không ai lại không mong muốn ánh sáng.

Anh Tử lúc này cũng đỡ hơn nhiều, có chút ngại ngùng đứng thẳng người, sau đó nhỏ giọng nói với Cố Thành: “Cảm ơn, Cố ca.” “Không có gì, đều là người nhà, không cần khách khí.” Cố Thành không bận tâm khoát tay.

Mấy người lại đi ngược trở lại, chuẩn bị đi tìm thêm súng đạn.

“Khoan đã.” Hồ Bát Nhất đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?” Mọi người nhìn anh ta.

Anh ta chỉ vào một cánh cửa bên cạnh.

Trên cửa treo tấm biển ‘Đại tá chấp vụ thất’.

“Đại tá, chấp, chấp vụ thất?

Có ý nghĩa gì?” Vương Béo hỏi.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: "Đại tá chấp vụ thất, tiếng Trung có nghĩa là văn phòng Đại tá.

Chế độ quân hàm của Nhật Bản là ba cấp chín bậc, Đại tá là cấp cao nhất trong quân hàm cấp Tá, thuộc về sĩ quan cao cấp, thường đảm nhiệm chức vụ Đại đội trưởng.

Chương 26

Một đại đội có 3500 người, tương đương với hai đến ba trung đoàn quân lực của chúng ta.

Cũng có nghĩa là, căn cứ quân sự này từng đóng quân một đại đội, hơn ba nghìn người." Vừa nói, anh vừa đẩy cửa ra, bước vào.

"Các cậu nghĩ, quân Nhật đóng quân hơn ba nghìn người ở một nơi hẻo lánh như vậy, mục đích là gì?" Cố Thành và Vương Béo nhìn nhau, đều thấy sự tò mò nồng đậm trong mắt đối phương.

"Có thể, nhưng bây giờ tôi không nên giải quyết con súc vật nhỏ kia trước sao?" Vương Béo nói.

"Có muốn giải quyết, cũng không thể tôi đi tìm nó, mà phải tìm tôi." Vương Béo chớp chớp mắt: "Tại sao?" Hồ Bát Nhất thở dài: "Vừa rồi chỗ đó rõ ràng là kho vũ khí, nổ súng ở đó, chẳng phải là đồng quy vu tận sao?" Vương Béo: "…" Cuối cùng, Cố Thành đề nghị đi tìm thêm một số trang bị.

Hai khẩu súng trường tấn công là hơi ít.

Chuẩn bị thêm vũ khí, gặp tình huống bất ngờ cũng không phải hoảng loạn.

"Lão Hồ, tôi hiểu sự tò mò của anh, tôi cũng biết quân Nhật đang làm điều quỷ quái ở đây.

Nhưng tôi trước tiên cũng phải đảm bảo vấn đề an toàn." Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ, đành cùng mọi người đi đến kho vũ khí.

Đến khi nhìn thấy mấy cái kho đạn dược rộng bằng mấy sân bóng đá, cùng với những thùng gỗ và vật tư chất đống như núi, bốn người đều mắt tròn miệng chữ A.

“Trời ơi!!

Quân Nhật giấu nhiều quân hỏa như vậy, có dã tâm lớn đến mức nào chứ?!” Vương Béo mặt đầy kinh ngạc và phẫn nộ.

“Sao lại nhiều đồ như vậy chứ?

Những thùng đó chất đống đến nỗi không nhìn thấy đỉnh!” Anh Tử cũng không nhịn được nói.

Cố Thành nhìn những thùng đó: “Những thứ này đều được quân Nhật trữ ở đây, hy vọng có ngày có thể đông sơn tái khởi.” “Đang nằm mơ à!” Vương Béo lớn tiếng mắng: “Quân Nhật mà dám nữa, chúng ta cũng học theo nước Mỹ, ném cho nó hai quả bom nấm, cho nó biết thế nào là diệt chủng diệt tộc!” Hồ Bát Nhất đi đến, nhìn những vũ khí bày khắp nơi, mắt sáng rực.

“Trang bị mà quân Nhật cất giữ ở đây khá đầy đủ đó.

Này, pháo bộ binh Type 92!

Súng máy hạng nặng Type 92 cỡ nòng 7.7mm!” Hồ Bát Nhất như đếm của nhà, giới thiệu những vũ khí trên đất cho mọi người.

Rất nhanh, mọi người đều tản ra, tìm kiếm trang bị phù hợp.

Lúc này, họ lại có vài phần cảm giác đi tìm bảo vật.

Cố Thành đi loanh quanh, liên tục mở hơn mười cái thùng gỗ, đều là các loại súng trường hoặc vật tư quân dụng.

Cho đến khi cậu tìm thấy một đống thùng gỗ, mở ra, bên trong đều là súng ngắn bọc giấy dầu.

Cậu tò mò lấy ra một khẩu, xé lớp giấy dầu ra, bên trong rõ ràng là một khẩu súng lục mới toanh còn dính dầu súng.

“Ơ?

Khẩu súng lục này trông giống súng lục tự động hiện đại nhỉ?

Thời kháng chiến, không phải đều là các loại súng trường, pháo hộp, súng lục Mauser sao?" Cậu mở thùng bên cạnh ra, phát hiện đều là loại súng lục này.

Cậu lại tìm kiếm xung quanh, tìm thấy băng đạn và đạn chuyên dụng.

Cầm hai khẩu súng lục kiểu mới trong tay, cậu đi tìm Hồ Bát Nhất.

Kết quả anh ta cũng tìm thấy một loại súng trường tấn công có nòng ngắn.

Theo Hồ Bát Nhất nói, nó tên là súng trường tấn công Type 100, sản lượng nhỏ, tốc độ bắn nhanh, hiệu suất an toàn được đảm bảo, nếu có lỗi cũng chỉ kẹt đạn chứ không cướp cò, năm xưa ở quân Nhật cũng là hàng hiếm.

"Lão Hồ, nhìn khẩu súng lục này." Cố Thành đưa khẩu súng lục cho anh ta.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy, tức thì mắt sáng rực, vội vàng nhận lấy.

"Browning 1911A1, do Mỹ sản xuất, là khẩu súng lục bán tự động có hiệu suất tốt nhất và được ưa chuộng nhất trong Thế chiến thứ hai, có sức sát thương tuyệt đối không thể sánh bằng, cùng với chế độ bắn đơn chính xác và nhanh chóng.

Thập niên chín mươi, vẫn còn được sử dụng rộng rãi ở các nước trên thế giới, đặc biệt là các lực lượng đặc nhiệm các nước, được mệnh danh là khẩu súng lục chiến thuật tốt nhất." Hồ Bát Nhất yêu thích không rời tay mà ngắm nghía.

Đột nhiên, anh ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thành.

“Cậu tìm thấy ở đâu vậy?

Còn không?” Cố Thành gật đầu: “Nhiều lắm, bên đó có mười mấy thùng, bao gồm cả đạn dược và băng đạn.” Hồ Bát Nhất vội vàng chạy về phía đó.

Vương Béo và Anh Tử cũng đi theo.

Hồ Bát Nhất và Vương Béo đều là những người yêu súng, súng lục tốt như vậy, đương nhiên phải sưu tầm vài khẩu.

Còn về Anh Tử, nghe Hồ Bát Nhất nói nó tốt như vậy, cũng nóng lòng muốn thử.

Cố Thành nhét hai khẩu Browning vào thắt lưng, sau đó lại đeo thêm một khẩu súng trường tấn công Type 100 lên cổ, rồi chất thêm một ít đạn và lựu đạn.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất mặt mày hớn hở quay lại.

Cố Thành nhìn tay anh ta trống rỗng: “Không lấy à?” “Có chứ, ở trong ba lô của Bàn tử rồi.

Nhưng khẩu súng lục đó chỉ chứa được 7 viên đạn, ít quá, lát nữa đánh con súc vật nhỏ kia, khẩu súng trường tấn công Type 100 này dễ dùng hơn.” Hồ Bát Nhất cười nói.

Cố Thành gật đầu.

Sau đó theo gợi ý của anh ta, mọi người lại mang thêm một số lựu đạn.

Đột nhiên, Anh Tử hét lên một tiếng chói tai.

“Sao vậy?!” Ba người nhìn cô bé.

Anh Tử chỉ vào phía xa, vẻ mặt kinh hãi nói: “Bên kia vừa rồi có một đứa trẻ chạy qua.” Đứa trẻ?!

Hồ Bát Nhất và Vương Béo nhìn nhau.

"Anh Tử, có phải em nhìn nhầm rồi không?

Đây là căn cứ quân sự đã bị phong tỏa mấy chục năm, ngay cả bóng ma cũng không thấy một cái, làm sao có thể có trẻ con được?!" Vương Béo an ủi.

Cố Thành thì biết rõ, Anh Tử không nhìn nhầm.

Cô bé nhìn thấy chắc là hai đứa trẻ u linh trong phòng khí độc kia.

Thấy chúng xuất hiện, Cố Thành nói: "Chúng ta cẩn thận một chút đi, nơi này quái lạ, biết đâu có những thứ không sạch sẽ." "Tiểu Cố gia, trò đùa như vậy không nên nói, trên thế giới này làm gì có ma quỷ!" Sắc mặt Vương Béo có chút tái nhợt.

Nhìn thấy bộ dạng này, Cố Thành cười nhẹ: "Bàn ca, tin tôi đi, thế giới rộng lớn, không gì là không thể, không thấy không có nghĩa là không có." Ngừng một chút, lại nói: "Anh nhìn con súc vật nhỏ kia đi, anh đã thấy con rắn nào lớn như vậy chưa?" Vương Béo tức thì trong lòng càng hư hơn.

Hồ Bát Nhất nhíu mày nhìn Cố Thành: "Tiểu Cố gia, cậu khẳng định như vậy, cậu đã thấy rồi sao?" Cố Thành do dự một chút, quyết định tiêm trước cho anh ta một liều phòng bệnh.

"Tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói cho anh biết, trên đời này không chỉ có u linh quỷ hồn, mà còn có cương thi yêu quái, yêu ma quỷ quái." Trong lòng cậu bổ sung thêm một câu: Tôi xem tiểu thuyết và phim truyền hình, cũng không lừa anh.

Hồ Bát Nhất ba người tức thì đều có chút trầm mặc.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, tuy nghe ông nội kể rất nhiều câu chuyện khó tin, nhưng vẫn luôn cho rằng đó là ông nội bịa chuyện dọa dẫm.

Anh cũng là lính mười năm, đã tiếp thu giáo dục khoa học lâu như vậy.

Đối với cái gọi là quỷ thần, trong tiềm thức anh cũng không tin.

Chương 27

Cơ quan ảo ảnh có thể chấp nhận.

Cự thú trùng cổ cũng có thể chấp nhận.

Những thứ đó đều có thể dùng khoa học để giải thích rõ ràng.

Nhưng u linh quỷ hồn thì thật sự có chút vượt quá giới hạn, hoàn toàn trái ngược với tín ngưỡng nhiều năm của anh, khó chấp nhận.

Cố Thành định khuyên hai câu, đột nhiên phía xa truyền đến tiếng đổ sập bức tường lớn.

Bốn người tức thì thần tình nhất lẫm.

Mọi người đều biết, con súc vật nhỏ kia đã xông vào.

"Chúng ta dụ nó vào đường hầm vừa rồi, nơi đó tứ thông bát đạt, không gian chật hẹp, có thể hạn chế khả năng hành động của nó." Mấy người phân công hợp tác, Hồ Bát Nhất và Cố Thành quay lại làm một số bố trí.

Vương Béo và Anh Tử thì đi dụ Giao xà.

Kết quả Hồ Bát Nhất và Cố Thành vừa bố trí hai cái bẫy nhỏ, đã nghe thấy tiếng Vương Béo kêu gào: "Lão Hồ, Tiểu Cố gia, mau lên!" Kèm theo tiếng kêu là tiếng súng.

Hai người vừa ngẩng đầu lên, thấy Anh Tử chật vật từ góc hành lang xuất hiện, tiếp theo Vương Béo cũng nhanh chóng xuất hiện, đứng ở góc, vác súng trường tấn công, bắn liên tục về phía hành lang bên kia.

Anh Tử nhìn Cố Thành và Hồ Bát Nhất, vội nói: "Chạy mau!" Vương Béo bắn hết đạn trong súng, cũng chạy theo về phía bên kia,

vừa chạy vừa hét: "Mẹ nó, da con súc vật nhỏ kia dày quá, đạn căn bản không bắn xuyên được!" Cố Thành và Hồ Bát Nhất tức thì sắc mặt đại biến.

Đạn mà cũng không bắn xuyên được sao?!

Hai người nhìn nhau, sau đó đồng thời lấy ra một quả lựu đạn, rút chốt, dùng sức ném về phía sau lưng Vương Béo.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Một tràng tiếng ma sát chói tai, kích thích thần kinh, từ góc truyền ra.

Không cần nhìn cũng biết, con Giao xà kia đang trườn trên mặt đất về phía họ, đó là tiếng ma sát của bụng nó với gạch đá dưới đất!

Một cái đầu rắn to bằng đầu xe tải vừa xuất hiện ở góc.

Oanh!

Oanh!

Hai tiếng nổ lớn!

Lựu đạn nổ tung.

Tuy nhiên khói bụi tan đi, con Giao xà lắc lắc đầu, bề ngoài không hề hấn gì.

Cố Thành bốn người đều nhìn ngây người, đặc biệt là Cố Thành.

Dù Cố Thành đã sống hai đời, cũng chưa từng thấy tình huống như vậy.

Có sinh vật không sợ vũ khí nóng, thậm chí là bom đạn sao?!!

Mẹ kiếp!

Làm sao bây giờ?

Đánh thế nào đây?

Suy nghĩ của Cố Thành điên cuồng vận hành, hoạt động hết công suất.

“Mẹ nó, con súc vật nhỏ này đao thương bất nhập sao?!

Ngay cả lựu đạn cũng không nổ chết nó?!” Vương Béo vẻ mặt tuyệt vọng ai oán.

Hồ Bát Nhất và Anh Tử nhìn nhau, cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Khoan đã.

Không đúng, trước đó mình đã làm nó bị trọng thương mà!” Cố Thành đột nhiên nghĩ.

“Chẳng lẽ…” Cậu rút Tiểu Thần Phong ra. 【Tên vật phẩm】: Tiểu Thần Phong 【Cấp độ vật phẩm】: Thượng phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Trấn yêu, diệt tà 【Mô tả vật phẩm】: Được thợ rèn đại sư dùng thiên thạch đúc thành, chém sắt như bùn, sắc bén vô song, có thần hiệu trấn yêu diệt tà.

Trấn yêu?

Diệt tà?

Cố Thành tức thì như có điều suy nghĩ.

“Tiểu Cố gia, cậu đang làm gì vậy?

Chạy mau!” Vương Béo kéo Hồ Bát Nhất và Anh Tử định chạy, kết quả thấy Cố Thành đang ngây người tại chỗ, tức thì sốt ruột.

Cố Thành ngẩng đầu, nhìn Vương Béo.

“Bàn tử, rìu của anh đâu?” “Rìu, rìu ư?” 【Tên vật phẩm】: Khai Sơn Phủ 【Cấp độ vật phẩm】: Trung phẩm pháp khí 【Năng lực vật

phẩm】: Phá giáp, trấn tà 【Mô tả vật phẩm】: Vũ khí chuyên dụng của một tướng quân dũng mãnh thiện chiến, chém giết vô số kẻ địch, nhiễm vô số oán linh, có tác dụng khắc chế đối với oan hồn, có thể bỏ qua giáp trụ, gây sát thương cho kẻ địch.

Phá giáp?

Trấn tà?!

Cố Thành nhìn Khai Sơn Phủ trong tay Vương Béo, tức thì trong lòng đã rõ.

Không kịp do dự, quyết định thử một chút.

"Bàn tử, đưa rìu cho Lão Hồ, tôi sẽ tay đôi với nó!" Hồ Bát Nhất ba người ngớ người ra.

"Tay, tay đôi ư?!" Vương Béo vẻ mặt ngây dại, nói năng không còn lưu loát.

Cố Thành rút Tiểu Thần Phong ra, "Tin tôi đi, tôi sẽ không lừa các cậu." Hồ Bát Nhất cắn răng, giật lấy Khai Sơn Phủ từ tay Vương Béo.

"Được, tôi sẽ liều với cậu một lần." Cố Thành lại ra lệnh: "Anh Tử, trốn trước đi.

Bàn tử, dùng súng ở bên cạnh thu hút hỏa lực, nhắm vào mắt nó mà bắn, tôi không tin mắt nó cũng đao thương bất nhập." Phân công xong, cậu sát khí đằng đằng nhìn về phía con Giao xà.

Trước đó hoặc là ở dưới nước, hoặc là trong hang động tối đen, đều không nhìn rõ lắm.

Bây giờ đèn sáng rõ ràng, cậu nhìn thấy rõ ràng.

Con súc vật nhỏ này không những đầu to bằng đầu xe tải, mà thân thể cũng to bằng ô tô, quả thực là một vật khổng lồ.

Da rắn trên người nó trông như thép, trách sao Vương Béo đao thương bất nhập, cậu cũng biết, đạn cỡ nòng nhỏ của súng lục và súng trường tấn công, bắn vào loại rắn khổng lồ này, ước chừng cũng chỉ như gãi ngứa, không có tác dụng.

Nhưng thân thể đồ sộ của nó trong môi trường này, ngược lại lại là một sự hạn chế.

Nó thiếu không gian để lật lộn, mối đe dọa của nó cũng ít hơn.

Nhưng nó không phải không có điểm yếu.

Chương 28

Cậu đã bảo Vương Béo nhắm vào mắt nó, đó là điểm yếu.

Bụng nó cũng là điểm yếu, chỉ cần là rắn, bụng sẽ mềm hơn.

Nếu có thể mổ bụng nó, thì có thể giết chết nó!

Trước đó cậu đã dùng Tiểu Thần Phong xẻ toang bụng nó.

Bây giờ vấn đề khó khăn là, làm sao mổ bụng nó đây?!

"Tiểu Cố gia, đánh thế nào?!" Hồ Bát Nhất hai tay nắm chặt rìu, vẻ mặt căng thẳng hỏi.

Cố Thành không nhìn anh ta, trực tiếp trả lời: "Tôi có nói cho anh biết, cây rìu trong tay anh không phải bình thường sao?" Hồ Bát Nhất: "??" Nhìn con Giao xà ngày càng gần.

Cố Thành hét lớn một tiếng: "Ý của tôi là, cứ thế mà đánh!

Bàn tử, khai hỏa yểm trợ tôi!" Vương Béo vác súng trường tấn công, nhắm vào mắt con rắn, bóp cò.

Tức thì, đát đát đát đát!!

Miệng súng phun ra lưỡi lửa, đạn tức thì nối liền thành một đường lửa.

Đinh đinh đinh!

Quả nhiên như Vương Béo nói, đạn bắn vào đầu rắn, căn bản không bắn xuyên được.

Không những không bắn xuyên được… mà còn như đang rèn sắt, bắn ra vô số tia lửa điện, phát ra một tràng tiếng đinh đinh đinh.

Con Giao xà cũng khôn ngoan mà khép mí mắt lại, mí mắt của nó

cũng giống như da rắn trên người, kiên cố bất khả hủy diệt.

Điều này khiến tâm lý Vương Béo suýt chút nữa sụp đổ.

Mẹ kiếp.

Khẩu súng trường tấn công trong tay tôi, không phải súng đồ chơi đâu.

Cho tôi chút thể diện được không?

May mắn thay, cú bắn của Vương Béo cũng không vô ích.

Đạn dày đặc, liên miên bất tuyệt bắn vào đầu nó, lực xung kích đó, ít nhiều cũng gây ra một số đau đớn, cản trở bước chân tiến lên của nó.

Đồng thời mí mắt của nó cũng khép lại, tương đương với việc không nhìn thấy gì.

Cố Thành một bước nhanh, với tốc độ cực nhanh lao lên.

Hồ Bát Nhất giật mình, sau đó nhanh chóng theo sau.

Mặc dù không biết Cố Thành lấy đâu ra sự tự tin đó, nhưng lúc này, không liều mạng không được. 《Thai Tức Pháp》 của Cố Thành hiện tại là tầng thứ ba, tuy là một môn công pháp dưỡng sinh, nhưng nó không chỉ nâng cao thể chất của Cố Thành không phải một chút.

Khi ở tầng thứ hai không rõ ràng.

Thăng cấp lên tầng thứ ba, sau khi tẩy tủy phạt kinh, cậu cảm thấy trạng thái hiện tại của mình tốt hơn bao giờ hết.

Sức lực, thể chất, tốc độ… đều được nâng cao toàn diện rất nhiều.

Nói đơn giản, nếu trước đây cậu là một kẻ yếu ớt trước mặt Hồ Bát Nhất, thì bây giờ thể chất của cậu chắc chắn sẽ không kém Hồ

Bát Nhất là bao.

Cần biết rằng, Hồ Bát Nhất vừa xuất ngũ về, thể chất và chỉ số chiến đấu hiện tại đều ở đỉnh cao.

Đó cũng là lý do tại sao cậu lại bảo Hồ Bát Nhất dùng rìu.

Nói thì chậm, nhưng lúc đó thì nhanh.

Cố Thành gần như trong chớp mắt đã chạy đến trước mặt con Giao xà, vừa vặn đầu rắn của nó nâng lên khoảng nửa mét, Cố Thành trượt một cú, trượt xuống hàm dưới con Giao xà, tay cầm Tiểu Thần Phong, hung hăng đâm vào hàm dưới.

Quả nhiên, trong ánh mắt kinh hỉ của Cố Thành, da rắn kiên cố bất khả hủy diệt, trước mặt Tiểu Thần Phong như giấy dán cửa sổ.

Dễ dàng đâm xuyên vào.

Cố Thành thuận thế kéo ngang một cái.

Xoẹt!

Hàm dưới con Giao xà tức thì bị rạch một vết thương dài hơn nửa mét, sâu đến tận xương.

Máu tươi cuồn cuộn như thác nước đổ xuống, lập tức làm Cố Thành dính đầy máu.

Con Giao xà bị trọng thương như vậy, đầu rắn bản năng muốn né tránh.

Vừa vặn lúc này Hồ Bát Nhất cũng theo kịp, thấy Cố Thành tấn công có hiệu quả, trong lòng lập tức đại hỷ, tự tin tăng mạnh.

Thấy đầu rắn của con Giao xà né tránh, anh đột nhiên nhảy lên, hai tay giơ cao Khai Sơn Phủ lên đỉnh đầu, sau đó với khí thế sấm sét vạn quân dùng sức bổ xuống, như bổ củi vậy!

Khách sát.

Hồ Bát Nhất thật sự nghe thấy tiếng bổ củi.

Cây Khai Sơn Phủ đó dưới cú bổ toàn lực của anh ta, cứng rắn bổ toang hàm trên của con Giao xà.

Sau khi bổ toang hàm trên, Khai Sơn Phủ thế không giảm, lại bổ xuống hàm dưới, làm hàm dưới của nó thịt xương văng tung tóe, nhìn thấy mà rợn người.

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc, không ngờ, lại lợi hại đến vậy!

Gây ra sát thương lớn đến thế cho con quái thú khổng lồ.

Thật không nói đùa, cú tấn công đầu tiên của Hồ Bát Nhất, sát thương thực sự lớn hơn Cố Thành rất nhiều.

Con Giao xà đau đớn kịch liệt, thân thể to lớn kinh người, tức thì một trận điên cuồng vặn vẹo.

Máu rắn cuồn cuộn bắn tung tóe khắp nơi.

Vách tường hai bên đường hầm đều bị nó đập nứt ra.

"Cẩn thận!" Cố Thành đột nhiên kêu lên.

Hồ Bát Nhất vừa hồi thần, thấy đầu rắn của con Giao xà đập vào mình.

Một cú không kịp phòng bị, anh ta trực tiếp bị đập bay ra ngoài.

Rơi xuống đất, Hồ Bát Nhất đau đớn co quắp người.

Anh ta cảm giác như bị xe tải đâm trúng, ngũ tạng lục phủ suýt nữa thì xê dịch.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Vương Béo nhắm vào vết thương trên đầu rắn, điên cuồng xả đạn.

Đát đát đát đát!

Đột đột đột đột đột!

Mặc dù vẫn không bắn xuyên được da rắn, nhưng có rất nhiều viên đạn từ vết thương chui vào thịt.

Chương 29

Con Giao xà lại một lần nữa bị thương, nổi giận!

Bạo tẩu rồi!

Lớn đến mức này, chưa từng chịu thiệt thòi như vậy.

Nó là bá chủ của mảnh rừng núi này!

Nhưng bây giờ lại bị mấy con côn trùng nhỏ làm bị thương.

Không nhịn được nữa!

Tuyệt đối không nhịn được nữa!

Đầu tiên nó nhắm vào Cố Thành.

Con côn trùng này, đã trộm bảo bối của nó, còn làm nó bị thương.

Phải giết chết nó trước!!

Tốc độ của Giao xà đột nhiên tăng nhanh, với khí thế như chẻ tre lao về phía Cố Thành.

Cố Thành đã phòng bị từ sớm, thấy nó lao tới, lập tức đạp mạnh chân, nghiêng người lăn lộn, hiểm hóc né tránh cú táp của Giao xà.

Không những thế, cậu liên tục lăn lộn, lăn đến bên cạnh thân con Giao xà.

Khi đứng dậy, cậu thuận tay lại đâm Tiểu Thần Phong vào thân thể nó, thân thể Giao xà lại rung lên một cái.

Cố Thành sẽ không tiếc nuối.

Tay trái từ thắt lưng lấy ra hai quả lựu đạn, dùng răng cắn đứt chốt, đồng thời, tay phải cậu kéo một cái, làm thân thể Giao xà rách một vết thương dài hơn ba mươi centimet.

Tay trái thuận thế nhét quả lựu đạn đang bốc khói vào vết thương, sau đó lăn một cái, tránh sang một bên.

Nhìn một loạt động tác có vẻ phức tạp, nhưng thực ra chỉ trong hai ba giây mà thôi.

Thậm chí Giao xà còn chưa kịp phản ứng.

Bùm!

Bùm!

Hai tiếng nổ lớn!

Hai quả lựu đạn nổ tung trong cơ thể giao xà, lớp da rắn cứng rắn không thể bảo vệ nó được nữa.

Bụng nó trực tiếp bị nổ tung một cái lỗ máu lớn.

Đau đớn khiến nó lại điên cuồng lăn lộn vặn vẹo.

Vô số máu tươi vương vãi khắp đường hầm, thậm chí nhiều nội tạng và ruột cũng bị văng ra ngoài, khiến bên trong trông như một địa ngục máu me sống động. "Tiểu Cố gia!

Làm đẹp lắm!" Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng, giọng nói đầy phấn khích.

Giao xà sợ hãi, muốn bỏ chạy.

Nhưng đường hầm chật hẹp, thân thể to lớn của nó căn bản không thể xoay người.

Đó là một đường hầm hình chữ T, nên nó đành nhịn đau đớn kịch liệt, bỏ chạy về phía còn lại của đường hầm. "Tiểu súc sinh, chuẩn bị chạy rồi!" Vương Bàn Tử kinh hô. "Không thể thả hổ về rừng, nếu không hậu hoạn vô cùng!" Hồ Bát Nhất vùng vẫy từ dưới đất đứng dậy, giận dữ nói, anh ta đang lo lắng cho dân làng Yingzi vừa nãy.

Cố Thành cũng cảm thấy nên thừa lúc nó bệnh mà lấy mạng nó.

Anh ta đã quyết định đến lăng Tiêu Thái Hậu, nếu hôm nay thả tiểu súc sinh này chạy thoát, để nó quay về dưỡng thương, sau này sẽ là một phiền phức lớn. "Đuổi!" Cố Thành quát lớn một tiếng, sau đó dẫn đầu đuổi theo.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng theo sát phía sau.

Giao xà trong đường hầm như mê cung kia khắp nơi xông thẳng đâm loạn, như phát điên vậy, tùy tiện một cú va chạm cũng có thể khiến tường nứt toác, tùy tiện một cú vẫy đuôi cũng có thể tạo ra một cái hố trên tường.

Nó đơn giản là một cỗ máy phá dỡ hạng nặng, một cỗ máy phá dỡ hạng nặng bị chứng cuồng loạn.

Ba người Cố Thành nhất thời không dám đến gần, chỉ có thể theo sát phía sau. "Làm sao đây?

Hoàn toàn không thể đến gần được." "Đúng vậy, tên này căn bản không chịu ngừng lại." "Hay là đợi nó chảy hết máu?" "Phải đợi đến bao giờ?

Cơ thể to như vậy, có bao nhiêu máu chứ?" "Phải nghĩ cách thôi!" "À đúng rồi, Tiểu Cố gia, cái rìu kia... lợi hại vậy sao?!" "Phải đó, Tiểu Cố gia, có con dao găm kia, chắc cũng không tầm thường đâu nhỉ?!" "Đợi quay về tôi sẽ nói rõ hơn với cậu, tóm lại hãy nhớ kỹ, cái rìu đó là thần binh lợi khí, giá trị liên thành, ngàn vạn lần đừng làm mất." "Yên tâm, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận." "Ấy, đợi đã, ý của lão Hồ là sao?

Cái rìu của tôi lại phải 'giữ gìn cẩn thận'?" "Cậu không hợp dùng rìu, không hợp với khí chất của cậu.

Tôi thấy dùng súng là ngầu nhất." "Thôi đi!

Lão Hồ, đừng nói nữa, cái rìu đó là Tiểu Cố gia cho tôi đấy." "Tiểu Cố gia cho cậu lúc nào?

Với lại, cái rìu đó là của Yingzi, nếu không lát nữa tôi hỏi thử xem?

Xem Yingzi đồng ý cho ai?" "...Lão Hồ, cậu từ khi nào lại trở nên vô sỉ như vậy?" Rầm rầm.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng tường đổ sập.

Không biết lại chỗ nào bị đâm sập.

Ba người đi theo.

Nhưng lại kinh ngạc phát hiện, giao xà đã đâm sập một đoạn tường của đường hầm, rồi chui vào trong tường.

Rõ ràng, bên kia bức tường là một khoảng trống.

Ba người vội vàng đi theo.

Cố Thành trong lòng có chút kinh ngạc.

Không thể nào?

Không lẽ vô tình xông vào mộ của tướng quân Kim Quốc sao?!

Cẩn thận chạy đến xem.

Cố Thành lập tức đen mặt.

Bên kia bức tường tối đen như mực, không thể nhìn rõ.

Nhưng nhờ ánh sáng từ mép đường hầm, có thể lờ mờ nhìn thấy bên cạnh cái động đang chất đầy chai lọ.

Chương 30

Nếu không có gì bất ngờ, bên đó hẳn là mộ của tướng quân Kim Quốc. "Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?!" Cố Thành có chút cạn lời.

Bây giờ anh ta mới hiểu cái gọi là 'hữu tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh'. "Bên kia là chỗ nào vậy?" "Trông như một kho chứa đồ." "Cái tiểu súc sinh kia chạy đi đâu rồi?" "Tối quá, không thể vào được, để tránh nguy hiểm." Cố Thành nói: "Hai người ở đây, tôi đi tìm chút dầu đốt." Rồi quay lại cung điện thất.

Anh ta tìm thấy hai thùng dầu nhỏ, đổ đầy dầu đốt rồi mang về.

Đầu tiên, anh ta cởi một chiếc áo, nhúng vào dầu đốt, châm lửa rồi ném vào trong.

Có thể nhìn thấy bên trong bức tường là một căn phòng phụ, bày biện rất nhiều đao thương kiếm kích, cùng với nhiều bình gốm sứ. "Cổ vật?!" Vương Bàn Tử lập tức sáng mắt!

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc há hốc mồm: "Một cái phòng thờ của cổ mộ sao?!" Cố Thành không nhìn những chỗ khác, cảnh giác nhìn về phía lối ra của phòng thờ. "Ném thùng dầu vào!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hợp lực, ném thùng dầu ra bên ngoài phòng thờ.

Sau đó Hồ Bát Nhất bắn một phát súng vào thùng dầu.

Trong khoảnh khắc, thùng dầu phát nổ, lập tức hóa thành muôn vàn tinh hỏa, bắn tung tóe khắp nơi.

Nhờ ánh lửa, họ cũng nhìn rõ tình hình phòng mộ chính bên ngoài phòng thờ.

Phòng mộ rộng rãi, cao lớn, hình dạng hơi giống lều Mông Cổ, hình tròn.

Vị trí trung tâm là một đài tròn.

Mặc dù đã xem trên TV, nhưng chính mắt chứng kiến cảnh này khiến Cố Thành thán phục.

Nếu không có gì sai sót, quan tài của tướng quân nằm dưới đài tròn, chỉ cần kích hoạt cơ quan là được.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy con tiểu súc sinh kia.

Dường như nó bị thương rất nặng, thân thể cuộn tròn lại, một đôi mắt lạnh lẽo độc ác trừng trừng nhìn.

Điều khiến Cố Thành kinh ngạc là từ trong đôi mắt đó anh ta nhìn thấy sự thù hận. "Con rắn này đúng là thành tinh rồi, mẹ kiếp!" Ngay khi đang định giải quyết phiền phức lớn này, đột nhiên, điều bất ngờ xảy ra.

Khi ba người đang bàn bạc cách giải quyết tiểu súc sinh kia, đột nhiên, trong đường hầm truyền đến nhiều âm thanh hỗn tạp.

Vù vù vù!

Giống tiếng vỗ cánh, lại giống tiếng chim chích chòe hót, tóm lại là rất tạp nham.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang tò mò.

Cố Thành đột nhiên biến sắc. "Tuyệt đối đừng lên tiếng!" Nói xong, anh kéo hai người sang bên cạnh ẩn nấp.

Hai người tuy không hiểu nhưng lại rất nghe lời, không hề lên tiếng hỏi han.

Trên thực tế, từ khi vào núi, Cố Thành luôn thay đổi ấn tượng của hai người đối với anh.

Mặc dù Cố Thành trẻ hơn họ, nhưng không biết từ lúc nào, hai người đã có đủ sự tin phục đối với anh.

Vài giây sau.

Mắt Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đột nhiên mở to.

Thậm chí Vương Bàn Tử vô thức bịt mũi mình lại, sợ rằng hơi thở sẽ kinh động đến những tiểu gia hỏa trước mắt.

Chỉ thấy lúc đó trong đường hầm, vô số con dơi khổng lồ bay ra.

Những con dơi này trông rất quái dị, hai cái tai lớn hình thoi dựng thẳng, đầu tròn vo, mũi cũng tròn, giống hệt mặt heo.

Mỗi con dơi khi giang cánh ra thì trông như chim ưng, cực kỳ đáng sợ.

Có lẽ thấy ba người Cố Thành yên phận, chúng không để ý mà tất cả đều từ lỗ trên tường xông vào, lao về phía con giao xà kia.

Rõ ràng, chúng ngửi thấy mùi máu tanh, xông thẳng vào giao xà.

Nhanh chóng.

Trong phòng mộ truyền ra tiếng động lớn.

Khiến ba người Cố Thành kinh hồn bạt vía.

Cuộc chiến kéo dài khoảng hơn mười phút.

Tiếng động bên trong phòng mộ dần dần nhỏ lại.

Ba người thò đầu vào nhìn.

Chỉ thấy khắp sàn là xác dơi, đa số đều bị nghiền nát.

Con giao xà kia nằm thoi thóp trên mặt đất, điều khiến người ta rợn tóc gáy là trên vết thương của nó, dày đặc dơi đang bám vào, tất cả đều đang gặm nhấm huyết nhục của giao xà.

Cố Thành cất Tiểu Thần Phong, sau đó cầm súng trường tấn công. "Ve sầu bắt ve, chim sẻ rình sau.

Giờ đến lượt tôi!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng phấn

khích cầm súng lên.

Những con dơi còn lại như ngốc nghếch, chỉ lo ăn uống, căn bản không để ý đến sống chết của mình.

Ba người xả một tràng đạn, bắn chết hết tất cả.

Để ngăn tiểu súc sinh này vùng vẫy trước khi chết, ba người đứng từ xa, nhằm vào vết thương nứt toác trên đầu giao xà điên cuồng xả đạn, bắn hết sạch đạn trên người, suýt chút nữa đánh nát đầu nó, mới yên tâm.

Vương Bàn Tử đặt mông ngồi xuống đất, thở phào một hơi: "Cuối cùng cũng giết chết được tên này rồi." Dây thần kinh căng thẳng được thả lỏng, lập tức cảm giác mệt mỏi vô tận ập đến như thủy triều.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất cũng nhe răng nhếch mép ngồi xuống đất.

Cả hai đều bị thương.

Đặc biệt là Hồ Bát Nhất, bị đâm mạnh đến mức suýt chút nữa xương cốt bị đánh tan.

Nếu không phải trong lòng luôn canh cánh phải trừ đi yêu vật này, anh ta đã không trụ nổi từ lâu rồi.

Bây giờ giao xà đã chết, luồng khí giữ anh ta cũng xì hơi, những cơn đau bị lãng quên ngay lập tức tràn ngập toàn thân.

Anh ta đau đớn rên rỉ một tiếng, nằm thẳng xuống đất, hận không thể ngủ một giấc ba ngày ba đêm.

Nhưng cả ba đều biết, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi.

Vì vậy, chỉ ngồi vài phút, họ lại lấy lại tinh thần và đứng dậy. "Tiểu Cố gia, tôi đi xem mấy cái bình kia trước nhé?" Vương Bàn Tử có chút phấn khích nói.

Chương 31

Họ xuống mộ để tìm kho báu, điều kích thích và phấn chấn nhất chẳng phải là tìm kho báu sao?

Ba người vào phòng thờ ở lối vào.

Bên trái phòng thờ, chất đầy các loại đồ gốm sứ, có cái đặt trên kệ gỗ, có cái đặt trực tiếp trên đất.

Bên phải phòng thờ, thì là các loại binh khí, khiên chắn. "Xem ra, chủ nhân ngôi mộ này là một người luyện võ." Hồ Bát Nhất trước tiên đưa ra nhận định.

Đáng tiếc, Vương Bàn Tử căn bản không để ý đến nhận định của anh ta, kéo Cố Thành hỏi: "Tiểu Cố gia, xem mấy thứ này, có đáng tiền không?" Cố Thành ngồi xổm xuống, cầm một cái bình gốm. 【Tên vật phẩm】: Bạch Dữu Khắc Hoa Mai Bình 【Cấp vật phẩm】: Không 【Năng lực vật phẩm】: Không 【Mô tả vật phẩm】: Đồ gốm có lịch sử 812 năm.

Thiên phú dị năng của Cố Thành chỉ có thể nhận diện niên đại của cổ vật.

Còn về giá trị bao nhiêu tiền, hoàn toàn là Cố Thành dựa vào kinh nghiệm mà đoán. "Đây là một Bạch Dữu Khắc Hoa Mai Bình cuối Bắc Tống, giá thị trường khoảng 2,8 triệu tệ." "2,8 triệu tệ?!" Vương Bàn Tử lập tức há hốc mồm.

Hồ Bát Nhất cũng vui vẻ cười.

Vất vả bấy lâu, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Bất kỳ ai cũng sẽ có tâm trạng vui vẻ.

Cố Thành đặt bình gốm xuống, phủi phủi bụi trên tay.

Sau đó đứng dậy, quét mắt qua tất cả các bình gốm sứ, nói: "Những thứ này đều là cổ vật niên đại lâu đời, giá trị không nhỏ." Vương Bàn Tử cười đến méo cả mồm, kéo Hồ Bát Nhất kêu la đòi đóng gói hết những thứ này mang ra ngoài.

Phải rồi.

Cố Thành chắc chắn cũng giống Vương Bàn Tử, phấn khích không thôi.

Nhưng từ khi tiếp xúc với thế giới thần vật, bây giờ những văn vật bình thường không còn kích thích hứng thú của anh nữa.

Anh ta quay người trở lại phòng mộ.

Do dự không biết có nên kích hoạt cơ quan ngay bây giờ không.

Không phải sợ tướng quân Kim Quốc trong quan tài sẽ 'trá thi'.

Một con giao xà lớn như vậy còn bị giết chết, lẽ nào lại sợ một tướng quân Kim Quốc nhỏ bé?

Chủ yếu là bây giờ mọi người đều đã kiệt sức.

Lại mệt lại đói.

Trong tình trạng như vậy, đối đầu với tướng quân Kim Quốc kia, không dám chắc có chết hay không, nhưng chắc chắn là sẽ không chiếm được lợi thế.

Phải có đồ ăn.

Những đồ ăn thức uống kia, tất cả đều bị mất khi chạy trốn trong hang núi.

Cố Thành xoa xoa bụng, sau đó vô thức nhìn về phía xác giao xà. "Thịt nó, chắc cũng ăn được như thịt rắn bình thường nhỉ?" Anh ta liếm liếm môi. 【Tên vật phẩm】: Hắc Giao Nhục 【Cấp vật phẩm】: Linh nguyên liệu Nhất phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Tư bổ

thân thể 【Mô tả vật phẩm】: Huyết nhục của dị thú thông linh Hắc Giao, có công hiệu tư bổ thân thể, dùng lâu dài có thể cải thiện thể chất. "Đù, mẹ kiếp!" Cố Thành kinh ngạc nhìn thông tin trước mắt.

Đập nát đầu anh ta cũng không ngờ, thịt của tiểu súc sinh này cũng là thần vật!

Một thần vật không hề tầm thường.

Một thần vật có thể cải thiện thể chất!!

Cố Thành có một phân loại sơ bộ về thần vật.

Ban đầu, trong bảng xếp hạng, giá trị cao nhất là Thẻ tre Quan.

Bên trong chứa bí tịch tu luyện, có thể nói là bảo vật vô giá.

Kế đến là Tống Tử Quan Âm, loại thần vật có công hiệu thần kỳ như Bồ Tát, trong một số trường hợp đặc biệt có thể thay đổi vận mệnh.

Cuối cùng là Tiểu Thần Phong, loại thần binh lợi khí như rìu khai sơn, giá trị thấp nhất.

Sau này có được Kim Trản Trường Sinh Quả, anh lại cảm thấy Kim Trản Trường Sinh Quả có giá trị hơn cả Thẻ tre Quan.

Bởi vì Kim Trản Trường Sinh Quả có thể trực tiếp cải thiện tố chất cơ thể.

Ít trả giá, hiệu quả nhanh, lợi ích cao.

Thần binh lợi khí lợi hại nhất vĩnh viễn là cơ thể.

Vì vậy hiện tại anh muốn nhất là các loại linh đan diệu dược, thiên tài địa bảo.

Không ngờ.

Thiên tài địa bảo mà anh hằng mong ước, ngay lúc này lại ở trước

mắt. "Không đúng nha?!" "Trước đây tôi cũng đã nhìn chằm chằm vào tiểu súc sinh này rất lâu, đâu có hiện ra thông tin gì." "Lẽ nào phải là dị thú thông linh đã chết mới hiển thị sao?" Anh ta xoa cằm.

Lại nhìn chằm chằm vào các bộ phận khác của Hắc Giao để kiểm tra.

Thậm chí còn rút Tiểu Thần Phong ra, mổ bụng, moi tim móc phổi.

Cuối cùng.

Anh phát hiện ra rằng toàn thân con dị thú thông linh này quả thực là bảo bối.

Huyết Hắc Giao, vật đại bổ chí cương chí dương, tráng dương bổ thận.

Thịt Hắc Giao, sau khi ăn có thể tư bổ thân thể, cải thiện thể chất.

Da Hắc Giao, xương Hắc Giao, đều là dược liệu tuyệt vời, nhưng cách dùng cụ thể thì cần phải mò mẫm.

Ngoài ra còn có tim Hắc Giao, nội đan Hắc Giao. 【Tên vật phẩm】: Hắc Giao Tâm Tạng 【Cấp vật phẩm】: Linh nguyên liệu Nhị phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Diên niên ích thọ 【Mô tả vật phẩm】: Trái tim của yêu thú thông linh, là hạt nhân sinh mệnh, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, tùy theo thể chất mỗi người mà kéo dài 10~50 năm tuổi thọ. ..... 【Tên vật phẩm】: Hắc Giao Nội Đan 【Cấp vật phẩm】: Linh nguyên liệu Nhị phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Tăng gia chân nguyên linh khí 【Mô tả vật phẩm】: Hạt nhân sức mạnh của yêu thú thông linh, khi tu luyện ngậm trong miệng có thể tăng cường chân nguyên linh khí.

Khi Cố Thành mổ bụng Hắc Giao, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị thu hút.

Mãi đến khi Cố Thành bận rộn xong, Vương Bàn Tử vội vàng hỏi:

"Tiểu Cố gia, làm gì thế?!" Cố Thành lúc này là một người đầy máu.

Trước đó khi vật lộn với Hắc Giao đã bị dính đầy máu, đợi máu khô rồi, bây giờ lại tự làm mình dính đầy máu nữa.

Nếu người ngoài nhìn thấy, e rằng sẽ nghĩ anh ta là tên sát nhân biến thái, bị dọa chết khiếp.

Chương 32

Đặc biệt là khi nhìn Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Cái bộ dạng đó đặc biệt ‘đáng yêu’... "Những thứ này đều là đồ tốt, có tiền cũng không mua được." Cố Thành vẻ mặt xót xa: "Đáng tiếc, tôi không mang được bao nhiêu, chỉ có thể để nó thối rữa lãng phí." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau. "Tiểu Cố gia, chẳng phải thịt rắn sao?" "Đợi về Yên Bắc Thành, tôi mời cậu ra quán ăn, muốn ăn bao nhiêu thì ăn." Cố Thành cười lạnh một tiếng. "Thịt rắn?

Bàn Tử cũng quá coi thường tôi rồi.

Nếu là thịt rắn bình thường, tôi có đến mức phải tiếc như vậy sao?

Một con giao chưa tiến hóa hoàn chỉnh, ít nhất cũng sống năm trăm năm!

Ở một mức độ nào đó, huyết nhục, xương và da của dị thú thông linh đều là thiên tài địa bảo cực kỳ hiếm có.

Ví dụ như thịt của nó, có thể tư bổ thân thể, nếu dùng lâu dài có thể cải thiện thể chất, cường thân kiện thể.

Hoặc máu của nó, là vật đại bổ chí cương chí dương, tráng dương bổ thận, lợi hại hơn cả viên thuốc màu xanh nhỏ kia cả trăm lần.

Cậu xem, những thứ này chẳng phải là bảo bối có tiền cũng không mua được sao?!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đờ đẫn mắt, há hốc mồm. "Tiểu Cố gia, cậu không đùa tôi chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, thần tình ngây dại nói.

Cố Thành cạn lời trợn trắng mắt: "Trông tôi có giống đang đùa cậu không?" Không ngờ Vương Bàn Tử thật sự nhìn chằm chằm Cố

Thành nửa ngày.

Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ!

Suýt chút nữa khiến tim Cố Thành ngừng đập.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử mặt đầy cuồng hỉ, vẻ mặt phấn khích: "Vậy tôi còn tìm bảo bối gì nữa?!

Mấy cái vũ khí quân sự, đồ gốm vỡ nát kia, tất cả đều không cần nữa!

Tôi vác con rắn này về, lột da xẻ thịt bán từng cân, trực tiếp phát tài thôi!" Hồ Bát Nhất cũng bị toàn thân là bảo vật của xác Hắc Giao làm cho chấn động.

Anh ta không cần nói lý trí nhiều, khinh thường nhìn Bàn Tử một cái: "Cậu nghĩ ba chúng ta có thể vác được bao nhiêu cân?" Vương Bàn Tử lập tức cứng họng.

Nhìn lại con Hắc Giao kia, dài đến ba bốn mươi mét, thân to như ô tô, nặng cũng phải vài trăm tấn.

Đừng nói ba người.

Đến ba trăm người cũng không thể khiêng đi được.

Vương Bàn Tử ngay lập tức cảm nhận được cái cảm giác xót xa thấu tâm can mà Cố Thành vừa nói. "Ăn!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử mắt lộ vẻ hung ác, trầm giọng nói: "Tôi sẽ ăn ở đây!

Cố mạng mà ăn!

Ăn sạch nó đi thôi!" Hồ Bát Nhất bị bộ dạng này chọc cười: "Ở đây, cậu ăn được bao nhiêu chứ?!

Bây giờ bên ngoài băng thiên tuyết địa, thịt để lâu nhất cũng chỉ được hai ba ngày là sẽ biến chất.

Lúc đó không phải là đồ bổ nữa mà là thuốc độc." Vương Bàn Tử lập tức xụ mặt: "Nhưng để tôi trắng trợn nhìn nó ở đây thối rữa, tôi đau lòng lắm!" "Hay là, tôi hỏi Yingzi xem có cách nào không?" Cố Thành hỏi.

Hồ Bát Nhất nghe vậy, lập tức sáng mắt: "Đúng rồi, thợ săn, chắc hẳn sẽ có cách bảo quản thịt chứ." "Thật sự không được, có thể để..." Anh ta đang nói thì đột nhiên dừng lại.

Nửa ngày sau, anh ta quay đầu nhìn Cố Thành và Vương Bàn Tử: "Hai cậu có thấy Yingzi không?" Cố Thành và Vương Bàn Tử thấy anh ta hỏi vậy, bản năng lắc đầu.

Sau đó, cả hai cũng sững sờ.

Một lát sau. "Mẹ kiếp!

Tôi cũng không để ý, Yingzi đi đâu rồi?!" "Tôi cũng không để ý, lúc đó chỉ lo sinh tử vật lộn với tiểu súc sinh, làm gì có tinh lực mà chú ý đến cái khác!" "Đừng có nói nhảm ở đây, mau đi tìm đi!" Ba người vội vàng chạy trở lại pháo đài.

Dọc theo vết máu của Hắc Giao, họ quay lại đường hầm trước đó. "Yingzi!

Yingzi ở đâu?!" "Yingzi!

Mau ra đây đi, con rắn lớn chết rồi!" "Yingzi!" Ba người tản ra, tìm kiếm nửa ngày nhưng không thu hoạch được gì.

Cứ như thể Yingzi đã biến mất không dấu vết vậy.

Ba người tìm kiếm đến kiệt sức lại tập hợp lại.

Nhìn biểu cảm thất vọng của đối phương, không cần hỏi cũng biết kết quả.

Hồ Bát Nhất mặt đầy ảo não: "Tôi lẽ ra phải bảo vệ tốt cô ấy,

không nên để một mình cô ấy hành động." Cố Thành vỗ vỗ vai anh ta: "Thôi được rồi, đừng nản chí, tuy bây giờ chưa tìm thấy, nhưng cũng không có nghĩa là đã xảy ra chuyện, có lẽ bây giờ cô ấy đang bị mắc kẹt ở đâu đó, đợi tôi đến cứu." Vương Bàn Tử cũng an ủi Hồ Bát Nhất: "Tiểu Cố gia nói đúng, chúng ta không thể bỏ cuộc, Yingzi là người được trời phù hộ, nhất định sẽ không sao đâu." Hồ Bát Nhất đột nhiên đứng thẳng người, thần tình kiên nghị: "Phải, đúng vậy, Yingzi là người được trời phù hộ, nhất định sẽ không sao đâu." Cố Thành đột nhiên nhớ đến hai tiểu hài u linh kia.

Trước đó Yingzi đã nhìn thấy chúng.

Liệu chúng có dẫn Yingzi đi không?

Cố Thành nói ra nghi vấn này.

Lập tức, Vương Bàn Tử mặt đầy phẫn nộ: "Tốt lắm, thì ra là do tiểu quỷ giở trò!

Chúng ta còn giết được yêu thú, lẽ nào lại sợ một tiểu quỷ sao?

Đi, tôi đi tính sổ với chúng!" Hồ Bát Nhất tính cách trầm ổn hơn, nhìn Cố Thành: "Tiểu Cố gia, cậu chắc chắn chứ?" Cố Thành từ từ lắc đầu: "Tôi cũng không dám chắc, nhưng hiện tại tôi cũng không có manh mối nào khác, chi bằng đi tìm thử xem, biết đâu đấy." Hồ Bát Nhất trầm ngâm một lát, gật đầu: "Đúng vậy, không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào." Cố Thành lại hỏi: "À đúng rồi, có ai nhìn thấy bản đồ của căn cứ quân sự này không?

Mẹ kiếp, căn cứ quân sự này quá lớn, tôi phải có mục tiêu mới tìm được." Thực ra anh ta muốn tìm phòng khí độc. "Tôi có thấy!" Vương Bàn Tử giơ tay. "Tôi vừa nãy thấy một cái bản đồ treo trên tường bên kia, nhưng tôi không nhận ra chữ Anh Hoa (Nhật Bản) trên đó." "Đi, tôi đi xem." Họ nhanh chóng tìm thấy bản đồ mà Vương Bàn Tử nói.

Quả nhiên, đó là sơ đồ mặt bằng của căn cứ.

Hồ Bát Nhất nhận ra một số chữ Anh Hoa (Nhật Bản), cùng Cố Thành hai người vừa đoán vừa mò, đại khái đã hiểu bản đồ.

Điều khiến người ta kinh ngạc là căn cứ này có ba tầng!

Cả ngọn núi đã bị đào rỗng.

Cấu trúc cực kỳ phức tạp, quy mô cực kỳ lớn, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của ba người Cố Thành.

Nơi họ đang ở là tầng thứ nhất.

Chủ yếu là các đường giao thông, kho hàng, hầm trú binh, phòng tắm, doanh trại, phòng nghỉ, kho lương, ống thoát nước, nhà máy điện và các thiết bị phụ trợ khác.

Tầng thứ hai bên dưới, thì là kho đạn dược, kho vật tư thực sự, các loại kho hàng cộng lại có hơn trăm cái.

Tầng thứ ba, trên bản đồ không hề có bất kỳ thông tin chú thích nào.

Cố Thành tìm một vòng, cũng không tìm thấy phòng khí độc.

Chương 33

"Mẹ kiếp!

Trong tình tiết phim truyền hình tuy không nói rõ vị trí phòng khí độc, nhưng lẽ ra phải ở tầng một chứ." Nhưng ở tầng một và tầng hai, căn bản không nhìn thấy phòng khí độc. "Chẳng lẽ..." Ánh mắt anh ta nhìn về tầng ba không có bất kỳ chú thích nào.

Anh ta do dự một chút, chỉ vào bản đồ nói: "Yingzi có khi nào ở tầng ba không?" Hồ Bát Nhất cũng nhìn về tầng ba không có bất kỳ chú thích nào.

Anh ta là quân nhân xuất thân, ít nhiều cũng hiểu về căn cứ quân sự.

Đối với những nơi không được chú thích trên bản đồ, thông thường đều là cấm địa.

Anh ta gật đầu: "Tôi sẽ bắt đầu tìm kiếm từ tầng ba." Anh ta dừng lại, lại nói: "Không, để phòng vạn nhất, tôi phải mang đủ đạn dược." "Cái này tôi đồng ý!" Vương Bàn Tử vội vàng giơ tay.

Nửa giờ sau.

Ba người Cố Thành trang bị đầy đủ đạn dược, trông như ba kho vũ khí di động.

Trước một cánh cửa sắt lớn.

Cánh cửa sắt lớn đó là lối vào tầng ba.

Ba người Cố Thành nhìn nhau, hít một hơi thật sâu, sau đó cùng nhau đẩy cánh cửa sắt lớn ra.

Một luồng gió lạnh thấu xương đột nhiên xuất hiện, thổi khiến ba

người không tự chủ được mà rùng mình. "Mẹ nó, tự nhiên thấy lạnh quá?!" Vương Bàn Tử nhíu mày nói.

Cố Thành nhìn hành lang dài sau cánh cửa sắt, trầm giọng nói: "Chú ý, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận." "Chú ý, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận." Cố Thành dặn dò. "Mẹ kiếp, cái chỗ quỷ quái gì thế này?

Làm gì mà âm u đáng sợ thế này, cứ như cảnh trong phim ma vậy." "Chẳng lẽ lát nữa lại có mấy con ma chạy ra thật sao?" Tên Bàn Tử này lại không biết sống chết mà lải nhải.

Hồ Bát Nhất đá anh ta một cái bên cạnh, tức giận nói: "Cậu bị bệnh à, lúc này rồi mà nói chuyện không dùng não sao?" Vương Bàn Tử cười gượng hai tiếng: "Hắc hắc, tôi không phải đang làm hoạt náo không khí sao?

Với lại, trên đời này làm gì có ma quỷ..." Lời nói của anh ta đột nhiên bị ngắt quãng, anh ta nhìn về phía đường hầm, mắt đột nhiên mở to, tròng mắt như muốn lồi ra, sắc mặt cũng trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Hồ Bát Nhất thấy vậy cũng theo phản xạ nhìn về phía đường hầm.

Nhưng lại không thấy gì. "Bàn Tử, cậu thấy gì sao?" Hồ Bát Nhất trầm giọng hỏi.

Vương Bàn Tử khó khăn nuốt nước bọt: "Tôi thấy một đứa trẻ, chạy từ đầu đường hầm bên kia qua." Hồ Bát Nhất sắc mặt lập tức chùng xuống.

Cố Thành cũng nhìn thấy đứa trẻ đó, nó chợt lóe lên ở cuối hành lang rồi biến mất.

Lần đầu tiên nhìn thấy đứa trẻ đó, khoảng năm sáu tuổi, mặc bộ

quần áo màu xanh lá cây rợn người, sắc mặt tái nhợt, như quét một lớp bột trắng, trông cực kỳ khó chịu.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng cười của đứa trẻ đó, "lạc lạc lạc", trống rỗng, hư ảo, như đang cười bên tai. "Mẹ kiếp, quả nhiên mắt thấy mới là thật." "Xem trên TV, hai đứa trẻ đó căn bản không đáng sợ." "Thật sự nhìn thấy tận mắt, thật quái dị và rợn người." "Nếu không phải tôi đã chuẩn bị tâm lý, e rằng lúc này cũng sẽ giống Bàn Tử rồi." Anh ta liếc nhìn Bàn Tử.

Tên này bây giờ mặt tái nhợt, biểu cảm ngây dại, tay run lẩy bẩy.

Xem ra thế giới quan của anh ta đang sụp đổ, khiến anh ta đột nhiên có chút khó chấp nhận.

Không sao cả.

Tin tưởng Bàn Tử. "Thôi được rồi, đừng nói nhiều nữa, nhớ kỹ, chúng ta tìm Yingzi." Nói xong, Cố Thành tay phải cầm khẩu Browning 1911, tay trái cầm Tiểu Thần Phong, cẩn thận từng bước đi vào.

Kể từ sau trận huyết chiến với Hắc Giao, so với súng trường tấn công, bây giờ anh tin tưởng Tiểu Thần Phong hơn.

Hồ Bát Nhất nói với Bàn Tử một câu: "Đừng ngây người ra nữa, có tiểu quỷ thì sao, ba chúng ta là đàn ông to lớn thì có gì phải sợ." Nói xong cũng theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử hít hai hơi thật sâu, cũng nghiến răng đi vào.

Đường hầm phía sau cánh cửa sắt thực ra là một hành lang.

Hai bên hành lang, lần lượt có một số căn phòng.

Cố Thành đi đến căn phòng đầu tiên.

Anh ta trao đổi ánh mắt với Hồ Bát Nhất, sau đó nhẹ nhàng đẩy

cửa ra.

Bên trong tối đen như mực.

Nhờ ánh sáng hành lang mà nhìn, chắc hẳn là một văn phòng.

Ba người đều bật đèn pin.

Những cây đèn pin này đều được tìm thấy trong kho vật tư, đèn pin chạy bằng pin khô, chất lượng quân sự, ánh sáng mạnh.

Văn phòng nhanh chóng được ba người kiểm tra một lượt, cũng không có gì.

Đó là một văn phòng bình thường.

Căn thứ hai, thứ ba, liên tục tìm kiếm bốn năm căn phòng, đều là văn phòng bình thường.

Rầm.

Cánh cửa phòng bị đá tung.

Vương Bàn Tử dẫn đầu đi vào.

Tìm kiếm nhiều phòng như vậy đều không có chuyện gì, gan của Bàn Tử lại trở lại.

Nhưng tình hình trong phòng khiến anh ta ngay lập tức hóa đá.

Đó là một căn phòng lớn, giống như phòng thí nghiệm.

Một bên phòng bày một hàng kệ hàng, như kho chứa đồ vậy, trên kệ là những bình thủy tinh lớn nhỏ khác nhau.

Trong bình thủy tinh ngâm đầy nhiều thứ không rõ tên.

Có con côn trùng, có nội tạng, nhưng nhiều hơn là những thứ hình thù kỳ dị không thể nhận ra.

Một bên khác của phòng là nơi làm thí nghiệm, bày biện rất nhiều dụng cụ thí nghiệm.

Đáng sợ nhất là một chiếc giường phẫu thuật, trên giường sừng sững nằm một người.

À, phải nói là một cái xác tương tự người.

Tại sao lại nói là xác tương tự người?

Bởi vì nó mọc bốn cái tay!

Cố Thành và Hồ Bát Nhất nhìn thấy cái xác cũng sững người.

Hai người nhìn nhau, sau đó cẩn thận từng bước đi đến.

Chương 34

Cái xác đã để mấy chục năm, sớm đã thành xác khô.

Hồ Bát Nhất kiểm tra kỹ lưỡng một chút, sắc mặt trầm xuống nói: "Người!" Cố Thành nhíu mày: "Người mọc bốn tay?" Hồ Bát Nhất: "Bốn cái tay đều mọc ra từ vai một cách bình thường, không phải ghép nối hay phẫu thuật cấy ghép." Cố Thành: "..." "Nhanh lên." Bàn Tử đột nhiên hét lên.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất nghe tiếng, lập tức chạy đến.

Khi chạy đến bên Bàn Tử, cảnh tượng trước mắt khiến họ ngây người.

Ở góc khuất nhất của kệ hàng.

Dựa vào tường bày bảy tám cái thùng thủy tinh cao hơn hai mét, bên trong sừng sững ngâm mấy người.

Chất lỏng có lẽ có tác dụng chống thối rữa.

Vì vậy, dung mạo thi thể vẫn như sống.

Giống như người sống đang ngủ vậy.

Nhưng trông lại cực kỳ rợn người.

Cứ như thể giây tiếp theo sẽ mở mắt vậy.

Điều đáng kinh ngạc nhất là, bảy tám người đó đều không phải con người bình thường.

Giống như cái xác khô vừa nãy, tất cả đều bị dị dạng, hoặc mọc thêm mấy cái tay, hoặc mọc thêm mấy cái chân.

Thậm chí còn có một cái mọc hai cái đầu.

Giọng Bàn Tử có chút run rẩy: "Mẹ kiếp, mấy thứ này đều là quái vật à?" Hồ Bát Nhất giọng lạnh lùng: "Đều là người, chỉ là bị mang ra làm thí nghiệm, mới biến thành ra cái dạng này." Bàn Tử sững người.

Ngay lập tức hiểu ra ý của Hồ Bát Nhất, lập tức chửi rủa ầm ĩ: "Bọn chó Nhật Bản, đúng là một lũ súc sinh táng tận lương tâm, dám làm thí nghiệm tàn nhẫn vô nhân đạo như vậy?!

Nếu là tôi, phải giết sạch lũ súc sinh đó, mới có thể tiêu trừ tội nghiệt mà chúng đã gây ra!" Cố Thành không tức giận như hai người họ.

Anh ta không lạnh lùng, mà lý trí hơn.

Bây giờ điều quan trọng nhất là tìm Yingzi.

Còn về phòng thí nghiệm này, hoàn toàn có thể đợi sau khi ra ngoài rồi thông báo cho quan phương xử lý.

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua như vậy, lính Nhật Bản đồn trú ở đây năm đó không thể còn sống, nhưng bắt người Nhật Bản phải trả giá một chút thì không thành vấn đề. "Được rồi, xem đi, đây là phòng thí nghiệm." Cố Thành khá lý trí: "Chúng ta đi xem những chỗ khác đi, tìm Yingzi quan trọng hơn." Ba người tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng cuộc tìm kiếm tiếp theo khiến hai người họ nhìn mà mắt muốn nứt ra, ngay cả Cố Thành cũng phẫn nộ tột độ.

Trong mười căn phòng thì có đến tám căn là phòng thí nghiệm.

Bên trong đều đang tiến hành các loại thí nghiệm phi nhân đạo.

Có thí nghiệm độc tố, có thí nghiệm cấy ghép nội tạng, có thí nghiệm sinh hóa.

Những vật thí nghiệm trong phòng thí nghiệm quả thực khiến người ta kinh hồn bạt vía, trời đất thần phật đều phải phẫn nộ. "Súc

sinh!

Súc sinh!" "Lũ súc sinh do chó cái đẻ ra, đơn giản là không xứng làm người." "Năm đó tại sao lại thả chúng về?

Lẽ ra phải bắt hết chúng lại, cũng biến thành vật thí nghiệm như thế này!" Vương Bàn Tử sắp tức điên rồi.

Mặc dù anh ta không đi lính, nhưng cha anh ta là một liệt sĩ.

Từ nhỏ lớn lên trong quân khu, tai nghe mắt thấy, từ bé đã có tinh thần yêu nước vô cùng mạnh mẽ.

Anh ta ghét nhất là người Nhật Bản.

Anh ta thường nói mình sinh nhầm thời đại, nếu sinh sớm mấy chục năm, chắc chắn sẽ tham gia quân đội đánh Nhật Bản.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng xanh mét.

Anh ta nhận được giáo dục yêu nước mạnh mẽ và kiên định hơn Bàn Tử.

Lúc này đây, nhìn thấy tội ác tày trời mà người Nhật Bản để lại trên đất nước, anh ta cũng nổi giận đùng đùng.

Cố Thành lật xem những ghi chép và tài liệu thí nghiệm trên bàn. "Tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao người Nhật Bản lại đào rỗng cả một ngọn núi ở một nơi hẻo lánh như vậy để xây dựng một căn cứ quân sự." "Tất cả là để phục vụ phòng thí nghiệm này." "Toàn bộ tầng ba đều là phòng thí nghiệm." "Bắt người Việt Nam chúng ta, làm các loại thí nghiệm phi nhân đạo tương tự." "Vì vậy mới phải chọn một nơi hẻo lánh như vậy." "Nếu không một khi bị bại lộ, người Nhật Bản sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn nhân loại." "Vậy tôi sẽ vạch trần!" Bàn Tử giận dữ nói: "Tôi sẽ công bố hết tội ác của chúng ra thiên hạ, cho tất cả mọi người xem, người Nhật Bản là một lũ súc sinh như thế nào!" "Phi!" Vương Bàn Tử có những ưu điểm, cũng có những khuyết

điểm.

Ưu điểm là trọng tình trọng nghĩa, có thể vì bạn bè mà xả thân.

Mỗi lần Hồ Bát Nhất gặp nguy hiểm, Vương Bàn Tử luôn xuất hiện, không phải để giúp Hồ Bát Nhất thoát khỏi nguy hiểm, mà là cam tâm tình nguyện mạo hiểm tính mạng để bảo vệ Hồ Bát Nhất.

Khuyết điểm là không nghe lời khuyên, thích làm bậy, bốc đồng dễ nổi giận, không quá lý trí, luôn dùng mọi thủ đoạn để tham lam những lợi lộc nhỏ, kết quả là gây ra nhiều chuyện không cần thiết.

Hơn nữa miệng không có khóa, thích ba hoa chích chòe.

Nhưng trớ trêu thay, trong nhóm ba người Mạc Kim, Vương Bàn Tử lại có nhiều fan nhất.

Mọi người đều thích Vương Bàn Tử, bởi vì so với Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, Vương Bàn Tử mang lại cảm giác chân thực hơn.

Một nhân vật nhỏ bé hòa nhập vào chốn thị thành.

Cố Thành vừa định tiến lên an ủi Bàn Tử vài câu, đột nhiên nghe thấy trong hành lang yên tĩnh vắng vẻ bên ngoài truyền đến một tiếng "rầm" lớn.

Cả ba người đều giật mình.

Cố Thành lập tức biến sắc, chạy ra ngoài.

Nhìn về phía cánh cửa sắt lớn ở lối vào tầng ba, chỉ thấy cánh cửa sắt lớn vốn đang mở rộng không biết từ lúc nào đã đóng lại rồi. "Mẹ kiếp!" Anh ta vội vàng chạy đến.

Kéo cửa, kết quả kinh ngạc phát hiện, cửa đã bị khóa chặt.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng đi theo. "Sao vậy?!" "Cửa đóng rồi sao?" Hai người hỏi.

Cố Thành nhíu chặt mày: "Không chỉ đóng lại, mà còn bị khóa từ bên ngoài." Hai người kinh hãi. "Không thể nào, trong căn cứ này chẳng phải chỉ có bốn chúng ta sao?" "Ba chúng ta ở đây." "Chẳng lẽ là Yingzi khóa?" Cố Thành liếc nhìn: "Quên đứa trẻ kia rồi sao?" Hai người lập tức im lặng.

Cố Thành quay người, nhìn hành lang ánh đèn lờ mờ, trầm giọng nói: "Đã không muốn tôi rời đi, vậy tôi sẽ đi gặp nó một trận." Ba người tiếp tục tiến lên.

Cuối hành lang có hai lối rẽ trái phải.

Cố Thành suy nghĩ một chút, quyết định đi lối rẽ bên phải.

Trước đó đứa trẻ kia đã biến mất ở lối rẽ bên phải.

Bên cạnh lối rẽ cũng có nhiều căn phòng, đều là phòng nghỉ, ba người kiểm tra đại khái một lượt, không có gì kỳ lạ.

Đến một cánh cửa sắt lớn, Bàn Tử tò mò nhìn vào trong.

Chương 35

Kết quả suýt chút nữa bị xông cho chết ngất.

Bên trong là một không gian hình tròn, tràn ngập một mùi vị kỳ lạ.

Anh ta bảo Bàn Tử giữ chặt cánh cửa sắt, tuyệt đối đừng để nó đóng lại.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất đi vào xem.

Bụi trên sàn cực dày, một bước chân dẫm xuống, suýt chút nữa không thấy giày của hai người.

Trên mái nhà có một đường hầm, đen kịt, không biết thông đi đâu.

Cố Thành dùng đèn pin chiếu thử. "Giống như một lỗ thông hơi!" "Không biết có lối ra không." Anh ta thử nhảy lên, sờ vào miệng đường hầm kia, kết quả sờ phải một bàn tay dính nhớp mỡ nhờn. "Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này?" "Thật kinh tởm." Hồ Bát Nhất tò mò liếc mắt nhìn, rồi lại ngẩng đầu nhìn cái ống khói kia.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt anh ta thay đổi. "Tôi biết bên trong làm gì rồi!" "Nhanh!

Mau ra ngoài!" Cố Thành và Hồ Bát Nhất lập tức rời khỏi căn phòng đó.

Cố Thành tò mò hỏi: "Lão Hồ, đó là chỗ nào vậy?" Hồ Bát Nhất nhìn căn phòng đó, nửa ngày mới nói: "Lò thiêu!" "Lò thiêu?!" "Đúng vậy, lò thiêu.

Những thứ trên sàn không phải bụi, mà là tro cốt.

Cái đường hầm kia cũng không phải lỗ thông hơi, mà là ống khói!

Còn về thứ dầu mỡ mà cậu sờ phải, đó là dầu thi thể!" Cố Thành nghe vậy, lập tức cảm thấy cả người không ổn rồi.

Mặc dù bây giờ trông anh ta cũng không được sạch sẽ lắm, một người đầy máu đang di chuyển.

Nhưng những giọt máu đó là của Hắc Giao, là vật đại bổ.

Trong lòng anh ta sẽ không cảm thấy ghê tởm.

Nhưng dầu thi thể chảy ra từ người chết bị thiêu...

Anh ta điên cuồng chùi dầu mỡ trên tay vào tường. "Mùi lạ bên trong đó, đều có độc, nếu ở lâu chắc chắn sẽ bị trúng độc." Hồ Bát Nhất cũng có chút ghê tởm.

Anh ta giậm giậm chân, rũ bỏ tro cốt dính trên giày.

Ba người nghỉ ngơi chỉnh đốn, tiếp tục tìm kiếm dấu vết của Yingzi.

Đi được hơn nửa tiếng, họ đến trước một bức tường đá.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trên bức tường đá lộ ra nửa cánh cửa sắt, gỉ sét loang lổ, như thể mấy trăm năm rồi chưa từng được mở.

Hồ Bát Nhất lộ ra thần sắc cẩn trọng: "Đây chắc là mật thất của người Nhật Bản, thông thường dùng để chứa vũ khí sinh hóa và các loại vật phẩm nguy hiểm khác." Cố Thành dùng Tiểu Thần Phong cạo lớp gỉ sét trên cánh cửa sắt.

Bốn chữ Anh Hoa (Nhật Bản) hiện ra: "LẬP NHẬP CẤM CHỈ!" (Cấm vào ngay lập tức!) Cố Thành thầm nghĩ: "Chắc là ở đây rồi." "Cũng không biết Yingzi có ở trong đó không." Anh ta nói: "Lão Hồ, tìm lâu như vậy rồi mà không thấy Yingzi, mật thất này tôi không thể bỏ qua." Hồ Bát Nhất kiểm tra cánh cửa sắt lớn.

Đột nhiên nhìn thấy một hàng lỗ trên cánh cửa sắt.

Lập tức cả người anh ta chấn động: "Lỗ thông khí!" "Một cánh cửa khí mật!" "Cửa khí mật một khi đóng lại, lỗ thông khí sẽ tự động hút không khí trong phòng ra ngoài, tạo thành môi trường bán chân không bên trong." Anh ta lắc đầu: "Yingzi không thể ở trong đó!" Cố Thành hỏi: "Yingzi có thể bị tiểu quỷ dẫn đi, năng lực của tiểu quỷ ai cũng không rõ, tôi nghĩ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, cứ mở ra xem, nhỡ đâu Yingzi ở trong đó thì sao?

Nếu chúng ta cứ thế rời đi, chẳng phải là trơ mắt nhìn cô ấy chết sao?" Hồ Bát Nhất lập tức do dự.

Cố Thành nói đúng, nếu Yingzi ở trong đó mà họ lại bỏ qua, sẽ hối hận cả đời. "Được!" "Tôi sẽ mở ra xem." Anh ta bắt đầu sờ soạng trên cánh cửa.

Thông thường, loại cửa khí mật này sẽ có một cái bánh xe xoay, chỉ cần xoay bánh xe ngược chiều kim đồng hồ, cánh cửa sắt sẽ mở ra.

Nhưng cánh cửa sắt trước mắt, ngoại trừ một hàng lỗ thông khí ở giữa, căn bản không thấy bất kỳ thứ gì có thể xoay được.

Cố Thành dùng Tiểu Thần Phong cạo cạo một vị trí nào đó.

Anh ta phát hiện một cái rãnh lõm.

Bên trong là một lỗ ren hình lục giác.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, lập tức chửi rủa: "Bọn Nhật Bản đã tháo cái bánh xe xoay mở cửa đi rồi!

Không muốn người khác phát hiện bí mật bên trong mà!" Vương Bàn Tử: "Tôi đi tìm cờ lê!" Cố Thành lắc đầu: "Chúng ta tìm kiếm suốt đường, không thấy chỗ nào như kho hàng, cậu đi đâu mà tìm cờ lê?

Hơn nữa bên trong này rất quỷ dị, tôi nghĩ tốt nhất không nên phân tán, tránh bị đánh bại từng người một." Hồ Bát Nhất: "Vậy làm sao đây?" Cố Thành suy nghĩ một chút, nói: "Lựu đạn có thể nổ tung không?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Loại cửa khí mật này đều làm bằng thép nguyên chất, dày ít nhất mười phân, thuốc nổ bình thường còn chưa chắc nổ tung được, huống hồ là loại lựu đạn cán gỗ trong tay chúng ta." Cố Thành lập tức cũng không còn cách nào.

Ai ngờ.

Ngay lúc đó. "Phụt xì ~" Lỗ thông khí trên cánh cửa đột nhiên phát ra một tiếng xì hơi.

Không khí tràn vào bên trong cánh cửa khí mật.

Tiếp đó lại nghe thấy tiếng "cạch cạch cạch" một loạt, cánh cửa sắt mở ra!

Ba người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc. "Sao, sao lại mở rồi?" Vương Bàn Tử sắc mặt tái nhợt nói.

Hồ Bát Nhất như gặp đại địch: "Chẳng lẽ thật sự có ma quỷ?" Cố Thành cười lạnh: "Hừ, xem ra tiểu quỷ cũng muốn tôi vào, vậy tôi không thể để nó thất vọng được." Tay trái cầm Tiểu Thần Phong, tay phải cầm đèn pin chĩa vào bên trong mật thất.

Nhưng bên trong tĩnh lặng không một tiếng động.

Điều kỳ quái hơn là, bên trong tối đen như mực, không thấy được ngón tay, giống như một hố đen vậy, ngay cả ánh sáng đèn pin chiếu vào cũng bị bóng tối bên trong trực tiếp nuốt chửng.

Cảnh tượng quỷ dị khiến giọng Bàn Tử đặc biệt yếu ớt: "Tiểu Cố gia, Yingzi thật sự ở trong đó sao?" Cố Thành ánh mắt sắc bén nhìn vào trong: "Có ở trong đó hay không, vào xem sẽ biết." Anh ta dừng lại, lại nói: "Nhưng ở cửa phải có người canh chừng, tuyệt đối không

được để tiểu quỷ đóng cửa lại, nếu không chúng ta chết chắc." Vương Bàn Tử vội vàng giơ tay: "Tôi canh cửa!" "Ừm, ngàn vạn lần phải cẩn thận, tiểu quỷ đã có thể đóng cửa, cũng có thể đẩy cửa." "Tôi nghi ngờ lần trước tôi bị ngã, là tiểu quỷ ngáng chân." Cố Thành lại dặn dò.

Vương Bàn Tử thần tình nghiêm túc gật đầu.

Cố Thành nhìn về phía Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, cầm theo rìu khai sơn, tôi nghĩ lát nữa rìu có lẽ sẽ hữu dụng hơn súng." Hồ Bát Nhất gật đầu.

Hai người hít một hơi thật sâu, sau đó bước vào bóng tối.

Thật quỷ dị.

Bàn Tử trơ mắt nhìn hai người họ đi vào, nhưng sau khi họ bước vào bóng tối, anh ta không nhìn thấy bóng dáng hai người, thậm chí cả âm thanh cũng biến mất.

Cứ như thể bên trong và bên ngoài cánh cửa là hai không gian khác nhau.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất tự nhiên không biết tình huống này.

Sau khi bước vào mật thất, cây đèn pin trong tay cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Họ có thể nhìn rõ tình hình bên trong mật thất.

Chương 36

Mật thất không lớn, cũng khoảng bốn mươi mét vuông.

Ngoại trừ cánh cửa khí mật, không còn lối ra nào khác.

Còn về những thứ bên trong, không phải vũ khí vi khuẩn, cũng không phải vật tư chiến lược quý giá.

Chất lộn xộn hơn mười cỗ quan tài lớn.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến Hồ Bát Nhất lập tức nhíu chặt mày. "Tình huống gì vậy?!" "Mật thất lại chứa nhiều quan tài như vậy sao?!" Cố Thành cũng thần tình cảnh giác: "Không chỉ vậy, lão Hồ, nhìn kỹ đi." "Những quan tài này lớn nhỏ khác nhau, kiểu dáng công nghệ cũng mang phong cách riêng, rất rõ ràng không phải của cùng một triều đại." Hồ Bát Nhất cẩn thận quan sát những quan tài đó.

Lại ngửi ngửi không khí.

Có một mùi hôi thối ghê tởm.

Nhưng không phải khí độc.

Mùi hôi thối đó hẳn là từ thi thể.

Lập tức trong lòng anh ta thầm nghĩ: "Nghe nói không có, hình như có một mùi thi thể thối rữa?!" Cố Thành mơ hồ đoán ra chuyện gì, nhưng lại không tiện nói rõ, chỉ nhắc nhở: "Bên trong này khắp nơi đều lộ vẻ quỷ dị, chúng ta cẩn thận một chút." "Ừm." Lúc này Cố Thành lại có phát hiện mới.

Mặt đất mềm, hơi dùng sức một chút là có thể dẫm ra một vết lõm sâu.

Trên tường và sàn mật thất, lác đác mọc một số dây leo và thực

vật, có cái đã bò lên quan tài.

Theo môi trường chân không của mật thất, lẽ nào lại có thực vật sinh trưởng?!

Cố Thành không hiểu. "Tôi đoán gần đây hẳn có một quần thể mộ táng thời Kim Liêu, người Nhật Bản khi xây dựng căn cứ ngầm ở đây đã đào hết các quần thể mộ táng đó lên, lấy hết đồ tùy táng bên trong, còn lại quan tài và xương cốt, tất cả đều vứt vào mật thất này để cất giữ." "Vì vậy bên trong mới có quan tài của các triều đại khác nhau." Hồ Bát Nhất cũng bắt đầu học cách phân tích.

Cố Thành gật đầu, lời Hồ Bát Nhất nói chắc hẳn là đúng tám chín phần. "Thế còn Yingzi?" Hồ Bát Nhất có chút sốt ruột.

Cố Thành dùng cằm chỉ vào những quan tài kia: "Mở quan tài ra xem." Hồ Bát Nhất kinh ngạc: "Yingzi có thể ở trong quan tài sao?" "Chỉ là một phỏng đoán." Nghe Cố Thành nói vậy, Hồ Bát Nhất đành lấy hết dũng khí đi mở quan tài.

Hầu hết các nắp quan tài bên trong đều đã mở.

Chỉ có vài cái nắp quan tài còn đóng.

Anh ta cầm rìu khai sơn, trực tiếp dùng chân đạp, đạp liền hai cái, bên trong đều chỉ có xương cốt thối rữa.

Cố Thành đứng tại chỗ, giám sát những nơi khác.

Chỉ là anh ta không nhìn thấy, dưới đất hơi nhô lên, dường như có thứ gì đó đang bò.

Thứ đó lặng lẽ bò đến bên chân Cố Thành, sau đó từ từ phá đất chui ra, đó là một sợi dây leo.

Nó nhẹ nhàng tách ra, hóa thành hình dạng một bàn tay nhỏ.

Sau đó lặng lẽ quấn lấy chân Cố Thành.

Cố Thành vì mặc quần áo bông, cộng thêm máu Hắc Giao đã khô, tạo thành vảy máu.

Nhất thời không phát giác được dây leo đang quấn quanh.

Cho đến khi nó quấn chặt lấy eo Cố Thành như bánh quai chèo, Cố Thành mới cảm thấy được.

Anh ta cúi đầu nhìn.

Lập tức sợ hãi kêu lên một tiếng kinh hô, Tiểu Thần Phong trong tay bản năng vung một nhát, cắt đứt một đoạn dây leo đang quấn quanh eo.

Dây leo bị tấn công, cũng không còn ẩn giấu nữa, trực tiếp kéo mạnh xuống.

Cố Thành chỉ cảm thấy chân mình hụt hẫng, cả chân phải đều lún xuống đất.

Cùng lúc đó, những dây leo và thực vật lưa thưa phủ khắp mặt thất cũng như sống dậy, tất cả đều động đậy.

Hồ Bát Nhất không kịp phòng bị, trong nháy mắt bị một sợi dây leo quấn chặt hai chân.

Một cú quăng lên không.

Hồ Bát Nhất cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

Anh ta bị sợi dây leo đó treo ngược, trực tiếp lơ lửng giữa không trung.

Vô số dây leo như rắn trườn, bò lan về phía anh ta.

Nhanh chóng leo lên người anh ta, rồi quấn chặt lại.

Tư thế đó, đơn giản như muốn quấn anh ta thành xác ướp vậy. "Lão Hồ!" Cố Thành đột nhiên biến sắc, quát lớn một tiếng.

Sau đó vung Tiểu Thần Phong, cắt đứt vài sợi dây leo đang bò lan về phía mình.

Đồng thời gồng sức, chân phải dùng lực, rút chân phải ra khỏi lòng đất một đoạn.

Đợi nhìn thấy dây leo quấn quanh mắt cá chân, anh ta chém xuống.

Lập tức chân phải được giải thoát.

Lúc này dây leo từ bốn phương tám hướng đều xông đến.

Dưới đất cũng liên tục có dây leo chui ra.

Khiến Cố Thành toát mồ hôi lạnh, mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái gì thế này?

Trong tiểu thuyết và phim truyền hình đâu có tình tiết này chứ!

Anh ta nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh một lượt.

Chạy hai bước về phía bên phải, rồi nhảy vọt lên một cỗ quan tài.

Sau đó mượn quan tài làm bàn đạp, lao về phía Hồ Bát Nhất. "Lão Hồ, tôi đến cứu cậu đây, cẩn thận!" Chạy đến bên Hồ Bát Nhất, ba chiêu năm nhát, anh ta cắt đứt những dây leo kia, Hồ Bát Nhất trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống, đập xuống đất.

May mắn là mặt đất mềm.

Hồ Bát Nhất đã chuẩn bị sẵn, một cú lăn mình, anh ta bò dậy khỏi mặt đất, sau đó nhanh chóng bò lên cỗ quan tài bên cạnh.

Vừa mới rời đi, chỗ anh ta vừa chạm đất, vài sợi dây leo đã chui ra.

Khiến Hồ Bát Nhất không khỏi thầm than một tiếng may mắn.

Anh ta vội vàng cầm súng trường tấn công, bắn xối xả vào những dây leo kia.

Bắn đến mức cành cụt văng tứ tung.

Nhưng dây leo xung quanh không hề giảm bớt, trái lại còn có xu hướng ngày càng nhiều hơn.

Chương 37

"Không được, lão Hồ, cứ thế này không phải là cách." "Làm sao bây giờ?!" "Bắt giặc phải bắt vua, tìm rễ của nó, nhổ tận gốc!" "Rễ ở đâu?" Tầm mắt Cố Thành rơi vào cỗ quan tài lớn nhất và nổi bật nhất ở sâu bên trong.

Đặt trên một bệ xi măng.

Trong tiểu thuyết và phim truyền hình, đó là một quan tài đá.

Nhưng Cố Thành nhìn thấy lại là một quan tài bằng đồng.

Công nghệ đúc quan tài đồng vô cùng tinh xảo.

Toàn bộ đều được sơn son thếp vàng, vẽ bằng năm màu.

Những gì được vẽ đều là các thần thú cát tường, như tiên hạc, kỳ lân, rùa rắn.

Để đảm bảo chủ nhân trong quan sau khi chết có thể thành tiên, trên nắp quan tài còn có bản đồ 28 tinh tú trên trời, bốn phía đáy quan tài được bao quanh bởi một vòng hoa văn mây cuộn màu vàng, không biết đã dùng phương pháp bí mật nào, sau hàng trăm năm màu sắc vẫn rực rỡ như mới, khiến người ta phải thán phục.

Nếu Cố Thành không đoán sai.

Kẻ cầm đầu điều khiển những dây leo này hoặc là ở dưới lòng đất, hoặc là...

ở trong cỗ quan tài bằng đồng kia. "Tôi sang bên đó!" Dưới chân quan tài không vững, sơ ý một chút là sẽ rơi xuống đất.

Cố Thành hô một tiếng, liền giẫm lên các quan tài khác, chạy về phía quan tài đồng.

Hồ Bát Nhất không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp chạy theo Cố Thành.

Hai người cuối cùng nhảy vọt một cái, nhảy lên bệ xi măng đặt quan tài đồng, lập tức hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù dây leo từ bốn phương tám hướng đang điên cuồng tấn công.

Nhưng không cần lo lắng dưới chân. "Giữ đi, tôi mở quan tài!" "Được!" Hồ Bát Nhất ném mấy quả lựu đạn vào chỗ dây leo dày đặc, thổi bay vô số dây leo.

Cố Thành thì ngồi xổm xuống, bắt đầu kiểm tra cỗ quan tài bằng đồng kia.

Hơn mười giây sau. 【Tên vật phẩm】: Dưỡng Hồn Kim Quan 【Cấp vật phẩm】: Pháp khí Hạ phẩm 【Năng lực vật phẩm】: Tụ Âm Đại Trận 【Mô tả vật phẩm】: Có thể hội tụ âm khí trong vòng trăm dặm, tư dưỡng âm hồn.

Cố Thành sững người.

Cái quan tài bằng đồng này là một thần vật sao?

Tụ Âm Đại Trận, tư dưỡng âm hồn.

Mẹ kiếp, vừa nhìn đã thấy không phải thứ tốt lành gì.

Như vậy lại thông suốt rồi.

Nằm trong quan tài tà khí như vậy, người bên trong chắc chắn có vấn đề.

Những dây leo này có lẽ do hắn thao túng.

Cố Thành dùng sức đẩy nắp quan tài, không đẩy được.

Ngay cả khi dùng hết sức bình sinh, nó vẫn không nhúc nhích một

li nào. "Xem ra không thể mở bằng sức mạnh, chắc ở đâu đó có cơ quan." Anh ta nhanh chóng sờ soạng khắp quan tài. "Ừm?" Đột nhiên phát hiện mặt trước quan tài có một con thú thủ điêu khắc nhô ra.

Anh ta cẩn thận kiểm tra trên thú thủ.

Vô tình, sờ vào mắt của nó, thấy nó có thể xoay được.

Giống như mật mã của khóa mật mã, có thể xoay chuyển.

Anh ta thử xoay vài vòng.

Có thể nhìn thấy trên tròng mắt khắc chữ âm và chữ dương.

Anh ta suy nghĩ một chút, xoay mắt trái thành chữ âm, mắt phải thành chữ dương.

Sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái.

Miệng của thú thủ "cạch" một tiếng mở ra, đột nhiên bắn ra một mũi tên nhỏ.

May mắn thay Cố Thành đã sớm có chuẩn bị.

Anh ta sợ rằng nhấn sai sẽ có cơ quan.

Sau khi nhấn vào tròng mắt, anh ta lập tức nằm rạp xuống đất.

May mắn suýt soát né được mũi tên nhỏ đó.

Mũi tên nhỏ đó không bắn trúng Cố Thành, mà bắn trúng một sợi dây leo.

Chỉ thấy sợi dây leo đó ngay lập tức đứng yên.

Sau đó trong khoảnh khắc, những dây leo đang vây công Hồ Bát Nhất, có một phần nhỏ cũng ngừng lại theo.

Khiến Hồ Bát Nhất đang bận rộn luống cuống cũng bị làm cho mơ hồ.

Cứ tưởng lại sắp có trò quỷ gì nữa.

Kết quả vài giây sau.

Những sợi dây leo đã ngừng lại đột nhiên rơi xuống đất, sau đó bốc lên khói trắng, chỉ trong hai ba hơi thở, hóa thành một vũng nước đặc.

Cùng lúc đó, trong Dưỡng Hồn Kim Quan phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Cả cỗ quan tài đồng đều rung lên bần bật.

Khiến Cố Thành và Hồ Bát Nhất giật mình. "Tiểu Cố gia, cậu làm gì thế?!" Hồ Bát Nhất kinh hoàng nhìn cỗ quan tài đồng.

Trời ơi, trá thi rồi!

Cố Thành lòng còn sợ hãi nhìn vũng nước đặc trên mặt đất, nghĩ nếu vừa nãy không chú ý, bị mũi tên nhỏ đó bắn trúng, lúc này có biến thành nước đặc không?!

Lại lần nữa ngồi xổm trước thú thủ.

Lần này anh ta do dự rất lâu, sau đó đánh cược một phen mà xoay cả hai tròng mắt thành chữ dương.

Lại lần nữa nhấn xuống.

Ngay khoảnh khắc nhấn xuống, anh ta lập tức nằm rạp xuống.

Lần này có thể nghe rõ trong quan tài đồng phát ra tiếng "cạch cạch cạch", như tiếng bánh răng đang chuyển động.

Chương 38

Phụt xì!

Kèm theo một tiếng như áp suất từ cửa bịt kín được giải phóng.

Nắp quan tài đồng đột nhiên nới lỏng.

Một làn khói trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường từ khe hở giữa nắp quan tài và quan tài tản ra.

Cố Thành lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra lần này đúng rồi.

Anh ta vừa định nói chuyện với Hồ Bát Nhất, kết quả mũi anh ta truyền đến một trận đau rát.

Trong cổ họng như có con dao đang cháy đỏ cắt xén vậy.

Đầu cũng đột nhiên nặng trịch.

Cố Thành ngay lập tức biết có chuyện chẳng lành. "Nín thở!

Có độc!" Cố Thành kéo Hồ Bát Nhất né sang một bên.

Đợi luồng khói trắng đó lắng xuống đất, Cố Thành mới nín thở tiến lên, nháy mắt với Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Cố Thành hai tay vịn nắp quan tài, mạnh mẽ đẩy một cái.

Nắp quan tài vừa rồi không hề nhúc nhích, lần này như được tra dầu trơn, dễ dàng bị đẩy ra.

Cố Thành đẩy nắp quan tài ra dĩ hậu.

Anh ta định lùi lại.

Ai ngờ trong quan tài đột nhiên thò ra một bàn tay như vuốt quỷ, tóm lấy cổ tay anh ta.

Chỉ trong chưa đầy một hơi thở, anh ta cảm thấy cổ tay mình mất đi tri giác.

Vào thời khắc mấu chốt, Hồ Bát Nhất vung rìu chém mạnh vào cái vuốt quỷ đó, trực tiếp chặt đứt nó.

Cố Thành lập tức lùi lại, đồng thời rút Tiểu Thần Phong ra, đốt cháy cái vuốt quỷ đó.

Chỉ thấy trên cổ tay anh ta, đã xuất hiện một vết ấn tay quấn quanh bởi sương đen.

Tay trái vẫn không hề có tri giác.

Cố Thành trong lòng đại kinh: Cái quỷ này độc thật đó, chỉ chạm vào thôi mà đã độc ác như vậy.

Lúc này.

Một người toàn thân xanh đen, bị sương đen bao phủ, thẳng tắp đứng dậy từ trong quan tài đồng.

"Chết tiệt!" Hồ Bát Nhất sắc mặt đột nhiên biến đổi dữ dội.

Đứng trước quan tài, anh ta là người nhìn rõ nhất bộ dạng của cái xác chết.

Thân hình cao lớn, gầy trơ xương, chỉ còn da bọc xương, nhưng khuôn mặt vẫn còn lờ mờ nhận ra, khoảng năm mươi tuổi, đội mũ quan, mặc áo bào xanh thêu chỉ vàng, nhìn không hề rẻ tiền.

Theo chuyển động của cổ, mặt, bao gồm cả bàn tay của nó, một loại lông trắng mọc ra với tốc độ cực nhanh.

"Bạch Mao Cương?!" Hồ Bát Nhất nhìn dáng vẻ này, lập tức nhận ra một loại cương thi được ghi chép trong sách "Thập Lục Tự Âm

Dương Phong Thủy Bí Thuật".

Loại Bạch Mao Cương này cực kỳ hung ác, sức mạnh vô cùng lớn, đao thương bất nhập, toàn thân kịch độc, được mệnh danh là một trong lục đại hung sát.

Sách ghi chép, loại quái vật này một khi xuất hiện, thường gây ra cảnh ngàn dặm đất đỏ, sinh linh tuyệt diệt.

"Tiêu rồi!" Hồ Bát Nhất tuyệt vọng.

Ai ngờ lại đụng phải quái vật như vậy.

Đúng lúc này, phía sau Bạch Mao Cương đột nhiên có một bóng người bay tới.

Cầm một thanh chủy thủ, hung hăng đâm vào sau gáy Bạch Mao Cương.

Sau đó là một trận xoắn tít điên cuồng, cắt mất nửa cái đầu của Bạch Mao Cương.

Oanh.

Bạch Mao Cương lại thẳng tắp nằm trở lại quan tài.

Lông trắng đang mọc điên cuồng đột nhiên dừng lại, sau đó từ từ co rút về.

Rất nhanh, thi thể trở lại bộ dạng gầy trơ xương ban đầu, chỉ thiếu mất nửa cái đầu.

Hồ Bát Nhất trợn mắt há mồm nhìn bóng người một đao đâm chết Bạch Mao Cương kia.

Chính là Cố Thành!

"Đù má, dám làm màu trước mặt tôi!

Thật sự cho rằng tôi ăn chay à?!" Cố Thành đứng trên quan tài

đồng, cúi đầu nhìn cái xác chết đã nằm trở lại, mắng xối xả.

"Tiểu… Tiểu Cố gia, anh… anh đã giết nó rồi sao?!" Hồ Bát Nhất khó tin nhìn Cố Thành.

Cố Thành chớp chớp mắt: "Giết rồi?

Không thể giết à?" "Không, không, giết rất tốt!" Hồ Bát Nhất thấy Cố Thành vẻ mặt mộng đổng, dường như không hề biết mình vừa giết một con quái vật, nhất thời cũng mất hứng thú.

Có lẽ, những gì sách ghi chép hơi khoa trương chăng?

Bạch Mao Cương có lẽ không đáng sợ như vậy, hoặc có lẽ Bạch Mao Cương chưa hoàn thành thi biến, nên mới tương đối yếu.

Hồ Bát Nhất trong lòng đoán già đoán non đủ kiểu.

Sau cái chết của Bạch Mao Cương, những dây leo hoành hành cũng đều rũ xuống đất, như chết vậy, không còn động đậy nữa.

Hồ Bát Nhất tiến đến trước quan tài, muốn xem dáng vẻ lúc chết của Bạch Mao Cương.

Vừa liếc vào quan tài, "Mẹ ơi!" Hồ Bát Nhất kinh hô một tiếng, một cảm giác sởn gai ốc trực tiếp bùng nổ trên da đầu anh ta, sợ đến mức lùi lại một bước, không đứng vững, ngã ngồi bệt xuống đất.

Trong quan tài ban đầu, không chỉ có Bạch Mao Cương nằm đó, mà ở dưới chân Bạch Mao Cương còn có hai đứa trẻ.

Một bé trai, búi tóc kiểu trùng thiên, mặc áo xanh.

Một bé gái, búi hai búi tóc nhỏ, mặc áo đỏ.

Chúng nằm ở góc, trông chừng năm sáu tuổi, nhắm mắt, toàn thân xanh tím, ngũ quan đều sống động như thật, như đang ngủ vậy.

Cố Thành đứng trên quan tài, nhìn xuống, trong lòng đột nhiên sinh

ra một cảm giác thương xót.

Hồ Bát Nhất cũng bò dậy từ dưới đất.

Chương 39

Thấy Cố Thành không hề sợ hãi, không khỏi cảm thấy đỏ mặt vì biểu hiện vừa rồi của mình.

Để chứng minh mình không sợ hãi, anh ta lại quay lại bên quan tài.

Nhìn hai đứa trẻ kia, trong lòng cũng đột nhiên sinh ra vô hạn đồng tình và bi thương.

"Hai đứa trẻ này thật đáng thương." "Đây là một nghi thức tuẫn táng thời cổ đại.

Đồng nam đồng nữ này, khi còn sống, bị đổ thủy ngân từ đỉnh đầu vào, đợi đến khi chết, lại thoa bột thủy ngân lên bề mặt cơ thể, giống như làm thành một mẫu vật, trải qua vạn năm, cơ thể cũng sẽ không bị thối rữa." "Điểm tàn nhẫn nhất của bí pháp này là, nếu muốn giữ được vẻ ngoài của thi thể, chỉ có thể đổ thủy ngân khi còn sống, vì máu người chết không lưu thông, thủy ngân không thể đổ vào được." Hồ Bát Nhất nói xong, dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Cố Thành.

"Tiểu Cố gia, tôi đưa hai đứa trẻ này ra ngoài, chôn cất tử tế được không?!

Ở cùng với chủ mộ đã hơn ngàn năm, cũng nên được nghỉ ngơi rồi." Cố Thành ngẩng đầu, quét mắt nhìn xung quanh một vòng.

Sau đó cười lạnh một tiếng.

"Lão Hồ, anh không thấy lạ sao?" Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

"Ý anh là gì?" Cố Thành nhìn anh ta: "Chẳng lẽ anh không phát hiện, bên trong một mảnh tối đen, tôi không thể nhìn thấy bên ngoài cửa, thậm chí không nghe thấy tiếng của Bàn Tử, quan trọng nhất, Anh Tử đâu?" Hồ Bát Nhất nghe vậy, đột nhiên giật mình tỉnh ngộ.

Vội vàng nhìn xung quanh.

Quả nhiên, mật thất tối đen như mực.

Hướng cửa ra vào cũng một mảnh tối đen, không nhìn thấy cánh cửa lớn, càng không nói đến Bàn Tử.

"Chuyện gì vậy?!" "Tôi không phải đã giết chết Bạch Mao Cương rồi sao?" Cố Thành cười lạnh: "Đó là bởi vì, Bạch Mao Cương kia không phải là kẻ đứng sau màn." Hồ Bát Nhất sắc mặt biến đổi: "Bạch Mao Cương không phải là kẻ đứng sau màn?!" Anh ta cũng là một người thông minh lanh lợi, trong nháy mắt đã hiểu ý của Cố Thành.

Sau đó với vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía hai đứa trẻ kia.

Chỉ thấy hai đứa trẻ vừa nãy còn vẻ mặt an lành say ngủ, giờ phút này đã đứng dậy, đang hung ác nhìn chằm chằm Cố Thành và anh ta.

Ánh mắt đó, hung dữ đến cực điểm.

Hồ Bát Nhất từng trải qua chiến trường sinh tử, là một quân nhân tay nhuốm máu cũng không khỏi rợn người.

"Hahahahaha…" Hai tiếng cười khúc khích của trẻ con, một nam một nữ, đột nhiên vang lên trong mật thất.

Chỉ là tiếng cười này mang lại cảm giác cực kỳ kinh dị.

"Đù, thật!" Hồ Bát Nhất sợ hãi lùi lại mấy bước, mặt đầy kinh hoàng.

Cố Thành lắng nghe tiếng cười lạnh lẽo rợn người của trẻ con bên tai, chậm rãi nói.

"Hai tiểu quỷ này khi còn sống bị người ta sống sờ sờ đổ thủy ngân từ đầu lâu vào mà chết, sau đó lại bị nhốt trong Kim Quan Dưỡng Hồn kia hơn ngàn năm, oán khí quá sâu, đã trở thành hai lệ

quỷ." "Ước tính chủ nhân của Kim Quan Dưỡng Hồn kia cũng không ngờ, nuôi dưỡng hai đồng tử tuẫn táng lại sẽ 'phản khách vi chủ', không chỉ chiếm đoạt kim quan, mà còn kiểm soát cả nó." "Quan tài đồng này, tên là Kim Quan Dưỡng Hồn." "Trên thân quan tài khắc có trận đồ, có thể hấp thu âm khí trong phạm vi trăm dặm quanh đây, tẩm bổ âm hồn, hai đứa trẻ này sau hơn ngàn năm tẩm bổ, thực lực âm hồn không kém gì Quỷ Vương." Hồ Bát Nhất nghe mà lạnh tim run sợ.

Hai đứa trẻ có thực lực Quỷ Vương ư?!

Chẳng phải còn đáng sợ hơn cả Bạch Mao Cương sao?!

Xem ra hôm nay sợ là phải bỏ mạng ở đây rồi!

Nhưng, Hồ Bát Nhất cũng không phải người dễ dàng bỏ cuộc.

Mặc dù trong lòng biết thực lực chênh lệch rất lớn.

Nhưng anh ta vẫn giơ chiếc rìu khai sơn trong tay, chuẩn bị liều chết một trận với hai tiểu Quỷ Vương.

Đúng lúc đó, Cố Thành đột nhiên nói: "Nếu hai đứa bé bằng lòng buông bỏ hận thù, tôi có thể đưa hai đứa lên mặt đất chôn cất tử tế.

Được 'nhập thổ vi an', như vậy có thể đầu thai chuyển thế làm người trở lại.

Hiện nay là một thời thịnh thế, cuộc sống sẽ không còn khổ sở như vậy nữa, hai đứa có thể vô ưu vô lo tận hưởng cuộc sống hạnh phúc vui vẻ." "Phi!" Tiếng tiểu Quỷ Vương vang lên.

Chắc là giọng của đứa bé trai.

Với vẻ mặt đầy oán khí nhìn Cố Thành.

"Tự cho là mình là người tốt đẹp sao!" "Chưa từng trải qua nỗi khổ của ta, dựa vào đâu mà bảo ta buông bỏ hận thù?!" "Đợi ngươi

trở thành phân bón của ta, ta sẽ xem ngươi có buông bỏ hận thù được không!" Nói xong.

Những dây leo vốn đã rũ xuống đất lại lần nữa chuyển động, tấn công Hồ Bát Nhất.

Không chỉ vậy.

Mặt đất mềm mại kia dường như như sóng biển, bùn đất cuồn cuộn.

Một bàn tay đột nhiên phá đất chui ra.

Ngay sau đó, một thi thể bò ra từ dưới đất.

Thi thể này mặc quân phục màu vàng đất, toàn thân thối rữa, chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới đều quấn đầy dây leo, điều khiển nó bằng một tư thế cực kỳ quỷ dị bò về phía Cố Thành và Hồ Bát Nhất.

Sau đó, liên tiếp không ngừng có thi thể bò ra.

Rất nhanh, mặt đất trong mật thất đã đầy đặc những thi thể đang bò.

Hồ Bát Nhất sắc mặt trắng bệch.

Cố Thành cũng kinh ngạc đứng ngây người trước cảnh tượng kinh hoàng này.

Đặc biệt khi phát hiện, đại đa số các thi thể bò đều mặc quân phục màu vàng đất.

Đột nhiên, có lẽ những người lính Nhật Bản năm đó không phải do chiến bại mà rút lui.

Cố Thành trầm giọng thở dài: "Đã như vậy, vậy thì không thể trách tôi được." Nói rồi, đột nhiên giơ cao một tấm gương tròn.

Khi tấm gương đó hướng thẳng vào hai tiểu Quỷ Vương.

Hai tiểu Quỷ Vương lập tức biến sắc, quay người định bỏ chạy.

Đáng tiếc, chúng phát hiện mình không thể động đậy được nữa.

Cố Thành hô to một tiếng: "Lão Hồ, chém!" Hồ Bát Nhất không nói nhiều, sau khi chém bay đầu một thi thể bò, thuận thế vung rìu ngang một cái.

Một rìu trực tiếp chém bay đầu của hai tiểu Quỷ Vương.

Cố Thành tiếp đó nhảy vào trong quan tài.

Con dao găm Tiểu Thần Phong trong tay vung ra một mảng đao quang, đâm vào hai cái đầu lâu, trực tiếp khuấy nát bươm.

Rồi mới chịu dừng!

Không có sự khống chế của hai tiểu Quỷ Vương, những thi thể bò bị dây leo khống chế cuối cùng cũng dừng lại.

Lần này là thực sự dừng lại.

Những dây leo đều khô héo đi trông thấy bằng mắt thường, sau đó biến thành bột mịn.

Những thi thể bò ra từ dưới đất cũng theo đó tan biến.

Bóng tối trong mật thất dần dần biến mất.

Cánh cửa lớn của mật thất cuối cùng cũng hiện ra.

Chương 40

Cố Thành và Hồ Bát Nhất nhìn thấy Bàn Tử đang đứng chắn ở cửa lớn.

Bàn Tử đang cố gắng hết sức chặn cánh cửa lớn.

Vừa nãy anh ta bị Cố Thành nói trúng.

Có người đẩy từ phía sau, sức rất mạnh, suýt nữa đã đẩy anh ta vào trong mật thất.

May mắn là kịp thời nắm chặt tay nắm cửa khí mật.

Anh ta vẫn còn kinh hồn chưa định, vội vàng ngồi bệt xuống đất, lưng tựa vào cửa khí mật, chân chống vào khung cửa.

Trong lúc lo lắng cho sự an nguy của Cố Thành và Hồ Bát Nhất.

Bóng tối trong mật thất đột nhiên biến mất.

Anh ta cũng nhìn thấy Cố Thành và Hồ Bát Nhất.

Hai người đứng bên một cái quan tài trông đặc biệt tinh xảo, đặc biệt giá trị, đang nhìn anh ta cười.

"Lão Hồ, Tiểu Cố gia, không sao chứ?!" Bàn Tử vội vàng hỏi.

"Không sao cả, giữ cửa cẩn thận, tôi sẽ ra ngay." Cố Thành dặn dò một tiếng.

Hồ Bát Nhất lần nữa nhìn vào quan tài.

Vì hai cái đầu lâu của tiểu Quỷ Vương đã bị chém rơi, thủy ngân trong cơ thể chúng đều chảy ra ngoài.

Anh ta và Cố Thành tranh thủ thời gian, lấy hết mấy món minh khí trong quan tài ra.

“Tiểu Cố gia, tấm gương vừa nãy là sao vậy?

Cứ chiếu một cái là hai tiểu gia hỏa không động đậy được nữa.

Mạnh thật!” Cố Thành lấy ra một tấm gương đồng tròn từ túi: “Cái này á?!” Hồ Bát Nhất gật đầu.

Cố Thành đắc ý cười: “Đây là đồ tốt đấy, gọi là Trấn Thi Kính, tôi vừa nãy sờ được ở đầu quan tài, nó được gắn trên quan tài, tôi đã gỡ xuống.” “Tên vật phẩm: Trấn Thi Kính.

Đẳng cấp vật phẩm: Pháp khí thượng phẩm.

Năng lực vật phẩm: Trấn thi, trấn hồn.

Mô tả vật phẩm: Gương đồng trấn thi, pháp khí Mao Sơn, có tác dụng khắc chế đối với loại hành thi và u hồn tà vật.” “Trấn Thi Kính?!” Hồ Bát Nhất kinh ngạc lặp lại một câu.

“Ừ, đây là pháp khí của Mao Sơn, chuyên dùng để đối phó với cương thi, quỷ hồn các loại tà vật, cũng không biết ai lại gắn nó lên cái quan tài này, đúng là đã giúp tôi một việc lớn, nếu không tôi thực sự không thể giải quyết được hai tiểu gia hỏa đó.” Hồ Bát Nhất nghe vậy, cũng không khỏi cảm thấy may mắn cho vận khí của hai người.

Đều đã chuẩn bị tâm lý liều chết rồi, không ngờ lại tuyệt cảnh phùng sinh.

Đúng là vận khí nghịch thiên.

“Đi thôi, tôi phải đi tìm Anh Tử.” Cố Thành nói.

“Được.” Hồ Bát Nhất cởi áo khoác, bỏ mấy món minh khí tinh xảo kia vào.

Khi chuẩn bị giẫm lên những quan tài nằm rải rác để quay về phía cửa lớn, đột nhiên một nắp quan tài từ bên trong bị vén lên, Cố Thành và Hồ Bát Nhất giật mình một cái, đều bày ra tư thế chiến đấu.

Kết quả… “Cố ca?

Hồ đại ca?

Mọi người ở đây à?” Anh Tử ngồi dậy từ trong quan tài, vẻ mặt mơ hồ nhìn hai người.

“Cái quan tài đó thật sự không mang đi sao?!

Trông có vẻ rất giá trị!” Bàn Tử vẻ mặt tiếc nuối nhìn vào mật thất, cái quan tài đồng tinh xảo kia, liên tục khuyên bảo.

Lúc này bốn người đều đang ở cửa phòng độc khí.

Cố Thành lắc đầu.

“Không cần nữa, cái thứ đó quá tà rồi, bất kể ai nằm trong đó, cũng sẽ biến thành cương thi.” “Thà rằng để nó vĩnh viễn ở lại đây, còn hơn mang ra ngoài hại người.” Mặc dù Kim Quan Dưỡng Hồn kia là một thần vật hiếm có.

Nhưng nó quá tà tính, không thể muốn.

Không chỉ không muốn, còn đặt thuốc nổ ở lối vào mật thất, chuẩn bị cho nổ sập nơi đó, để Kim Quan Dưỡng Hồn cùng những thi thể kia vĩnh viễn chôn vùi trong đó, không để người ngoài tìm thấy.

Hồ Bát Nhất cũng rất đồng tình với quyết định này.

Anh ta tận mắt thấy ba người trong quan tài đều biến thành cương thi, những thứ tà môn như vậy không nên tồn tại trên đời.

Cũng vì quyết định này của Cố Thành, anh ta càng thêm hiểu rõ về Cố Thành.

Tham tài có đạo.

Thích kiếm tiền, không phải chuyện xấu, thích kiếm tiền bất chính, mới là chuyện xấu.

Có thể chịu được cám dỗ, có đạo đức làm nền.

“Thôi được rồi, Bàn Tử, mấy món minh khí này không đủ cho anh cầm sao?

Không nghe Tiểu Cố gia nói sao?

Mấy món minh khí này nếu bán đi, ít nhất cũng là tám con số.” Hồ Bát Nhất vỗ vai Bàn Tử.

Bàn Tử thở dài: “Được rồi, hai vị đều nói vậy, tôi có thể làm gì.” “Không, kể cho tôi nghe, trong mật thất đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Tại sao Anh Tử lại nằm trong quan tài?” “Vào đó bằng cách nào?” “Tiểu quỷ cuối cùng đã nói gì?” Hồ Bát Nhất đẩy anh ta ra: “Bàn Tử, anh nói nhiều quá.” Anh Tử bên cạnh cũng đột nhiên mở miệng: “Hồ đại ca, Cố ca, thực ra em cũng không biết.” “Em rõ ràng lúc đó nghe lời của anh, trốn trong một căn phòng, đột nhiên em không biết gì nữa, khi tỉnh lại thì đã nằm trong quan tài rồi, đợi em đẩy nắp quan tài ra, nhìn thấy mọi người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Thành và Hồ Bát Nhất nhìn nhau.

Cố Thành đột nhiên hỏi: “Anh Tử, đúng rồi, tôi có một việc cực kỳ quan trọng muốn hỏi em.” “Em có biết cách nào để bảo quản thịt tươi lâu dài không?” Vương Bàn Tử nghe vậy, cũng nhớ đến mấy miếng thịt hắc giao còn lại trong cổ mộ.

“Đúng đúng, Anh Tử, mau chỉ tôi chiêu đi!” Anh Tử quả nhiên lập tức bị chuyển hướng chú ý: “Bảo quản thịt tươi lâu dài ư?

Có cách đấy, cách phổ biến nhất là làm thành thịt hun khói, hoặc thịt phơi khô, ướp muối cũng được.” Bàn Tử vỗ trán: “Đúng rồi, thịt hun khói và thịt khô đều là phương pháp trữ thịt phổ biến mà, sao tôi lại quên mất nhỉ?!” Cố Thành khẽ cười: “Tình huống này thường thấy, giống như cầm bút quên chữ vậy, rõ ràng là chữ phổ biến, cũng rõ ràng biết viết, nhưng đến lúc sự việc xảy ra, đột nhiên quên mất

cách viết.” Bốn người đi đến chỗ cửa sắt lớn.

Kinh ngạc phát hiện cửa sắt lớn lại mở ra.

“Ủa?

Cánh cửa này không phải bị tiểu quỷ khóa lại sao?

Sao lại mở ra thế?” Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất cũng có chút khó hiểu.

“Chẳng lẽ tiểu gia hỏa kia sau đó lại mở cửa ra?” “Không thể nào!

Nó có lòng tốt như vậy sao?!” “Vậy giải thích tình huống này thế nào?” “Này, có khả năng cánh cửa này không phải bị tiểu gia hỏa kia khóa không?” “Đù, đừng dọa tôi, bây giờ tôi không còn sức đánh một trận nữa đâu.” “...Tôi cũng không đánh nổi, vừa mệt vừa đói, thôi rồi, mặc kệ, chỗ yếu tắc này đâu đâu cũng lộ vẻ quỷ dị, tóm lại chúng ta mau rời đi thôi.” Hai người cố ý đi chậm lại một chút, thì thầm.

Không lâu sau khi bốn người rời đi.

Đột nhiên, cánh cửa sắt lớn kia lại “keng” một tiếng, đóng lại.

Bên trong mơ hồ truyền ra tiếng ca.

“Shu ru mo ko me ru mo kurogane no fukaburu shiro zo minare ru fukaburu sono shiro no yama no hon no kokoku no yomo wo toru beshi…” (Lời bài hát Nhật Bản cổ) Bốn người hoàn toàn không biết phía sau đã xảy ra chuyện gì.

Chương 41

Vừa đi về phía mộ tướng quân Kim quốc, vừa thảo luận thịt hắc giao làm món gì thì ngon.

"Nướng đi, nhanh nhất, tôi thực sự sắp chết đói rồi!" "Ừm, tôi cũng thấy được, vừa hay trong ba lô của tôi có mang theo muối, lát nữa rắc thêm chút muối, chắc chắn ngon." "Trời ơi, đừng nói nữa, nước miếng tôi chảy ra rồi." "Tay nghề nướng thịt của tôi là giỏi nhất cả thôn đấy." "Yên tĩnh!" Hồ Bát Nhất vốn đang cười lắng nghe Bàn Tử và Anh Tử thảo luận nên chế biến thịt hắc giao thế nào, đột nhiên nhìn về phía trước, lập tức biến sắc, lên tiếng ngăn cản hai người.

"Sao vậy?" Bàn Tử và Anh Tử bây giờ đều có chút "thảo mộc giai binh" (lo lắng đến mức nhìn cây cỏ cũng thành lính), nghe lời Hồ Bát Nhất, hai người lập tức im miệng.

Người hỏi là Cố Thành.

Hồ Bát Nhất ngồi xổm xuống, thần sắc nghiêm túc nhìn xuống đất.

Cố Thành cũng đưa ánh mắt xuống đất.

Không lâu sau, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

Trên đất đều là vết máu do hắc giao để lại khi bỏ chạy.

Khi tìm Anh Tử, họ đã để lại một số dấu chân, để dễ nhận biết.

Nhưng lúc này trên đất ngoài dấu chân của họ, còn có rất nhiều dấu chân không rõ, rất lớn.

Anh Tử cũng nhìn thấy những dấu chân đó.

Chỉ liếc một cái, sắc mặt biến đổi: "Dấu chân sơn quái!" "Sơn

quái?!" Ba người đều nhìn về phía cô.

"Một loại quái vật trong núi, bò bằng bốn chi, có mặt người, cổ rất dài, kích thước và hình dạng cơ thể giống như gấu chó, nhưng không ngu ngốc như gấu chó, da dày thịt cứng, cung tên không bắn xuyên được." Bàn Tử thì thầm than vãn: "Có còn nữa không vậy?!

Vừa đánh xong rắn hổ mang, lại gặp tiểu quỷ, vừa vặn xong tiểu quỷ, lại lòi ra một con sơn quái!" "Không phải một con!" Anh Tử nhìn kỹ dấu chân trên đất, trầm giọng nói: "Số lượng, ít nhất cũng mấy chục con." Cố Thành vẫn còn nhớ miếng thịt hắc giao, do dự một chút, nói: "Mọi người đợi ở đây, tôi đi xem sao." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Tôi đi cùng anh, vạn nhất có chuyện gì, còn có người ứng phó." "Được." Hồ Bát Nhất lại nói với Bàn Tử đang định nói: "Bàn Tử, anh ở đây bảo vệ Anh Tử, nếu nghe thấy tiếng động không ổn, lập tức chạy đi, đừng quản tôi, tôi sẽ theo kịp." Bàn Tử nhìn Anh Tử, đành bất đắc dĩ gật đầu.

Cố Thành và Hồ Bát Nhất lẳng lặng lần theo dấu chân.

Kết quả, phát hiện dấu chân dẫn vào một tướng quân Kim quốc.

Hai người nhìn nhau: Vào không?

Họ núp ở lối vào nhìn vào trong, sau đó thấy mấy chục con cự thú đang gặm nhấm con hắc giao kia.

"Đù!

Quái vật gì thế?!" Cố Thành khẽ kêu một tiếng.

Kết quả Hồ Bát Nhất đã giải đáp: "Đó là Thảo Nguyên Đại Địa Tháp!" "Thảo Nguyên Đại Địa Tháp?" Hồ Bát Nhất ra hiệu cho Cố Thành, bảo rời đi rồi hãy nói.

Cố Thành gật đầu.

Hai người lùi ra xa, sau đó vừa vội vàng quay về, vừa nói: "Thảo Nguyên Đại Địa Tháp, một loại sinh vật đã tuyệt chủng, bây giờ muốn nhìn thấy con sống, chỉ có thể đến bảo tàng xem hóa thạch hoặc mô hình phục dựng." "Tôi và Bàn Tử từng xem ở bảo tàng, lúc đó thấy hóa thạch rất giống khủng long, nên ấn tượng sâu sắc." "Loại Thảo Nguyên Đại Địa Tháp này chủ yếu sống trong hang động ngầm sâu trong thảo nguyên, thể hình khổng lồ, da dày thịt cứng, chủ yếu ăn thịt, thích nhất là ăn dơi lớn, chuột đất lớn, rắn lớn…" "Không ngờ, lại thấy chúng ở đây, nếu công bố ra ngoài, chắc chắn lại là một phát hiện kinh người." Cố Thành thở dài một tiếng: "Đáng tiếc cho những miếng thịt hắc giao đó!" Sau đó lại cảm thấy may mắn, may mà lúc đó đã dùng hộp tiện lợi đựng trái tim và nội đan hắc giao, bỏ vào ba lô.

Nếu không thì thật sự lỗ nặng.

"Nếu không thì sao được?

Mấy anh em chúng ta chắc chắn không phải đối thủ của chúng." "Thôi rồi, được thì tôi may mắn, mất thì đó là số mệnh của tôi." "Ai, cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy thôi." Sau khi hội hợp với Bàn Tử và Anh Tử, Hồ Bát Nhất kể lại những gì đã phát hiện bên trong.

Khiến Bàn Tử tức đến nỗi tại chỗ cầm súng định xông vào liều mạng.

"Thịt hắc giao của tôi mà!" "Máu hắc giao của tôi mà!" "Trời ơi, đừng lấy mạng tôi mà!" Hồ Bát Nhất vừa buồn cười vừa dỗ dành: "Thôi được rồi, Bàn Tử, lần này chúng ta thu hoạch đủ nhiều rồi, ông bà tổ tiên đã nói, 'tri túc thường lạc' (biết đủ thường vui), chúng ta không cần phải tham lam vô độ." Anh Tử cũng phụ họa: "Anh Bàn, những con sơn quái đó thật sự không dễ chọc, em và bố em mỗi lần thấy chúng, đều phải trốn." "Bàn Tử, chúng ta về nghỉ ngơi chỉnh đốn trước, sau đó tính kế lâu dài sau." Cố Thành cuối cùng chốt hạ.

Thế là bốn người kéo lê thân thể mệt mỏi, từ kho đạn dược chui trở lại hang núi, sau đó quay về rừng.

Đến khi chui ra khỏi hang, mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng trưng.

"Đù!

Cuối cùng cũng có thể đứng dưới ánh nắng mặt trời." "Cảm giác như ở trong đó rất lâu rồi vậy, đã lâu không thấy ánh nắng mặt trời." Vương Bàn Tử dang hai tay, vươn vai về phía ánh nắng mặt trời.

Ba người còn lại cũng vẻ mặt sảng khoái tận hưởng ánh nắng.

Đợi đến khi mấy người họ quay trở lại thôn làng, trời lại tối.

Cố Thành nóng lòng tắm rửa trước, trên người sắp ám mùi rồi.

Thật khó khăn mới tẩy tủy phạt cốt được một lần, đừng để lại dính mấy thứ tạp chất đó vào người nữa.

Tắm rửa suốt hai tiếng đồng hồ, gần như sắp cọ rách cả da rồi, cuối cùng cũng tắm sạch sẽ.

Trong lúc tắm, Cố Thành tổng kết thu hoạch chuyến đi vào núi lần này.

Rìu khai sơn, gương đồng trấn thi, kim trản trường sinh quả, trái tim hắc giao, nội đan hắc giao.

Đều là những thứ tốt.

Mặc dù thịt hắc giao và máu hắc giao không mang ra được, hơi đáng tiếc.

Nhưng Cố Thành đã hài lòng rồi.

Cố gia tích lũy bao nhiêu năm, bây giờ cũng không có sáu món thần vật này.

À không, năm món.

Cái ấn chương ngọc bạch ngọc kia là giả.

Lần đầu ra ngoài mạo hiểm, những thứ thu hoạch được đã ngang bằng với sự tích lũy của Cố gia bao năm qua.

Cố Thành vô cùng hài lòng.

Tiếp theo sẽ chỉnh đốn mấy ngày, rồi lại đi thăm dò mộ Thái hậu Tiêu, biết đâu thu hoạch có thể tăng gấp bội!

Đặc biệt là kim trản trường sinh quả.

Bây giờ đã nếm trải được lợi ích mà kim trản trường sinh quả mang lại.

Lần đối chiến với hắc giao, đại chiến trong mật thất, nếu không nhờ kim trản trường sinh quả giúp Thái Tức Pháp thăng cấp lên tầng thứ ba, giúp thể chất tăng trưởng gấp bội, có thể đánh thắng hắc giao không?

Huống chi là Bạch Mao Cương và hai tiểu Quỷ Vương kia.

Đương nhiên, Tiểu Thần Phong cũng tuyệt đối không thể thiếu công, nếu không có nó, cũng không thể giết được hắc giao, càng không thể một kích giết chết Bạch Mao Cương và tiểu Quỷ Vương.

Tóm lại một câu.

Thần vật đúng là bá đạo!

Nên bây giờ khao khát thần vật càng ngày càng mãnh liệt.

"Cũng không biết trong những cổ mộ ngàn năm trong truyền thuyết có bảo bối gì nhỉ!

Tinh Tuyệt Cổ Thành, Vân Nam Trùng Cốc, Long Lĩnh Mê Quật, Thất Tinh Lỗ Vương Cung…" "Còn có mộ Tần Thủy Hoàng, mộ

Kinh Vũ Đế, mộ Tào Tháo, Lý Thế Dân…" "Trong Lão Cửu Môn, cái Chung Cực mà họ tìm kiếm bao nhiêu năm nay, liệu có phải là một thần vật trường sinh bất lão không?" "Đù!

Không thể nghĩ nữa, nếu không tối nay khỏi ngủ mất." Một giấc ngủ say như chết.

Khi Cố Thành tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Bị tài xế gọi dậy.

Cố Tứ Hải gọi điện thoại, nói hai ngày nữa ở Yến Bắc thành sẽ có một buổi đấu giá, chuyên về thần vật, bảo anh nhanh chóng quay về.

Chương 42

Chuyên về thần vật?!

Cố Thành lập tức nảy sinh hứng thú.

Thế là anh đi tìm Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử: "Ban đầu tôi định chỉnh đốn mấy ngày rồi đi mộ Thái hậu Tiêu, nhưng bên Yến Bắc có chút việc cần tôi quay về xử lý, mộ Thái hậu Tiêu tôi chắc chắn sẽ đi, tôi sẽ quay lại sau khi xử lý xong việc bên Yến Bắc." "Mọi người ở đây đợi tôi, hay đi cùng tôi về Yến Bắc, lần sau lại đi?" "Đương nhiên là về cùng rồi!" Vương Bàn Tử lập tức la lên.

"Lần này tôi được nhiều bảo bối như vậy, riêng trong thôn đã có hơn tám mươi món, một chiếc xe tải chở hết sao?" "Cứ chở một đợt về trước, sau đó lần sau, mở thêm hai chiếc xe tải nữa." Hồ Bát Nhất cũng nói: "Tôi cũng về một chuyến." "Lần này ra ngoài, tôi đã mở mang kiến thức, cũng học được nhiều điều." "Mọi thứ đều giống như những gì ghi chép trong cuốn 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' của gia truyền tôi." "Việc bị rơi vào tình cảnh lúng túng như vậy, cũng vì tôi thiếu kinh nghiệm, đồ đạc chuẩn bị không đầy đủ, nên tôi về Yến Bắc thành chuẩn bị kỹ hơn, như vậy lần sau xuống mộ sẽ không còn lúng túng như vậy nữa." "Ngoài ra, lần sau khi quay lại, tôi cũng sẽ mang thêm vật tư sinh hoạt cho bà con trong thôn." Cố Thành vỗ tay: "Được, đã quyết định quay về, vậy thì thu dọn hành lý, lập tức xuất phát." Khi đi tìm trưởng thôn để từ biệt.

Vừa hay gặp Anh Tử và bố cô bé cũng đang tìm trưởng thôn.

Bố cô bé trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, khỏe mạnh lực lưỡng, hai tay đầy chai sần, nhìn có vẻ hơi âm trầm.

Nhưng vì quanh năm một mình sống trong núi, cũng không thấy lạ.

“Anh Tử, anh phải về Yến Bắc một chuyến, em có muốn đi chơi mấy ngày không?” “Lúc đó anh sẽ đưa em đi ăn khắp Yến Bắc thành.” Vương Bàn Tử hùng hồn nói.

“Này, Anh Tử, cứ mãi ở trong núi cũng không tốt, đi ra ngoài xem sao, thế giới bên ngoài tuy không tĩnh lặng và yên bình như trong thôn, nhưng cũng có sự náo nhiệt của nó.” Hồ Bát Nhất cũng phụ họa.

Anh Tử nghe xong, có chút động lòng.

Dù sao cũng là một cô bé vừa trưởng thành, chắc chắn đầy tò mò về thế giới bên ngoài.

Cô bé lén lút nhìn bố.

Bố cô bé ngồi trên tường đất bên cạnh gõ gõ tẩu thuốc, sau đó nhàn nhạt nói: “Đi đi con, mở mang tầm mắt cũng tốt.” “Cảm ơn bố.” Anh Tử cúi đầu ngoan ngoãn đáp.

Đợi bố đi rồi, cô bé mới như một cô bé thực sự, khuôn mặt tràn ngập nụ cười phấn khích.

“Anh Bàn, có phải Yến Bắc thành là thành phố lớn nhất cả nước không, có thật không ạ?” “Anh Bàn, Yến Bắc thành có vui không ạ?” “Anh Bàn, Yến Bắc thành…” Vương Bàn Tử cũng là một người nói nhiều, không ngại phiền phức trả lời các câu hỏi của cô bé.

Sau một hồi chật vật.

Bốn người cuối cùng cũng trở về Yến Bắc thành.

Trước tiên đưa số cổ vật chất đầy xe tải vào kho của Tàng Bảo Trai, những thứ này cần được xử lý một lượt, ví dụ như khử trùng, làm sạch, sửa chữa, v.v., sau đó mới có thể trưng bày bán ở cửa hàng.

Sau khi dặn dò Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử một số việc.

Bảo Anh Tử đi chơi mấy ngày với Vương Bàn Tử.

Cố Thành liền về nhà.

"Bố, mẹ, con về rồi!" Mặc dù chỉ ra ngoài mấy ngày, nhưng Cố Thành khi nhìn thấy họ lần nữa, lại có cảm giác như cách biệt một thế hệ.

"Ừm?

Con trai, ra ngoài mấy ngày, sao lại đẹp trai hơn vậy?" Cố Thành vẻ mặt cạn lời: "Mẹ ơi, con cũng đẹp trai lắm chứ, được không?!" "À, ý mẹ là, đẹp trai hơn trước." Điều này Cố Thành đã sớm phát hiện rồi.

Kể từ đêm đó sau khi tắm xong, anh phát hiện da mình trở nên trắng mịn hơn rất nhiều, chắc là công hiệu tẩy tủy phạt cốt của Thái Tức Pháp.

Bây giờ mẹ lại nhắc đến, nhất thời khiến anh ngượng ngùng.

"Ai, bố, bố đã luyện cái Thái Tức Pháp con đưa cho mẹ chưa?" Cố Tứ Hải ngồi trên ghế sofa, gật đầu: "Luyện rồi!

Bố và mẹ tuổi đã cao, chức năng cơ thể suy giảm, hiệu quả yếu hơn." "Không sao, xem con mang đồ tốt về cho hai người đây." Cố Thành ngồi xuống ghế sofa, từ trong túi lấy ra một cái hộp gỗ.

Mở ra, bên trong là năm quả màu xanh lá cây to bằng quả nho. (Ở đây cần nói một câu, có người nói quả nhỏ bằng hạt đậu vàng, quá nhỏ, tôi nói, lúc đó Cố Thành nhìn thấy quả này trên mặt nước nhỏ bằng hạt đậu vàng, mặt nước bản thân có hiệu ứng khúc xạ, đồ vật sẽ biến nhỏ, kích thước thực tế khoảng bằng quả nho).

Cố Tứ Hải liếc nhìn một cái, hỏi: "Là gì đây?" Chu Tú Mai cũng ngồi xuống bên cạnh: "Trông giống nho chưa chín?" Cố Thành hì hì cười: "Cái này gọi là Kim Trản Trường Sinh Quả, là bảo bối con tìm được lần này!" "Nó có thể tăng trưởng chân nguyên linh khí, hỗ trợ tu

luyện, con đã ăn hai quả, bây giờ Thái Tức Pháp đã thăng lên cấp ba rồi." "Khi thăng lên cấp ba, sẽ trải qua một lần tẩy tủy phạt cốt, giúp cải thiện thể chất rất nhiều." "Mẹ ơi, con không phải đẹp trai hơn, mà vì tẩy tủy phạt cốt, da con đã đẹp hơn rồi." Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai đều nghe sững sờ.

Cố Tứ Hải cầm hộp gỗ, nhìn năm quả kia, trừng to mắt: "Trên đời có thần vật như vậy sao?!" "Ai nha, tin con đi, con sẽ không lừa hai người." "Năm quả này con giữ lại cho hai người, những thứ khác không nói, trước tiên cứ để Thái Tức Pháp thăng lên cấp ba, chắc chắn sẽ có lợi ích lớn cho cơ thể." Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai nhìn nhau.

Sau đó Cố Tứ Hải đóng hộp gỗ lại, đặt trở lại trước mặt Cố Thành.

"Con ăn bảo bối này đi, bố già rồi, không cần lãng phí." "Con ăn đi, sau này đi nam xông bắc, không có một cơ thể tốt thì không được." Lòng Cố Thành ấm áp.

"Bố, mẹ, những cái này đều cho hai người." "Hai người sẽ không nghĩ lần này con ra ngoài chỉ thu hoạch được chút ít đồ vật này thôi chứ?!" Anh nhìn xung quanh, khẽ hỏi: "Nhà mình nói chuyện có an toàn không?" Chu Tú Mai vừa cười vừa mắng: "Tiểu thỏ tể tử, nhà mình nói chuyện mà không an toàn sao?" Ngược lại Cố Tứ Hải đoán được, giơ tay ngắt lời Chu Tú Mai, sau đó nói: "Con theo bố vào thư phòng." Ba người đến thư phòng.

Cố Tứ Hải đi đến trước tủ sách, ở đó đặt một thiết bị điện tử hình vuông, ông chạm vào nó hai cái, thấy đèn xanh trên thiết bị sáng lên, nói: "Bây giờ có thể nói chuyện rồi." Cố Thành giơ ngón cái với bố.

Sau đó lại từ trong ba lô lấy ra một hộp gỗ to bằng quả bóng rổ.

Cười bí ẩn: "Đoán xem bên trong đựng gì?" Cố Tứ Hải trừng mắt:

“Làm màu à?!” Cố Thành vẻ mặt cạn lời bĩu môi: “Không có ý gì đâu.” Mở hộp gỗ ra, kết quả suýt chút nữa dọa Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai chết ngất.

Bên trong hóa ra là một trái tim đẫm máu to bằng quả bóng rổ.

Chu Tú Mai ôm ngực, cau mày nói: “Đồ nhóc thối, cái quái gì vậy?

Dọa mẹ chết khiếp!” Cố Thành đắc ý cười: “Bố, mẹ, hai người tuyệt đối không đoán ra được đây là gì đâu?!” “Trái tim của rắn hắc giao!” “Nó có công hiệu kéo dài tuổi thọ, tùy theo thể chất mỗi người, có thể kéo dài tuổi thọ mấy chục năm không chừng.” “Cái gì?!” Lời Cố Thành vừa dứt, Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai không kìm được phát ra tiếng kinh hô.

Kéo dài tuổi thọ!

Trường sinh bất lão!

Mục tiêu cuối cùng mà loài người vĩnh viễn theo đuổi.

Mấy ngàn năm qua, có bao nhiêu người nối tiếp nhau theo đuổi giấc mơ này.

Không biết bao nhiêu vị đế vương nhân gian, vì trường sinh bất lão, đã làm đủ mọi chuyện hoang đường.

Huống chi là những truyền thuyết dân gian không ngừng xuất hiện.

Từ đó có thể thấy, khao khát trường sinh của con người.

Nhưng bây giờ, trước mặt Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai, đặt một bảo bối có thể kéo dài tuổi thọ.

Làm sao không chấn kinh được!

Chẳng trách Cố Thành không dám nói ở phòng khách dưới lầu.

Vạn nhất bị người ta biết, nhà có bảo bối như vậy, hậu quả không thể tưởng tượng được.

"Con trai, con không nói đùa chứ?!

Thứ này, thật sự có thể kéo dài tuổi thọ?!" Chu Tú Mai giọng run run nói.

Cố Tứ Hải cũng vẻ mặt khát khao nhìn Cố Thành.

Ánh mắt đó… Cố Thành nghi ngờ nếu anh mà nói đùa, bố anh có thể đánh anh chết mất.

Cố Thành gật đầu: "Con nói thật đấy." Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai lập tức vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào trái tim hắc giao kia.

Lúc này trong mắt họ, đó không phải là một trái tim đẫm máu, đáng sợ, mà là một chí bảo nhân gian rực rỡ tươi đẹp, chứa đựng nguồn suối sinh mệnh.

"Ách, nó nằm trong hộp gỗ hai ngày rồi, có chút mùi, nếu không ăn thì thối mất!" Cố Thành đột nhiên phá hỏng không khí lãng mạn.

Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai lập tức nhìn anh như tử thần.

Cố Thành ngay lập tức im miệng.

"Bây giờ con đi xử lý ngay!" Chu Tú Mai vội vàng ôm đi.

Chương 43

"To đùng thế này, một nửa hầm canh, một nửa xào cay." Cố Thành, vội vàng nói: "Bố, mẹ, hiệu quả kéo dài tuổi thọ này tùy thuộc vào thể chất, thể chất càng tốt, hiệu quả kéo dài tuổi thọ càng tốt." "Vì vậy lát nữa trước tiên hãy cố gắng hết sức nâng cấp Thái Tức Pháp, tốt nhất là thăng lên tầng ba, sau khi tẩy tủy phạt cốt xong rồi mới ăn trái tim này, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn." Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai nghe vậy, biểu cảm ngưng trọng, đều gật đầu.

Bảo vật như vậy, đương nhiên phải cố gắng hết sức để khai thác tiềm năng của nó, nếu không thì quá phí.

Hai giờ sau.

Cố Tứ Hải ăn hai quả trường sinh quả, miễn cưỡng đưa Thái Tức Pháp thăng lên tầng thứ ba.

Thể chất Chu Tú Mai kém hơn một chút, ăn ba quả mới thăng lên tầng thứ ba.

Quả nhiên.

Khi thăng lên tầng thứ ba sẽ có hiệu quả tẩy tủy phạt cốt.

Cơ thể Cố Tứ Hải và Chu Tú Mai cũng bài tiết ra tạp chất.

Sau khi rửa sạch vết bẩn trên cơ thể, cả hai đều cảm thấy cơ thể như trở lại tuổi ba mươi mấy.

"Tiếp theo vẻ ngoài cũng sẽ dần dần thay đổi." "Ví dụ như mẹ, làn da của mẹ chắc sẽ trẻ trung hơn." "Tóc bạc của bố chắc cũng sẽ chuyển sang đen." "Tóm lại, hai người hãy tìm lý do thật tốt, đừng để người khác nghi ngờ." Cố Tứ Hải vừa cảm nhận sức sống dồi dào trong cơ thể, vừa khinh thường nói: "Chuyện này mà cần dùng đến ư?

Con đánh giá thấp bố quá.” Để lại mẹ trong bếp nấu bữa tối thịnh soạn.

Hai người quay lại thư phòng.

Cố Tứ Hải ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm Cố Thành.

“Kể cho bố nghe những gì con đã trải qua lần này.” Cố Thành hì hì cười: “Bố ơi, cũng không có gì tốt đâu, con chỉ đi chơi một chuyến ở một thôn làng biên giới thôi.” Cố Tứ Hải cười lạnh: “Lừa ai vậy?

Những thứ con mang về, người bình thường có thể có được sao?” “Thôi được rồi, năm đó bố cũng từng cùng ông nội xông pha đao sơn hỏa hải.” “Con ra ngoài sẽ trải qua chuyện gì, bố đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.” “Con kể cho bố nghe đi, bố sẽ cung cấp cho con một số kinh nghiệm và lời khuyên.” Cố Thành nghĩ, bố anh nói đúng.

Khi ra ngoài, anh đã nói với bố là đi tìm thần vật.

Bố anh chắc chắn trong lòng đã biết rõ anh sẽ xuống mộ.

Thế là anh cũng ngồi xuống, kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra từ lúc vừa đến doanh trại, cho đến khi rời khỏi căn cứ quân sự.

Ngay cả Cố Tứ Hải đã xông pha nam bắc bao nhiêu năm, nghe xong cũng một vẻ mặt kinh hồn bạt vía.

Cứ tưởng Cố Thành xuống một ngôi mộ bình thường.

Không ngờ, lại gặp nhiều chuyện hiểm nguy quỷ dị đến vậy.

Nào là hắc giao trăm năm khó gặp, nào là căn cứ quân sự bí ẩn quỷ dị, đáng kinh ngạc nhất, lại gặp ba con cương thi.

Ông và ông nội xuống mộ bao nhiêu năm, cũng chỉ gặp hai lần lừa xác sống dậy.

Cố Thành một lần gặp ba con?!

Cố Tứ Hải đến chết cũng không quên, năm xưa ông và ông nội đã thoát khỏi tay hai con cương thi đó như thế nào.

Nên ông đơn giản là không thể tin được, Cố Thành đã sống sót bằng cách nào.

Đơn giản là một kỳ tích!

Cố Thành và cha anh đã nói chuyện rất lâu trong thư phòng.

Cố Tứ Hải đã đưa ra rất nhiều ý kiến và lời khuyên cho những trải nghiệm lần này của Cố Thành.

Khiến Cố Thành được lợi không nhỏ.

Anh liên tục cảm thán gừng càng già càng cay.

Cuối cùng Cố Thành hỏi về buổi đấu giá kia.

"Đó là một buổi đấu giá do Tân Nguyệt Phạn Điếm tổ chức." Tân Nguyệt Phạn Điếm?

Lòng Cố Thành khẽ động.

Cố Tứ Hải uống một ngụm trà, nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm rất bí ẩn, bình thường rất ít khi tiếp đãi người ngoài, nên không nhiều người biết đến." "Tân Nguyệt Phạn Điếm bề ngoài là nhà hàng, nhưng thực tế lại là nhà đấu giá lớn nhất Yến Bắc thành." "Trong giới cổ vật ở Yến Bắc thành ai cũng biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm mới là nơi tụ tập của những tay chơi thực thụ, những món đồ họ chơi đều là hàng lớn, so với nó, Lưu Ly Hán, Phan Gia Viên đều chỉ là hàng chợ." "Buổi đấu giá lần này, nghe nói là chuyên về thần vật, nên lúc đó sẽ có những siêu đại gia, những đại lão hàng đầu tham gia." "Bố đã tốn rất nhiều công sức mới có được một tấm thiệp mời." "Với khả năng giám bảo của con, chắc chắn sẽ không về tay trắng." Cố Thành vỗ ngực: "Bố cứ yên tâm đi, cái này…" Anh xòe xòe ngón tay.

Cố Tứ Hải liếc anh một cái, nói: "Bố đã điều động tất cả vốn lưu động trong nhà cho con, tổng cộng bốn trăm triệu, thằng nhóc con nhớ cẩn thận đấy, có điều, tuyệt đối đừng 'điểm thiên đăng'!" Bốn trăm triệu ư?

Cố Thành không nghĩ gia đình mình lại có nền tảng vững chắc đến vậy, riêng vốn lưu động đã có bốn trăm triệu.

Không điểm thiên đăng?

Cứ yên tâm đi, bố, con không ngốc đến thế.

Nhìn những hậu quả của việc các đại lão trong Đạo Mộ Bút Ký 'điểm thiên đăng' mà xem.

Trương Khải Sơn liên tiếp điểm ba ngọn đèn, thiêu rụi nửa năm thu hoạch của cả Trương gia.

Tiểu Ngô Tà bị Hoắc Lão Thái lừa ngồi vào vị trí thiên đăng, suýt nữa khiến Giải Vũ Thần phá sản.

Trong Sa Hải, Vương Bàn Tử mắc nợ mười năm, nợ Tân Nguyệt Phạn Điếm hai trăm sáu mươi triệu.

Có những bài học kinh nghiệm như vậy, anh sẽ không mắc sai lầm ngớ ngẩn đâu.

"Bố, điểm thiên đăng là sao vậy?" Cố Thành bất đắc dĩ, mặc dù trong lòng đã biết, nhưng vẫn không thể không hỏi lại một lần nữa.

"Điểm thiên đăng, là quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Cố Tứ Hải kiên nhẫn giảng giải.

"Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong phòng riêng của khách sẽ có một chỗ trống, vị trí này không phải người bình thường có thể ngồi, ai ngồi vào vị trí đó, có nghĩa là 'điểm thiên đăng'." "Điểm thiên đăng có nghĩa là bất kể người khác trả giá bao nhiêu đi chăng nữa, người

‘điểm thiên đăng’ đều phải trả giá cao hơn, cuối cùng giành được món hàng.” Cố Thành giả vờ kinh ngạc: “Vậy chẳng phải, nếu có người ác ý nâng giá, người ‘điểm thiên đăng’ chẳng phải sẽ bị lừa chết sao?” Cố Tứ Hải gật đầu: “Cho nên bố mới nói, con hãy nhớ kỹ, tuyệt đối đừng ‘điểm thiên đăng’!” “Bố, yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không ‘điểm thiên đăng’.” Buổi tối, ba người nhà Cố gia đã có một bữa ăn đại tiệc ‘thực liệu’ ngon lành.

Kết quả… Cố Thành nửa đêm tỉnh dậy, nhìn chằm chằm xuống phía dưới, vẻ mặt khổ não.

“Không phải chứ, tôi cũng biết rắn tính dâm, nhưng cũng không đến mức khoa trương vậy chứ?” “Có để cho người ta ngủ không chứ?!” “Sưng thêm nữa, tôi không phải sẽ phải vào bệnh viện chứ?!” Anh từng xem một bộ phim, một người đàn ông vì uống nhầm thuốc, kết quả ‘cái kia’ sưng quá lâu, cuối cùng bác sĩ đành phải phẫu thuật cắt bỏ… Cố Thành đột nhiên lắc đầu, xóa bỏ những hình ảnh đáng sợ trong đầu.

Đằng nào cũng không ngủ được, chi bằng tu luyện.

Cố Thành từ trong ba lô tìm ra một hộp gỗ, mở ra, bên trong là một viên châu to bằng quả trứng chim cút.

Tên vật phẩm: Hắc Giao Nội Đan.

Đẳng cấp vật phẩm: Linh nguyên liệu nhị phẩm.

Năng lực vật phẩm: Tăng cường chân nguyên linh khí.

Mô tả vật phẩm: Hạt nhân sức mạnh của linh thú thông linh, khi tu luyện ngậm trong miệng có thể tăng cường chân nguyên linh khí.

Cố Thành ngậm nội đan vào miệng, sau đó bắt đầu tu luyện Thái Tức Pháp.

Đến khi trời sáng.

Cố Thành thu công, nhổ nội đan ra, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Vừa nãy.

Thái Tức Pháp chính thức tiến vào tầng thứ tư.

Các kỹ năng cơ thể lại một lần nữa được nâng cao toàn diện.

Ước tính, nếu chỉ so về thể chất, có lẽ đã thắng Hồ Bát Nhất rồi.

Chương 44

Ra cửa xuống lầu.

Bố và mẹ anh đã ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

Mẹ anh mặt mày rạng rỡ.

Liên tục gắp thức ăn cho bố, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều, không còn bạo dạn như ngày thường.

Bố anh cũng vẻ mặt thần thanh khí sảng, an tâm hưởng thụ sự phục vụ của mẹ.

Cố Thành vẻ mặt cổ quái nhìn hai người.

Đột nhiên nhớ đến sự xấu hổ tối qua.

Chẳng lẽ… Cố Thành cuối cùng thực sự không tiện ở nhà nữa.

Bữa sáng cũng không ăn, anh đã ra ngoài.

Phan Gia Viên.

Một cửa hàng nhỏ ở một góc nào đó.

Một người đàn ông trung niên mặt nhọn như khỉ, răng vàng hoe đang cầm một bình sứ, ra sức chào bán cho hai ông khách nước ngoài.

Khi nói chuyện, hàm răng vàng to lớn của ông ta lộ ra, đặc biệt bắt mắt.

“Mấy ông có thể đi hỏi thăm thử, răng vàng của tôi ở Phan Gia Viên, uy tín số một số hai đấy.” “Món đồ sứ xanh trắng này, giữa thời Minh, giá thị trường hai triệu.” “Chỉ cần cho tôi mười lăm vạn đô la Mỹ, là của mấy ông.” Đáng tiếc, hai ông khách nước ngoài cảm thấy mười lăm vạn đô la Mỹ để mua một bình hoa, không mấy đáng giá, lắc đầu muốn đi.

“Này, đừng đi mà?

Đã làm ăn thì phải nói chuyện chứ, mấy ông thấy đắt, có thể trả giá mà!” Hai ông khách nước ngoài vừa từ chối, vừa đi ra ngoài.

Vừa hay một ông lão và một người phụ nữ xinh đẹp bước vào.

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Ông lão cười: “Đại Kim Nha, lại đang lừa người nước ngoài à?” Thấy khách hàng bỏ đi.

Đại Kim Nha bất đắc dĩ đặt bình sứ quý giá trong tay sang bên cạnh vào một cái hòm.

Sau đó thở dài: “Lão Trần, ông lại đến à?” Ông lão dẫn theo người phụ nữ xinh đẹp đi đến, ngồi đối diện Đại Kim Nha, cười hì hì nói: “Đến tìm ông, chắc chắn có chuyện quan trọng.” “Thôi đi!

Mỗi lần ông tìm tôi, đều không có chuyện gì tốt đẹp.” “Thằng nhóc thối!

Ăn nói với trưởng bối kiểu gì vậy!” “Xì!

Trưởng bối hay không trưởng bối, ông và ông nội tôi quen biết nhau từ nhỏ, chứ chẳng có họ hàng thân thích gì, sao lại thành trưởng bối của tôi?

Lão Trần, bớt chiếm tiện nghi của tôi đi, có gì nói nhanh, có gì xì ra nhanh, đừng làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của tôi.” “Hahaha, không vội, tôi giới thiệu cho ông trước đã.” Ông lão chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh.

“Cô ấy tên là Shirley, vừa từ Hoa Kỳ trở về, là một phóng viên.” Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười như hoa: “Chào ông, tôi là Shirley.” Dừng một chút, lại bổ sung: “Thực ra tôi cũng là người Việt Nam, tôi họ Dương, có thể gọi tôi là Shirley Dương.” Đại Kim Nha liếc nhìn

Shirley Dương mấy lần.

Bĩu môi: "Một người Việt Nam, lại lấy tên nước ngoài, đúng là quên gốc quên cội." Shirley Dương dường như không nghe thấy lời của Đại Kim Nha, vẫn giữ nụ cười trên môi.

Đại Kim Nha vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ông lão: "Dẫn một người nước ngoài đến cửa hàng của tôi có việc gì à?" Ông lão cười đến nỗi những nếp nhăn trên mặt như nở hoa: "Ông không phải là Mạc Kim Giáo Úy sao, nên tôi tìm ông hỏi thăm một số chuyện." Đại Kim Nha nghe vậy sững người.

Bố của ông ta đúng là Mạc Kim Giáo Úy, không phải là người từng theo phe Lão Cửu Môn ở Nam Hồ năm xưa, sau đó bị bắt đi lính, sau khi kiến quốc, trải qua nhiều thăng trầm lại quay về Yến Bắc thành, làm chút việc buôn bán cổ vật nhỏ lẻ.

Vì chỉ làm trong ngành này.

Đôi khi cần chút danh tiếng, người ta mới tin phục.

Nên bố ông ta thường tự xưng là Mạc Kim Giáo Úy, làm hai cái Mạc Kim Phù giả, để che mắt.

Đại Kim Nha nắm rõ mấy trò mèo vặt của ông nội mình.

Danh tiếng Mạc Kim Giáo Úy này quả thực dễ dùng.

Nên ông ta cũng không vạch trần ông nội mình.

Không chỉ vậy, ông ta còn luôn ngấm ngầm tuyên truyền thân phận của ông nội, bịa đặt không ít câu chuyện, thêm thắt không ít màu sắc thần bí.

Ở Phan Gia Viên, nhắc đến Đại Kim Nha, có lẽ không nhiều người biết, nhưng nhắc đến bố ông ta là Lão Kim Đầu, thì tuyệt đối nổi tiếng lừng lẫy.

Ông ta cũng mượn danh tiếng của ông nội, ở Phan Gia Viên làm ăn như cá gặp nước.

"Bố tôi mất hơn mười năm rồi, muốn hỏi chuyện gì, xuống dưới mà hỏi đi!" "Tôi nói trước một câu, chuyện của ông ấy, tôi đều không biết." Đại Kim Nha trước tiên đẩy trách nhiệm, phủi sạch mọi chuyện liên quan đến mình và ông nội.

Đối với thân phận của ông lão, ông ta biết rất rõ.

Là một chuyên gia khảo cổ chính thức.

Cả đời ghét nhất là bọn trộm mộ.

Bình thường đối với những kẻ đào mồ bới mả này, ông ta đều trừng mắt trợn râu, hận không thể ăn tươi nuốt sống, nhưng bây giờ thái độ này, đơn giản như thay đổi một người vậy, không thể không cẩn thận một chút.

Tránh làm mất lòng người ta.

Ông lão cũng không chấp nhặt thái độ của ông ta, vẫn cười hì hì: "Tiểu thỏ tể tử, đừng hoảng, tôi không tìm phiền phức cho ông đâu, tôi hỏi, ông có biết kỹ năng 'phân kim định huyệt' của Mạc Kim Giáo Úy không?" Đại Kim Nha trợn to mắt, vẻ mặt hoang đường.

"Lão Trần đầu, đừng có hại tôi, tôi không xuống mộ, cũng không 'đảo đấu' (trộm mộ), tôi học cái thứ đó làm gì?" "Vậy ông có biết ai biết không?" "Vậy ông hỏi nhầm người rồi, tôi thật sự không biết." Ông lão và Shirley Dương nhìn nhau.

Shirley Dương lấy ví ra, ví đầy tiền mặt.

Cô ấy rút hết tiền mặt ra, một tập dày cộp, toàn bộ là đô la Mỹ xanh rì.

"Trong này một vạn đô la Mỹ, coi như phí tôi mua thông tin từ tiên

sinh Kim, nếu tiên sinh Kim có thể cung cấp manh mối xác thực, tôi sẽ có trọng tạ." Nói rồi, cô ấy đẩy toàn bộ tập tiền trước mặt Đại Kim Nha.

Một vạn đô la Mỹ?!

Mắt Đại Kim Nha lập tức sáng rực.

Cầm tập tiền trong tay, đưa lên mũi hít mạnh một hơi.

Quả nhiên, mùi thơm của đô la Mỹ thật khác biệt.

Đáng tiếc.

Thật sự không có thông tin, nếu không ông ta dù có bán đứng ông nội, cũng phải kiếm khoản tiền này.

"Hả?" Đại Kim Nha đột nhiên phát hiện giữa tập tiền, kẹp một tấm ảnh.

Rút tấm ảnh ra.

Là một đồ án quỷ dị, trông giống như một con mắt.

Shirley Dương nhìn tấm ảnh trong tay ông ta, lập tức biến sắc: "Xin lỗi, tấm ảnh đó là của tôi, tôi không cẩn thận kẹp vào tập tiền rồi." Cô ấy định lấy tấm ảnh đi.

Ai ngờ Đại Kim Nha quay người một cái, khiến cô ấy chụp hụt.

"Kim tiên sinh, tấm ảnh đó là của tôi, phiền ông trả lại cho tôi." Shirley Dương sắc mặt lạnh xuống.

"Đợi đã, đừng nói gì!" Đại Kim Nha mất kiên nhẫn quát một tiếng, sau đó nhìn tấm ảnh, cau mày chặt.

Chương 45

Ông ta cứ cảm thấy đồ án này, hình như đã thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng lại không nhớ ra.

Lão Trần đầu cũng nhận thấy sự bất thường của Đại Kim Nha, kéo Shirley Dương lại, ra hiệu cho cô ấy lắc đầu.

Sau đó mở miệng hỏi: "Đại Kim Nha, ông nhận ra đồ án này sao?" Đại Kim Nha đang cố gắng hồi tưởng, bản năng gật đầu: "Tôi hình như đã thấy ở đâu đó rồi." Lão Trần đầu lập tức kinh ngạc.

Nhìn Shirley Dương, cô ấy cũng vẻ mặt bất ngờ.

"Thấy ư?

Thấy ở đâu?" Đại Kim Nha: "Tôi cũng không rõ, nhưng chắc chắn là gần đây đã thấy." Lão Trần đầu kiên nhẫn dẫn dắt: "Vậy ông nghĩ kỹ xem, thấy ở đâu, nó không phải là một đồ án độc lập, mà là một loại văn tự, có lẽ có những đồ án khác, có lẽ được khắc trên một số vật phẩm nào đó, ví dụ như mai rùa, tháp ấn, ngọc khí…" Đại Kim Nha đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn Lão Trần đầu: "Ông nói cái gì?" Lão Trần đầu lặp lại một lần: "Có lẽ được khắc trên một số vật phẩm nào đó, ví dụ như mai rùa, tháp ấn, ngọc khí…" Trong đầu Đại Kim Nha đột nhiên hiện ra một khối ngọc bội.

"Đúng rồi!" "Là khối ngọc đó!" Mắt Lão Trần đầu nheo lại: "Ông thấy đồ án này trên một khối ngọc sao?" Đại Kim Nha đang định nói.

Đột nhiên thấy Lão Trần đầu và Shirley Dương đều vẻ mặt nghiêm trọng nhìn mình.

Trong lòng khẽ động.

Đột nhiên lại tựa vào ghế sofa ngồi xuống, trên mặt lại khôi phục

vẻ lười biếng.

“Đúng vậy, tôi thật sự đã nhìn thấy đồ án đó trên một khối ngọc, trên khối ngọc đó còn có những đồ án khác nữa.” Đại Kim Nha lười nhác nói.

“Nó có liên quan gì đến ông không?” Shirley Dương nhìn Lão Trần đầu một cái, Lão Trần đầu lại cười hì hì nhìn Đại Kim Nha: “Tiểu Kim, ông cũng biết tôi thích nghiên cứu văn hóa Tây Vực nhất, loại văn tự này gần đây tôi đang nghiên cứu một đề tài, nhưng vẫn chưa có manh mối, nếu ông có thể nói cho tôi biết những gì ông biết, có lẽ tôi có thể tìm ra điểm đột phá rồi.” Đại Kim Nha ngáp một cái: “Thôi được rồi, đừng có vòng vo với tôi nữa, muốn thông tin à?

Được!

Dùng tiền mà mua.” Lão Trần đầu.

Shirley Dương ngăn lại, mỉm cười nhìn Đại Kim Nha: “Vậy Kim tiên sinh muốn bao nhiêu tiền?” Thấy cô ấy sảng khoái như vậy, Đại Kim Nha không khỏi rơi vào trầm tư.

Hình như họ rất coi trọng khối ngọc đó?

Chẳng lẽ khối ngọc đó thật sự là một bảo bối?!

Nhưng không đúng!

Ông ta đã xem đi xem lại khối ngọc đó mấy lần, một khối ngọc chất liệu bình thường, nhiều lắm cũng chỉ đáng giá năm sáu vạn thôi.

Sau đó ông ta lại nhớ đến thằng Bàn Tử chết tiệt kia, khối ngọc đã bị Tiểu Cố gia của Tàng Bảo Trai mua mất với giá mười vạn.

Tiểu Cố gia được mệnh danh là Hoàng Kim Nhãn, từ khi ra mắt đến nay chưa từng nhầm lẫn.

Những món đồ anh ta đã nhìn trúng, chắc chắn không hề đơn giản!

Ngay lập tức, Đại Kim Nha không khỏi có chút hối hận.

Giá mà lúc đó thêm chút tiền, mua khối ngọc đó thì tốt rồi.

Ông ta cắn răng nói: "Cho tôi thêm hai vạn đô la Mỹ nữa, tôi sẽ nói cho ông biết tung tích của khối ngọc đó!" Lão Trần đầu không khỏi trừng to mắt: "Ý ông là, tổng cộng ba vạn đô la Mỹ?!

Thằng nhóc con, ông điên rồi sao?!" Đại Kim Nha cũng có chút chột dạ.

Ba vạn đô la Mỹ.

Gần hai trăm ngàn Nhân Dân Tệ.

Ông ta cố làm ra vẻ bình tĩnh: "Ông có biết trong ngành cổ vật của chúng ta, cái gì giá trị nhất không?" "Nhãn lực, kinh nghiệm, và bản lĩnh!" "Lão Trần đầu, giá tôi đưa ra là do nể tình ông quen biết bố tôi đấy, nếu là người khác, thấp nhất cũng năm vạn đô la Mỹ!" Lão Trần đầu, Shirley Dương giành nói trước: "Được, không vấn đề gì!" "Sảng khoái!" Nghe lời của Shirley Dương, lòng Đại Kim Nha như ăn kem giữa mùa hè nóng bức, lập tức sảng khoái từ đầu đến chân.

Đợi Shirley Dương chuyển hai trăm ngàn Nhân Dân Tệ vào tài khoản của mình.

Đại Kim Nha dứt khoát nói: "Nửa tháng trước, tôi gặp một thằng Bàn Tử, trên cổ nó có một khối ngọc, nghe nói là chiến lợi phẩm của bố nó năm xưa khi đi tiễu phỉ ở Tây Cương, trên khối ngọc đó có một số đồ án, trong đó có một đồ án, y hệt con mắt vừa nãy." Tây Cương?!

Trong mắt Lão Trần đầu lập tức lóe lên vẻ vui mừng.

"Khối ngọc đó đâu?!" "Ban đầu tôi trả giá năm ngàn để mua khối ngọc đó, kết quả bị Tiểu Cố gia của Tàng Bảo Trai chặn đứng, anh ta dùng mười vạn mua khối ngọc bội đó từ thằng Bàn Tử kia." Tàng Bảo Trai?

Tiểu Cố gia?

Lão Trần đầu và Shirley Dương lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Trước khi đi, Shirley Dương nói: "Kim tiên sinh, nếu ông có thể tìm được người biết 'phân kim định huyệt', lời hứa của tôi vẫn còn hiệu lực!" Đại Kim Nha vẫy vẫy tay: "Được thôi!" Ông ta đáp ứng rất sảng khoái.

Còn về lời đáp này có bao nhiêu phần thật lòng, chỉ có ông ta trong lòng tự biết.

Nhìn số hai trăm ngàn vừa mới vào tài khoản, miệng Đại Kim Nha sắp cười toe toét rồi.

"Không ngờ, số tiền mất vì ngọc bội, đã kiếm lại được rồi!" "Đáng tiếc, giá mà khối ngọc đó trong tay tôi, ước tính tôi rao giá mười vạn đô la Mỹ, cô bé kia cũng sẽ không tiếc." Đại Kim Nha nằm trên ghế sofa, vừa vui mừng vừa cảm thán nói.

Cố Thành đã cùng Anh Tử chơi hai ngày.

Ngày thứ ba.

Sau khi biết Cố Thành tối nay sẽ đi tham gia buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Vương Bàn Tử mặt dày mày dạn cũng muốn đi theo, nói là muốn đi xem thế giới, mở mang kiến thức, cái lý do này nghe hợp lý, nhất thời khiến Hồ Bát Nhất cũng tỏ ra hứng thú lớn.

Cả hai người đều muốn đi, đương nhiên không thể bỏ Anh Tử một mình được.

Thế là buổi chiều Cố Thành đưa ba người đi trung tâm thương mại thay đổi trang phục.

Mua cho Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một bộ vest đen.

Thân hình Bàn Tử cường tráng.

Thân hình Hồ Bát Nhất cũng cao lớn, cơ bắp săn chắc.

Hai người mặc vest, kết hợp với kính râm và giày da mới tinh, phong cách thay đổi hoàn toàn, trông cũng rất ra dáng.

Còn về Anh Tử.

Cố Thành đặc biệt tìm cho cô bé một nhà tạo mẫu.

Giao cô bé cho nhà tạo mẫu sắp xếp.

Kết quả đợi đến khi Anh Tử xuất hiện, trực tiếp khiến ba người đang đợi đến mức nhàm chán đến đỉnh điểm phải kinh ngạc.

Mái tóc ngắn gọn gàng, sảng khoái.

Kỹ thuật trang điểm siêu việt không chỉ che đi những vết hồng hào trên mặt cô bé, mà còn giúp nhan sắc cô bé ít nhất thăng lên hai cấp.

Cộng thêm một bộ lễ phục trắng phong cách thiếu nữ.

Nói là vẻ đẹp thuần khiết gợi cảm bậc nhất cũng không sai.

Cố Thành nhìn chằm chằm, không kìm được nói: "Anh Tử, em là cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng thấy." Anh Tử có chút ngại ngùng cúi đầu: "Cảm ơn Cố ca." "Giày cao gót em đi có quen không?

Nếu không quen, anh đổi cho em giày đế bằng nhé." "Không sao đâu, không phải ở những dịp như thế này đều phải đi giày cao gót sao?

Em không thể để Cố ca mất mặt." "Không có mất mặt gì đâu, chúng ta cứ khác biệt đi, mọi thứ đều ưu tiên sự thoải mái." "Không sao đâu ạ, em làm được." "Được rồi, nếu em thấy khó chịu, nói với anh nhé." "Dạ, Cố ca." Nhìn hai người phía trước cười cười nói nói, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi theo phía sau cảm giác như bị người ta cho ăn "cẩu lương" vậy, no đến phát ngấy.

“Lão Hồ, ông không thấy hai chúng ta ăn mặc thế này, đi theo phía sau, giống cái gì không?” “Giống cái gì?” “Bảo vệ đấy!” “Ông biết à?

Vậy sao vừa nãy ông cứ nhất quyết phải mặc như vậy?” “Hắc hắc, tôi không phải xem trên TV, tham gia những buổi tiệc cao cấp đó đều mặc vest, thắt cà vạt sao?” “Hừ hừ, cái kiểu này, mặc long bào cũng không giống thái tử.” Tám giờ tối.

Chương 46

Khách sạn Tân Nguyệt.

Cố Thành và mấy người đến nơi, bãi đỗ xe ngoài cửa khách sạn đã chật kín các loại xe sang.

Chiếc Mercedes hơn ba trăm vạn của Cố Thành ở trong đó chẳng hề nổi bật.

Vương Bàn Tử nhìn mấy chiếc xe sang, thèm đến chảy nước dãi.

"Đợi Bàn gia kiếm được tiền, trong nhà phải đậu đầy mấy chiếc xe như vậy!" Hồ Bát Nhất liếc nhìn khinh bỉ: "Cũng có chút chí khí đấy." Mấy người đi về phía cửa lớn khách sạn.

Cửa có người kiểm tra thư mời.

Cố Thành lấy thư mời ra, đưa lên.

Sau đó nắm tay Anh Tử đi vào trong.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi theo vào, nhưng bị người ta chặn lại: "Bảo tiêu không cần vào." "Phụt!" Cố Thành không nhịn được cười.

Buổi chiều lúc mua quần áo, hắn đã bảo không nên phối hợp như vậy.

Kết quả Vương Bàn Tử không nghe.

Cứ khăng khăng muốn mặc như vậy cho oai phong.

Còn nhất quyết kéo Hồ Bát Nhất mặc theo.

Kết quả bây giờ bị người ta coi là bảo tiêu rồi.

Sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, giận dữ nhìn người

chặn lại: “Mù mắt hả?

Mắt nào nhìn Bàn gia đây giống bảo tiêu hả?” Cố Thành cũng quay người nói: “Cả hai đều là bạn của tôi, đi cùng tôi.” Người kia cũng không tức giận, điềm tĩnh nói: “Xin lỗi, nhưng một tấm thư mời chỉ có thể mang hai người vào.

Hai vị, chỉ có thể vào một người.” Cố Thành cũng lập tức sững sờ.

Nhìn Vương Bàn Tử nói: “Nhưng tôi có bốn người lận, không thể nào để một người ở ngoài được chứ?” “Xin lỗi, đây là quy định của khách sạn chúng tôi.” “…” Cố Thành cũng cạn lời.

Hồ Bát Nhất ghé sát, nói nhỏ: “Hay thôi nhỉ?

Để Bàn Tử vào, tôi đợi ở ngoài được rồi.” Cố Thành lắc đầu: “Khoan đã, tôi có cách.” Lúc đang vò đầu bứt tai tìm cách, chợt nhìn thấy một nhóm người đang đi tới từ xa.

Lập tức, mắt hắn sáng lên.

Hắn nói với Hồ Bát Nhất: “Đợi chút, lát nữa là vào được thôi.” Nhóm người đó đi tới gần.

Người thanh niên dẫn đầu nhìn Cố Thành, đầu tiên sững sờ, sau đó cười nói: “Cậu cũng đến rồi à?!” Cố Thành cũng mỉm cười nói: “Lâu rồi không gặp!

Giải lão bản.” Người thanh niên đó chính là Giải Vũ Thần.

Hắn đánh giá Cố Thành, sau đó nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử phía sau, cuối cùng khi nhìn Anh Tử, ánh mắt khẽ sững lại, nhưng nhanh chóng che giấu đi.

Cố Thành cũng nhìn những người bên cạnh Giải Vũ Thần.

Một cô gái xinh đẹp khoảng mười bảy, mười tám tuổi, một thanh

niên mặt mũi tuấn tú.

Ánh mắt hắn dừng lại trên mặt người thanh niên đó một lát.

"…" Giải Vũ Thần tò mò hỏi.

Cố Thành cười khổ xòe tay: "Đều là bạn tôi cả, kết quả một tấm thư mời chỉ có thể mang hai người vào." "Quy định của khách sạn Tân Nguyệt là vậy, không thể trách bảo an." Giải Vũ Thần vừa nói xong, thấy Cố Thành nhìn mình chằm chằm.

Lập tức dở khóc dở cười: "Không phải cậu định nhờ tôi dẫn người vào đấy chứ?" Cố Thành giơ ngón cái lên với hắn: "Quá thông minh." Giải Vũ Thần: "…" Hắn nhìn những người phía sau mình nói: "Nhưng tôi cũng chỉ có một tấm thư mời, lại còn phải dẫn hai người vào." Cố Thành: "Với quan hệ của Giải gia và khách sạn Tân Nguyệt, chắc không khó chứ?" Giải Vũ Thần mím môi, gật đầu nói: "Đúng vậy, Giải gia tôi với khách sạn Tân Nguyệt quả thực có chút nguồn gốc, nhưng… tại sao tôi phải giúp cậu?" Cố Thành ghé sát: "Ba tháng sau, tôi sẽ bán một món thần vật có công dụng rõ ràng." Mắt Giải Vũ Thần sáng lên: "Chắc chắn chứ?!" Cố Thành đưa nắm đấm ra: "Quân tử nhất ngôn." Giải Vũ Thần hiểu ý, cũng đưa nắm đấm ra đụng vào: "Được, thành giao." Lúc đó, cô gái xinh đẹp đó tiến tới.

Cô tò mò đánh giá hai người: "Hai người đang làm gì vậy?

Thần bí hề hề." Giải Vũ Thần đẩy cái đầu nhỏ của cô ra, bực bội nói: "Chuyện người lớn, con nít ranh hóng hớt lung tung." Cô gái lập tức tức giận trừng mắt nhìn Giải Vũ Thần: "Tiểu Hoa thối tha, ai là con nít ranh hả?!" Giải Vũ Thần liếc nhìn cô một cái, không đáp lời.

Hắn nói với Cố Thành: "Để tôi giới thiệu cho cậu." Hắn chỉ vào cô gái nói: "Cô bé này tên Hoắc Tú Tú, người của Hoắc gia." Cố Thành nhìn cô một cái, gật đầu với cô.

Hắn lại chỉ vào người thanh niên tuấn tú kia: "Cậu ta tên Ngô Tà, người của Ngô gia." Cố Thành nhìn sâu vào Ngô Tà một cái, cũng gật đầu.

"Cậu ấy tên Cố Thành, thiếu đông gia Tàng Bảo Trai ở Phan Gia Viên, đồng thời cũng là một người cực kỳ thú vị.

Biệt danh của cậu ấy là Hoàng Kim Nhãn, chưa từng nhìn sai bao giờ, nghe nói, bất kể bảo bối gì cũng không thoát khỏi đôi mắt đó." Ngô Tà và Hoắc Tú Tú lập tức kinh ngạc nhìn Cố Thành.

Trong giới cổ ngoạn, người nào có thể được xưng là chưa từng nhìn sai, quả là hiếm có như phượng mao lân giác, người nào mà chẳng phải là ông già bảy tám chục tuổi.

Sao lại trẻ như vậy?

Thật hay giả đây?!

Chẳng lẽ là lời khách sáo?

Mang theo nghi vấn, hai người chào hỏi Cố Thành.

Cố Thành cũng giới thiệu ba người Hồ Bát Nhất cho họ làm quen.

Nghe Hồ Bát Nhất là truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, thái độ của ba người Ngô Tà lập tức nhiệt tình hơn rất nhiều.

Mấy người hàn huyên vài câu.

Rồi cùng nhau đi vào khách sạn.

Sau khi vào khách sạn, có người sắp xếp chỗ ngồi.

Ban đầu có người dẫn Cố Thành và mấy người đến vị trí ở đại sảnh tầng một, nhưng bị Giải Vũ Thần từ chối.

"Tôi có bao riêng ở tầng hai, không bằng chúng ta ngồi cùng nhau đi." Giải Vũ Thần đưa ra lời mời.

“Cầu còn không được.” Cố Thành cũng không muốn ngồi ở dưới, tầm nhìn không được tốt lắm.

Sau khi vào bao riêng, mọi người ngồi xuống, trò chuyện phiếm một lúc.

Cố Thành bất ngờ phát hiện Ngô Tà và Hồ Bát Nhất nói chuyện rất hợp cạ.

Ngô Tà như một đứa trẻ tò mò, không ngừng hỏi đủ loại kỳ văn dị sự của Mạc Kim Hiệu Úy.

Hồ Bát Nhất cũng là một kẻ thích làm thầy người khác, bình thường Cố Thành không cho hắn cơ hội ra vẻ, bây giờ gặp Ngô Tà là một đứa trẻ tò mò như vậy, quả thật như khách làng chơi gặp gà mái, hai người hợp ý nhau ngay lập tức, trò chuyện không ngớt.

Điều đó khiến Cố Thành có một cảm giác hoang đường khó tả.

Hai nhân vật chính tuyệt đối của hai bộ truyện đạo mộ lớn, lại ngồi cùng nhau trò chuyện?

Miêu tả thế nào đây?

Cuộc đối thoại xuyên không gian và thời gian ư?

Hắn bản năng nhìn về phía Vương Bàn Tử, thấy gã đang hăm hở đứng trước lan can, nhìn ngó xung quanh.

Vừa nãy hắn đã hỏi rồi, Ngô Tà hiện tại vẫn chưa gặp Vương Bàn Tử.

Nếu không, hắn thật sự rất mong chờ, xem Vương Bàn Tử của *Ma Thổi Đèn* và Vương Bàn Tử của *Đạo Mộ Bút Ký* gặp nhau, sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Quan Công đấu Tần Quỳnh ư?

Chương 47

Sao Hỏa va vào Trái Đất ư?

Chắc chắn sẽ rất thú vị!

Nhanh chóng.

Buổi đấu giá bắt đầu.

Người chủ trì buổi đấu giá là một phụ nữ.

Đầu tiên cô ta giới thiệu buổi đấu giá hôm nay, tổng cộng có mười món đồ đấu giá, tất cả đều là trân phẩm giá trị liên thành.

Sau đó cô ta giới thiệu quy tắc đấu giá một cách dứt khoát.

Cuối cùng trực tiếp bắt đầu buổi đấu giá.

Món đấu giá đầu tiên.

Một cái đầu Phật.

"Đây là một tượng đầu Phật Thích Ca Mâu Ni, đúc bằng đồng xanh, sống động như thật." "Phẩm cấp: Nhị tinh." "Phản ứng khi thử nghiệm: Ngồi khoanh chân trước đầu Phật niệm tụng kinh, sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, nhưng nội dung ảo giác thì tất cả nhân viên thử nghiệm đều không thể nhớ lại." "Kết quả thử nghiệm: Cho đến nay, sức khỏe nhân viên thử nghiệm đều tốt, không có bất kỳ khó chịu nào." "Giá khởi điểm: Một ngàn vạn." Nghe người chủ trì nói xong, toàn trường lập tức vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Có người giơ tay hỏi: "Xin hỏi, có thể cho tôi thử một chút không?" Người chủ trì: "Vị khách nhân này chắc là lần đầu tiên đến, buổi đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi, từ trước đến nay không cho thử nghiệm tại chỗ." Người đó đành ngồi xuống.

Bên cạnh, Vương Bàn Tử mặt mũi ngơ ngác hỏi: "Tiểu Cố gia, đây là cái quái gì vậy?

Đấu giá đồ cổ không phải nên giới thiệu lịch sử, niên đại, câu chuyện sao?

Cái gì mà thử nghiệm, ảo giác, tôi nghe không hiểu gì hết?" Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng tò mò nhìn.

Cố Thành nói với ba người: "À, trước đây tôi quên nói với các cậu, tóm lại chuyện dài lắm, về nhà tôi sẽ nói từ từ sau, giờ cứ xem đi, coi như được mở mang tầm mắt tại chỗ." Ba người đành nén sự tò mò trong lòng, tiếp tục xem buổi đấu giá.

Mặc dù Cố Thành là lần đầu tiên tham gia buổi đấu giá kiểu này, nhưng khi đến, hắn đã biết tối nay là phiên đấu giá chuyên về thần vật, nên đối với nội dung giới thiệu của người chủ trì, hắn không hề cảm thấy bất ngờ.

Ngược lại, cái "phẩm cấp" đó khiến hắn có chút bất ngờ.

Không hiểu thì hỏi, đó là ưu điểm của hắn.

"Giải lão bản, cái phẩm cấp, nhị tinh, nghĩa là sao?" Giải Vũ Thần trả lời: "Khách sạn Tân Nguyệt dựa trên tác dụng và hiệu quả của thần vật để đưa ra tiêu chuẩn đánh giá, sau đó truyền ra ngoài, bây giờ người trong giới cũng đều dựa vào tiêu chuẩn này của khách sạn Tân Nguyệt để phân loại cấp bậc thần vật." "Cấp thấp nhất là nhất tinh, dành cho một số thần vật có tác dụng không quan trọng.

Ví dụ như có một cái gối tên là Tương Tư Chẩm, có thể khiến người ta ngày nhớ đêm mơ, tuy thần kỳ, nhưng ngoài việc khiến người ta nằm mơ ra, không có công dụng nào khác, nên được đánh giá là nhất tinh." "Cao nhất là ngũ tinh, trong lịch sử gần hai trăm năm của khách sạn Tân Nguyệt, tổng cộng chỉ xuất hiện ba lần, đều là những

thần vật thần diệu vô cùng.

Ví dụ như, Kỳ Lân Kiệt trong truyền thuyết bách độc bất xâm." Cố Thành gật đầu, ra là vậy.

Ba người Vương Bàn Tử bên cạnh nghe mà càng ngơ ngác hơn.

Cố Thành đặt ánh mắt lên đầu Phật.

Mười mấy giây sau. 【Tên vật phẩm】: Truyền Pháp Phật Đầu 【Đẳng cấp vật phẩm】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Truyền thừa Phật pháp 【Mô tả vật phẩm】: Đầu Phật truyền pháp của Phật giáo, có thể khiến người ta tiến vào ảo cảnh Thiên Long, thể ngộ huyền bí Phật pháp, truyền thừa Phật pháp.

Hóa ra là đầu Phật truyền pháp của Phật giáo.

Giống như cái Quan Bí Giản kia, có tác dụng tương tự nhưng khác đường.

Cố Thành lập tức mất hứng thú.

Nếu là truyền thừa võ công Phật giáo, Dịch Cân Kinh, Kim Chung Tráo gì đó, thì chắc chắn hắn sẽ ra tay.

Nhưng truyền thừa Phật pháp?

Hắn lại không đi làm hòa thượng!

Không phải hắn không có hứng thú thì người khác cũng không có hứng thú.

Nhanh chóng, một số người bắt đầu ra giá.

Giá nhanh chóng bị đẩy lên hơn bảy ngàn vạn.

Khiến ba người Hồ Bát Nhất trợn mắt há mồm.

Cố Thành thấy Giải Vũ Thần không ra giá, lập tức cười nói: "Giải lão bản, không thích sưu tập thần vật sao?

Không ra giá à?" Giải Vũ Thần mỉm cười: "Sưu tập thần vật cũng phải xem đối tượng.

Mấy loại thần vật như đầu Phật, tượng Phật, kinh Phật, về cơ bản đều liên quan đến Phật giáo, công dụng cũng về cơ bản không thoát khỏi những thứ đó của Phật giáo, ví dụ như cảm ngộ Phật pháp, thể ngộ Phật tâm, truyền thừa Phật pháp.

Thậm chí tôi nghe nói có một cái đầu Phật, thờ phụng lâu trong nhà, sẽ khiến người ta nảy sinh ý niệm xuất gia.

Bởi vậy, đối với loại đồ vật này, tôi từ trước đến nay không hứng thú lắm." Cố Thành kinh ngạc: "Cái đầu Phật đó nên đặt trong chùa để thờ phụng chứ!" "Ừ, nghe nói sau đó chủ nhân của cái đầu Phật đó đã mang nó đến Thiếu Lâm Tự xuất gia." "…" Cuối cùng, cái đầu Phật đó được một ông lão mua với giá 134 triệu.

Cố Thành nhìn mà có chút đỏ mắt.

"Một cái đầu Phật chẳng có tác dụng gì mà có thể bán được hơn một trăm triệu ư?" "Vậy mấy bảo bối của mình, phải bán được bao nhiêu tiền đây?" "Chưa kể, Kim Trản Trường Sinh Quả, theo đánh giá của khách sạn Tân Nguyệt, thấp nhất cũng phải ba sao chứ?" "Còn có tim Hắc Giao, mình mà đem ra, chắc chắn là năm sao luôn!" Cố Thành đắc ý tính toán trong lòng.

Đầu Phật được gỡ xuống.

Nhanh chóng món đấu giá thứ hai xuất hiện.

Bất ngờ là, đó là một chiếc ghế thái sư.

Nhìn màu sắc và chất gỗ, hẳn là loại gỗ bình thường, một chiếc ghế tầm thường.

Nhưng ai cũng biết, khách sạn Tân Nguyệt không thể nào đem một chiếc ghế bình thường ra đấu giá.

Quả nhiên, người chủ trì bắt đầu giới thiệu món đấu giá.

"Đây là một chiếc ghế thái sư, chất liệu là gỗ thông thường, công nghệ cũng bình thường." "Phẩm cấp: Nhị tinh." "Phản ứng khi thử nghiệm: Ngồi trên ghế đọc sách, sẽ có hiệu quả tăng cường gấp bội." "Kết quả thử nghiệm: Cho đến nay, sức khỏe nhân viên thử nghiệm đều tốt, không có bất kỳ khó chịu nào." "Giá khởi điểm: Ba ngàn vạn." Cố Thành lại kéo Giải Vũ Thần hỏi: "Chiếc ghế thái sư này tác dụng rõ ràng vượt trội hơn cái đầu Phật kia, mà cũng là nhị tinh?

Giá khởi điểm cũng chênh lệch nhiều vậy ư?!" Giải Vũ Thần: "Cái đầu Phật kia được đánh giá là nhị tinh, một là vì công hiệu không rõ ràng, hai là tham khảo những thần vật tương tự khác, nếu một ngày nào đó có thể đo được công hiệu thực sự của nó, cấp độ đánh giá cũng sẽ có sự dao động tương ứng.

Còn về chiếc ghế thái sư này, công hiệu hiện tại hiển lộ ra là nhị tinh." Cố Thành chợt hiểu ra: "À, ra vậy, chiếc ghế thái sư này đúng là nhị tinh, còn cái đầu Phật kia chỉ là nhị tinh tạm thời thôi, phải không." Giải Vũ Thần: "Hiểu như vậy cũng không sai!" Cố Thành gật đầu, nhìn chiếc ghế thái sư. 【Tên vật phẩm】: Bác Văn Y 【Đẳng cấp vật phẩm】: Trung phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Học rộng nhớ dai 【Mô tả vật phẩm】: Ngồi trên ghế có thể tăng cường khả năng lĩnh hội và ghi nhớ, bất kể học gì cũng sẽ có hiệu quả gấp bội.

Đù!

Đồ tốt thật chứ!

Nếu mang chiếc ghế này về nhà, chẳng phải trong nhà sẽ ra trạng nguyên ư?!

Không cần đọc sách, dùng để học những thứ khác cũng là một bảo bối.

Quả nhiên, đúng như những gì hắn nghĩ.

Từ một bao riêng ở tầng hai, có người trực tiếp hét giá tám ngàn vạn!

Đẩy giá khởi điểm lên thẳng năm ngàn vạn.

Cố Thành kinh ngạc nhìn bao riêng đó: "Đù má, không coi tiền ra gì sao?!" Giải Vũ Thần bình tĩnh nói: "Có gì lạ đâu, các gia tộc thế gia, điều quan trọng nhất là bồi dưỡng nhân tài cho thế hệ sau, chiếc ghế này quả thực được tạo ra dành riêng cho họ, đương nhiên phải tranh giành rồi." Nói xong, hắn giơ tay, nhẹ nhàng nói: "Một trăm năm mươi triệu." Mẹ kiếp!

Cố Thành trợn tròn mắt nhìn.

Chương 48

Ban đầu hắn nghĩ trong túi có bốn trăm triệu, đủ để làm một "đại gia".

Tối nay cũng phải kiếm được hai món bảo bối về chứ!

Nhưng bây giờ… như ngồi trên đống lửa!

Giá cả nhanh chóng leo thang.

Một trăm tám mươi triệu.

Hai trăm triệu.

Hai trăm ba mươi triệu.

Hai trăm sáu mươi triệu… Hầu như đều là khách trong các bao riêng ở tầng hai đang ra giá.

Cố Thành chết lặng.

Ba người Hồ Bát Nhất cũng ngây người.

Vương Bàn Tử lấy điện thoại ra định quay lại cảnh tượng kinh ngạc này, lập tức bị Giải Vũ Thần nhanh mắt ngăn lại.

"Trong khách sạn Tân Nguyệt, không được phép chụp ảnh và quay phim, nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài!" Vương Bàn Tử lập tức ngại ngùng cất điện thoại đi.

Trải qua một phen tranh giành kịch liệt.

Cuối cùng, giá dừng lại ở 437 triệu.

Sau khi vượt qua bốn trăm triệu, tốc độ ra giá và mức tăng chậm lại.

Xem ra tiền của mọi người cũng không phải là lá rụng đầy đường.

Chiếc ghế đó quý giá, nhưng cũng không phải vô giá.

Mọi người đều có một đánh giá riêng trong lòng.

Món đấu giá thứ ba.

Được đặt trên một cái khay, trên nền vải lụa trắng là một đồng tiền vàng.

"Một đồng Kim Hồn Tệ, có từ thời Đường đại." "Phẩm cấp: Nhị tinh." "Phản ứng khi thử nghiệm: Không rõ." "Kết quả thử nghiệm: Có thể xác định là một thần vật, nhưng chúng tôi đã nghiên cứu mười năm, cũng không tìm ra công hiệu." "Giá khởi điểm: Một ngàn vạn." "Cái gì, thần vật công hiệu không rõ, khách sạn Tân Nguyệt cũng sẽ bán sao?" Cố Thành tiếp tục phát huy thái độ học hỏi ưu tú.

"Đương nhiên, cậu không nghe sao?

Khách sạn Tân Nguyệt nghiên cứu mười năm, tiếp tục nghiên cứu cũng có thể không ra hiệu quả, không bằng bán đi, thu về vốn." "Nhưng cũng là thần vật mà, không nghiên cứu ra, cũng không đến mức phải bán đi chứ?" Giải Vũ Thần nhìn hắn: "Vậy là cậu không biết nội tình của khách sạn Tân Nguyệt rồi.

Khách sạn Tân Nguyệt thành lập gần hai trăm năm, thần vật thu thập được nhiều như sao trên trời, đối với chúng tôi, thần vật không có giá trị thì coi như rác rưởi." Cố Thành: "…" Hắn hiểu rồi, buổi đấu giá này khách sạn Tân Nguyệt đang thanh lý kho hàng rác rưởi ư?

Mấy người tham gia đấu giá như hắn, đều đang thu mua rác rưởi sao?!

Hắn nhìn về phía đồng Kim Hồn Tệ đó. 【Tên vật phẩm】: Hạnh Vận Kim Hồn Tệ 【Đẳng cấp vật phẩm】: Cực phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Tăng cường khí vận 【Mô tả vật phẩm】: Một đồng Kim Hồn Tệ mang theo khí vận, mang theo bên người có

thể tăng cường khí vận của bản thân.

Đù má!

Cố Thành suýt nữa thì hét lên!

Đù má!

Cố Thành suýt nữa thì hét lên!

Tăng cường khí vận?!

Cố Thành tuy không hiểu sâu về thần vật, nhưng hắn cũng biết những bảo bối có thể tăng cường khí vận đều là đồ hiếm có khó tìm.

Ghê gớm thật!

Người khí vận kém thì ra đường giẫm phải cứt chó.

Người khí vận tốt thì ra đường nhặt được tiền.

Người khí vận nghịch thiên thì đi bộ vài bước cũng bị tiên thiên linh bảo vấp chân.

Phải lấy!

Món bảo bối này, nhất định phải lấy!

Cố Thành không động thanh sắc nhìn đồng Kim Hồn Tệ đó.

Về tài lực, hắn có lẽ là thuộc hạng thấp nhất ở đây, nên không thể bốc đồng, phải dùng mưu lược.

Sau khi người chủ trì giới thiệu xong món đấu giá.

Trong khách sạn xuất hiện một khoảng lặng ngắn.

Ai nấy đều có chút chần chừ.

Công hiệu không rõ?

Vậy mua về làm gì?

Khách sạn Tân Nguyệt người ta nghiên cứu mười năm, còn chưa

tìm ra tác dụng, mua về mình có thể tìm ra sao?

Khoảng mười mấy giây sau.

Mới có một người trung niên giơ tay: "Một ngàn vạn." Nhìn dáng vẻ, rõ ràng là mang tâm lý thử vận may, đánh cược một phen.

Tiếp đó lại có người gọi: "Một ngàn một trăm vạn." Ồ.

Chỉ tăng thêm một trăm vạn.

Mỗi lần tăng giá đều ở mức thấp nhất.

Cố Thành đi đến bên lan can, nhìn xuống dưới, nói với giọng không lớn không nhỏ: "Thú vị thật, đã không ai muốn, vậy tôi mua về chơi chơi, mười hai triệu." Hắn cũng chỉ tăng thêm một trăm vạn.

Tuy giọng nói không lớn không nhỏ, nhưng vì ở tầng hai, phần lớn người trong khách sạn đều nghe thấy.

Ai nấy đều bản năng nhìn về phía Cố Thành.

Người trung niên ra giá đầu tiên vốn đã định bỏ cuộc, nhưng nhìn Cố Thành, chợt mắt sáng lên.

Tiểu Cố gia?!

Hắn nhận ra Cố Thành.

Lập tức, mắt hắn đảo qua đảo lại, sau đó khi người chủ trì chuẩn bị đếm ngược, hắn giơ tay hét giá: "Hai mươi triệu." Ơ?

Ánh mắt mọi người lại tập trung vào người trung niên. …Đấu à?

Tăng giá à?

Chương 49

Cố Thành cũng có chút bất ngờ, không ngờ người trung niên đó lại theo giá, trực tiếp hét hai mươi triệu.

“Thú vị thật!

Được, Tiểu gia đây chơi cùng, hai mươi mốt triệu.” Cố Thành lại cố ý nói.

Hai mươi mốt triệu.

Lại chỉ tăng thêm một triệu?

Người trung niên lập tức do dự.

Tiểu Cố gia sao vậy?

Thật sự muốn mua sao?

Mua về chơi sao?

Ai cũng nói Tiểu Cố gia có Hoàng Kim Nhãn, chưa từng nhìn sai, chẳng lẽ hắn nhìn ra giá trị của Kim Hồn Tệ này rồi sao?

Mặc dù khách sạn Tân Nguyệt đã nói, Kim Hồn Tệ này được xác định là thần vật.

Nhưng thần vật không thử nghiệm ra công hiệu, thì có khác gì văn vật bình thường?

Hơn hai mươi triệu mua một thần vật, không đắt.

Nhưng mua một đồng Kim Hồn Tệ bình thường, thì lỗ to.

Người chủ trì lại bắt đầu đếm ngược.

Năm.

Bốn.

Ba.

Người trung niên giơ tay, nhưng giơ được nửa chừng lại dừng lại.

Sợ bị Tiểu Cố gia gài bẫy.

Hai.

Một.

Bốp!

Người chủ trì gõ búa.

Thành giao!

Cố Thành đã giành được Kim Hồn Tệ.

Hắn cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó ngồi xuống.

Giải Vũ Thần đánh giá hắn, chợt ghé tới: "Đồ tốt à?" Cố Thành sững sờ, sau đó cười nói: "Sao?" Giải Vũ Thần gật đầu: "Xem ra đúng là đồ tốt." Ngô Tà, người nãy giờ im lặng như một người vô hình, chợt ngồi xuống bên cạnh Cố Thành, tò mò hỏi: "Không biết tác dụng của đồng Kim Hồn Tệ đó là gì?" Cố Thành: "Tại sao lại hỏi vậy?" Ngô Tà: "Tôi nhìn ra được, lúc vừa nãy giao dịch xong, cậu rất kích động, như thể mặt lộ ra vẻ khoái trá vậy." Cố Thành: "…" Hắn sờ sờ mũi nói: "Ngô lão bản nói quá rồi, tôi vì lần đầu tiên tham gia đấu giá hội, lại là lần đầu tiên đấu giá được đồ, nên mới kích động, không liên quan đến Kim Hồn Tệ." Tài không thể lộ bạch (tiền không thể khoe ra).

Hắn hiểu đạo lý này.

Người Lão Cửu Môn không phải dễ đối phó.

Nếu để họ biết tác dụng của Kim Hồn Tệ, e rằng sau này sẽ không

ít rắc rối.

Lúc đó, món đấu giá thứ tư được đưa lên.

Một chiếc cổ cầm cổ kính u nhã.

“Đây là một chiếc cổ cầm đời Đường, chất liệu là gỗ ngô đồng, tay nghề điêu khắc rất tinh xảo.” “Phẩm cấp: Nhị tinh.” “Phản ứng khi thử nghiệm: Tiếng đàn có thể truyền tải tâm trạng của người chơi đến người khác, tạo ra sự cộng hưởng.” “Kết quả thử nghiệm: Cho đến nay, sức khỏe nhân viên thử nghiệm đều tốt, không có bất kỳ khó chịu nào.” “Giá khởi điểm: Năm ngàn vạn.” Cố Thành trực tiếp xem thông tin. 【Tên vật phẩm】: Xuân Lôi 【Đẳng cấp vật phẩm】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Dư âm vấn vương 【Mô tả vật phẩm】: Sử dụng đàn tấu khúc nhạc, âm thanh như thiên lại, dư âm vấn vương ba ngày không dứt, truyền tải tâm trạng của người chơi đến người khác.

Ồ.

Hàng tốt đấy.

Lại là một món đồ tốt!

Đặc biệt đối với những người say mê âm nhạc, không khác gì thần khí.

Đáng tiếc Cố Thành không có hứng thú.

Ngược lại Giải Vũ Thần lại rất thích.

Cuối cùng hắn đã bỏ ra 215 triệu để mua cây đàn.

“Cậu biết chơi đàn à?” Cố Thành tò mò hỏi.

Giải Vũ Thần lắc đầu: “Sư phụ tôi thích!

Mua về tặng sư phụ tôi.” Sư phụ?!

Cố Thành chợt nghĩ đến một cái tên: Nhị Nguyệt Hồng.

Món đấu giá thứ năm, một chậu cây cảnh.

Không phải chậu cây cảnh thật, mà là chậu cây cảnh điêu khắc bằng đồng.

Có một cái tên nghệ thuật, gọi là Nghênh Khách Tùng (Tùng đón khách).

"Đây là một vật phẩm phong thủy, Nghênh Khách Tùng." "Phẩm cấp: Nhất tinh." "Phản ứng khi thử nghiệm: Đặt ở vị trí phong thủy, có thể thu hút khách hàng." "Giá khởi điểm: Năm trăm vạn." Năm trăm vạn.

Đây là thần vật rẻ nhất cho đến nay. 【Tên vật phẩm】: Nghênh Khách Tùng 【Đẳng cấp vật phẩm】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Mỗi ngày có thể thu hút một ngàn khách hàng. 【Mô tả vật phẩm】: Vật phẩm phong thủy được cao nhân khai quang, có thể thu hút khách hàng.

Cố Thành: "…" Vật phẩm phong thủy này và con tỳ hưu ở nhà hắn có tác dụng tương tự nhưng khác đường.

Tuy nhiên cái này công hiệu rõ ràng hơn.

Trực tiếp chỉ rõ, mỗi ngày thu hút một ngàn khách hàng.

Nếu cái này mà đặt ở cửa hàng, thì việc kinh doanh sẽ phát đạt không tưởng.

Nếu là nhà hàng.

Tính theo chi phí trung bình 50 tệ/người, mỗi ngày thu nhập năm vạn.

Một năm là mười tám triệu.

Nếu là khách sạn.

Tính theo mỗi phòng 200 tệ, mỗi ngày hai mươi vạn.

Chương 50

Một năm hơn bảy mươi triệu.

Đương nhiên, không tính chi phí, chỉ là thu hút khách hàng, chứ không ép buộc khách hàng tiêu phí.

Lỡ người ta vào dạo một vòng rồi đi thì sao?

Nhưng ý nghĩa là một chuyện.

Đối với người làm ăn, cái này quả thực là mật mã tài phú!

Nhưng số người tham gia đấu giá không nhiều.

Dù sao thì họ không nhìn rõ như Cố Thành.

Thu hút khách hàng.

Và mỗi ngày thu hút một ngàn khách hàng.

Đó hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Với họ, có lẽ đây chỉ là một vật phẩm phong thủy bình thường, có thể giúp ích cho việc kinh doanh.

Nhưng giúp ích được bao nhiêu?

Năm trăm vạn mua về, bao giờ mới hoàn vốn?

Không ai rõ.

Cố Thành thử ra tay, kết quả chỉ với mười bảy triệu, hắn đã giành được nó.

"Tôi thấy cậu khá thích loại vật phẩm phong thủy này, trong nhà cậu chẳng phải có một cái rồi sao?" Giải Vũ Thần cười nhẹ.

"Tôi có sở thích sưu tập, thích sưu tập một số thứ kỳ lạ." Cố Thành tùy tiện tìm một lý do.

Món đấu giá thứ sáu, một thanh cổ kiếm.

Một thanh hạ phẩm pháp khí, từng là bội kiếm của một vị tướng quân nào đó, ngoài việc chém sắt như bùn, còn có thể tăng cường dũng khí của võ giả.

Cố Thành có Tiểu Thần Phong, nên hoàn toàn không hứng thú.

Nếu có thuộc tính trấn quỷ trừ tà, hắn có thể mua về để dành cho các thành viên đội sau này dùng.

Cuối cùng nó được một nhà sưu tầm mua đi.

Tốn sáu ngàn vạn.

Món đấu giá thứ bảy, lại được đặt trên khay.

Trên nền vải lụa trắng, đặt hai sợi dây tơ hồng.

"Dây tơ hồng của Nguyệt Lão?!" "Dây tơ hồng của Nguyệt Lão!" "Thật sự là dây tơ hồng của Nguyệt Lão!" Trong khách sạn chợt vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Hoắc Tú Tú cũng phấn khích chạy đến bên lan can, kinh ngạc nhìn món đấu giá đó.

"Dây tơ hồng của Nguyệt Lão?

Là cái quái gì vậy?" Cố Thành đầy vẻ nghi vấn.

Lần này Ngô Tà giải thích cho hắn: "Dây tơ hồng của Nguyệt Lão là chiêu bài độc quyền của khách sạn Tân Nguyệt!

Khách sạn Tân Nguyệt nuôi một đôi tằm hồng, hai con tằm này rất đặc biệt, nghe nói là thần vật thượng cổ, mỗi năm đều nhả tơ một lần, khách sạn Tân Nguyệt sẽ thu thập riêng sợi tơ nhả ra, sau đó dệt thành hai sợi dây tơ hồng.

Hai người đeo riêng hai sợi dây tơ hồng, có thể cảm nhận được

tâm ý của đối phương.

Cũng vì vậy, nên nó được gọi là dây tơ hồng của Nguyệt Lão.” Cố Thành: “…” Đù má, thật sự có đủ loại đồ quái dị!

Có thể cảm nhận được tâm ý của đối phương sao?

Hắn lắc đầu, nhìn về phía sợi dây tơ hồng. 【Tên vật phẩm】: Tâm Ý Kết 【Đẳng cấp vật phẩm】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Tâm ý tương thông 【Mô tả vật phẩm】: Sợi tơ nhả ra từ tằm đỏ Kỳ Sơn, dệt thành Tâm Ý Kết, có thể kết nối tâm thần hai bên, bất cứ lúc nào cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ và ý niệm của đối phương.

Haiz.

Cố Thành thở dài.

May mà loại đồ vật này sản lượng ít.

Nếu không, mấy tay “hải vương” (trai đào hoa) và “tra nữ” (gái lăng nhăng) tha hồ mà sống khỏe!

Sau đó một giây.

Cố Thành, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người.

Dây tơ hồng của Nguyệt Lão khởi điểm một ngàn vạn.

Sau đó trong vỏn vẹn một phút, đã bị đấu giá hơn ba mươi lần, giá cả lên tới 440 triệu.

Thậm chí còn vượt qua chiếc Bác Văn Y kia, trở thành giá cao nhất tối nay.

Cố Thành nhìn những cô gái đang điên cuồng đấu giá, ánh mắt ngây dại lẩm bẩm: “Điên rồi, thật sự điên rồi.” Hoắc Tú Tú bị Ngô Tà bịt miệng kéo về.

Vừa nãy cô bé đã hét bốn trăm triệu.

Khiến Giải Vũ Thần và Ngô Tà giật nảy cả mắt.

Kết quả nhanh chóng bị người ta đẩy lên 440 triệu.

Nếu không phải Ngô Tà kịp thời kéo cô bé lại, chắc cô bé đã chuẩn bị hét năm trăm triệu rồi.

"Buông tôi ra, Ngô Tà, làm gì vậy?!" Hoắc Tú Tú cố sức giằng ra khỏi Ngô Tà, sau đó giận dỗi trừng mắt nhìn hắn.

Ngô Tà thở dài: "Hét nữa là bà nội cậu xuất hiện đấy." Hoắc Tú Tú lập tức im bặt.

Sau đó mắt đảo qua đảo lại, chạy đến ngồi cạnh Giải Vũ Thần, rồi ôm lấy cánh tay hắn, thân mật nũng nịu: "Tiểu Hoa, giúp em mua dây tơ hồng của Nguyệt Lão được không!" Giải Vũ Thần: "Không mua." "Mua đi mà!" "Không mua." "Có mua không!" "Không mua."… Nhìn Hoắc Tú Tú như một đứa trẻ, cứ quấn lấy Giải Vũ Thần nũng nịu làm nũng, Cố Thành đột nhiên cảm thấy may mắn, bên cạnh mình không có cô gái nào như vậy.

"À đúng rồi, tôi thấy tối nay cậu hình như không đấu giá gì cả." "Trừ việc mua cây cổ cầm tặng sư phụ, với chiếc ghế kia, cậu hầu như không ra tay." Cố Thành chợt tò mò hỏi.

Giải Vũ Thần khẽ mỉm cười: "Vì món áp trục còn chưa xuất hiện mà." "Món áp trục?!" "Đúng vậy, tối nay nhiều đại lão như vậy, đều là vì màn kịch áp trục đó." "Màn kịch áp trục?" "Đừng vội, lát nữa sẽ được xem thôi." Món đấu giá thứ tám, một cái hồ lô lớn bằng nắm tay.

"Đây là một cái hồ lô, niên đại không thể khảo chứng." "Phẩm cấp: Tứ tinh." "Phản ứng khi thử nghiệm: Là thần vật có công năng trữ vật, nhưng chỉ có thể chứa chất lỏng, dung lượng một tấn." "Kết

quả thử nghiệm: Chất lỏng được lưu trữ bên trong sau khi kiểm tra, không có bất kỳ thay đổi nào, sẽ không bị biến chất." "Giá khởi điểm: Một trăm triệu." Oanh.

Thần vật có công năng trữ vật!

Cả trường sôi động.

Mọi người đều đứng dậy, mắt sáng rực nhìn cái hồ lô trông cực kỳ bình thường trên đài triển lãm.

Khách trong các bao riêng ở tầng hai cũng đều đứng bên lan can, hổ thị đam đam nhìn cái hồ lô đó.

Cố Thành cũng kinh ngạc đến ngây người.

Nhanh chóng nhìn về phía cái hồ lô đó.

Chương 51

【Tên vật phẩm】: Tiên Nhưỡng Hồ Lô 【Đẳng cấp vật phẩm】: Cực phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Bách Tiên Nhưỡng 【Mô tả vật phẩm】: Có thể chứa một trăm loại chất lỏng, nếu tập hợp đủ một trăm loại rượu, có thể ủ thành Bách Tiên Nhưỡng.

Bách Tiên Nhưỡng?

Nhìn mô tả vật phẩm, Cố Thành chợt trợn tròn mắt, tim đập thình thịch.

Khách sạn Tân Nguyệt đã nhầm rồi!

Nhầm to rồi!

Họ chỉ thử ra được cái hồ lô có thể chứa nước, nhưng không biết nó có thể chứa một trăm loại chất lỏng.

Càng không biết nếu tập hợp đủ một trăm loại rượu, có thể ủ thành Bách Tiên Nhưỡng!

Mặc dù không biết Bách Tiên Nhưỡng là gì.

Nhưng Cố Thành dám khẳng định, tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Bởi vì cái Tiên Nhưỡng Hồ Lô này là cực phẩm pháp khí.

Cho đến nay.

Ngoại trừ cái Quỳnh Tương Ngọc Hồ kia, những thần vật phẩm cấp cao nhất cũng chỉ là Tiểu Thần Phong và Trấn Thi Đồng Kính.

Cả hai đều là thượng phẩm pháp khí.

Mấy món còn lại đều là trung phẩm hoặc hạ phẩm.

Cực phẩm pháp khí.

Chỉ còn một chút xíu là có thể thăng cấp thành linh khí.

Kẻ ngốc cũng biết chắc chắn không phải vật phàm rồi.

"Nhất định phải lấy!" Trong đầu Cố Thành chỉ còn lại mấy chữ đó.

Nhưng nhanh chóng, hiện thực như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt hắn.

Nhìn tình hình nóng hổi tại hiện trường.

Cái hồ lô này đấu giá vượt quá một tỷ cũng là chuyện bình thường.

Hắn chỉ có 400 triệu.

Ồ không đúng, bây giờ chỉ còn 360 triệu.

Vừa nãy mua hai món đồ, đã tốn ba mươi tám triệu.

Với số tiền ít ỏi này, tuyệt đối không thể giành được Tiên Nhưỡng Hồ Lô.

Xong đời rồi.

Hắn thử thăm dò hỏi: "Giải lão bản, về cái hồ lô này, cậu có ý kiến gì không?" Giải Vũ Thần lắc đầu: "Cái hồ lô này quả thực là một bảo bối, nếu giá không cao thì tôi sẽ đấu giá, rất vui lòng mua về sưu tầm, nhưng bây giờ… Nhìn tình hình tại hiện trường, tôi đoán giá cuối cùng của cái hồ lô này sẽ vượt quá một tỷ.

Nếu vậy, tôi không cần phải đấu giá nữa.

Mục tiêu của tôi là món đồ áp trục cuối cùng, lúc đó không thể tiêu hao vốn." Thấy Giải Vũ Thần sẽ không cạnh tranh, Cố Thành lập tức mừng thầm trong lòng.

Vậy thì tốt rồi.

"Giải lão bản, tôi nói thật với cậu, tôi muốn cái hồ lô này." "Nhưng tiền của tôi không đủ, hiện tại trong tay tôi chỉ có 360 triệu." "Cậu có thể cho tôi mượn tiền không?

Hoặc là, giúp tôi nói với khách sạn Tân Nguyệt một tiếng, tôi tham gia đấu giá, nếu cuối cùng tôi đấu giá được, có thể cho phép tôi nợ tiền trước không, tôi sẽ nhanh chóng gom đủ tiền." Giải Vũ Thần nhìn hắn có chút trầm mặc, một lát sau nói: "Cố Thành, việc này tôi khó làm lắm." "Lát nữa là màn kịch áp trục, tiền của tôi còn không biết có đủ hay không, chắc chắn không có cách nào cho cậu mượn được." "Còn về việc nhờ khách sạn Tân Nguyệt cho nợ tiền… cậu nghĩ có khả năng không?" Cố Thành lập tức nói: "Yên tâm, trong tay tôi có mấy món thần vật, nếu tôi không thể trả, tôi sẵn lòng đem mấy món thần vật đó ra đấu giá, dùng để trả nợ cho khách sạn Tân Nguyệt." Hắn dừng lại một chút, nói: "Hiện tại tôi có thể lấy ra một món thần vật, một pho tượng Quan Âm Tống Tử, có thần hiệu kéo dài con cháu, chỉ cần cung phụng hương hỏa, thành tâm tụng niệm 《Kinh Quan Âm》 một ngàn lần, có thể có được con trai." Vừa nói xong.

Tất cả mọi người trong bao riêng đều nhìn hắn một cách kỳ lạ.

Bao gồm cả ba người Hồ Bát Nhất.

Giải Vũ Thần khẽ ho hai tiếng nói: "Pho tượng Quan Âm Tống Tử đó, quả thực thần kỳ.

Nhưng, không đủ.

Chỉ một pho tượng Quan Âm Tống Tử, không thể khiến khách sạn Tân Nguyệt tin phục." Cố Thành do dự nửa ngày.

Chợt, hắn vung tay, từ trong tay áo trượt ra một con dao găm bọc trong vỏ.

Thủ pháp thành thạo khiến Giải Vũ Thần và mấy người đều tập trung tinh thần.

Cố Thành cầm dao găm trong tay, thần sắc nghiêm túc nhìn Giải Vũ Thần.

"Con dao găm này tên là Tiểu Thần Phong, năm xưa là binh khí tùy thân của Tổng Ba Đầu của Thường Thắng Sơn, Trần Ngọc Lâu, chém vàng cắt ngọc, vô kiên bất tồi (không gì không phá), có thần hiệu trấn yêu và tru tà, có tác dụng khắc chế đối với yêu ma quỷ quái.

Tôi từng đích thân dùng nó giết chết một con cương thi bạch mao và hai con tiểu quỷ vương, một nhát đoạt mạng." Giải Vũ Thần nhìn Tiểu Thần Phong, ánh mắt lập tức sáng rực.

"Cậu có bảo bối như vậy sao?!" Vương Bàn Tử chen vào một câu bên cạnh: "Bàn gia đây cũng có một cái rìu, cũng lợi hại lắm, từng chém chết một con rắn lớn ba bốn chục mét, con rắn đó có vảy, đao kiếm không xuyên thủng, súng xung kích cũng không bắn xuyên được, sau đó dùng cái rìu đó, suýt nữa thì bổ đôi đầu nó." Vương Bàn Tử vừa nói xong.

Giải Vũ Thần, Ngô Tà, Hoắc Tú Tú cả ba người đều kinh ngạc nhìn bốn người.

"Rắn lớn ba bốn chục mét sao?" "Đao kiếm không xuyên thủng ư?!" "Nói đùa đấy à?!" Hoắc Tú Tú trợn tròn đôi mắt đẹp nhìn Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử là một người hoạt bát, khó chịu nhất là bị người khác nghi ngờ.

"Này, cô bé, tôi lừa cô làm gì?!" "Tiểu Cố gia đã nói rồi, con súc sinh đó đã sống hơn năm trăm năm, tiến hóa thành giao long.

Bàn gia đây đã đánh với nó rất lâu, mới giết được nó.

Tiếp đó tôi lại gặp một con cương thi bạch mao và hai con tiểu quỷ vương, đều là Tiểu Cố gia dùng con dao găm đó giải quyết, sau đó tôi chuẩn bị mang xác con rắn đó về, kết quả khi quay lại tìm con rắn thì…" Hồ Bát Nhất thấy Vương Bàn Tử càng nói càng nhiều, vội vàng kéo lại, nháy mắt mấy cái.

Vương Bàn Tử mới chịu ngừng.

Mấy người Giải Vũ Thần tuy xuất thân Lão Cửu Môn, nhưng đến nay chưa từng xuống mộ.

Càng đừng nói đến việc chứng kiến giao long và cương thi trong truyền thuyết.

Trong một thoáng, ba người đều tràn đầy tò mò.

Đặc biệt là Ngô Tà.

Kéo Hồ Bát Nhất hỏi không ngừng.

Hồ Bát Nhất cũng không từ chối, cũng không đồng ý, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

"Hồ đại ca, anh không xuống mộ sao?

Đừng lo lắng!" "Lý lẽ mà nói, khách sạn Tân Nguyệt là nơi tiêu thụ đồ tang lớn nhất toàn quốc, mỗi ngày toàn quốc khai quật được 100 món văn vật, có 70 món sẽ xuất hiện ở đây, nên đừng lo lắng." Ngô Tà kiên trì khuyên nhủ.

Giải Vũ Thần thì nhìn chằm chằm Tiểu Thần Phong trong tay Cố Thành, trong mắt đầy khao khát.

"Có thể cho tôi xem con dao găm đó được không?" Cố Thành không chút do dự đưa dao găm cho hắn: "Trong lúc cậu xem dao găm, có thể giúp tôi hỏi trước được không?" Giải Vũ Thần rút dao găm ra, nhìn lưỡi dao sắc bén, vừa say mê thưởng thức vừa nói: "Không cần

tôi đi hỏi, chắc họ đã nghe rồi.” “Nghe rồi?!” Cố Thành sững sờ.

Sau đó phản ứng lại.

Khách sạn Tân Nguyệt có nuôi một nhóm thính nô.

Chương 52

Có thể nghe được tám phương.

Bất kỳ tiếng động nhỏ nào trong khách sạn Tân Nguyệt cũng không thoát khỏi tai họ.

Chắc là loại người có thính giác phát triển cực cao trong ngũ giác.

Chắc chắn lời nói của hắn và Giải Vũ Thần vừa nãy đã lọt vào tai họ.

Biết đâu lúc đó đã báo cáo cho chủ khách sạn.

Ai?

Không biết bây giờ chủ khách sạn là ai?

Doãn Nam Phong?

"Vậy… tiếp theo thế nào?" "Đợi." "Đợi?" "Đúng vậy, nếu khách sạn đồng ý, sẽ cử người thông báo, nếu không đồng ý, tự nhiên sẽ không trả lời." "Nhưng bây giờ đấu giá đã bắt đầu, rốt cuộc tôi có nên đấu giá không?" Ánh mắt Giải Vũ Thần cuối cùng cũng rời khỏi Tiểu Thần Phong, nhìn Cố Thành nói: "Cậu muốn cái hồ lô đó sao?" Cố Thành khẽ sững sờ.

Sau đó phản ứng lại, biểu hiện quá sốt ruột dễ gây nghi ngờ.

Thế là hắn cố ý nói với giọng điệu kích động: "Đương nhiên rồi, đó là thần khí trữ vật mà." Giải Vũ Thần: "Nhưng chỉ có thể chứa nước, chứ không thể chứa những thứ khác." Cố Thành: "Tuy chỉ có thể chứa nước, nhưng đôi khi, nước có thể cứu mạng!

Ví dụ như khi xuống mộ, có lúc bị kẹt ở một nơi nào đó, chỉ cần có nước, nhịn đói cũng có thể chịu được mấy ngày, nếu chứa sữa bò,

có thể chống đỡ được nhiều ngày hơn.

Tôi thấy đây là thần khí cần thiết khi ở nhà, đi du lịch, hay xuống mộ thám hiểm." Giải Vũ Thần nhìn hắn đầy nghi ngờ: "Cứ cảm thấy cậu nói không thật lòng." "Nhưng nói vậy cũng có lý, nếu đi thám hiểm bên ngoài, có một cái hồ lô có thể chứa nước, quả thực rất tiện lợi." Hắn trầm ngâm một lát.

Sau đó nói: "Vậy thế này, cậu cứ đấu giá trước, nếu khách sạn Tân Nguyệt không chịu cho nợ, tôi sẽ tạm ứng cho cậu trước." Cố Thành: "Vậy lát nữa màn kịch áp trục đó…" Giải Vũ Thần: "Không sao, tôi có cách." Cố Thành chợt nghiêm mặt: "Không cần phải giúp tôi như vậy, trong ấn tượng của tôi, cậu hình như không nhiệt tình giúp đỡ người khác." Giải Vũ Thần cười: "Coi như kết giao bạn bè đi, tôi thích kết giao bạn bè với những người có bản lĩnh." Cố Thành đánh giá hắn một lát, cũng cười: "Được, người bạn này tôi nhận định rồi." Trong *Đạo Mộ Bút Ký*.

Ngô Tà tuy là nhân vật chính nam, nhưng đôi khi thật sự tùy hứng như một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Vừa không có tự tri chi minh (tự hiểu mình), cũng không có năng lực nhìn người.

Nếu không có Trương Khởi Linh và Vương Bàn Tử hết lần này đến lần khác cứu giúp, thì đã chết tám trăm lần rồi.

Luôn luôn ngây thơ vô tà.

Nhưng đôi khi ngây thơ vô tà còn có một ý nghĩa khác, đó là ấu trĩ và vô tri, nói những điều không thực tế.

So với Ngô Tà, hắn (Cố Thành) càng thích Giải Vũ Thần hơn.

Tuổi còn trẻ đã tiếp quản toàn bộ việc kinh doanh của Giải gia, và quản lý đâu ra đó.

Bị Hoắc Tiên Cô ca ngợi là một trong những người trẻ tuổi có triển vọng nhất của Cửu Môn.

Trong các loại áp lực, gánh chịu những điều không muốn gánh chịu, đưa ra những lựa chọn không muốn đưa ra, so với đó, Ngô Tà quả thực lớn lên trong bình mật.

Cuối cùng, vì Ngô Tà, không chút oán than khuynh gia bại sản, thậm chí còn phải trả giá bằng tính mạng.

Buổi đấu giá Tiên Nhưỡng Hồ Lô bắt đầu.

Trong lúc Cố Thành và Giải Vũ Thần trò chuyện, giá đã lên tới 470 triệu.

Những con số đấu giá hàng chục triệu, hàng trăm triệu ở các buổi đấu giá quốc tế hoàn toàn là chuyện trẻ con ở đây.

Cả nhóm người trong bao riêng đều bị không khí cuồng nhiệt đó kích thích.

"Cố Thành, đã thế tại tất đắc (quyết tâm giành được), không bằng điểm thiên đăng đi?!" Hoắc Tú Tú kích động hét lên.

"Đã nhiều năm không ai điểm thiên đăng rồi!

Vừa hay cũng cho em mở rộng tầm mắt, thế nào?!" "Không được!" Cố Thành bị cô bé dọa toát mồ hôi lạnh.

Điểm thiên đăng?

Sợ là không biết chữ "chết" viết thế nào ư.

Hắn lập tức cắt ngang ý niệm nguy hiểm của Hoắc Tú Tú.

"Em đánh giá tôi quá cao rồi, những người điểm thiên đăng đều là nhân vật lớn, năm xưa Trương Đại Phật Gia của Lão Cửu Môn còn suýt chút nữa không chịu nổi, thân thể nhỏ bé như tôi thì làm sao được chứ." Hắn liếc nhìn giá đấu giá bên ngoài, đã là 520 triệu.

Trầm ngâm một lát, đi đến bên lan can, hét: “Tám trăm triệu.” Không thể đợi những người này cứ từ từ tăng giá.

Đấu giá thiên giới đều do nhiều người từ từ tăng lên, phải một lần đánh tan những người ôm tâm lý may mắn, sau đó lại cho những người thực sự muốn đấu giá một đòn phủ đầu.

Muốn tuyên bố một ý nghĩa: cái hồ lô này, tôi muốn.

Quả nhiên, vừa ra giá, Cố Thành.

Lập tức tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Gần như trực tiếp tăng ba trăm triệu.

Tám trăm triệu, một nửa số khách có mặt ở đây đều không thể lấy ra con số đó.

“Thằng nhóc đó là con nhà ai?

Sao lại liều lĩnh vậy?!” “Quá ngông cuồng rồi, mở miệng đã tám trăm triệu.” “Đó là bao riêng của Giải gia, chẳng lẽ là Giải Vũ Thần?” “Tôi thấy Giải Vũ Thần rồi, không phải.” “Hơi quen mặt, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi.” “Hắn đang tuyên chiến đấy.” Sau khi Cố Thành hét giá tám trăm triệu, đại sảnh im lặng một lát, khi người chủ trì chuẩn bị đếm ngược, một người trong bao riêng đối diện đột nhiên cười ha hả nói: “Lâu rồi không thấy người trẻ nào ngông cuồng như vậy, tiểu huynh đệ, tám trăm triệu không thể mang bảo bối này đi đâu, để ta làm mẫu cho cậu, chín trăm triệu.” Cố Thành nhìn về phía đối diện, đó là một ông lão trông khá phú thái.

Ở bao riêng bên cạnh cũng có một ông lão xuất hiện bên lan can, mặc trường sam, đang chơi một đôi hạch đào văn, vẻ mặt tươi cười: “Lão Từ, người trẻ bây giờ không như thời của chúng ta rồi, đứa nào đứa nấy đều trẻ tuổi khí thịnh thật đấy!

Tiểu huynh đệ, hôm nay ta cũng dạy cho cậu, gọi là tôn lão ái ấu

(tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ), một tỷ.” Ồ.

Một tỷ.

Cả trường đều ồn ào.

Ai nấy đều như xem kịch, nhìn ba người.

Cố Thành đã sống hai kiếp người, lại vừa trải qua sinh tử cận kề, làm sao có thể sợ hãi hai ông lão này chứ.

Hắn cười ha hả nói: “Hai vị lão gia tử, tôi không hề không tôn kính, nhưng có câu nói của hai vị sai rồi, trẻ tuổi khí thịnh không phải là chuyện xấu, không khí thịnh, có thể gọi là người trẻ tuổi sao?!

Đã hai vị lão gia tử giáo dục tôi, được, vậy thì hai vị cứ thẳng tôi đi, một tỷ hai trăm triệu!” Oanh.

Người ở tầng một đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Cố Thành.

Ngông cuồng!

Thật sự ngông cuồng!

Ngông cuồng không bình thường!

Không chỉ trực tiếp đối đầu với hai vị đại lão, còn trực tiếp khiêu chiến, tăng giá hai trăm triệu.

Tiền không còn đáng giá nữa sao?!

Ông lão họ Từ lông mày lóe lên một tia âm u.

Sau đó lại cười nhẹ nói: “Không khí thịnh, có thể gọi là người trẻ tuổi sao?

Nói hay lắm, nói khiến ta cũng nhiệt huyết sôi trào, đã khiêu chiến hai ông già chúng ta, ta là tiền bối, chỉ có thể đương nhân bất nhượng (không nhường bước), một tỷ ba trăm triệu.” Ông lão đang chơi hạch đào văn lắc đầu thở dài: “Ta mua một món bảo bối vừa ý, lại gặp phải

hai kẻ điên rồi, xui xẻo thật!" "À, lão Từ à, đã là tiền bối, sao không rộng rãi một chút, để người trẻ tuổi nhìn vào mà cười chê, tiểu huynh đệ, ta thì thẳng thắn hơn, ta trực tiếp báo giá cuối cùng, một tỷ năm trăm triệu, nếu cậu có thể cao hơn ta, ta sẽ bỏ cuộc." Một tỷ năm trăm triệu?!

Khách ở tầng một đều như lên đỉnh, phát ra từng trận hô vang.

Chương 53

"Điên rồi, điên rồi, cái hồ lô này có đáng giá đến vậy sao?" "Hừ, biết cái quái gì, thần vật có thể trữ đồ, đã bao nhiêu năm rồi chưa thấy." "Thật sự là tôi kém hiểu biết rồi." "Hôm nay đến tranh giành đáng giá thật, nếu không thì sao có thể thấy cảnh tượng kinh người như vậy." "Cái người trẻ tuổi kia là ai!

Thiếu đông gia Tàng Bảo Trai ở Phan Gia Viên, người được mệnh danh là Hoàng Kim Nhãn chưa từng nhìn sai, Cố Thành." "Hả?!

Nghe nói, trẻ như vậy sao?" "Nhưng đúng là thiên tài, nghe nói sáu tuổi đã bắt đầu học giám bảo." "Ở đâu ra nhiều tiền như vậy?

Bán cả Tàng Bảo Trai của nhà hắn cũng không có nhiều tiền như vậy đâu!" "Mày biết cái quái gì, lão tử biết hắn là ai không?

Cố Tứ Hải!

Ở Phan Gia Viên lăn lộn mấy chục năm, chắc chắn không có chút gia tài nào đâu!" Sau lưng Cố Thành.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử ba người đều chết lặng.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ tham gia vào một buổi đấu giá siêu cấp như vậy.

Một tỷ năm trăm triệu!

Thật là một khối tài sản khổng lồ.

Cả đời cũng không thể nào chạm tới được.

Đột nhiên họ cảm thấy, đi theo Cố Thành có lẽ là quyết định đúng đắn nhất đời.

Nếu không thì vĩnh viễn cũng không thể tiếp xúc với thế giới khiến

người ta tâm thần hướng vọng này.

"Đã tiền bối đã vậy, tôi không theo thì không nể mặt tiền bối rồi." "Được!" "Một tỷ sáu trăm triệu!" "Được!" "Một tỷ sáu trăm triệu!" Cố Thành vừa dứt lời, cả phòng im phắc.

Thằng nhóc này thật sự theo đến cùng sao?!

Quả nhiên đủ hung ác!

Quả nhiên đủ ngông cuồng!

Quả nhiên trẻ tuổi khí thịnh!

Một tỷ sáu trăm triệu!

Điên rồi sao?!

Nhiều đại lão kinh doanh thân gia hàng trăm tỷ cũng không thể lấy ra nhiều tiền mặt như vậy.

Những người tham gia đấu giá hôm nay đều là đại lão cấp bậc đó, nhưng bảo họ bỏ ra một phần mười thân gia, để mua một cái hồ lô chỉ có thể trữ nước, thì tuyệt đối không thể nào.

Ai nấy đều kinh ngạc nhìn Cố Thành.

Thằng nhóc này rốt cuộc là điên thật, hay là đang chơi khí với người ta?

Hay có tính toán khác?

Ông lão chơi hạch đào văn cười sảng khoái: "Đúng là nghé con không sợ cọp, tốt, tốt, người trẻ tuổi, ta rất trông chờ vào cậu, mong đợi ngày cậu tỏa sáng." Ông lão họ Từ cũng nhìn Cố Thành một lát, sau đó khẽ mỉm cười: "Quả nhiên sóng sau xô sóng trước, người trẻ tuổi, ta tặng cậu một câu nói khó nghe nhưng thật lòng, lướt sóng đừng quá vội vàng, nếu không sóng vỗ đầu thì không hay đâu." Nói xong, ông ta quay người ngồi trở lại ghế.

Cố Thành cười dài hai tiếng: "Đa tạ hai vị tiền bối nâng đỡ, vãn bối ghi lòng tạc dạ." Sau đó hắn cũng quay về chỗ ngồi.

Người chủ trì bắt đầu hỏi có ai tiếp tục đấu giá không.

Không ai trả lời.

Một tỷ sáu trăm triệu!

Giá này quá cao rồi.

Mặc dù nhìn có vẻ như hắn quyết tâm phải có bằng được, nhưng nếu lúc đó có người ra giá, rồi đột nhiên lại không muốn nữa… thì biết làm sao?!

Nên mọi người đều nhìn người chủ trì đếm ngược đủ năm con số.

Sau đó tuyên bố Cố Thành đã đấu giá được cái hồ lô đó.

Cố Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Một tỷ sáu trăm triệu!

Với con số này, trong lòng hắn cũng hoảng.

Nếu có người nào đó tăng giá nữa, hắn cũng chưa chắc đã chịu đựng được.

Chợt, phía sau truyền đến tiếng gõ cửa.

Cố Thành quay người, thấy một mỹ nữ mặc sườn xám bước vào bao riêng.

Cô ta mỉm cười nói: "Tiểu Cố gia, lão bản của chúng tôi đã nói, khách sạn Tân Nguyệt có thể cho phép cậu nợ tiền." "Nhưng có ba điều kiện." "Chỉ cần Tiểu Cố gia đồng ý, khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi có thể không tính lãi." Ba điều kiện?!

Những người trong bao riêng đều rùng mình trong lòng.

Cố Thành không động thanh sắc giơ tay: "Mời." Mỹ nữ mặc sườn

xám dường như biết hắn sẽ đồng ý, không hề bất ngờ: "Thứ nhất, lão bản xin Tiểu Cố gia đưa pho tượng Quan Âm Tống Tử vào buổi đấu giá tối nay, vì tối nay có hai vị khách, rất cần một bảo bối như vậy, chắc chắn có thể bán được giá cao." "Được!" "Không vấn đề!" Cố Thành nói với Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, làm phiền anh chạy một chuyến, về nhà tôi lấy đồ." "Được, tôi đi." Hồ Bát Nhất đứng dậy chuẩn bị đi.

Mỹ nữ mặc sườn xám cười nhẹ ngăn lại: "Không cần vội vậy, có thể đợi buổi đấu giá kết thúc, khách hàng sẽ trực tiếp đến nhà Tiểu Cố gia lấy." Cố Thành: "…" "Thôi được rồi, Lão Hồ, vậy anh cứ ngồi xuống xem kịch tiếp đi." "Thứ hai, lão bản xin Tiểu Cố gia sau này nếu có được đồ tốt, có thể ưu tiên xem xét khách sạn Tân Nguyệt của chúng tôi." Cố Thành trầm ngâm một lát, gật đầu: "Được, cũng không vấn đề." Dù sao sau này chắc chắn sẽ có những thần vật không dùng đến.

Lúc đó mượn kênh của khách sạn Tân Nguyệt để bán đi cũng là một lựa chọn không tồi.

"Thứ ba, lão bản, nếu sau này khách sạn Tân Nguyệt có nhu cầu, xin Tiểu Cố gia ra tay một lần." Điều kiện này vừa nói ra, Cố Thành lập tức sững sờ.

Sau đó hắn nhận ra, có lẽ Doãn Nam Phong đã nhìn trúng tiềm lực của hắn.

"Được, hôm nay cô đã giúp tôi, tôi đồng ý sau này có một ngày cần tôi giúp đỡ, tôi sẽ ra tay." Mỹ nữ mặc sườn xám khẽ cúi chào: "Vậy xin cảm ơn Tiểu Cố gia trước, sau này Tiểu Cố gia sẽ là quý khách của khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi." Sau khi cô ta rời đi.

Cố Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có được sự hỗ trợ của khách sạn Tân Nguyệt, không cần làm

phiền Giải Vũ Thần, càng không làm lỡ việc của hắn.

Mặc dù đột nhiên gánh một khoản nợ khổng lồ hàng tỷ tệ.

Nhưng Cố Thành trong lòng không hề lo lắng.

Ngược lại, hắn cảm thấy mình đã lời to.

Với Tiên Nhưỡng Hồ Lô, khả năng sinh tồn khi thám hiểm dã ngoại của hắn sẽ được nâng cao rất nhiều.

Chưa kể, Tiên Nhưỡng Hồ Lô còn có thể ủ chế Bách Tiên Nhưỡng.

"Nhiệm vụ này có thể giao cho lão ba, để ông ấy thu thập các loại danh tửu." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều ghé lại.

Cả hai đều căng thẳng nhìn Cố Thành.

"Tiểu Cố gia, cậu điên rồi!" Vương Bàn Tử hạ thấp giọng, vội vàng nói.

"Đó là một tỷ sáu trăm triệu!

Không phải mười sáu vạn!

Vì mua một cái hồ lô có thể chứa nước ư?

Không phải quá bốc đồng sao?!" "Tôi thừa nhận, nó quả thực là một bảo bối hiếm có, nhưng cái giá này không phải quá cao rồi sao." Hồ Bát Nhất, người vốn luôn trầm ổn, cũng sốt ruột nhìn: "Tiểu Cố gia, cậu có muốn suy nghĩ lại không?!" Cố Thành có chút cảm động: "Yên tâm đi, tôi làm gì cũng có tính toán cả." Hai người nhìn nhau.

Chương 54

Quyết định tin tưởng Cố Thành.

Tiếp đó là món đấu giá thứ chín xuất hiện.

Bất ngờ là, món đấu giá thứ chín là một xấp tiền.

Một xấp tiền giấy dành cho người chết.

"Đây là một xấp tiền giấy đặc biệt." "Khi đốt, trong lòng tưởng tượng hình dáng người đã khuất, có thể triệu hồi linh hồn người đã khuất ra gặp mặt." "Cần chú ý là, linh hồn người đã khuất được triệu hồi không thể giao tiếp bằng lời nói, sau khi tiền giấy cháy hết, linh hồn người đã khuất sẽ biến mất." "Giá khởi điểm: Một ngàn vạn." Tiền giấy dành cho người chết ư?

Đốt tiền giấy, có thể triệu hồi linh hồn người đã khuất ra gặp mặt?!

Cố Thành và những người khác đã được mở mang tầm mắt.

"Tiểu Cố gia, bây giờ tôi thật sự tin lời cậu rồi, thế giới rộng lớn, không gì là không có." Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

"Đến những thứ tà môn như vậy cũng có.

Sau này đàn ông có thể sinh con, tôi cũng tin rồi." Cố Thành: "…À à." Bây giờ hắn có chút nghi ngờ, sau này liệu có thật sự xuất hiện thần vật có thể khiến đàn ông sinh con hay không.

Thần vật tuy mang lại xui xẻo, nhưng lại khá được hoan nghênh.

Sau một hồi tranh giành, nó được ông lão họ Từ mua với giá 430 triệu.

Lại một lần nữa khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Khụ.

Hình như, xấp tiền giấy đó mỗi tờ có mệnh giá một triệu, một xấp cộng lại cũng không đến 430 triệu… Sau khi đấu giá tiền giấy kết thúc.

Cuối cùng cũng đến màn kịch áp trục của tối nay.

Món đấu giá thứ mười.

Cố Thành tò mò, thứ mà nhiều đại lão chờ đợi rốt cuộc là gì?

Hắn chợt phát hiện.

Các đại lão ở tầng hai tối nay căn bản không ra tay, hình như đều đang dưỡng tinh súc duệ (tích trữ sức lực), chờ đợi cú đánh cuối cùng.

Biểu cảm của Giải Vũ Thần và Ngô Tà cũng trở nên ngưng trọng.

Cuối cùng.

Món đấu giá thứ mười, được đặt trên khay, đưa ra.

Cố Thành nhìn thứ trên khay.

Trong nháy mắt trợn tròn mắt, trực tiếp đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, xông đến lan can.

"Quan Bí Giản?!!" Hắn không nhịn được hét lên!

Thứ đặt trên cái khay đó, chính là một cuộn thẻ tre.

Không cần đến thiên phú dị năng để kiểm tra, hắn cũng có thể nhận ra.

Đó chính là Quan Bí Giản!

Vật truyền đạo có thể khiến người ta lập tức lĩnh ngộ, học được công pháp tu luyện.

Trong nhà hắn cũng cất giữ một cuộn. 《Thai Tức Pháp》 chính là học được thông qua Quan Bí Giản!

Dáng vẻ thất thố như vậy của Cố Thành, cũng khiến những người khác kinh động.

"Tiểu Cố gia, là Quan Bí Giản sao?!" Vương Bàn Tử luôn là người nhanh miệng nhất.

Cố Thành thất thần trả lời: "Thần vật có thể khiến người ta lập tức học được một loại công pháp tu luyện hoặc kỹ năng." "Gì?!" Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Anh Tử cả ba người đều kinh ngạc đến ngây người.

Cố Thành chợt, quay người nhìn Giải Vũ Thần.

"Màn kịch áp trục của cậu, là cái này sao?!" Giải Vũ Thần hứng thú nhìn hắn.

"Đúng vậy, đây chính là màn kịch áp trục tối nay." "Cậu biết tối nay có món đấu giá này sao?" "Có gì lạ đâu, đối với những người mua có thực lực, khách sạn Tân Nguyệt đều sẽ thông báo trước có những món đấu giá nào." "…" Cố Thành cạn lời.

Cuối cùng, hắn lại bị đâm một nhát.

Hắn quay người, nhìn chằm chằm cuộn thẻ tre đó.

Mười mấy giây sau. 【Tên vật phẩm】: Quan Bí Giản 【Đẳng cấp vật phẩm】: Hạ phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: 《Ngũ Cầm Hí》 【Mô tả vật phẩm】: Đặt bí giản lên trán, tập trung tinh thần, có thể học được bí thuật.

Ngũ Cầm Hí?!

Chẳng phải đó là môn công pháp dưỡng sinh do thần y Hoa Đà sáng tạo trong truyền thuyết sao?

Lại là công pháp dưỡng sinh?

Điều đó khiến Cố Thành có chút thất vọng.

Hắn muốn xem xem, liệu có phải là phương pháp tu luyện lợi hại nào không.

Nếu là các công pháp như Dịch Cân Kinh, Trường Sinh Quyết, Cửu Dương Thần Công, thì tối nay hắn dù có phải "điểm thiên đăng" cũng phải giành lấy.

Nhưng bây giờ thì… Hắn khôi phục lại thần thái ung dung, ngồi trở lại ghế.

"Cậu cũng biết Quan Bí Giản sao?" Giải Vũ Thần vẫn luôn quan sát hắn, sau khi hắn ngồi xuống, chợt hỏi.

Cố Thành sững sờ, sau đó cười cười: "Cũng biết." Giải Vũ Thần mỉm cười đầy ẩn ý: "Xem ra, trên người cậu ẩn chứa rất nhiều bí mật nhỉ." Cố Thành không để ý xua xua tay: "Ẩn chứa bí mật ư, tôi là người đơn giản nhất rồi, giống như Bàn ca nhà tôi, trong lòng không bao giờ giấu được chuyện gì." Tiếp đó hắn lại như muốn lái sang chuyện khác hỏi: "Bảo bối thần vật như vậy, khách sạn Tân Nguyệt cũng cam lòng lấy ra sao?" Giải Vũ Thần cười nhẹ: "Quan Bí Giản là bảo vật mà ai cũng khao khát, một là, có thể trong thời gian cực ngắn lĩnh ngộ học được một loại công pháp tu luyện hoặc kỹ năng, đây quả thực là thủ đoạn của tiên gia.

Bởi vậy mỗi lần Quan Bí Giản xuất hiện, đều sẽ chiêu dụ các loại rắc rối và bất ngờ.

Khách sạn Tân Nguyệt lần này cũng không biết vì sao, lại lấy ra thần vật như vậy, nếu không phải tôi biết rõ phong cách xử thế trung lập vĩnh viễn của khách sạn Tân Nguyệt, tôi đã nghi ngờ khách sạn Tân Nguyệt muốn gây chuyện rồi." Cố Thành vươn vai: "Ôi, lời của đại nhân vật, tiểu nhân vật như tôi vừa không suy đoán thấu, cũng không muốn suy đoán.

Không bằng cứ ngồi đây xem kịch.

Xem họ tranh giành cái Quan Bí Giản này.” Người chủ trì bên dưới lúc đó cũng bắt đầu giới thiệu cuộn thẻ tre kia.

Nghe người chủ trì giới thiệu, những người không nhận ra cuộn thẻ tre, từng người một đều phát ra tiếng kinh hô.

Cố Thành và mấy người cũng xem đầy hứng thú.

Chợt.

Giọng Giải Vũ Thần khẽ vang lên bên cạnh: “Thật ra, nó được gọi là Truyền Công Thẻ Tre.” “Chưa từng có ai nhắc đến, cái tên Quan Bí Giản.” “Cố Thành, sau này đừng nhắc đến từ đó trước mặt người ngoài nữa.” Lời Giải Vũ Thần vừa dứt.

Cả bao riêng chìm vào một khoảng lặng.

Đặc biệt là Cố Thành.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên tái mét.

Chương 55

Thôi rồi!

Bại lộ rồi sao?!

Đù má, tôi lỡ mồm nói ra cái tên Quan Bí Giản rồi sao?!

Có phải Giải Vũ Thần cố ý đoán ra không?

Hay là anh ta cố tình hỏi vậy?

Vô số ý niệm chợt lóe lên trong đầu Cố Thành.

Sau đó, anh tỏ vẻ như không có chuyện gì: "Hả?

Tôi cũng nghe người ta gọi vậy, hóa ra tên gốc là Truyền Công Thẻ Tre à?" "Cái tên Thiếp Thiết Đa hay thật, dễ hiểu lại thông tục!" "Cách gọi Quan Bí Giản này đúng là hại người mà." Giải Vũ Thần cười không nói, ra vẻ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Điều này khiến Cố Thành có cảm giác muốn kéo tai anh ta, giải thích lại từ đầu.

Phía dưới, cuộc đấu giá bắt đầu.

Giá khởi điểm của Quan Bí Giản trực tiếp chạm mốc kinh người năm trăm triệu tệ.

Ngay lần đấu giá đầu tiên, đã có người hô thẳng mười tỷ tệ.

Cả hội trường chấn động!

Điều này trực tiếp loại bỏ tất cả những người ôm tâm lý may mắn, muốn nhúng tay vào.

"Không hô giá sao?" Cố Thành hỏi.

Hiện tại anh đang rất muốn chuyển hướng sự chú ý của mọi

người.

Từ khi Giải Vũ Thần nói câu đó, những người trong phòng bao cứ thỉnh thoảng nhìn anh, đặc biệt là Vương Bàn Tử, ra vẻ muốn nói lại thôi, khiến Cố Thành cảm thấy khó chịu.

"Không vội, cứ để đạn bay một lúc đã." Giải Vũ Thần hiếm khi pha trò.

Cố Thành vội vàng tìm chuyện để nói: "Xem cái thế này, hình như ba, bốn chục tỷ tệ cũng chưa dừng lại được nhỉ?" "Không đâu." Giải Vũ Thần lắc đầu: "Lần cuối Truyền Công Thẻ Tre xuất hiện là sáu năm trước." "Khi đó, nó được một người bí ẩn ủy thác khách sạn Tân Nguyệt bán đấu giá." "Giá giao dịch cuối cùng là hai mươi tám tỷ tệ." Anh ta cười nói: "Cậu thật sự nghĩ tiền của mọi người đều từ trên trời rơi xuống sao?" "Cứ động một chút là mấy chục tỷ, thậm chí trăm tỷ sao?" "Thần vật tuy thần kỳ, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy, hai mươi tám tỷ tiền mặt, một thương gia có tài sản hàng trăm tỷ cũng không thể nhất thời rút ra được." "Theo tôi được biết, lần đó người đấu giá thành công là một gia tộc siêu nhân ở khu vực Đại Loan." "Đó là gia tộc thủ phú lâu đời ở Đại Loan, tài sản hàng nghìn tỷ, cuối cùng cũng phải vay mười tỷ tiền mặt từ người khác mới gom đủ hai mươi tám tỷ tệ." Cố Thành chợt tỉnh ngộ: "Thảo nào!

Tôi hay thích đọc tiểu thuyết, đôi khi thấy mấy tình tiết đấu giá trong tiểu thuyết, cứ động một chút là mấy chục tỷ, trăm tỷ, tôi lúc đó thấy thật khoa trương." "Hóa ra đều là bịa đặt!" "Tiểu Cố gia cũng ngây thơ quá, đồ trong tiểu thuyết mà cũng tin." Vương Bàn Tử ở bên cạnh chen vào một câu.

Cố Thành thở dài cảm thán: "Ôi, ai bảo tôi ngây thơ, đôi khi tôi cũng thấy mình giống một chú thỏ trắng ngây thơ, tâm không thành

phủ.” Trong đầu Hồ Bát Nhất đột nhiên hiện lên hình ảnh Cố Thành dùng Tiểu Thần Phong xé nát đầu hai con chó ngao Tây Tạng...

Trong đầu Vương Bàn Tử đột nhiên hiện lên hình ảnh Cố Thành sau khi mổ bụng hắc giao, mặt đầy máu mà vẫn cười...

Trên mặt những người khác cũng đều có vẻ mặt vô ngữ pha chút khinh thường.

Sợ rằng Cố Thành hiểu sai từ “tâm không thành phủ” và “chú thỏ trắng ngây thơ”.

Lúc này, giá đấu bên ngoài đã lên đến mười chín tỷ.

Biên độ tăng giá bắt đầu chậm lại.

“Không ra tay sao?!” Cố Thành hỏi.

Giải Vũ Thần cười cười, bước đến lan can, nói: “Hôm nay tôi gặp một người bạn mới, anh ta dạy tôi một điều, làm việc không nên dây dưa rườm rà, phải dứt khoát gọn gàng.” “Vậy thì... hai mươi hai tỷ!” Hoắc.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Giải Vũ Thần.

Những người đang từ từ thêm giá từng chút một đều trừng mắt nhìn anh ta.

Mẹ kiếp, có ai đấu giá như vậy không?

Ai mua đồ mà không tăng giá từ từ!

“Hừ, đúng là vật họp theo loài, người họp theo nhóm, đúng như đúc với cậu em vừa nãy, được, lão phu xem các ngươi chống đỡ được bao lâu, hai mươi ba tỷ.” Lần thứ hai đấu giá là lão già họ Từ kia.

“Ha ha ha, đám thanh niên bây giờ đúng là không biết trời cao đất rộng, nhưng thực ra tôi cũng rất ngưỡng mộ họ, mạnh hơn tôi năm xưa nhiều.

Đã vậy, tôi cũng chơi tất tay, hai mươi lăm tỷ, thanh niên, tôi rất coi trọng cậu đấy nhé.” Một người trung niên.

Cả buổi tối anh ta không hề ra tay, chỉ ngồi xem kịch.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay là một viên lựu đạn dừng vạn quân.

Khiến người ta phải trợn mắt há mồm!

Toàn bộ mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào anh ta.

Muốn nhìn rõ vị đại lão nào lại hào phóng đến vậy.

Hai mươi lăm tỷ!

Cái giá này chắc không mấy ai chịu nổi phải không?!

Sắc mặt Giải Vũ Thần cũng bắt đầu ngưng trọng.

Cố Thành ở bên cạnh phát hiện ra, hỏi: “Thiếu tiền sao?” Giải Vũ Thần khẽ thở dài: “Tôi đã chuẩn bị ba mươi tỷ, là toàn bộ số tiền tôi có thể điều động, nhưng vừa nãy tôi đã mua một cây cổ cầm, tốn hơn hai tỷ, bây giờ trong tay chỉ còn hơn hai mươi bảy tỷ, tôi lo không đủ.” Cố Thành: “Trong tay tôi có 3.6 tỷ, mượn cậu nhé?” Giải Vũ Thần lắc đầu: “Thôi, tôi không quen nợ người khác.” Vừa dứt lời, anh ta lớn tiếng nói: “Cái Truyền Công Thẻ Tre này, tôi nhất định phải có, hai mươi sáu tỷ!” Phía dưới lại vang lên một tràng tiếng hô thấp.

Cố Thành nhìn bóng lưng Giải Vũ Thần, thở dài.

Vô tình, anh nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Thấy vẻ mặt khao khát của họ.

Đột nhiên, một ý niệm nảy ra trong đầu anh. — “Hôm nay lão phu không thể để thanh niên làm khó hai lần được, tôi chơi đến cùng, hai mươi bảy tỷ!” Lão già họ Từ đột nhiên trầm giọng nói.

Giải Vũ Thần thở dài, ngồi trở lại.

Cố Thành lập tức xích lại gần: "Này, tôi có một đề nghị, cậu có muốn nghe không?" Giải Vũ Thần: "Mượn tiền thì thôi, tôi không mượn đâu." "Không phải!" Cố Thành lắc đầu, sau đó tiếp tục nói: "Một cái Truyền Công Thẻ Tre đại khái có thể dùng mấy lần?" Giải Vũ Thần là người thông minh đến mức nào, lập tức hiểu ý Cố Thành.

"Mua chung sao?" Cố Thành giơ ngón cái: "Đúng vậy!" Anh chỉ vào ba người Hồ Bát Nhất: "Đây là anh em và em gái của tôi, tôi muốn tìm cơ duyên cho họ." Ba người Hồ Bát Nhất lập tức ngây người.

Họ có chút bất ngờ nhìn Cố Thành, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Hồ Bát Nhất há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra lời.

Nhưng có thể thấy rõ ánh mắt cảm động dần hiện lên trên khuôn mặt ba người.

Giải Vũ Thần nhìn Cố Thành, vẻ mặt cũng có chút bất ngờ, sau đó cúi đầu trầm ngâm.

Một lát sau.

"Một cái Truyền Công Thẻ Tre đại khái có thể dùng năm lần." "Tôi có thể chia hai lần, tiền đầu tư tính theo tỷ lệ." Giải Vũ Thần nói.

"Được!" Cố Thành lập tức đồng ý.

Mặc dù chỉ có hai lần, nhưng không sao cả, trong tay anh còn có Quan Bí Giản của 《Thai Tức Pháp》 mà.

Có Cố Thành chia sẻ áp lực, Giải Vũ Thần lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chương 56

Anh bước đến lan can, lớn tiếng đáp lại: "Một lần giải quyết đi, ba mươi tỷ." Trong khoảnh khắc.

Cả khách sạn đều tĩnh lặng.

Ba mươi tỷ!

Một con số khiến người ta nghẹt thở!

Tại sao lại được hô ra một cách nhẹ nhàng như vậy?

Chuyện gì đang xảy ra với đám thanh niên bây giờ?

Tại sao lại có khí phách đến thế?!

Giải Vũ Thần cũng là một thương gia khổng lồ nổi tiếng, rất nhiều người ở đây đều biết.

Anh ta luôn tạo cho người khác cảm giác ôn hòa, nhã nhặn, như gió xuân.

Đây là lần đầu tiên họ thấy Giải Vũ Thần mạnh mẽ và đầy khí phách như vậy.

Một số thiếu nữ tuổi đôi mươi, nhìn Giải Vũ Thần đẹp trai phong độ, đều không kìm được ánh mắt lấp lánh như hoa đào, vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi lại nhiều tiền, đúng là hình mẫu nam chính trong tiểu thuyết mà.

Họ bắt đầu mơ mộng làm vợ bé của anh ta.

Ba mươi tỷ.

Cũng đã đánh bại ý chí của những người khác.

Bao gồm cả lão già họ Từ.

Không phải là không có tiền.

Mà là không cần thiết.

Giải Vũ Thần rõ ràng còn có dư lực, nếu tiếp tục đấu giá, ai thắng ai thua chưa biết, nhưng được không bằng mất.

Vì vậy, sau khi người dẫn chương trình đếm ngược.

Cuộn Quan Bí Giản cuối cùng đã thuộc về tay Giải Vũ Thần.

Lúc này.

Buổi đấu giá tối nay đã kết thúc.

Nhưng khi mọi người đang chuẩn bị rời đi, người dẫn chương trình ở trung tâm sảnh đột nhiên nói: "Xin mọi người chờ một lát." Lập tức, tất cả mọi người đều ngạc nhiên dừng lại.

"Có một vị khách vừa nãy đã cung cấp cho khách sạn chúng tôi một kiện thần vật, sau khi thẩm định, chúng tôi quyết định bổ sung thêm một món đấu giá." Bổ sung thêm một món đấu giá?

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn người dẫn chương trình.

Thần vật?

Xứng đáng để khách sạn Tân Nguyệt bổ sung thêm danh mục đấu giá.

"Món đấu giá mới bổ sung, một tượng Tống Tử Quan Âm Tượng." "Công hiệu, có thể nối dõi tông đường." Nghe câu này, cả hội trường lập tức sững sờ.

Nối dõi tông đường?

Ý gì?

"Theo lời người bán, nếu thành tâm cung phụng, tụng kinh nghìn biến, liền có thể mang thai sinh con." "Về tính chân thực của thần vật,

khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi có thể đứng ra bảo đảm.” “Giá khởi điểm, một tỷ.” Đù!

Hóa ra là giúp sinh con?!

Rất nhiều người lộ ra vẻ mặt không quan tâm.

Nhưng cũng có rất nhiều người thần sắc lay động.

Đặc biệt có hai người, thần sắc đặc biệt kích động.

Trong đó có một người, chính là người trung niên vừa nãy đã ra giá hai mươi lăm tỷ, đấu giá với Giải Vũ Thần.

Anh ta là một doanh nhân lớn, tài sản hàng trăm tỷ.

Nhưng đã gần năm mươi tuổi, lại không có lấy một mụn con nào.

Bởi vì bẩm sinh mắc chứng yếu tinh.

Cái thứ đó tỷ lệ sống sót cực thấp.

Đã chữa trị nhiều năm mà không khỏi.

Anh ta cũng đã thử nhiều phương pháp, bao gồm cả thụ tinh trong ống nghiệm, đều thất bại.

Nguyện vọng lớn nhất của anh ta là có một đứa con của riêng mình.

Vì vậy anh ta bắt đầu cầu viện thần vật.

Mỗi lần đấu giá của khách sạn Tân Nguyệt, anh ta đều tham gia.

Hy vọng có thể tìm được một thần vật giúp anh ta giải quyết vấn đề này.

Nhưng tuổi tác ngày càng cao, anh ta gần như đã tuyệt vọng.

Không ngờ.

Ông trời lại ban cho anh ta một bất ngờ lớn đến vậy.

Anh ta bước đến lan can, thần sắc kiên định, ánh mắt cháy bỏng nhìn người dẫn chương trình.

Cái Tống Tử Quan Âm Tượng này, anh ta nhất định phải có!

Tiếp theo, cuộc đấu giá Tống Tử Quan Âm Tượng kịch liệt đến bất ngờ.

Rất nhiều người đã ra tay.

Giá cũng không ngừng tăng lên.

Thế cục khiến những người không tham gia đấu giá đều không hiểu.

Đặc biệt có hai vị đại lão, ra giá đặc biệt ác liệt.

Sau đó, gần như chỉ còn hai người tranh giành.

Cuối cùng.

Người trung niên vừa ra giá hai mươi lăm tỷ trực tiếp hô giá mười tỷ, giành thắng lợi.

"Đù!

Hôm nay tôi đã mở mang tầm mắt rồi." Vương Bàn Tử cười đến mức miệng muốn toác ra.

"Bây giờ người có tiền đều hào phóng thế sao?" Hồ Bát Nhất ở bên cạnh nói: "Người ta hiển nhiên có nỗi khổ khó nói, cậu bớt ngồi đây hả hê đi." Giải Vũ Thần nhìn người trung niên đó, nói: "Vị đó không phải nhân vật tầm thường đâu, tốt nhất nên chú ý một chút, đừng đắc tội với anh ta." "Ai?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Chương 57

"Tên của anh ta không ai biết, mọi người đều gọi là Cổ tiên sinh." — Ra khỏi khách sạn Tân Nguyệt, đã là nửa đêm.

Sau khi nói chuyện vài câu với vị Cổ tiên sinh bí ẩn kia, đã hẹn ngày hôm sau Cổ tiên sinh sẽ đến Tàng Bảo Trai lấy hàng.

Kết quả là ngày hôm sau.

Tại Tàng Bảo Trai.

"Tìm tôi sao?!" Cố Thành nhìn người phụ nữ xinh đẹp có thân hình nóng bỏng, toát lên khí chất trưởng thành trước mặt, vẻ mặt đầy bất ngờ.

Anh ta nhận ra cô ấy ngay lập tức.

Chủ yếu là vì hình ảnh sexy của cô trong phim "Mỹ Nhân Ngư" đã khiến anh nhớ mãi không quên nhiều lần vào giữa đêm.

Chỉ có điều Cố Thành lấy làm lạ, tại sao cô ấy lại tìm đến mình.

Hai người họ vốn không có giao điểm.

Lão già bên cạnh cô ấy, anh ta cũng không quen biết.

"Cố tiên sinh, chào anh, tôi là Shirley, có thời gian chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Cố Thành trước tiên nhìn Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người đang say sưa ngắm nghía những món đồ cổ trong cửa hàng, thỉnh thoảng lại hỏi han mấy người làm công, ra vẻ cầu thị học hỏi, hoàn toàn không nhìn sang bên này.

Hồ Bát Nhất, vợ sắp cưới rồi, mà cũng không thèm nhìn lấy một cái sao?!

Thấy Hồ Bát Nhất không có hứng thú với Shirley Dương, trong lòng Cố Thành lại khá vui.

Hồ Bát Nhất là một trong những thành viên cốt cán đã định sẵn của đội.

Nếu anh ấy lại có tình cảm với Shirley Dương, sau này lại theo Shirley Dương sang Hoa Kỳ nghỉ hưu, thì anh biết tìm đâu ra một đồng đội giỏi giang lại đáng tin cậy như vậy?!

"Được, chúng ta vào phòng khách đi." Anh bảo người làm dẫn Shirley Dương và ông lão vào phòng khách, đồng thời dặn dò Hồ Bát Nhất một câu: "Lão Hồ, lát nữa Cổ tiên sinh đến, anh đưa tượng Quan Âm cho ông ấy nhé." "Cứ yên tâm, Tiểu Cố gia." Hồ Bát Nhất đáp lời.

Chờ Cố Thành cũng vào phòng khách.

Vương Bàn Tử lập tức xích lại gần Hồ Bát Nhất, vẻ mặt gian xảo cười nói: "Này, anh xem, người phụ nữ kia không phải là tình nhân của Tiểu Cố gia sao?" Hồ Bát Nhất lườm anh ta một cái: "Đừng có nói bậy, cậu không nghe cô ấy vừa tự giới thiệu sao?

Cô ấy và Tiểu Cố gia rõ ràng không quen biết." Bị mắng một câu, Vương Bàn Tử cũng không để bụng, vẫn nháy mắt nháy mũi nói: "Đoán xem, người phụ nữ kia tìm Tiểu Cố gia làm gì?" Hồ Bát Nhất lắc lắc đầu.

Sau đó tiếp tục nghe người làm giảng giải về những món đồ cổ kia.

"Chẳng có gì thú vị cả." Vương Bàn Tử bĩu môi.

Đột nhiên nhìn thấy Anh Tử đang ngồi ở quầy, hai tay chống cằm ngẩn ngơ, mắt đảo một vòng, liền lạch bạch chạy tới: "Anh Tử muội muội." Anh Tử thờ ơ nhìn anh ta một cái: "Anh Béo, có chuyện gì không?" Vương Bàn Tử dùng ngón cái chỉ vào phòng khách: "Tiểu Cố

gia đang trò chuyện với một mỹ nữ ở bên trong kìa, em không tò mò họ đang nói gì sao?" Ánh mắt Anh Tử vô thức liếc về phía phòng khách.

Cửa phòng khách không đóng, có một khe hở có thể nhìn vào bên trong.

Thấy Cố Thành và người phụ nữ xinh đẹp khiến cô có chút ghen tị đang trò chuyện vui vẻ, trên gương mặt tuấn tú rạng rỡ nụ cười ấm áp như gió xuân, lập tức trong lòng cô có chút khó chịu.

Cô quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa hàng, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Vương Bàn Tử thấy cô không đáp lời, đành cười cười tự chuốc lấy thất bại.

Trong phòng khách.

"Cô Dương tìm tôi, có chuyện gì sao?" Sau khi ngồi xuống, Cố Thành hỏi.

Anh thật sự tò mò.

Shirley Dương sẽ tìm đến mình.

Shirley Dương cười tươi như hoa: "Vậy tôi nói thẳng nhé, tôi nghe nói cách đây một thời gian, Cố lão bản đã bỏ 10 vạn tệ mua một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội đó có thể liên quan đến thân thế của tôi, vì vậy tôi tìm Cố lão bản để mượn ngọc bội xem một chút." "Mượn ngọc bội sao?!" Cố Thành chợt tỉnh ngộ.

Hóa ra là lần theo ngọc bội mà tìm đến tận cửa.

"Đúng vậy!" "Tôi đúng là có mua một miếng ngọc bội, nhưng, tôi nghĩ miếng ngọc bội đó không liên quan đến thân thế của cô Dương đâu." Cố Thành khẽ cười.

Shirley Dương: "....." Mặc dù Cố Thành cười tươi, nhưng ý từ chối trong lời nói của anh ta lại quá rõ ràng.

Shirley lớn đến ngần này, chưa bao giờ bị người khác từ chối thẳng thừng như vậy.

Thậm chí cô bắt đầu nghi ngờ sức hấp dẫn của mình.

"Cố lão bản, xin hãy tin tôi, miếng ngọc bội đó thật sự có liên quan đến thân thế của tôi." "Vậy thì đây không phải là cửa hàng đồ cổ sao?" "Tôi sẽ trả giá cao để mua miếng ngọc bội đó, anh thấy có được không?" Shirley Dương vẻ mặt sốt ruột nói.

"Xin lỗi, miếng ngọc bội đó tôi cũng rất thích, không phải hàng bán, tôi sẽ không bán đâu." Cố Thành lại lần nữa từ chối.

Shirley Dương hết cách.

Cô nhìn ông lão.

Ông lão khẽ hắng giọng, sau đó cười nói hòa nhã: "Vị tiểu huynh đệ này, tôi họ Trần, Trần Cửu Nhân, thuộc Trung tâm Khảo cổ Quốc gia, miếng ngọc bội cậu mua, có liên quan đến một dự án khảo cổ tôi đang nghiên cứu, vì vậy, xem cậu có thể cho tôi mượn ngọc bội xem một chút không." Cố Thành liếc nhìn ông lão.

Hóa ra là ông lão Trần giáo sư.

Cái lão già phong điên gần chết ở sa mạc kia.

Đột nhiên.

Cố Thành nhíu mày.

Chợt nhận ra, nếu không có Shirley Dương và Trần giáo sư, anh chưa chắc đã tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cái nơi quỷ quái đó không giống những ngôi mộ cổ khác.

Không chỉ phải tìm vào thời điểm cụ thể, mà còn phải dựa vào những manh mối nghiên cứu nhiều năm của Shirley Dương và Trần giáo sư.

Nếu để anh tự đi tìm, giữa sa mạc mênh mông, có thể tìm cả đời cũng không tìm thấy cái nơi quỷ quái đó.

"Lẽ nào, mình thật sự phải đi cùng họ sao?" — "Được!" "Tôi có thể cho xem!" Cố Thành đột nhiên thay đổi thái độ, mỉm cười nói.

Điều này khiến Shirley Dương lập tức có chút tức giận.

Tôi muốn, thì anh trăm phương ngàn kế từ chối.

Trần giáo sư muốn xem, thì anh lập tức đồng ý.

Có phải anh ta bị bệnh nặng không?!

Cố Thành không biết cô gái xinh đẹp đối diện đang điên cuồng phỉ báng mình trong lòng.

Anh cũng đang thở dài trong thâm tâm.

Lý do anh luôn từ chối Shirley Dương.

Là vì anh không muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành cùng cô gái này.

Mục tiêu của anh rất rõ ràng.

Xuống mộ tìm bảo, thu thập các loại thần vật.

Thậm chí tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết.

Chương 58

Nhưng cô gái này lại quá thanh cao, không có hứng thú với đồ cổ, không cho người khác động vào.

Trần giáo sư cũng sẽ hùa theo cô ấy.

Và đám học sinh đó đều là phiền phức lớn.

Vì vậy Cố Thành thật lòng không muốn đi cùng họ.

Theo kế hoạch ban đầu.

Sau khi rèn luyện vài lần, tích lũy đủ kinh nghiệm, sau đó lập đội mở bản đồ phụ Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng vừa nãy anh chợt nhận ra.

Nếu không có Shirley Dương và Trần giáo sư, anh chưa chắc đã tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vì vậy sau khi suy nghĩ nhanh chóng, anh đã lập tức thay đổi thái độ.

Anh lấy ngọc bội từ két sắt trong cửa hàng ra.

Sau đó đưa cho Trần giáo sư.

Trần giáo sư vội vàng cùng Shirley Dương đang xích lại gần, săm soi miếng ngọc bội trong tay.

Một lát sau.

Hai người nhìn nhau, đều thấy niềm vui trong mắt đối phương.

Shirley Dương nắm chặt ngọc bội trong tay, xúc động nói: “Cố lão bản, miếng ngọc bội này, tôi dám khẳng định, có liên quan đến thân thế của tôi.” “Xin hãy bán nó cho tôi, tôi nguyện ý trả giá cao.” Cố

Thành không nói nên lời: "Cô gái này, không nghe không hiểu sao, tôi đã nói rồi, không phải hàng bán, không bán đâu." Shirley Dương lập tức khẽ nhíu mày.

Cô ngừng lại một chút, từ trong túi xách lấy ra một quyển séc, sau đó xoẹt xoẹt xoẹt viết một tờ séc.

Đặt trước mặt Cố Thành.

"Ngọc bội anh mua 10 vạn Long Nguyên, tôi trả 5 vạn đô la Mỹ, tương đương khoảng 30 vạn Long Nguyên, đủ rồi chứ!" Ánh mắt Cố Thành chợt lạnh đi.

Anh lạnh nhạt nhìn Shirley Dương.

"Ý gì đây?" Thấy ánh mắt Cố Thành, Shirley Dương vô cớ có chút hoảng sợ, muốn nói, nhưng bị Trần giáo sư giữ lại.

Trần giáo sư thu lại tờ séc, nhét vào tay Shirley Dương.

Sau đó từ tay cô ấy lấy ra ngọc bội.

Đặt lại trước mặt Cố Thành.

"Thô lỗ quá, xin thứ lỗi." "Chỉ là Shirley quá nóng lòng muốn tìm hiểu thân thế của mình." Cố Thành cầm ngọc bội, xoa xoa trong tay, trên mặt cười lạnh: "Nói dối thì có." "Vừa nãy nói nửa ngày, tôi đều không vạch trần, thật sự cho rằng tôi không hiểu sao?" Trần giáo sư và Shirley Dương đều sững sờ.

Cố Thành véo miếng ngọc bội trong tay, giải thích: "Miếng ngọc bội này có lịch sử hơn hai nghìn năm, nhìn từ hoa văn trên đó, hẳn là văn tự Quỷ Động, tộc Quỷ Động là một dân tộc thiểu số trong các quốc gia cổ đại ở Tây Vực, hiện đã tuyệt chủng." "Trong truyền thuyết, nước Tinh Tuyệt trong ba mươi sáu nước Tây Vực, nữ vương là người tộc Quỷ Động." "Nước Tinh Tuyệt là kiều sở của ba mươi sáu nước Tây Vực, thời kỳ đỉnh thịnh, ba mươi sáu nước Tây Vực

đều thần phục nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau đó trong nước xảy ra một biến cố lớn, nữ vương Tinh Tuyệt chết, sau đó nước Tinh Tuyệt cũng diệt vong." "Nếu tôi không đoán sai, miếng ngọc bội này hẳn có liên quan đến nữ vương Tinh Tuyệt." "Nhưng bây giờ cô lại nói, miếng ngọc bội này có liên quan đến thân thế của cô." "Chẳng lẽ, cô là nữ vương Tinh Tuyệt?!" Bị người khác vạch trần lời nói dối ngay trước mặt.

Trần giáo sư và Shirley Dương hai người nhìn nhau.

Không biết phải nói gì.

Một lát sau.

Trần giáo sư mới thở dài: "Tiểu huynh đệ, nhãn lực của cậu quả nhiên lợi hại, kiến thức cũng uyên bác, đúng vậy, tôi thật sự đang tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết." "Miếng ngọc bội này là manh mối quan trọng để tôi tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Vì vậy mới nóng lòng muốn có nó." "Và không cố ý muốn lừa cậu." Cố Thành cố tình làm vẻ mặt bất ngờ nhìn Shirley Dương: "Hóa ra là cô, muốn đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành?" Shirley Dương cố nén sự tức giận trong lòng: "Đúng vậy, Cố lão bản, vậy xem anh có thể chuyển nhượng miếng ngọc bội này cho tôi không." "Không được!" Cố Thành lắc đầu.

Sắc mặt Shirley Dương thay đổi.

Đồ thần kinh!

Đang đùa tôi đấy à?!

"Nhưng..." Cố Thành ngẩng đầu nói với Shirley Dương, sau đó vẻ mặt anh ta sững sờ: "Hả?

Cô Dương, sao vậy?

Trông cô như muốn chửi người vậy?" Shirley Dương chớp chớp mắt, sau đó dồn hết sức lực nặn ra một nụ cười: "Không có đâu, Cố lão bản nhìn lầm rồi." "Ô, vậy sao?" Cố Thành giả vờ không biết gì, định nói tiếp, nhưng miệng há nửa ngày, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, tôi vừa nãy nói đến đâu rồi?" Shirley Dương nghiến răng muốn vỡ nát.

"Vừa nãy 'nhưng'..." "À!

Đúng rồi, 'nhưng'... tôi có thể đi cùng các cô!" Trần giáo sư và Shirley Dương lập tức sững sờ.

Ngay sau đó Shirley Dương trực tiếp lắc đầu: "Xin lỗi, Cố lão bản, đội của tôi đã đủ người rồi." "Ồ?

Vậy sao?" Cố Thành khẽ cười: "Không biết có cần người hiểu Thiên Tinh Phong Thủy thuật và Phân Kim Định Huyệt không?" — "Tiểu Cố gia, chúng ta thật sự phải đi đến cái Tinh Tuyệt Cổ Thành đó sao?" Vương Bàn Tử dựa vào quầy, nhìn Trần giáo sư và Shirley Dương đã rời đi.

Anh ta bĩu môi khinh thường, sau đó hỏi.

"Đúng vậy." Cố Thành gật đầu: "Đã bàn bạc xong rồi, ba ngày nữa sẽ xuất phát." Vương Bàn Tử: "Nhưng tôi thấy cô ả kia có vẻ không dễ chung sống chút nào." Cố Thành cười: "Chúng ta đâu có yêu đương, cần gì quan tâm cô ta dễ chung sống hay không." Vương Bàn Tử sững sờ.

Đột nhiên cảm thấy lời Cố Thành có lý, đúng là đâu có yêu đương, quan tâm làm gì chuyện dễ chung sống hay không.

Nếu dám giở trò, xem Bàn gia này phun chết cô ta.

Cố Thành lại nhìn Hồ Bát Nhất: "Lão Hồ, anh thì sao?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Tôi không có ý kiến, có thể ra ngoài kiến thức, tôi thấy khá tốt." "Lần này chúng ta nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, không thể

lại lôi thôi như lần trước được." Cố Thành khẽ cười: "Đương nhiên rồi, lần này đi là sa mạc, được mệnh danh là cấm địa sinh mệnh, đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ rồi." Anh ngừng lại một chút, lại mừng rỡ nói: "Vừa hay, cái hồ lô tôi mua ở buổi đấu giá, lần này có thể phát huy tác dụng rồi, có nó ở sa mạc không cần lo lắng vấn đề nước uống nữa." Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức sáng mắt.

Đúng vậy.

Điều đáng sợ nhất ở sa mạc là gì?

Là không có nước chứ gì!

Chỉ cần có đủ nguồn nước, thì mức độ nguy hiểm ở sa mạc sẽ giảm mạnh.

"Hắc, sao, cái hồ lô đó đúng là mua đúng rồi." "Tiểu Cố gia, anh đúng là có tầm nhìn xa trông rộng mà, người khác đều không coi trọng thần vật, nhưng trong tay anh nó lập tức phát huy giá trị to lớn." Vương Bàn Tử hàng ngày ca tụng.

Đêm qua Cố Thành đưa ba người về khách sạn.

Sau đó tại khách sạn, anh đã kể cho họ nghe về những chuyện liên quan đến thần vật.

Có công pháp tu luyện.

Bao gồm Tiểu Thần Phong, Khai Sơn Phủ, Kim Trản Trường Sinh Quả, Trấn Thi Đồng Kính, vân vân, đều đã kể hết.

Duy chỉ có trái tim hắc giao và nội đan hắc giao thì không.

Ba người nghe cứ như nghe thiên thư vậy.

Cuối cùng trực tiếp hóa ngây người.

Nhưng Bàn Tử thì tâm lý lớn.

Ngủ một giấc, sáng dậy thì mọi chuyện đều không còn gì nữa.

Hồ Bát Nhất và Anh Tử thì một đêm cũng không hồi phục.

Đặc biệt là Anh Tử.

Chương 59

Khi biết cái rìu chặt củi nhà mình lại là thần vật giá trị liên thành, mắt cô ấy suýt nữa trừng lòi ra ngoài.

Thấy Cố Thành ba người đang thảo luận sôi nổi.

Anh Tử cảm thấy buồn bã.

Đột nhiên, cô u sầu nói: "Anh Cố, có phải sau khi đấu giá kết thúc, chúng ta sẽ quay về doanh trại Ganggang không?" Tiếng thảo luận của ba người Cố Thành chợt dừng lại.

Ba người nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Sau đó Cố Thành hỏi: "Sao vậy?

Anh Tử, nhớ nhà rồi sao?" Anh Tử thần sắc thất vọng cúi đầu, im lặng không nói.

Hai tay các ngón tay vô thức quấn chặt vào nhau, giống như tâm trạng rối bời của cô lúc này.

Cố Thành thấy vậy, khẽ thở dài, bước đến nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô.

"Lần đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này là một chuyện bất ngờ." "Anh hứa với em, chờ anh từ sa mạc về, lập tức sẽ lên đường quay về doanh trại Ganggang." "Được không?!" Anh Tử ngẩng đầu, ngước nhìn Cố Thành.

Trong mắt cô ấy pha lẫn một vài thứ.

Cố Thành hiểu.

Anh vô thức buông tay ra, ánh mắt cũng chuyển hướng sang nơi khác.

“Khụ.” “Thôi được rồi, cứ chơi ở Yến Bắc vài ngày, anh sẽ quay về nhanh thôi.” “Nếu muốn đi dạo phố, có thể gọi điện cho Hoắc Tú Tú, anh nhớ hai tối trước hai đứa nói chuyện rất vui vẻ mà.” “Cái đó, lão Hồ, Bàn Tử, hai người thu dọn đi, tôi đi tìm Giải Vũ Thần.” “Cái Truyền Công Thẻ Tre hai người chưa dùng mà, ít nhiều cũng có thể tăng cường một chút thực lực.” Vừa nói, vừa bước ra ngoài cửa.

Anh Tử thần sắc buồn bã nhìn bóng lưng anh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử hai người nhìn nhau, đều thầm thở dài.

Sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Trên đường, hai người thì thầm với nhau.

“Hai người họ có chuyện gì vậy?” “Không nhìn ra sao?

Anh Tử thích Tiểu Cố gia.” “Vậy Tiểu Cố gia thì sao?” “Tôi biết sao?

Tôi cũng không phải Tiểu Cố gia.” “Chẳng lẽ Tiểu Cố gia chê Anh Tử là cô gái nông thôn sao?” “Xì, ở với Tiểu Cố gia lâu như vậy rồi, cậu nghĩ anh ấy là người như vậy sao?” “Không phải.” “Vậy thì không nói nữa!

Tôi đoán, Tiểu Cố gia coi Anh Tử là em gái, tình anh em, không có tình nam nữ.” “Ôi, cái loại chuyện này là phiền phức nhất, cho nên tôi thà độc thân, cũng không tìm bạn gái.” “Cút đi, cậu rõ ràng là không tìm được, còn tự dán vàng lên mặt.” “Này, lão Hồ, nếu cậu nói vậy tôi không thích nghe đâu, Bàn gia tôi sẽ không tìm được vợ sao?” “Có bản lĩnh thì tìm một người đi, đừng có chỉ biết ba hoa chích chòe.” “Được, đợi đấy, lão Hồ, xem hai chúng ta ai kết hôn trước!” “Được, tôi đợi.” Ba người lên xe sau đó.

Cố Thành ngồi ở ghế sau ngẩn người.

Anh hiểu tâm tư của Anh Tử.

Nhưng không thể đáp lại.

Xuống mộ tìm bảo, là con đường một đi không trở lại.

Ai cũng không biết ngày nào đó có thể xảy ra chuyện bất ngờ mà mất mạng.

Anh Tử là một cô gái tốt bụng, ngây thơ.

Không thể làm lỡ dở người ta.

Giả sử đối tượng là Shirley Dương.

Thì không sao cả.

Xảy ra chuyện gì, Shirley Dương cũng sẽ không buồn quá lâu.

"Phải làm sao đây?" Cố Thành suy tư cách giải quyết.

Sau một lúc lâu, anh cảm thấy đau đầu.

Cuối cùng thở dài, gác chuyện này sang một bên.

Bắt đầu kiểm kê những thứ thu hoạch được đêm qua.

Và những thứ cần mang theo khi chuẩn bị đi xa. — Bảy ngày sau.

Cao tốc Hải Thanh.

Đoàn xe ba chiếc xe địa hình cải tạo đang phóng nhanh trên đường.

Trong ba chiếc xe lần lượt có ba người Cố Thành, Shirley Dương, cùng với Trần giáo sư và các học sinh của ông ấy.

"Đù má, tôi biết ngay cái cô ả đó sẽ gây chuyện mà." Trên ghế phụ lái, Vương Bàn Tử nhìn chiếc xe đi phía trước, không ngừng lèm bèm than vãn.

"Đang đi đường yên ổn lại cứ muốn rẽ ngang, chạy đến sông băng Côn Luân." "Cái nơi quỷ quái này, suýt nữa thì lạnh chết người ta."

Vừa nói, anh ta vừa kéo khóa áo bông lên cao, kéo mãi đến cổ mới dừng lại.

Hồ Bát Nhất đang lái xe không hề khách khí trừng mắt nhìn anh ta một cái.

"Thôi đi, tên Bàn Tử chết tiệt." "Cậu lèm bèm suốt đường rồi, người ta có nghe thấy đâu." "Làm tôi khó chịu, cậu có biết không?

Tai tôi muốn ù đi rồi." "Xì!" Vương Bàn Tử theo thói quen cãi lại.

"Nếu không tôi nói chuyện với cậu, sớm đã chán chết ngủ gật rồi." "Tôi vì an toàn của chúng ta mà nói đó." "Với lại, Tiểu Cố gia có nói tôi ồn ào đâu." Hồ Bát Nhất liếc nhìn gương chiếu hậu một cái.

Trên ghế sau.

Cố Thành ngồi thẳng tắp, nhắm mắt, như đang ngủ.

Kỳ lạ là, không có chút hơi thở nào.

Thậm chí một chút phập phồng nhẹ nhàng của lồng ngực cũng không có.

Giống như đã chết vậy.

Nhưng Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều biết, Cố Thành đang tu luyện.

Đáng tiếc hai người họ học Ngũ Cầm Hí.

Luyện công cần phải đứng tấn.

Không thể như Cố Thành, trực tiếp ngồi mà vẫn luyện được.

Khiến hai người họ vô cùng ghen tị.

Đột nhiên.

Cố Thành từ từ mở mắt.

Trước tiên hít thở sâu một hơi.

Sau đó dùng tay đỡ lấy, từ trong miệng nhả ra nội đan hắc giao.

Viên nội đan vốn to bằng quả trứng gà, lúc này đã co lại một vòng, chỉ còn to bằng quả nho.

Chương 60

Tương ứng với đó.

Thai Tức Pháp của Cố Thành chính thức thăng lên tầng thứ tư hậu kỳ.

Thể chất lại lần nữa được nâng cao.

"Ước chừng khổ luyện thêm bảy tám ngày nữa, hẳn là có thể thăng lên tầng thứ năm." "Viên nội đan hắc giao này thật sự lợi hại." "Dùng nó để nâng cao Thai Tức Pháp có chút lãng phí, dù sao nó cũng không phải là một công pháp dưỡng sinh, việc nâng cao thể chất cũng có giới hạn." Anh lấy ra một cái hộp từ ba lô, đặt nội đan hắc giao vào hộp cất cẩn thận.

Sau đó khẽ cười nói: "Đến đâu rồi?" "Ô, Tiểu Cố gia, luyện xong rồi sao?" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn, vui vẻ nói.

"Dãy núi Côn Luân." "Phía trước xuống cao tốc, đến huyện Tân Lập, dự kiến sẽ phải xuống xe đi bộ rồi." "Ừm, được." Hơn mười phút sau, ba chiếc xe xuống cao tốc.

Lại lái hơn nửa tiếng đồng hồ.

Cuối cùng cũng đến một huyện thành.

Dừng xe trước cửa một khách sạn.

Mọi người trên xe lần lượt xuống xe.

Từ xe của Shirley Dương nhảy xuống một cô gái trẻ buộc tóc hai bím, trông đặc biệt ngây thơ, đôi mắt to như biết nói, trong trẻo xuyên thấu.

Là học sinh của Trần giáo sư, Diệp Diệc Tâm.

Sau đó từ xe của Trần giáo sư, bốn người nữa xuống.

Ngoài Trần giáo sư, còn có một người trung niên cổ điển đeo kính, cùng với hai thanh niên.

Lần lượt là giáo sư Hách Ái Quốc, Sở Kiện, và Tát Đế Bằng.

Sau khi xuống xe, Shirley Dương liền nói với Trần giáo sư: "Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, tối nay chúng ta nghỉ ở đây nhé, mai sẽ vào núi." Vừa nói xong, cô không thèm nhìn Cố Thành ba người, cứ thế đi thẳng vào khách sạn.

"Đù!

Cô ta cũng quá mắt không có người rồi phải không?!" Vương Bàn Tử là người nóng tính, lập tức nói.

"Tiểu Cố gia, anh có thể nhịn, anh độ lượng lớn, tôi thì không nhịn được nữa rồi." "Suốt dọc đường, cái cô ả đó cứ gây đủ thứ chuyện, cứ như chúng ta nợ tiền cô ta vậy." Hồ Bát Nhất thấy Trần giáo sư nhìn sang bên này, vội vàng an ủi Bàn Tử: "Thôi được rồi, bớt nói vài câu đi." "Hừ, tôi sợ cô ta nghe thấy đấy." Vương Bàn Tử cố ý nói to một câu.

Hồ Bát Nhất cười khổ lắc đầu với Cố Thành, sau đó hai người kéo Vương Bàn Tử cũng đi vào khách sạn.

Ăn cơm, tắm xong.

Ba người nằm trên giường.

Vương Bàn Tử lại bắt đầu lèm bèm than vãn: "Tiểu Cố gia, tại sao chúng ta lại phải đến cái sông băng Côn Luân này chứ?" "Tôi hoàn toàn có thể đi vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành mà, cần gì phải đi cùng bọn họ." Cố Thành thở dài: "Cậu nghĩ tôi không biết sao?" "Trước hết, trong cái sông băng Côn Luân này, có một quần thể mộ táng, tôi muốn vào xem xem có thần vật bảo bối gì không." "Thứ hai,

cậu thật sự nghĩ chỉ với ba chúng ta, có thể tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" "Nhiều năm qua có bao nhiêu người đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, có người thì vô công trở về, có người thì vĩnh viễn lưu lại trong sa mạc, không phải chuyện đùa đâu.

Mặc dù lão Hồ hiểu Phân Kim Định Huyệt, nhưng cũng phải tìm được vị trí đại khái mới có thể Phân Kim Định Huyệt chứ?

Sa mạc rộng lớn như vậy, tôi tìm ở đâu?" "Cha của Shirley Dương năm xưa đã mua từ một nhà thám hiểm tên Hoắc Đặc mấy tấm ảnh, một quyển nhật ký, và một quyển sổ ghi chép về Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Nhà thám hiểm tên Hoắc Đặc đó, đã từng đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ là cuối cùng chỉ có một mình anh ta chạy thoát ra ngoài trong tình trạng điên loạn." "Nhật ký và sổ ghi chép, bên trong ghi lại những gì đã xảy ra khi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành năm đó." "Còn có Trần giáo sư, đã nghiên cứu mấy chục năm về nước Tinh Tuyệt cổ đại, cậu thật sự nghĩ ông ấy ăn cơm trắng sao?

Trong tay ông ấy có những tài liệu liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Vì vậy, muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ có thể đi cùng họ." — Ngày hôm sau.

Đoàn người chín người, trang bị đầy đủ, mặc đồ dày cộm như những quả bóng, vác ba lô lên đường tiến về phía núi băng.

Địa hình dãy núi Côn Luân rất cao.

Khoảng cách giữa mỗi đỉnh núi cũng rất lớn.

Không biết có phải ông trời cố ý trêu đùa không.

Vừa đi được nửa đường, đã có bão tuyết.

Tuyết lớn như lông ngỗng, che kín trời đất.

Mọi người đều đi rất vất vả, chỉ có ba người Cố Thành có thể chất tốt hơn, đi lại tương đối nhẹ nhàng.

Để chờ Trần giáo sư.

Mấy người Cố Thành chỉ có thể đi đi dừng dừng.

“Lão Hồ, khi còn ở trong quân đội, anh có từng đóng quân ở Tân Cương không?” Cố Thành đột nhiên hỏi.

Chợt nhận ra, trong tiểu thuyết và phim truyền hình, Hồ Bát Nhất đã từng đóng quân ở Tân Cương.

Tận mắt nhìn thấy côn trùng lửa.

Lần này đến sông băng Côn Luân, Hồ Bát Nhất hình như không có chút cảm giác nào, không có chút hồi ức nào sao?!

Cố Thành tưởng Hồ Bát Nhất không muốn nhắc đến chuyện buồn.

Ai ngờ Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Tôi không đóng quân ở Tân Cương, hỏi chuyện đó làm gì?” Cố Thành đột nhiên trợn to mắt: “Không đóng quân ở Tân Cương sao?” Hồ Bát Nhất kỳ lạ nhìn anh: “Đúng vậy, sao vậy?” Cố Thành lập tức tỉnh ngộ.

Cốt truyện!

Đã thay đổi rồi!!

Thực ra ngay tại căn cứ quân sự Quan Đông, anh đã phát hiện ra điều bất thường rồi.

Trong tiểu thuyết và phim truyền hình, không hề nhắc đến tầng thứ ba.

Trong phòng khí độc càng không có Tống Tử.

Nhưng ngẫu nhiên lại gặp phải.

Không chỉ gặp Tống Tử, mà còn có ba cái!

Trước đó anh có chút tự lừa mình dối người, cảm thấy cái quan tài vàng dưỡng hồn đã thay đổi cốt truyện.

Nhưng bây giờ Hồ Bát Nhất nói như vậy, cơ bản có thể xác định.

Cốt truyện mà anh quen thuộc, sẽ không còn đáng tin nữa!

Sắc mặt Cố Thành lập tức trở nên có chút âm trầm.

Hiểu rõ cốt truyện, vốn là một lợi thế lớn.

Nếu cốt truyện thay đổi.

Lợi thế của anh sẽ giảm đi vô hạn.

Đặc biệt là trong mộ.

Các loại cơ quan hung thú, nếu đều khác với trong ký ức, anh chỉ có thể dựa vào phản ứng của mình mà đối phó.

"Tiểu Cố gia, sao vậy?

Sắc mặt đột nhiên khó coi thế?!" Vương Bàn Tử nhận thấy sắc mặt Cố Thành, vội vàng hỏi.

Cố Thành lắc đầu, cố gượng cười: "Không có gì, đột nhiên có chút phản ứng cao nguyên." Hồ Bát Nhất cũng vẻ mặt căng thẳng: "Phản ứng cao nguyên?

Có nghiêm trọng không?

Đừng có cố chấp, cái này không phải chuyện đùa đâu." Cố Thành: "Yên tâm đi, tôi không sao." Thấy sắc mặt Cố Thành hồi phục, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 61

Chờ Trần giáo sư đuổi kịp, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến một sườn núi.

Phía trước không có đường.

Muốn sang phía đối diện, chỉ có thể đi từ sườn núi.

Sườn núi dài khoảng mười mấy mét, rộng khoảng một mét.

Hai bên đều là vực sâu mấy nghìn mét.

Trên sườn núi chất đầy tuyết, không ai biết lớp tuyết bên dưới mặt đất thực sự rộng bao nhiêu.

Chỉ cần một bước chân hụt, sẽ trực tiếp rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Cả đoàn người nhìn sườn núi này đều ngây ra.

Trần giáo sư hỏi: "Shirley, gần đây không có đường nào khác sao?" Shirley Dương cũng vẻ mặt bất lực: "Gần đây không có, nếu đi đường vòng, phải vượt qua một đỉnh núi, mới có thể đến đối diện." "Phải vượt qua một đỉnh núi sao?!" Vương Bàn Tử trợn to mắt.

"Đừng có nói đùa, chỉ riêng cái đỉnh núi này, đã leo năm tiếng đồng hồ rồi, lại vượt thêm một đỉnh núi nữa, không phải là leo mười tiếng đồng hồ sao?!" Cố Thành mở bản đồ ra xem, phát hiện Shirley Dương nói không sai, nếu không đi qua đây, phải đi đường vòng sang bên cạnh, rồi vượt thêm một đỉnh núi nữa, mới có thể đến đối diện.

Quá lãng phí thời gian.

Cố Thành nhìn chằm chằm vào sườn núi đó nửa ngày, đột nhiên nói: "Tôi đi qua đó!" Tất cả mọi người đều sững sờ.

Vương Bàn Tử kêu lên: "Tiểu Cố gia, đừng đùa, ở đó sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống chết đấy." Cố Thành dùng cây gậy trong tay như một cây gậy chống quét quét tuyết trên sườn núi, liếc nhìn mặt đất bên dưới.

Khoảng ba mươi centimet rộng.

Trong lòng anh lập tức có câu trả lời: "Tôi đi thử trước, sau đó tôi sẽ sang bên kia đón các cậu." Vương Bàn Tử sốt ruột: "Ba chúng ta thì được, còn họ thì sao?

Một đám già yếu bệnh tật, trông chờ họ leo qua đó được sao?" Một câu nói khiến đoàn người Trần giáo sư đều trợn trắng mắt.

Cố Thành vỗ vỗ Vương Bàn Tử, cười nói: "Đừng vội, tôi có cách." Anh lấy dây thừng ra, tìm một tảng đá lớn bên cạnh buộc vào, sau đó buộc đầu còn lại vào người mình.

Đứng ở mép sườn núi, vừa định xuất phát.

Hồ Bát Nhất kéo anh lại: "Tiểu Cố gia, để tôi đi." Cố Thành: "Để tôi, thể chất của tôi tốt hơn anh." "Tiểu Cố gia, thể chất của tôi cũng không kém đâu, loại việc này, tôi quen hơn." "..." Cố Thành trầm mặc một lát.

Có dây an toàn buộc, hẳn là không có nguy hiểm, liền đồng ý.

Dây thừng được buộc lại vào eo Hồ Bát Nhất.

Sau đó vỗ vỗ Hồ Bát Nhất: "Cẩn thận một chút." "Yên tâm, Tiểu Cố gia." Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, sau đó trong ánh mắt quan tâm của mọi người, một chân đặt lên sườn núi.

Cái sườn núi này, giống như một bức tường thành.

Hồ Bát Nhất lúc này như đang đứng trên bức tường thành mà đi về phía trước.

Không phải bức tường thành thẳng tắp, con đường dưới chân có thể nhìn thấy.

Nhưng sườn núi cong cong khúc khuỷu, gập ghềnh không bằng phẳng.

Sau đó trên sườn núi quanh năm phủ đầy tuyết, căn bản không thể nhìn thấy mặt đất thực sự bên dưới lớp tuyết dày.

Hồ Bát Nhất chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần, từ từ di chuyển từng tấc một về phía trước.

Gió núi rít gào.

Mỗi bước đi của Hồ Bát Nhất, đều như chao đảo sắp rơi xuống.

Tất cả mọi người đều nín thở, lo lắng nhìn anh.

Diệp Diệc Tâm hai tay nắm chặt trước ngực, cầu nguyện cho anh.

Trong ánh mắt cầu nguyện của mọi người, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đi đến phía đối diện.

Mọi người cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Hồ, đỉnh của chóp!" "Anh Hồ, lợi hại quá!" "Tiểu Hồ, làm tôi sợ chết khiếp." Mọi người lần lượt thốt lên cảm thán.

Hồ Bát Nhất cười tháo dây thừng trên người ra, sau đó buộc vào một tảng đá ở phía đối diện.

Kéo chặt!

Trong khoảnh khắc, trên sườn núi xuất hiện một sợi dây thừng căng thẳng.

Độ cao vừa tầm ngực.

Giống như có thêm một tay vịn.

"Lão Hồ đã thăm dò đường xong rồi, cứ đi theo bước chân của

anh ấy.” “Sau đó buộc dây thừng vào eo, lại vịn vào sợi dây này, bảo hiểm kép, mọi người đi qua chắc không vấn đề gì nữa.” Mọi người chợt tỉnh ngộ.

Trần giáo sư cũng giơ ngón cái: “Tiểu Cố, cách này hay thật, tiết kiệm được không ít thời gian.” Ngay cả Shirley Dương, người nhìn Cố Thành khó chịu nhất, cũng nhìn anh thêm hai cái.

Tiếp theo, mọi người xếp hàng đi qua đó.

Đầu tiên là Bàn Tử đi.

Sau đó lần lượt là Trần giáo sư, giáo sư Hách Ái Quốc, Tát Đế Bằng, Sở Kiện.

Cuối cùng chỉ còn Shirley Dương, Diệp Diệc Tâm, cùng với Cố Thành.

“Hai người đi trước đi, tôi đi sau cùng.” Cố Thành nói.

Diệp Diệc Tâm sợ hãi, muốn đợi thêm một lát.

Shirley Dương liền bảo Cố Thành đi trước.

Để Diệp Diệc Tâm đi ở giữa.

Còn mình đi sau cùng.

Cố Thành nghe vậy, liền đồng ý.

Anh kéo sợi dây thừng mà Sở Kiện vừa mới tháo ra trở lại, sau đó buộc vào người mình.

Vịn vào sợi dây thừng căng thẳng đó, đi về phía đối diện.

Đột nhiên.

Hồ Bát Nhất kinh hô một tiếng: “Có sói!” Mọi người giật mình.

Nhìn theo tầm mắt Hồ Bát Nhất, chỉ thấy trên sườn núi phía sau Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm, xuất hiện mấy con vật toàn thân

trắng tuyết, giống như chó ngao Tây Tạng, dữ tợn nhìn Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm dưới sườn núi.

“A!!!” Diệp Diệc Tâm không kìm được phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Shirley Dương tuy không phản ứng lớn như vậy, nhưng cũng đồng tử giãn to, sắc mặt tái nhợt.

Cố Thành nhìn những con sói trắng đó, trong lòng chợt kinh hãi.

Chương 62

"Đó là sói băng Bắc Cực!" "Nhanh!" Cố Thành lúc này vừa mới đi được một phần ba quãng đường, cách Shirley Dương khoảng bốn mét.

Shirley Dương vội vàng kéo Diệp Diệc Tâm đến mép sườn núi.

"Đi trước, nhanh lên!" Shirley Dương bảo Diệp Diệc Tâm nắm chặt sợi dây thừng, đi về phía trước.

Trong lúc sinh tử.

Diệp Diệc Tâm cũng không còn sợ hãi nữa, nắm chặt sợi dây thừng, từng bước từng bước di chuyển về phía trước.

Những con sói băng đó thấy con mồi sắp chạy thoát.

Gầm gừ một tiếng, tất cả đều lao xuống từ sườn núi.

Tốc độ của chúng cực nhanh.

Trong chớp mắt đã lao đến mép sườn núi.

Cách Shirley Dương nhiều nhất là mười mấy mét.

Shirley Dương không dám chờ nữa, nắm chặt sợi dây thừng, bước lên sườn núi.

Lúc này Diệp Diệc Tâm đã di chuyển đến vị trí cách Cố Thành hơn một mét.

Cố Thành một tay nắm chặt cánh tay Diệp Diệc Tâm.

"Nhanh lên!" Diệp Diệc Tâm theo lực của anh, một bước đã vượt qua.

Lúc này Shirley Dương mới đi được hơn một mét.

Trong tình thế cấp bách.

Cố Thành cúi người, Diệp Diệc Tâm thét lên một tiếng, anh vác Diệp Diệc Tâm lên vai.

Sau khi quay người lại.

Anh nhìn về phía đối diện, khoảng cách khoảng mười mét.

Sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào sườn núi dưới chân, như một vận động viên chạy nước rút trăm mét, anh lao đi trên sườn núi.

Tất cả mọi người ở phía đối diện đều sợ ngây người.

Điên rồi sao?!

Sườn núi khó đặt chân như vậy, lại dùng tốc độ nhanh như vậy mà chạy?!

Lại còn vác theo một người?!

Tìm chết sao?!

Chỉ cần trọng tâm hơi không vững, sẽ rơi xuống vách núi.

Hồ Bát Nhất, người có tâm lý tốt nhất, nhìn cảnh tượng này cũng sững sờ một lúc.

Sau đó lớn tiếng kêu lên: "Nhanh tránh ra." Mọi người nghe vậy, đều tản ra bốn phía.

Cố Thành vác Diệp Diệc Tâm, chạy bảy tám bước trên sườn núi, mỗi bước đều chuẩn xác đặt chân lên sườn núi.

Bước cuối cùng, Cố Thành mang theo Diệp Diệc Tâm một cú nhảy vọt.

Trực tiếp bay qua hơn một mét cuối cùng.

Hai người đều ngã vật xuống bãi tuyết đối diện.

Anh không kịp để ý Diệp Diệc Tâm.

Nhanh chóng đứng dậy, lại chạy ngược về phía sườn núi.

Lần này thiếu Diệp Diệc Tâm.

Mỗi bước chân khi tiếp đất anh lại chuẩn xác nắm lấy sợi dây thừng để điều chỉnh trọng tâm.

Nhanh chóng chạy đến vị trí giữa sườn núi.

Lúc này Shirley Dương vừa mới đi được hơn ba mét.

Những con sói đó ở mép vực, nhìn thấy con mồi ngon dần dần chạy xa, sốt ruột đi đi lại lại.

Đột nhiên, một con sói không biết là vì đói quá hay sao.

Vì miếng ăn, ngay cả mạng sống cũng không cần nữa.

Nó lùi lại một bước, sau đó đột nhiên nhảy vọt, lao về phía Shirley Dương.

"A!

Cẩn thận!!!" Trần giáo sư cũng kêu lên.

Shirley Dương quay đầu nhìn lại, thấy một con sói trắng khổng lồ đang lao về phía mình.

Thậm chí cô có thể nhìn thấy những chiếc răng sắc nhọn lấp lánh ánh lạnh lẽo.

"Xong rồi!" Não Shirley Dương trống rỗng.

Khi cô tuyệt vọng định buông tay, thà rơi xuống chết còn hơn bị sói ăn thịt.

"Nhảy!" Một giọng nói như tiếng trời, xuất hiện phía sau cô.

"Nhảy!" Một giọng nói như tiếng trời, xuất hiện phía sau cô.

Trong khoảnh khắc cô suýt nữa bật khóc.

Chỉ thấy Cố Thành không biết từ lúc nào, đã chạy đến, ở vị trí cách cô hơn một mét, dang rộng hai tay.

Lúc đó cô cảm thấy thời gian như kéo dài ra, nhưng thực tế mọi thứ đều diễn ra trong chớp mắt.

Chỉ là cuối cùng cô vẫn chậm hơn bước nhảy của con sói băng.

Khi nó lao tới.

Móng vuốt sắc nhọn của con sói băng ngày càng gần.

Cố Thành không nghĩ nhiều.

Khi anh bảo Shirley nhảy, anh cũng lao về phía trước.

Khi đỡ lấy thân thể mềm mại của Shirley.

Đòn tấn công của anh cũng gần như hoàn thành.

Với chân phải làm trục trung tâm.

Chương 63

Ôm lấy Shirley đồng thời, lấy chân phải làm điểm trung tâm, cơ thể xoay tròn, chân trái như một cơn lốc đá ra ngoài.

Trúng giữa con sói băng!

Cú đá sắc bén, tàn bạo giáng thẳng vào đầu con sói băng.

Oa ô ~ Con sói băng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó bay ngang ra xa mấy mét, rồi cứ thế rơi xuống vực sâu không thấy đáy.

Nhanh chóng biến mất.

Vừa ôm một người.

Lại thực hiện một động tác khó đến vậy.

Mặc dù thể chất Cố Thành cường tráng, nhưng cũng mất thăng bằng.

Vào thời khắc mấu chốt.

Dường như nữ thần may mắn đã giáng lâm.

Một luồng gió núi mạnh mẽ xoáy tròn thổi qua bên cạnh Cố Thành.

Cố Thành như bị người ta đẩy một cái.

Trong khoảnh khắc đã lấy lại được thăng bằng.

Đứng vững trên sườn núi.

Trong mắt Hồ Bát Nhất và những người khác ở phía đối diện, sau khi Cố Thành đá bay con sói băng, cơ thể anh ta nghiêng đi một chút, sau đó dựa vào sức mạnh cơ eo cường tráng mà đứng vững.

Nhưng với tư cách là người trong cuộc, Cố Thành biết rõ không phải chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện gì vậy?!

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để rơi xuống.

Không phải trên người anh có buộc dây an toàn sao, hẳn là sẽ không rơi xuống, khả năng lớn là sẽ đâm vào vách đá bên phía con sói băng, sau đó bị treo lơ lửng ở đó.

Nhưng luồng gió kỳ lạ vừa nãy, đã giúp anh lấy lại thăng bằng.

An toàn không chút thương tích đứng trên sườn núi.

Luồng gió kỳ lạ đó đến quá đúng lúc phải không?

Như thể đã được sắp đặt sẵn vậy.

Hả?

Chờ đã!

Cố Thành đột nhiên sờ lên ngực.

Nơi đó hơi nóng.

Anh nhớ rõ, đó là túi bên trong áo lót, anh đã đặt đồng xu vàng may mắn ở đó.

Lẽ nào luồng gió kỳ lạ đó...

Trong lòng Cố Thành đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ vô cùng hoang đường.

“Sao vậy?” Shirley Dương bị ôm chặt tò mò hỏi.

“À, không có gì.” Cố Thành đột nhiên nhận ra bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, không phải lúc để suy nghĩ vẩn vơ.

Anh lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu.

Quay đầu nhìn lại đàn sói băng đó.

Có lẽ vì tận mắt thấy Cố Thành một cú đá bay một con.

Những con còn lại không dám hành động liều lĩnh nữa.

Chỉ đứng ở mép vực, dữ tợn nhìn chằm chằm, vẻ mặt hung ác.

Trong đó có một con hình dáng đặc biệt lớn, lông trên người cũng đặc biệt rậm rạp, trông như sói vương.

Nó lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Thành, như muốn khắc ghi hình ảnh anh.

Cố Thành cười lạnh, trực tiếp phớt lờ nó.

Anh bảo Shirley đứng vững, nắm chặt sợi dây tay vịn, sau đó bảo cô từ từ đi về phía bên kia.

Anh đi phía sau bảo vệ.

Trần giáo sư và những người khác ở phía đối diện thấy anh thoát hiểm, đều phát ra tiếng reo hò mừng rỡ.

Đặc biệt là Tát Đế Bằng, Sở Kiện và Diệp Diệc Tâm ba người.

Tiếng kêu đặc biệt lớn.

Ánh mắt Cố Thành đột nhiên sắc lạnh.

Anh giận dữ nói: "Tất cả im miệng cho tôi!" Tát Đế Bằng mấy người chợt sững sờ.

Ngay cả Vương Bàn Tử cũng có chút không hiểu.

Hồ Bát Nhất vội vàng giải thích.

"Bây giờ tôi đang ở vị trí lưng chừng núi, ở đây toàn là tuyết tích nghìn năm, rất tơi xốp, một chút động tĩnh nhỏ, cũng có thể gây rung động, la hét lớn như vậy, rất dễ gây ra tuyết lở, lúc đó thần tiên cũng khó cứu chúng ta." Trần giáo sư mấy người lập tức phản ứng.

Vương Bàn Tử lúc nãy thực ra cũng đang reo hò.

Chỉ là chưa kịp nói ra.

Bây giờ nghe Hồ Bát Nhất giải thích, vừa thầm may mắn, lại vừa nắm lấy cơ hội châm chọc Tát Đế Bằng không thương tiếc.

"Suýt nữa hại chết tôi đó biết không?" "Cứ cho là sinh viên đại học đi?

Đến cả kiến thức cơ bản này cũng không biết!" "Như vậy mà dám xuống mộ khảo cổ?

Chết tiệt, phút mốt là để sói ăn thịt rồi." Một tràng lời nói khiến Tát Đế Bằng mấy người mặt đỏ tai nóng, xấu hổ không chịu nổi.

Trên sườn núi.

Đột nhiên.

Dây tay vịn rung lắc.

Shirley Dương bất ngờ mất thăng bằng, suýt nữa ngã xuống vực.

Chương 64

Làm Trần giáo sư và những người khác ở phía đối diện đang lo lắng thót tim lại bản năng kêu lên một tiếng.

May mắn thay, Cố Thành kịp thời nắm lấy quần áo của cô.

Giúp cô ổn định trọng tâm. (Muốn đọc truyện bạo sảng, lên Phi Lư Tiểu Võng!) Quay người lại nhìn.

Phát hiện mấy con sói băng kia cực kỳ thông minh đang bám vào sợi dây tay vịn, khiến sợi dây rung lắc không ngừng.

Đù!

Mấy con sói băng này cũng thông minh quá mức rồi phải không?!

Biết chơi xấu người sao?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

"Mẹ kiếp, đám súc sinh này đều thành tinh rồi!" Vương Bàn Tử chửi rủa.

Shirley Dương vẫn còn kinh hoàng không dám nắm dây tay vịn nữa, cầu cứu nhìn Cố Thành.

Cố Thành thở dài.

"Đừng động đậy!" Cố Thành như lúc nãy vác Diệp Diệc Tâm, vác Shirley lên vai mình.

Sau đó từng bước từng bước đi về phía đối diện.

Vừa nãy chạy điên cuồng là tình thế bắt buộc, chỉ có thể đánh cược một phen.

Bây giờ không cần thiết phải chạy điên cuồng nữa, cẩn thận từ từ

đi là được.

Cuối cùng.

Cố Thành đã đi đến bãi tuyết đối diện, sau đó đặt Shirley xuống.

“Nên giảm cân rồi.” Khi Shirley vẻ mặt khó xử, muốn cảm ơn Cố Thành, nhưng lại không thể hạ mình.

Cố Thành một câu nói đùa, suýt nữa khiến cô phát điên.

Ai nên giảm cân rồi?

Có lịch sự không vậy?!

Trong khoảnh khắc, cảm kích tràn đầy bụng biến mất không dấu vết, cô lạnh lùng hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Cố Thành không để ý đến cô.

Anh nhìn về phía đối diện.

Những con sói băng đó thấy họ đều đã sang đến phía đối diện, biết con mồi đều đã chạy thoát, cũng lần lượt bắt đầu rời đi.

Con sói vương khổng lồ đó chạy về sườn núi, quay đầu nhìn lại bên này.

Sau đó biến mất trên sườn núi.

Không biết vì sao.

Cố Thành luôn cảm thấy sau này có thể sẽ lại gặp chúng.

Mọi người thu dọn xong.

Tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ là khác với hai đội người trước đây luôn giữ khoảng cách rõ ràng.

Lần này quan hệ giữa hai đội đã hòa hợp hơn rất nhiều.

Trần giáo sư vừa đi vừa nói: “Tiểu Cố, cậu thật sự quá lợi hại, không chỉ học thức uyên bác, mà thân thủ cũng kinh người đến vậy, hôm nay nếu không có cậu, Tiểu Diệp và Shirley hậu quả khó lường nha.” Cố Thành cười nhạt, không nói gì.

Nhưng Vương Bàn Tử, với tư cách là fan trung thành, đã tiếp lời: “Đó chứ!

Các người cũng không đi hỏi thăm xem, Tiểu Cố gia nhà tôi ở Phan Gia Viên, đó là một nhân vật cỡ nào!” Anh ta giơ ngón cái.

“Từ nhỏ thiên tư thông tuệ, được mệnh danh là thần đồng, 6 tuổi bái sư học nghệ, 13 tuổi tinh thông giám định đồ cổ, người ta gọi là Hoàng Kim Nhãn, chưa bao giờ nhìn sai, bất kỳ bảo bối nào xuất hiện trước mặt Tiểu Cố gia, anh ấy đều có thể phân biệt thật giả, nói ra nguồn gốc.” “Còn về thân thủ, không phải tôi ba hoa chích chòe, đừng nói mấy con sói băng, mấy chục mét rắn lớn, Tiểu Cố gia nhà tôi cũng chiếu theo đao mà chặt thôi.” “Rắn lớn mấy chục mét?!” Sau khi trải qua sự kích thích nguy hiểm vừa rồi.

Đoàn người Trần giáo sư bây giờ đặc biệt hứng thú với những loại mãnh thú tương tự.

Nghe Vương Bàn Tử nói.

Lập tức mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không thể nào, rừng Amazon là nơi có loài rắn lớn nhất thế giới, nhưng cho đến nay, loài rắn lớn nhất và dài nhất được phát hiện cũng không tiếp cận mười lăm mét.” Sở Kiện nói.

Vương Bàn Tử ghét nhất là bị người khác nghi ngờ, lập tức phản bác: “Xì, mười lăm mét ư?!” “Trước mặt con rắn lớn đó, cái mười lăm mét của cậu, chẳng khác gì trẻ con.” “Con rắn tôi gặp đó, dài ít nhất ba bốn chục mét, thân hình to lớn như một chiếc ô tô, đầu nó

giống như đầu xe tải lớn, miệng nó há ra, có thể nuốt chửng một căn phòng, đúng là một con quái vật." "Tiểu Cố gia nói, ít nhất nó đã sống hơn năm trăm năm, không phải rắn, đã tiến hóa thành giao." "Lúc đó, tôi đang cắm trại bên một hồ nước..." Đừng nói, cái tên Vương Bàn Tử này kể chuyện thật sự có một bộ.

Anh ta cũng biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Cố ý biến lần thăm mộ đó thành cắm trại.

Bao gồm cả căn cứ quân sự sau đó, cũng bị xóa bỏ.

Chỉ còn lại việc bị rắn lớn truy đuổi, chạy vào một hang động thông khắp nơi, sau đó trong hang động đấu trí đấu dũng với con hắc giao đó, cuối cùng đã thành công giết chết nó.

Một chuyện bình thường, qua sự tô vẽ của anh ta, lập tức trở nên kinh tâm động phách, nguy hiểm và kích thích.

Đoàn người Trần giáo sư nghe mà trợn mắt há mồm.

Tát Đế Bằng đột nhiên mừng rỡ nói: "Vậy con rắn đó có khả năng là sinh vật ngoài hành tinh không!" Không ai đáp lời.

Trần giáo sư cảm khái nói: "Thật sự quá không thể tin nổi, không có sự phát triển khoa học như ngày nay, lại có những sinh vật chưa biết mà chúng ta không hay biết tồn tại." "Vì vậy tôi mới phải nỗ lực khai quật lịch sử, tìm kiếm những dấu vết tồn tại của những sinh vật chưa biết đó trong lịch sử." "Các em học sinh, đó là sứ mệnh của những người làm khảo cổ như chúng ta." Ba người Diệp Diệc Tâm lập tức khí thế hừng hực đáp: "Chúng em biết rồi, giáo sư." Giáo sư Hách Ái Quốc đột nhiên hỏi: "Con rắn đó cuối cùng thế nào?

Đã thông báo cho các cơ quan liên quan chưa?" Vương Bàn Tử sững sờ: "Chưa mà, con rắn đó tôi để lại trong hang động, chắc lúc này đã bị các dã thú khác ăn đến xương cốt cũng không còn gì rồi."

Giáo sư Hách Ái Quốc lập tức đau lòng nói: “Sao có thể như vậy chứ?!” “Một con rắn lớn như vậy, có giá trị nghiên cứu vô cùng lớn.” “Trước hết không nên giết chết nó.” “Sau đó cũng nên báo cho các cơ quan liên quan, để họ đến thu thập xác con rắn lớn.” “Làm như vậy, quả thực là phạm tội!” Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm nhìn ông ta, rất lâu sau, mới thốt ra một câu: “Ông nên uống thuốc chưa?

Đồ thần kinh!” “Mắc bệnh thần kinh à!

Tôi sợ là đọc sách đến ngu luôn rồi thì phải?!” “Ngu thì cứ ngu đi!” “Con rắn đó sắp ăn thịt tôi rồi, chẳng lẽ tôi không được giết à?” “Cứ thế, tôi phải để nó ăn tôi đi, để nó no bụng, ngàn vạn lần không được để nó đói à?” Vương Bàn Tử trước đây đã cảm thấy mấy gã trong đội khảo cổ đều có vấn đề về não.

Đặc biệt là cái tên Sát Đế Bằng kia.

Cái gì cũng có thể lôi người ngoài hành tinh vào.

Loại người như vậy mà cũng đi học khảo cổ à?

Nhưng giờ thì tôi mới phát hiện ra, so với Hách Ái Quốc, Sát Đế Bằng nhiều lắm cũng chỉ là thiểu năng thôi.

Hách Ái Quốc này thì đúng là não tàn rồi.

Mấy lời kỳ quái như vậy mà cũng nói ra được?!

Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Bàn Tử lại.

Chương 65

“Thôi được rồi, bớt nói vài câu đi.” “Không, anh nghe xem, đó có phải lời con người nói không hả?

Cứ như thể tôi đáng bị ăn thịt vậy.” “Không phải ý đó.” “Không phải ý đó?

Thế là ý gì!” Hồ Bát Nhất nhìn Hách Ái Quốc, hy vọng anh ta sẽ nói vài lời dịu đi.

Kết quả là Hách Ái Quốc cũng lộ vẻ bất bình, cứ như thể mình không hề sai, mà Vương Bàn Tử mới là người sai.

Hồ Bát Nhất đành bất lực nhìn Cố Thành.

Cố Thành cũng hơi đau đầu.

Hách Ái Quốc quả thực là loại người đọc sách đến ngu ngốc.

Loại người này vừa đáng kính vừa đáng thương, cũng không tiện phê bình.

“Được rồi Bàn Tử, Hách giáo sư cũng chỉ là vô tâm thôi.” Cố Thành khuyên nhủ.

Trần giáo sư cũng dịu giọng giải thích: “Tiểu Vương à, đừng chấp nhất làm gì, Hách giáo sư không cố ý đâu, cả ngày ông ấy chú tâm vào việc nghiên cứu học vấn, nên đối nhân xử thế có hơi kém một chút, lời nói đôi khi cũng thiếu ý tứ, đừng chấp làm gì.” Vương Bàn Tử lúc này mới nguôi giận.

Trên đường đi tiếp, Vương Bàn Tử không nói thêm câu nào nữa.

Thiếu đi mấy câu pha trò đùa cợt, không khí cả đội bỗng trở nên lạnh lẽo.

Mọi người chỉ biết cắm đầu đi đường.

Giữa chừng nghỉ ngơi, ăn bữa trưa.

Không biết đã đi bao lâu, trời cũng sắp tối rồi.

Đến một khe nứt băng xuyên không ngừng bốc ra khí lạnh.

Thấy hết đường đi, mọi người đều dừng lại.

Vương Bàn Tử ngồi phịch xuống một tảng đá, vẻ mặt đầy sốt ruột.

"Tìm được chỗ nào hay chưa?

Đi cả ngày rồi đấy!" Sau đó Shirley Dương nói: "Sắp rồi, qua khe nứt này, đi thêm ba cây số nữa là tới đích." Hồ Bát Nhất nhìn trời, nói: "Không thể đi tiếp được nữa." "Đi đường trên núi tuyết vào buổi tối quá nguy hiểm." Cuối cùng nói: "Được rồi, tối nay chúng ta cắm trại ở đây thôi." Mọi người lập tức tản ra, dựng trại.

Dưới sự chỉ đạo của Hồ Bát Nhất, ba chiếc lều nhanh chóng được dựng xong.

Sau đó mọi người lấy lương khô ra, bắt đầu ăn cơm.

Vương Bàn Tử cầm chiếc bình nước quân dụng đến gần Cố Thành, khẽ nói: "Tiểu Cố gia, sữa nóng hết rồi, rót cho tôi thêm chút nữa đi." "Ừm." Cố Thành lấy Tiên Nhưỡng Hồ Lô từ trong ba lô ra, nhận lấy bình nước của Bàn Tử.

Hồ lô hơi nghiêng, lập tức sữa nóng hổi bốc khói nghi ngút đổ vào bình nước của Bàn Tử.

Rất nhanh, bình nước đã đầy.

Bàn Tử uống hai ngụm, cảm nhận hơi ấm từ sữa nóng truyền vào cơ thể, thỏa mãn ngồi trở lại.

Trên núi tuyết cao nguyên không thể uống rượu.

Vì vậy chỉ có thể uống sữa nóng.

Cố Thành cất hồ lô đi.

Chiếc hồ lô này đúng là bảo bối.

Nó có thể chứa một trăm loại chất lỏng, mỗi loại chất lỏng có thể chứa tối đa một tấn.

Để chuẩn bị cho chuyến đi này, Cố Thành đã đựng đầy nước vào hồ lô.

Có nước tinh khiết, sữa nóng, mấy loại nước ép trái cây tươi, và cả cà phê giúp tỉnh táo.

Rượu cũng có mấy loại, thậm chí cả cồn nồng độ cao.

Mỗi loại đều một tấn.

Điều kỳ diệu là nhiều loại chất lỏng như vậy ở trong hồ lô, đều riêng biệt, không hề tiếp xúc lẫn nhau.

Lại còn có chức năng giữ nhiệt.

Bỏ vào thế nào, lấy ra cũng y như vậy.

Cố Thành cảm thấy mười sáu tỷ đồng bỏ ra thật quá đáng giá.

Khi nào ra ngoài sẽ nhờ bố bắt đầu thu thập rượu ngon.

Phải thử xem hương vị của Bách Tiên Nhưỡng là thế nào.

“Cố Thành, anh đang uống gì đấy?” Diệp Diệc Tâm đột nhiên bước tới, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cố Thành.

“À, không có gì.” Cố Thành qua loa đáp.

Diệp Diệc Tâm cười trộm: “Em thấy Bàn ca rót một bình từ chỗ anh rồi mà.” Đột nhiên, vẻ mặt cô thay đổi.

“Không phải anh đang uống rượu đấy chứ?

Trên núi tuyết cao nguyên không thể uống rượu đâu, sẽ có chuyện đấy!” Cố Thành vội vàng trấn an: “Không phải rượu, là sữa nóng!” Diệp Diệc Tâm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cố Thành buồn cười nhìn cô: “Em biết, trên núi tuyết cao nguyên không thể uống rượu à?” Diệp Diệc Tâm: “Em từng đi du lịch với gia đình, ở một khách sạn trên núi tuyết, bố em uống chút rượu, sau đó suýt chút nữa thì xảy ra chuyện.” Cố Thành gật đầu: “Thật ra không phải cứ trên núi tuyết cao nguyên là không uống được rượu, mà là những người lần đầu lên núi tuyết cao nguyên, sẽ có phản ứng cao nguyên, loại người như vậy không nên uống rượu, dễ xảy ra chuyện.

Nhưng nếu không có phản ứng cao nguyên thì có thể uống một chút.” Diệp Diệc Tâm ngạc nhiên: “Anh hiểu biết nhiều thật đấy.” Cố Thành: “Bình thường đọc nhiều sách là được thôi mà.” Cố Thành giơ bình nước trong tay: “Em có muốn uống không?” “Được thôi!” Diệp Diệc Tâm nhận lấy bình nước, ngửa đầu uống thẳng.

“Này…!” Cố Thành ngớ người.

Trơ mắt nhìn cô cầm bình nước của mình uống.

Bà chị, tôi hỏi cô có uống không, là để cô lấy cốc tôi rót cho chứ.

Sao lại trực tiếp cầm bình nước của tôi uống luôn vậy.

Không sợ tôi có bệnh à?!

Diệp Diệc Tâm uống một ngụm.

Sau đó đặt bình nước xuống, khó tin mở to mắt: “Sữa nóng?!” “Đúng vậy.” “Sao có thể?

Nước nóng tôi mang theo cũng gần thành nước đá rồi.” “À, có lẽ bình nước của tôi giữ nhiệt tốt hơn chăng, em muốn không?

Đưa bình của em đây, tôi đổ hết sang cho em, tôi không thích uống sữa nóng.” “Được.” Diệp Diệc Tâm chạy về lều của mình, nhanh chóng cầm theo một bình nước chạy đến.

Cố Thành đang định lấy bình nước rót cho cô.

Kết quả cô lại giật lấy bình nước của Cố Thành, sau đó nhét bình nước của mình vào tay anh.

“Đừng rót nữa, nguội hết rồi.” “Đưa thẳng bình nước cho em đi, rồi anh cứ dùng bình của em tạm đã.” Cố Thành: “…” Dù có chậm chạp đến mấy, anh cũng nhận ra Diệp Diệc Tâm không bình thường.

Rõ ràng là cô ấy có cảm tình với anh rồi.

Chương 66

Bây giờ con gái đều trực tiếp như vậy sao?

Đang chuẩn bị thì… Đột nhiên, từ khe nứt băng xuyên bay ra rất nhiều đom đóm xanh.

"Oa, đẹp quá đi!" "Đom đóm xanh!" Diệp Diệc Tâm nhìn những con đom đóm xanh, cất tiếng thán phục.

Liên tục có những con đom đóm màu xanh lam bay ra từ kẽ nứt băng xuyên.

Chúng tự do bay lượn trên trời, như dải Ngân Hà giữa đêm, rực rỡ, chói mắt, tuyệt đẹp.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Đặc biệt là những cô gái như Diệp Diệc Tâm, đối với cảnh đẹp mỹ miều như vậy, hoàn toàn không có sức chống cự.

Cô lấy điện thoại ra, chuẩn bị chụp ảnh.

Chỉ có Cố Thành.

Nhìn những con đom đóm xanh đó, sắc mặt anh lập tức đại biến, da đầu tê dại, toàn thân run rẩy.

Đù má!

Mấy cái thứ bé tí này xuất hiện rồi sao?!

Anh quá rõ uy lực của mấy thứ này.

Anh hét lớn một tiếng: "Lão Hồ, Bàn Tử, bình chữa cháy!" Vừa nói xong, nhanh chóng tháo chiếc bình chữa cháy nhỏ được buộc ở dưới đáy ba lô ra.

Anh đã cố tình mua chúng trên đường đi, và buộc vào đáy ba lô của ba người.

Bây giờ nghe lời Cố Thành nói, tuy không hiểu vì sao, nhưng mọi người đều nhanh nhẹn tháo bình chữa cháy.

Những người khác thì tò mò nhìn ba người họ, đặc biệt là Cố Thành, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Shirley, đưa Trần giáo sư trốn vào lều đi." "Lão Hồ, Bàn Tử, bình chữa cháy chuẩn bị sẵn, chỉ cần mấy con côn trùng đó bay đến, lập tức phun!" Cố Thành nhanh chóng ra lệnh.

Thấy Cố Thành vẻ mặt như gặp đại địch, những người khác cũng bắt đầu hoảng sợ.

Trần giáo sư cùng đoàn người vội vàng chạy vào lều.

Nhưng đến cửa lều, họ lại không đi vào, từng người đứng đó tò mò nhìn ba người Cố Thành.

Cố Thành thấy vậy, trong lòng vô cùng tức giận.

Mấy người này đúng là không biết chữ "chết" viết thế nào.

Thôi vậy, lời hay khó khuyên quỷ chết!

Bây giờ tự thân còn khó bảo toàn, anh cũng không có tinh lực mà phí lời với họ nữa.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chạy tới.

"Tiểu Cố gia, sao vậy?!" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Không có thời gian giải thích với hai người, tóm lại hãy nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để chúng đến gần!

Đừng dùng bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể để chạm vào!

Dùng bình chữa cháy phun chúng xuống, sau đó dùng xẻng công

binh đập chết chúng." Cố Thành vừa nói xong, những con đom đóm xanh đó đã thành đàn thành lũ bay thẳng về phía họ.

"Cẩn thận!" Cố Thành nhắc nhở lần cuối.

Sau đó nhấn công tắc bình chữa cháy.

Một luồng bột màu trắng từ vòi phun ra, ngay lập tức va chạm với những con đom đóm xanh đang bay đến.

Loại bột trắng này là bột khô.

Khi chịu tác động của nhiệt độ cao sẽ phân hủy, hấp thụ nhiệt lượng, giải phóng một lượng lớn nước và carbon dioxide, có tác dụng chữa cháy.

Cố Thành cũng không biết có hiệu quả hay không.

Nếu không được, chỉ còn cách bỏ chạy.

May mắn thay, bình chữa cháy có tác dụng.

Theo Cố Thành và hai người kia phun xịt, những con đom đóm xanh trong phạm vi bao phủ của bột khô đều rơi xuống mặt tuyết.

Chỉ trong hai ba phút, trên bầu trời không còn nửa con đom đóm nào.

Tất cả đều rơi xuống đất.

Nhưng chúng chưa chết, có thể thấy chúng vẫn đang từ từ ngọ nguậy.

Cố Thành rút xẻng công binh ra.

"Đập chết chúng!" Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không nói hai lời, cầm xẻng công binh đập tới tấp.

Mỗi nhát xẻng xuống, có thể đập chết mười mấy con.

Trong lúc ba người đang ra sức diệt côn trùng, Trần giáo sư cùng

đoàn người cũng đã đi tới.

Trần giáo sư cau mày: “Tiểu Cố, cậu đang làm gì?

Tại sao lại phải giết những con đom đóm này?” Cố Thành không ngẩng đầu: “Lát nữa tôi sẽ giải thích, tóm lại, chúng rất nguy hiểm, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, không thể ở lại đây được nữa.” Nghe Cố Thành muốn thu dọn đồ đạc rời đi, Shirley Dương lập tức ngẩng đầu cau mày: “Muộn thế này rồi, chúng ta đi đâu?” Vương Bàn Tử dừng tay đập côn trùng, thở hổn hển nói: “Nếu Tiểu Cố gia đã nói phải rời đi, thì chắc chắn không thể ở lại đây được rồi, mấy bà nhiều lời thế.” Shirley Dương nghiến răng thầm mắng, hận không thể đá chết cái tên Bàn Tử này.

Có lẽ vì Vương Bàn Tử đã châm chọc tấn công suốt chặng đường, nên Hách Ái Quốc và mấy người kia cũng có ấn tượng không tốt về cô.

Thấy Vương Bàn Tử lại lảm nhảm, Hách Ái Quốc hừ lạnh một tiếng: “Cố làm ra vẻ thần bí!

Không phải chỉ là mấy con đom đóm biến dị hiếm gặp thôi sao, lại ở đây cố làm ra vẻ thần bí, nói nguy hiểm.

Không dọa được tôi đâu, bắt tôi nghe lời anh à?

Tôi không tin, chỉ một con đom đóm bé tí mà có thể ăn thịt tôi được sao?!” Vừa nói xong, anh ta đưa tay định nhặt con côn trùng dưới đất lên.

Cố Thành mắt nhanh tay lẹ, lập tức nắm lấy cổ tay anh ta.

Sau đó anh nghiêm nghị nhìn Hách Ái Quốc: “Hách giáo sư, tôi không dọa đâu, ngàn vạn lần đừng đùa giỡn với tính mạng, những con côn trùng này vô cùng nguy hiểm.” Hách Ái Quốc giãy dụa hai cái, nhưng không thoát ra được.

Tay Cố Thành như gọng kìm sắt, một người đọc sách như anh ta làm sao có thể giãy ra được.

Trần giáo sư ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng giảng hòa.

"Tiểu Cố, đừng hiểu lầm, Hách giáo sư không có ý đó, để làm rõ ngọn ngành sự việc, những người làm nghiên cứu như chúng tôi đều có cái tính xấu này, đừng chấp làm gì." "Cậu kể cho tôi nghe đi, loại côn trùng này là sinh vật gì vậy?" Cố Thành thấy trên mặt mọi người đều khắc chữ "tò mò", liền nói: "Nó tên là Đằng Huỳnh, hay còn gọi là Hỏa Biều Trùng." "Không sai, là Hỏa Biều Trùng, nhưng hầu như không ai từng thấy, chỉ có trong ghi chép rải rác của các nhà khảo cổ học và nhà thám hiểm trên khắp thế giới, đối với chúng ta, đó là một truyền thuyết!" Không, Hỏa Biều Trùng trong truyền thuyết thật sự tồn tại.

Thật đáng ngạc nhiên.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn là, Cố Thành lại biết về nó?

Dường như lúc nãy khi Hỏa Biều Trùng xuất hiện, anh đã nhận ra chúng.

Chương 67

Shirley Dương nhìn Cố Thành một cách sâu sắc.

“Hỏa Biểu Trùng?!” Mọi người đều ngớ người.

Diệp Diệc Tâm hỏi: “Biểu trùng?

Em cứ tưởng là một loài đom đóm mới đấy.” Sát Đế Bằng cũng nói chen vào: “Tại sao lại gọi là Hỏa Biểu Trùng?

Chẳng lẽ nó có thể phun lửa?

Hay là nó đến từ ngoài hành tinh?” Cố Thành lười biếng đến mức không thèm liếc nhìn anh ta.

Anh trực tiếp trả lời: “Sở dĩ Đằng Huỳnh cực kỳ hiếm gặp, thậm chí hầu như không ai thấy, là vì chúng chỉ sống trong những không gian chất đầy thi thể!” “?!” Sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“, dưới khe nứt băng xuyên này có cổ mộ sao?” Shirley Dương vừa nói xong, liền chăm chú nhìn vào mắt Cố Thành, như muốn nhìn thấu anh.

“Cổ mộ dưới khe nứt này ư?!” “Làm sao có thể, đây là núi băng, ai lại chôn mộ ở đây?” “Có khi nào là mộ của người ngoài hành tinh không?” Cố Thành nhận ra ánh mắt của Shirley Dương.

Trước đó anh đã phát hiện ra người phụ nữ này vẫn luôn âm thầm chú ý đến mình.

Anh cũng không bận tâm.

Đã đến lúc thiết lập uy tín, nếu không khi xuống dưới băng xuyên, cô ấy sẽ không nghe lời mà làm loạn.

Anh cười lạnh một tiếng.

“Cổ mộ sao?” “Một mộ thất bình thường không thể nuôi sống nhiều Đằng Huỳnh đến vậy, dưới khe nứt này hẳn phải là một quần thể mộ táng khổng lồ, nơi chôn cất hàng nghìn người.” “Quần thể mộ táng?!” Hô hấp của Trần giáo sư và Hách giáo sư đều trở nên gấp gáp.

“Tiểu Cố, lời cậu nói là thật sao?” “Dưới đó thật sự có quần thể mộ táng ư?!” Cố Thành gật đầu: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn có một quần thể mộ táng.” Sở Kiến đột nhiên hỏi: “Cố Thành, anh chưa nói, Hỏa Biểu Trùng này đáng sợ đến mức nào vậy?!” Cố Thành nghiêm nghị nhìn anh ta: “Chúng có thể giải phóng nhiệt độ cao tức thì, thiêu con người thành tro bụi.” Mọi người đều kinh hãi.

“Lảm nhảm cái gì, một con côn trùng bé tí mà có thể giải phóng nhiệt độ cao như vậy sao?!” Hách Ái Quốc lại bắt đầu cãi cọ.

Trên mặt những người khác cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Chỉ có Lão Hồ và Bàn Tử, tin lời Cố Thành.

Cố Thành thở dài.

Anh biết nếu hôm nay không giải thích rõ ràng, những người này sẽ không chịu bỏ cuộc.

“Hỏa Biểu Trùng vì sống lâu năm ở nơi chất đầy thi thể, lâu dần, trên lưng chúng sẽ phủ một lớp bột lân tinh có điểm cháy cực thấp.” “Bột lân tinh?” “Không sai!” Cố Thành gật đầu: “Trong cơ thể con người vốn chứa nguyên tố phốt pho, sau khi chết nguyên tố phốt pho sẽ càng nhiều hơn.

Những bột lân tinh này, đều được chúng hấp thụ từ một lượng lớn thi thể!

Hỏa Biểu Trùng là một loài động vật máu lạnh, trên người âm khí cực nặng, bột lân tinh rơi trên người sẽ không bốc cháy, mà càng tích

tụ càng nhiều.

Một khi có bất kỳ sinh vật nào chạm vào, sẽ bốc lên quỷ hỏa, nhiệt độ của loại quỷ hỏa này có thể tức thì thiêu rụi sinh vật thành tro bụi." Nghe xong Cố Thành giải thích, mọi người không biết nói gì.

Tuy nghe có vẻ có lý có cứ, nhưng lại quá khó tin, hoàn toàn trái với khoa học.

Shirley Dương cười khẩy: "Anh này, anh thật thú vị!

Vì anh không làm rõ được, anh nghĩ tôi cũng giống anh mà không biết gì sao?

Uy quyền sao?

Chuyện này cũng phải tranh thứ bậc à?!

Dù sao tin hay không tùy cô, nếu thật sự không tin, đây, dưới đất còn mấy con sống, cô thử dùng tay bắt xem sao." Cố Thành cười mỉa: "Yên tâm, nếu cô bị thiêu thành tro, tôi sẽ giúp cô thu thập tro cốt." Cố Thành dùng xẻng đập chết mấy con cuối cùng, sau đó đi về phía lều: "Đi hay không tùy, dù sao tôi sẽ không ở đây nữa đâu, đừng có ngủ nửa đêm, bị thiêu chết mà không biết gì." Lão Hồ và Bàn Tử đi theo sau Cố Thành.

Ba người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

"Trần giáo sư, chúng ta phải làm sao?" Hách Ái Quốc và mấy học sinh đều nhìn Trần giáo sư, xin ý kiến.

Trần giáo sư nhìn những xác côn trùng dưới đất, rồi lại nhìn Cố Thành.

Cuối cùng, ông phất tay: "Chuyển trại!" Cả đêm mọi người thu dọn đồ đạc, chuyển lều đến một nơi cách khe nứt đó ít nhất năm trăm mét.

Mặc dù vậy, tối đó khi ngủ, mọi người đều không ngủ ngon lắm.

Nhắm mắt lại là câu nói của Cố Thành lại vang lên: đừng có ngủ nửa đêm, bị thiêu chết mà không biết gì.

"Tên Cố Thành đáng ghét!" Không biết bao nhiêu người thầm mắng trong lòng.

Cố Thành tối đó cũng không ngủ ngon.

Trong lòng anh đang cân nhắc, có nên đi xuống khe nứt đó không.

Theo cốt truyện gốc, khe nứt này hẳn là nơi Lão Hồ và Bàn Tử đi xuống, sau đó tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nhưng Cố Thành do dự.

Cốt truyện có thể đã thay đổi.

Tình hình trong mộ cũng chưa biết được.

Nếu đi xuống khe nứt, nhỡ giữa đường mấy tên tiểu quỷ đó lại xuất hiện thì sao?

Lúc đó hoặc là chọn buông dây, rơi xuống chết.

Hoặc là chọn bị thiêu chết.

Không có con đường thứ ba để đi.

Trong cốt truyện gốc, mấy tên tiểu quỷ này chẳng phải cũng xuất hiện vào phút cuối sao?

Cố Thành không đánh cược.

Anh quyết định trước tiên xem tình hình ở địa điểm mục tiêu được đánh dấu trên bản đồ của Shirley Dương.

Lúc đó mới quyết định đi lối nào.

Ngày hôm sau, mọi người tinh thần uể oải lên đường.

Đoạn đường ba cây số, đi mất khoảng một tiếng, cuối cùng cũng đến một vách núi.

Trên vách núi có một hang động.

"Đến rồi." Cố Thành quan sát hang động, bên trong tối đen như mực, không nhìn rõ gì.

"Chạy xa đến thế, lại chui vào hang động à?" Vương Bàn Tử nhìn hang động, như thể gợi lại những ký ức không mấy tốt đẹp, liền cau mày nói.

Shirley Dương cau mày nhìn anh ta: "Định vị vệ tinh của bố tôi!" "Hả?" Cố Thành ngạc nhiên.

Shirley Dương: "Vị trí cuối cùng mà thiết bị định vị vệ tinh của bố tôi hiển thị là ở đây." Cố Thành: "Bố cô sao?!

Chẳng phải đây là chi tiết không có trong cốt truyện gốc sao?

Nhớ rằng, thi thể của bố cô ấy dường như ở trong Thung lũng Côn Trùng Vân Nam mà." "Đúng vậy." Shirley Dương nói: "Bố tôi là một nhà thám hiểm, ông ấy nói muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau đó thì mất tích." "Trước khi mất tích, vị trí định vị vệ tinh cuối cùng hiển thị là ở đây." "Vậy chắc chắn là xảy ra chuyện rồi, không chừng đã chết trong hang động này rồi." Bàn Tử nói lảm nhảm.

Lập tức khiến Shirley Dương lườm.

Chương 68

Lão Hồ cũng kéo anh ta, bảo anh ta im miệng.

Cố Thành trong lòng rùng mình.

Lại là một tình tiết không có trong cốt truyện gốc.

Cố Thành: "Đưa vật đó cho tôi xem." "Đây!" Shirley Dương đưa cho anh: "Vì anh có Hoàng Kim Nhãn, đôi mắt không thể lừa dối được, có thể giúp tôi xem xem, chiếc mặt nạ này có gì đặc biệt không?" Cố Thành nhận lấy chiếc mặt nạ.

Một chiếc mặt nạ được làm hoàn toàn bằng vàng.

Không nhìn ra được nó được điêu khắc hình gì, giống người, lại giống một loại quái thú nào đó.

Nhưng ở giữa trán của nó, có một phù hiệu hình xoắn ốc. [Tên vật phẩm]: Ngự Thú Kiểm Phổ [Cấp bậc vật phẩm]: Thượng phẩm pháp khí [Năng lực vật phẩm]: Ngự thú [Mô tả vật phẩm]: Có thể giao tiếp tinh thần với chim muông, cầm thú, rắn rết, côn trùng, chuột bọ, từ đó điều khiển chúng.

Trong lòng Cố Thành khẽ giật mình.

Một kiện thần vật.

Thần vật có thể ngự thú.

Anh bất giác nhớ đến Hiến Vương.

Dường như lão già đó rất tinh thông thuật trùng cổ, món đồ này liệu có liên quan không?

Cố Thành nhìn Shirley Dương, vẻ mặt kỳ quái: "Cha cô đã gửi cho cô sao?" "Đúng vậy, sao vậy?" Cố Thành do dự một lát, cuối cùng

quyết định không nói ra.

Ít nhất là không nói ra bây giờ.

Đợi sau khi tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi sẽ nói, chiếc mặt nạ này có khả năng được mang ra từ Vân Nam Trùng Cốc.

Và cha cô, có thể cũng đang ở trong Vân Nam Trùng Cốc.

"Tôi có thể biết lịch sử của chiếc mặt nạ này, nhưng tôi cần một chút thời gian để kiểm chứng." Cố Thành nói úp mở.

Shirley Dương gật đầu.

Hách Ái Quốc cười khẩy: "Tôi nghiên cứu khảo cổ cũng được coi là nửa chuyên gia cổ vật rồi, khi tôi nghiên cứu lịch sử của một món cổ vật, phải xem xét tổng hợp từ nhiều khía cạnh như hình dáng, kỹ thuật, chất liệu, điển tịch, xuất xứ, niên đại, vân vân.

Loại như anh, nhìn một cái là biết lịch sử, tôi thật chưa từng nghe nói đến." Cố Thành cau mày, định nói.

Kẻ thù cả đời của Hách giáo sư, Vương Bàn Tử, đã lên tiếng trước: "Ông giáo sư này, đúng là cứ dập khuôn theo sách vở, toàn những bài cũ rích, phương pháp giám định cổ vật đã lỗi thời rồi, ông biết không?

Tiểu Cố gia của tôi, ở Phan Gia Viên nhắc đến tên anh ấy, ai dám không phục chứ.

Đừng nói cổ vật, ngay cả thần vật…" Lời chưa nói xong, đã bị Lão Hồ huých một cái, lập tức cắt ngang.

Lão Hồ gắt gỏng nói: "Bàn Tử, cậu khách sáo một chút với Hách giáo sư đi, người ta cũng là giáo sư, sách người ta đọc còn nhiều hơn gạo cậu ăn đấy." Bàn Tử giật mình, suýt nữa thì lỡ lời nữa rồi.

Thần vật tuy không phải bí mật, nhưng hiện tại chỉ có một số ít

người biết về sự tồn tại của thần vật.

Mọi người đều tự giác bảo vệ bí mật về thần vật.

Dù sao, nếu bí mật về thần vật bị cả dân thiên hạ biết, có thể sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết.

Điều dễ xảy ra nhất là giá cổ vật sẽ tăng vọt.

Một món cổ vật vốn chỉ trị giá 10 vạn tệ, có thể bị người ta rao giá 1000 vạn tệ.

Khi đó, bất kể là thương nhân cổ vật, phú hào hay quyền quý, muốn có được thần vật, độ khó sẽ tăng lên gấp bội.

Thứ hai, các vụ án hình sự trong xã hội cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Tóm lại, tốt nhất là không nên để người thường biết đến sự tồn tại của thần vật.

Bàn Tử cười xoa xoa tay: "Thôi được, tôi biết rồi." Chỉ là diễn xuất vụng về của anh ta, đã sớm bị Trần giáo sư lão luyện và Shirley Dương nhìn thấu.

Hai người nhìn anh ta đầy ẩn ý.

Cuối cùng, Shirley Dương nhìn về phía Cố Thành.

Cố Thành đưa chiếc mặt nạ cho Shirley Dương: "Đợi sau khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi sẽ nói cho cô bí mật của chiếc mặt nạ." "Được!" Cố Thành nhìn hang động: "Vì vị trí định vị vệ tinh cuối cùng của cha cô ở đây, vậy chúng ta vào xem sao." Mọi người chuẩn bị một chút, lập tức lên đường.

Đi được một lúc.

Phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Bên trái và bên phải.

Hai con đường.

Cả hai con đường đều có dấu vết được con người tu sửa.

Cố Thành, Lão Hồ, và Shirley Dương sau khi bàn bạc, quyết định đi bên trái.

Đi mãi đi mãi.

Bàn Tử đột nhiên kéo áo: "Có ai thấy càng ngày càng lạnh không?" Diệp Diệc Tâm cười nói: "Bàn ca, chúng ta đang ở Côn Luân Băng Xuyên mà, đương nhiên sẽ lạnh rồi." "Không!" Bàn Tử lắc đầu: "Ý tôi là, càng ngày càng lạnh hơn." Lão Hồ cau mày, nói với Cố Thành: "Tiểu Cố gia, cơ thể Bàn Tử yếu, lại sợ lạnh, đối với nhiệt độ lạnh nóng cảm giác vô cùng nhạy bén, vì càng ngày càng lạnh, vậy nhiệt độ xung quanh chắc chắn càng ngày càng thấp." "Vậy tại sao tôi lại không cảm thấy?" Sở Kiến ở bên cạnh nói.

Lão Hồ liếc nhìn anh ta: "Đó là vì chúng ta vẫn luôn đi bộ, tôi vừa tính thử, chúng ta đã đi được khoảng ba bốn cây số rồi, đi lâu như vậy, đừng nói lạnh, tôi ước chừng cậu và Sát Đế Bằng cơ thể đều đang phát nhiệt đấy chứ?" Sở Kiến và Sát Đế Bằng nhìn nhau, cười hì hì.

Cố Thành hơi chần chừ nói: "Thật ra lúc nãy tôi có một cảm giác, tôi cảm thấy mình dường như đang đi đường dốc xuống." "Đường dốc xuống sao?!" Bàn Tử ngạc nhiên: "Tôi không phải vẫn luôn đi đường bằng phẳng sao?" Lão Hồ lắc đầu: "Không, chúng ta đúng là đang đi đường dốc xuống, chỉ là độ dốc rất nhỏ, cộng thêm môi trường xung quanh được cố ý tạo ra, nên đã cho chúng ta một ảo giác là đang đi đường bằng phẳng.

Nếu tôi không tính nhầm, chúng ta đã đi xuống hơn một trăm mét rồi." Bàn Tử ngạc nhiên: "Vậy chúng ta bây giờ không phải đang ở trong lòng núi sao?!" Lão Hồ liếc nhìn anh ta, nói: "Đi sờ thử vách núi

đi.” Kết quả kinh ngạc phát hiện, không sờ được vách núi.

Bởi vì trên vách núi kết một lớp băng.

Một lớp băng cực dày.

Dán sát vào mặt băng, có thể thấy giữa tay anh và vách núi, có khoảng mười mấy centimet khoảng cách.

Nếu không dùng tay chạm vào, căn bản không nhìn thấy lớp băng.

“?!” Trần giáo sư và những người khác cũng đi đến bên vách núi, chạm vào.

Quả nhiên, đều sờ thấy một lớp băng.

Bàn Tử cũng thử, hơi lạnh từ lớp băng khiến anh ta bất giác rùng mình.

Cố Thành đi đến bên vách núi.

Lấy ra Tiểu Thần Phong, dùng sức cắm vào lớp băng.

Lớp băng cứng như sắt trước mặt Tiểu Thần Phong, giống như đậu phụ vậy, xuyên thẳng vào đến cán.

Nắm chặt cán, Cố Thành bắt đầu cắt.

Cuối cùng cũng lấy ra được một khối băng lớn từ lớp băng.

Tùy tay ném khối băng xuống đất, anh lại sờ thử vách núi bên trong.

Chương 69

Lần này thì sờ được rồi.

Điều khiến anh kinh ngạc là, vách núi lại ấm áp.

"Quỷ dị?!" Lại có lớp băng, lại có vách núi ấm áp.

Cố Thành vẻ mặt kinh ngạc.

Anh lại để Lão Hồ cũng sờ thử.

Lão Hồ sờ xong cũng kinh ngạc.

"Có khi nào sau vách núi có dung nham không?" "Không thể nào, ở đây cũng đâu phải sâu mấy nghìn mét dưới lòng đất, chỉ hơn một trăm mét thôi, lấy đâu ra dung nham ở đó." "Chuyện gì vậy?" "Không rõ, lớp băng này ít nhất dày ba mươi centimet, theo lý mà nói, bức tường bị bao phủ cũng phải lạnh buốt mới đúng." Shirley Dương nói chen vào.

"Cô nghĩ sao?" Cố Thành và Lão Hồ nhìn nhau.

Sau đó Cố Thành nắm lấy cổ tay Shirley, Shirley theo bản năng rụt về, nhưng lại bị nắm chặt, căn bản không thể giãy thoát.

Cố Thành nắm tay cô, tự mình đưa vào vách núi.

"Hả?!" "Chuyện gì vậy?" Cố Thành nhún vai.

"Hay là, chúng ta đào vách núi ra xem thử?" Đột nhiên một ý nghĩ kỳ lạ lóe lên.

Sóng biển ào ạt vỗ bờ.

Thủy triều lên xuống.

Cố Thành và A Ninh ngồi trên bãi cát, vẻ mặt bực bội nhìn ra biển

xa.

Bọn họ đã bị mắc kẹt trên hòn đảo này mười ngày rồi.

Lên trời xuống đất, cầu cứu không có lối thoát.

Theo thời gian trôi qua, tính tình Cố Thành cũng càng ngày càng tệ, thường xuyên vô duyên vô cớ nổi nóng, trong lòng như đang đè nén một con quái thú, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Tình hình của A Ninh cũng tương tự.

Chữ "tâm phù khí táo" (nóng nảy, bồn chồn) dường như viết rõ trên mặt cô.

Mỗi ngày vẻ mặt khó chịu đó, cứ như thể cô ấy đã mãn kinh sớm vậy.

Ngược lại, Shirley Dương dường như rất tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh này, mỗi ngày đều đặt tâm tư lên người Cố Thành, vui vẻ không biết chán.

"Cứ thế này ngày nào cũng đợi ở đây, có ích gì sao?" Cố Thành có chút bực bội nói.

A Ninh ngồi bất động, giọng nói lạnh lùng: "Đó là cách duy nhất để chúng ta rời khỏi đây!" "Rời đi sao?!" Cố Thành cười mỉa: "Đợi như vậy thì đến bao giờ mới có thuyền bè xuất hiện?

Chúng ta như vậy có khác gì ngồi chờ sung rụng đâu?" A Ninh nghiêng đầu, nhìn anh: "Vậy anh có cách nào khác không?" Cố Thành lập tức không nói được gì.

Rất lâu sau, anh lắc đầu.

"Không có cách nào!" "Vậy thì cứ thế đi!" Shirley Dương cười tươi như hoa nói: "Bụng đói rồi đúng không?

Nhanh ăn đi." Cố Thành nhìn cá nướng, vẻ mặt chán ghét hất mặt:

“Ngày nào cũng cá nướng, chẳng có chút vị nào, khó ăn chết đi được.” A Ninh kẹp một con cá, từ tốn ăn: “Kệ anh, đợi khi nào đói, tự nhiên sẽ biết ăn thôi.” Ăn vài miếng, cô nói: “Con cá này lại bắt ở chỗ vũng nước nào vậy?” Nghe câu đó, Shirley Dương vô cùng phấn khích: “Đúng vậy, vũng nước đó đúng là một cái lồng bắt cá tuyệt vời, ngày nào cũng bắt được mấy con cá ở đó, đôi khi còn có cua và tôm rồng nữa, thật tuyệt vời!” Cố Thành bĩu môi: “Mấy thứ này thỉnh thoảng ăn thì được, ngày nào cũng ăn, ai mà chịu nổi?” Cố Thành đẩy miếng trái cây ra: “Chát chết đi được, không ăn.” Cố Thành lấy chiếc hồ lô bên cạnh, chuẩn bị uống chút nước.

Kết quả khi nuốt vào lại là một dòng rượu thuần hậu, không kịp phản ứng liền bị sặc.

Khụ khụ khụ!

Vừa ho vừa kinh ngạc nhìn chiếc hồ lô.

Bách Tiên Nhưỡng?

A Ninh không vui nhìn anh: “Uống nước cũng có thể sặc à?

Đúng là vô dụng!” Cố Thành trừng mắt: “Tôi vô dụng?

Cô uống thử xem sao?” A Ninh giật lấy hồ lô: “Có gì mà không dám?” Vừa nói, cô ngửa đầu uống liền mấy ngụm.

Cố Thành thấy cô vẻ mặt cam chịu như không có gì, lập tức hiểu ra: “Cô đã động vào hồ lô của tôi?

Chẳng trách tôi uống vào toàn là rượu.” A Ninh đặt hồ lô xuống, cái lưỡi thơm tho liếm quanh môi một vòng, vẻ mặt tán thưởng nói: “Ai bảo anh giấu rượu ngon như vậy, nếu không phải tôi vô tình phát hiện ra… hừ.” Cô nhìn Shirley Dương: “Em có muốn thử không, loại rượu này thật sự là cực phẩm nhân gian đấy.” Shirley Dương lắc đầu: “Không, em không biết uống rượu.” A Ninh hết sức khuyến khích:

“Vậy em càng phải thử loại rượu này, tửu lượng của tôi cũng không tốt, bình thường ít uống rượu, nhưng loại rượu này thật sự quá ngon, tôi cũng uống không ít rồi, em nhìn tôi xem, bây giờ chẳng phải cũng không sao sao?

Loại rượu này chắc nồng độ thấp thôi.” Nồng độ Bách Tiên Nhưỡng thấp sao?

Cố Thành ở bên cạnh nghe xong, cười lạnh một trận.

Cô sẽ sớm biết hậu quả thôi!

Rượu ngon thường khi nuốt vào êm dịu, nhưng hậu vị kéo dài.

Mà hậu vị của Bách Tiên Nhưỡng lại đặc biệt dài.

Nếu nhấp vài chén nhỏ, kiểm soát tốt lượng, hậu vị kéo dài đó sẽ khiến người ta có cảm giác lâng lâng sảng khoái như tiên.

Đặc biệt Bách Tiên Nhưỡng bản thân còn có thuộc tính cường thận dưỡng tinh.

Hậu vị kéo dài, cũng có nghĩa là sức chịu đựng kéo dài.

Tóm lại, người hiểu thì sẽ hiểu.

Nhưng nếu uống quá nhiều, hậu quả đó… quả thực thảm không nỡ nhìn.

Đôi mắt đẹp của Shirley Dương lập tức sáng lên.

“Ngon thật!” Vừa nói cô lại uống thêm một ngụm.

Lần này cô trực tiếp kinh ngạc kêu lên: “Ủa?

Ngụm thứ hai hương vị lại thay đổi rồi?

Lúc nãy giống rượu nếp, bây giờ lại giống rượu trái cây!” Đây cũng là đặc điểm lớn nhất của Bách Tiên Nhưỡng, mỗi ngụm đều có thể mang lại cho người ta cảm nhận khác nhau.

“Hương vị không tệ đúng không?!” A Ninh có chút mong đợi hỏi.

A Ninh lúc này có chút đắc ý, như thể cô ấy đã phát hiện ra loại rượu này vậy, thật lợi hại.

Cố Thành ở bên cạnh thấy hai người uống từng ngụm từng ngụm.

Lập tức có chút đau đầu.

Anh không thể lát nữa lại phải chăm sóc hai con mèo say.

“Tôi nói, hai người biết điểm dừng đi, loại rượu này, không phải đồ uống bình thường đâu.” A Ninh liếc xéo anh: “Ngay cả rượu cũng không dám uống, uổng là đàn ông?

Loại rượu này cho anh uống thật lãng phí.” Vốn dĩ, những lời này của A Ninh không hề ảnh hưởng đến Cố Thành.

Nhưng bây giờ, không biết vì sao, Cố Thành lại không muốn bị A Ninh xem thường.

Anh trừng mắt nói: “Tôi không dám uống?

Chương 70

Tôi sợ tôi uống rồi, lúc đó cô sẽ hối hận đấy!" A Ninh bĩu môi: "Lấy cớ tránh rượu thì nhiều." Cố Thành giật lấy hồ lô, ngửa đầu uống liền mấy ngụm.

Sau đó đặt hồ lô xuống, nói với A Ninh: "Hai người ép tôi, nếu xảy ra chuyện gì, lúc đó đừng trách tôi!!" A Ninh nhướng mày: "Có ngon thì thử xem?!" …Cũng không biết đã qua bao lâu.

Cố Thành ôm trán, vật vã ngồi dậy từ trên mặt đất.

"Đù má!" "Hậu vị của rượu này đúng là không phải dạng vừa đâu!" Cố Thành lẩm bẩm một mình.

Anh quay đầu nhìn sang bên cạnh, Shirley và A Ninh đang say ngủ.

Chỉ là hai người họ vẫn luôn khẽ cau mày.

Mặc dù đau đầu, nhưng anh lập tức hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày một đêm.

Thật hoang đường!

Cố Thành đã sống hai kiếp người, cũng không khỏi đỏ mặt tía tai.

Cuối cùng Cố Thành ôm trán, thở dài một tiếng: "Tôi đã nói rồi, sẽ xảy ra chuyện mà, hai người không tin." Chỉ là… cái cảm giác vui sướng ngấm ngầm trong lòng này là sao?!

Anh khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị vận công để xua tan những cơn đau đầu như xé nát từng đợt.

Kết quả vừa vận công, anh đã kinh hãi thất sắc.

Chân khí của anh đã tăng vọt rất nhiều.

Nếu trước đây chân khí của anh là 10, thì bây giờ chân khí đã lên

đến 30-40, tăng gấp ba bốn lần!

Chuyện gì vậy?!

Anh lập tức kiểm tra cơ thể….

Phát hiện các chỉ số thể chất vốn đã ngừng tăng trưởng, cũng đã tăng lên rất nhiều.

"Thai Tức Pháp của mình đã tu luyện đến tầng cao nhất, gần đây mình cũng không tu luyện, sao đột nhiên lại có sự thăng tiến lớn như vậy?" "Chẳng lẽ công pháp khác có đột phá?!" Anh lập tức kiểm tra từng công pháp một. 《Mặc Tử Đao Pháp》, 《Thiết Bố Sam》, 《Khinh Thân Thuật》, đều vẫn ở cảnh giới ban đầu, không có dấu hiệu thăng tiến.

"Hả?!" Cố Thành đột nhiên, dường như mình đã vô tình tu luyện một môn 《Hoan Hỉ Thiền》?

Anh lập tức vận hành 《Hoan Hỉ Thiền》.

Kết quả điều khiến anh kinh ngạc là, 《Hoan Hỉ Thiền》 không biết từ lúc nào đã thăng cấp lên tầng thứ hai.

"Chuyện gì vậy?!" Kể từ khi vô tình học được môn công pháp này, vì nó không được chính đáng cho lắm, nên anh vẫn luôn không hề chú tâm.

Anh lập tức tĩnh tâm lại, cảm ngộ môn công pháp này.

Một lát sau.

Anh mở mắt ra, vẻ mặt có chút phức tạp.

Thì ra Hoan Hỉ Thiền đã tấn cấp đệ nhị tầng rồi.

Lúc đó, Shirley và A Ninh cũng từ từ tỉnh lại.

Hai người đầu tiên ngơ ngác một lúc.

Sau đó, Shirley ngẩn ngơ ôm quần áo, ngồi thẫn thờ trên đất.

“Cố Thành!

Tôi giết anh!” A Ninh nghiến răng nghiến lợi, vớ lấy con dao găm bên cạnh, lao về phía Cố Thành.

Cố Thành dễ dàng đoạt lấy con dao găm của cô, sau đó khóa hai tay cô ra sau, ôm cô vào lòng.

“Này, cô làm ơn trước tiên làm rõ sự việc được không?

Trách tôi à?

Tôi đã nói rồi, nếu xảy ra chuyện gì, lúc đó đừng trách tôi nhé!

Hậu quả tự gánh chịu chứ gì?!” A Ninh nghe vậy thì khựng lại.

Sau đó như hồi ức ùa về!

Lập tức cả mặt đều đỏ bừng xấu hổ, điên cuồng giãy giụa: “Đồ khốn!

Tôi mặc kệ!

Tôi nhất định phải giết anh!” … Cố Thành nằm trên bãi cát.

A Ninh u u nói: “Tôi không thể ở đây cả đời được.” Shirley Dương nói: “Ở đây không có nhiều phiền não dục vọng.” A Ninh phản bác: “Vậy, tôi không thể già đi ở đây được, tôi còn có chuyện phải làm.” Shirley Dương nói: “Cô nghĩ Cố Thành sẽ nguyện ý ở bên cô trên hòn đảo hoang này sao?” “Hừ!” “À…” Cố Thành sờ sờ mũi, nói: “Có thể rời đi đương nhiên là tốt nhất rồi, hơn nữa, sau khi trở về, hai em vẫn là bảo bối của anh mà, hai em còn phải sinh con cho anh nữa chứ.” Shirley Dương trừng mắt với anh: “Anh đi đi, không ở lại đây với em, em sẽ sinh con cho anh sao?

Đẹp mặt quá!

Kêu A Ninh sinh cho anh đi, dù sao anh cũng thích cô ấy nhất mà." A Ninh lúc này mặt đỏ bừng.

Thật ra, Cố Thành mỗi ngày tìm cô ấy số lần tương đối nhiều.

Cố Thành vội vàng dỗ dành Shirley: "Ai nói thế, anh đối xử với hai em công bằng nhất, cả hai đều là tình yêu của anh, cả đời này ngoài hai em ra, anh sẽ không thích bất kỳ người phụ nữ nào khác nữa." Anh khó khăn lắm mới dỗ được cô ấy.

A Ninh đột nhiên lại hỏi: "Hòn đảo hoang này rốt cuộc ở đâu?

Tôi đã ở đây nhiều ngày như vậy, không hề thấy bất kỳ thuyền bè nào, Hư Số Không Gian tại sao lại đưa tôi đến một hòn đảo hoang xa xôi nghìn dặm như vậy?!" Cố Thành thở dài: "Thật ra mấy ngày nay tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này, tôi tìm thấy lối ra của Hư Số Không Gian, đáng lẽ phải ở gần Tinh Tuyệt Cổ Thành chứ, sao lại chạy ra tận ngàn dặm ngoài biển khơi thế này." Shirley Dương nói: "Cứ ở mãi trên đảo này, em luôn cảm thấy trong lòng hoảng hốt, toàn thân không thoải mái." "Trong lòng hoảng hốt?" Cố Thành kỳ lạ nhìn Shirley Dương: "Ở trong Hư Số Không Gian, em cảm thấy trong lòng hoảng hốt, toàn thân không thoải mái sao?" Cố Thành lúc đó cũng có cảm giác tương tự.

Shirley Dương gật đầu: "Lúc đó tôi cũng có cảm giác hoảng hốt!

Cảm thấy toàn thân không thoải mái, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, tinh thần dường như cũng trở nên đặc biệt mẫn cảm, đặc biệt khi không có anh, một mình tôi đặc biệt sợ hãi, anh có nhớ lần anh cứu tôi không?

Con rắn quái vật mắt đen đột nhiên xuất hiện, suýt nữa dọa chết tôi.

Bây giờ, tôi còn cảm thấy buồn cười, sao tôi lại có thể trở nên nhát

gan như vậy?!

Lúc đó tôi đã sợ đến phát khóc!" Cô lại nhìn A Ninh: "A Ninh thì sao?

Em có cảm giác như vậy không?" A Ninh khẽ cau mày: "Tôi chỉ cảm thấy nóng nảy, bây giờ nghe cô nói, tôi cũng thấy khá bất thường, tôi là một người điềm tĩnh, chưa bao giờ mất kiểm soát đến vậy." Shirley Dương nói: "Em cũng rất nóng nảy đấy.

Anh còn nhớ không?

Lúc đó em đã chặt đứt hết tay chân con nhện lớn đó, sau đó dùng xăng thiêu sống nó, lúc đó nụ cười trên mặt em, đặc biệt đáng sợ, đó là lần đầu tiên tôi thấy trên mặt em." Cố Thành vẻ mặt kinh ngạc: "Em chắc chắn chứ?

Sẽ không nhìn lầm chứ?!" Shirley Dương đỏ mặt.

Sắc mặt Cố Thành lập tức trở nên nghiêm trọng: "Cô nói đúng, tôi dường như cũng cảm thấy có gì đó không ổn." Tiếp đó, như chợt nhớ ra điều gì, anh hỏi: "Shirley, con ngọc thiềm thừ mà tôi đưa em còn không?" "Còn ạ!" [Tên vật phẩm]: Thủ Linh Thiềm Thừ [Cấp bậc vật phẩm]: Trung phẩm pháp khí [Năng lực vật phẩm]: Chư tà bất xâm [Mô tả vật phẩm]: Không bị bất kỳ tà trùng nào xâm nhiễu.

Cố Thành nhìn thuộc tính của ngọc thiềm thừ.

Không có vấn đề gì, không bị tà trùng xâm nhiễu.

Điều đó cho thấy Shirley không phải bị trúng tà hay gặp ma.

Chương 71

Anh lại lấy ra Thanh Thần Bội đeo trên cổ. [Tên vật phẩm]: Thanh Thần Bội [Cấp bậc vật phẩm]: Cực phẩm pháp khí [Năng lực vật phẩm]: Ngưng thần tĩnh khí, Bão nguyên thủ nhất [Mô tả vật phẩm]: Ngọc bội được chạm khắc tinh xảo từ ngọc tinh Thương Lan, đeo trên người có thể loại bỏ tạp niệm trong lòng, giữ tâm thần thanh tịnh, bảo hộ tinh, khí, thần của con người, khiến chúng không bị nội hao, không ngoại dật, sung mãn trong cơ thể, hòa làm một với hình thể.

Thanh Thần Bội cũng có chức năng loại bỏ tạp niệm trong lòng, giữ tâm thần thanh tịnh.

Nếu không phải Shirley nhắc nhở, anh đã không để ý.

Nhưng bây giờ, kể từ khi tiến vào Hư Số Không Gian, trong đầu anh luôn đầy rẫy những suy nghĩ phức tạp, tâm thần bất an.

Thanh Thần Bội dường như đã mất hiệu lực.

Cố Thành trầm tư nhét Thanh Thần Bội trở lại trong áo.

Cố Thành nói cho Shirley và A Ninh thuộc tính của hai món thần vật.

Sau đó nói: "Nếu không phải tà trùng tác oai, em nghĩ sẽ có thứ gì, sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với chúng ta?" Shirley Dương trầm ngâm: "Ví dụ như thôi miên, hiệu ứng thị giác đặc biệt, từ trường, vân vân." "Lấy một ví dụ, bây giờ có những trò chơi bắn súng 3D trên máy tính, mọi người chơi đều không vấn đề gì, nhưng có một số người chỉ cần nhìn màn hình lâu một chút, sẽ sinh ra buồn nôn, chóng mặt, nặng đầu và các loại khó chịu khác, đó là một loại khó chịu sinh lý do hiệu ứng thị giác gây ra.

Nói đơn giản là, hình ảnh trong trò chơi thông qua mắt truyền đến thông tin thị giác, những thông tin này là động thái, ví dụ như chạy bộ và di chuyển.

Nhưng thần kinh đại não của cô, cảm ứng của tín hiệu toàn thân và truyền đạt của mắt không nhất quán, nói trắng ra là, mắt nhìn thấy đang di chuyển, nhưng cơ thể thực tế lại không hề động, lúc đó thần kinh đại não sẽ cho rằng đây là hiện tượng bất thường, từ đó gây ra chóng mặt, buồn nôn và các phản ứng sinh lý cảnh báo khác, để cô dừng loại hình vận động sai lầm này." A Ninh cũng nói: "Tôi cũng từng dẫn đội xuống một ngôi mộ, kết quả chủ mộ đã bố trí một loại hương liệu đặc biệt trong mộ thất, sau khi chúng tôi ngửi phải, tất cả đều sản sinh ảo giác, sau đó tự tàn sát lẫn nhau, lần đó tôi thương vong vô cùng thảm trọng." "Ảo giác?!" Cố Thành lại rơi vào suy nghĩ.

Đột nhiên, anh hỏi: "Shirley vừa nói, từ trường cũng sẽ gây ra khó chịu sinh lý cho con người?" Cố Thành chợt nhớ ra, trong Đạo Mộ Bút Ký có một đoạn cốt truyện như vậy.

Ngô Tà, Vương Bàn Tử, Trương Khởi Linh ba người theo bản đồ mà trưởng lão Khoa Hùng đưa cho tiến vào hang Hắc Tinh, kết quả sau khi vào, họ cứ quanh quẩn trong hang, đi đi lại lại không thể ra ngoài, cuối cùng thậm chí dần dần mất đi khả năng cảm nhận, không cảm nhận được sự tồn tại của thời gian, không gian, phương hướng.

Rõ ràng chỉ ở trong hang nửa tiếng, nhưng lại cảm giác dài như mấy tháng.

Ba người suýt chút nữa đã chết trong hang vì chuyện này.

Cuối cùng khi tìm ra nguyên nhân, là vì từ trường trong hang Hắc Tinh mạnh đến một mức độ nhất định, thời không và trọng lực đều bị bóp méo không kiểm soát, vì vậy đã tạo ra ảnh hưởng lớn đến họ.

Đến đây, trong lòng Cố Thành đột nhiên kinh hãi.

Chẳng lẽ, trong Hư Số Không Gian cũng có tình huống tương tự sao?!

"Nếu, Phượng Hoàng Đảm đã truyền tống tôi đến gần Quỷ Động, Quỷ Động nằm sâu trong Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã, Thần Sơn Trát Cách Lạp Mã thực chất là ngọn núi từ bị chặt ngang eo, vậy thì Quỷ Động nằm giữa ngọn núi từ, và tôi bây giờ cũng đang ở giữa ngọn núi từ.

Chẳng lẽ những cảm giác không ổn của tôi, đều là do ngọn núi từ này gây ra sao?!" Cố Thành lập tức đưa ra phân tích của mình.

Đương nhiên, anh đã giấu đi thuộc tính của Phượng Hoàng Đảm, chỉ suy đoán.

"Nếu thật sự là như vậy, thì có thể giải thích được, tại sao tôi lại cảm thấy trong lòng hoảng hốt, tinh thần mẫn cảm, toàn thân không thoải mái nữa rồi.

Tôi đang ở trong ngọn núi từ, bị từ trường mạnh tác động.

Nếu từ trường nghiêm trọng hơn một chút, thậm chí có thể ảnh hưởng đến sóng điện não của tôi, khiến tôi sản sinh ảo giác." A Ninh lúc này đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Vậy, những gì tôi đã trải qua trong Hư Số Không Gian, có phải là ảo giác không?" Cố Thành cười: "Có thể, tôi đã trải qua nhiều hiểm cảnh sinh tử như vậy, có lẽ tất cả đều là ảo giác." A Ninh lúc này lại ngồi thẳng dậy, vẻ mặt suy tư: "Vạn nhất là thật thì sao?!

Tôi vẫn luôn không hiểu, Hư Số Không Gian rốt cuộc là cái gì, bên trong ngẫu nhiên kết nối các hang động, nhiều cạm bẫy cơ quan, nhiều mãnh cầm yêu thú như vậy, đều do ai bố trí?

Nếu… tất cả những thứ đó đều là ảo giác của tôi thì sao?

Vậy thì có thể thông suốt rồi!" Cố Thành nghe vậy, tâm thần chấn

động.

Bị A Ninh nhắc nhở như vậy, Cố Thành như được khai sáng, đột nhiên nhớ ra rất nhiều chi tiết.

Ví dụ như những yêu thú đó sống sót trong hang động như thế nào?

Chúng không phải xác chết, phải ăn uống, phải uống nước, nếu không làm sao duy trì sự sống?

Ví dụ như những yêu thú và xác chết đó, có một số giống như đã từng gặp.

Rắn quái vật mắt đen, nhện lớn, bộ xương khô, ác linh, thậm chí có cả Trường Sinh Quân.

Lúc đó anh vẫn luôn tâm thần bất an, cộng thêm chỉ lo trốn thoát.

Vì vậy tất cả những chi tiết này đều bị anh bỏ qua.

Hiện tại, Hư Số Không Gian có rắn quái vật mắt đen, có ác linh, không có gì lạ.

Nhưng Trường Sinh Quân lại là đặc sản trong mộ Tôn Ân.

Thậm chí con nhện lớn và bộ xương khô đó, cũng được nhìn thấy trong mộ Tôn Ân.

Sao lại xuất hiện trong Hư Số Không Gian?!

Có.

Lúc đó khi thoát khỏi tay con ác linh đó, khi bò trong hang động, anh hy vọng có một nơi sơn thanh thủy tú để có thể nghỉ ngơi thật tốt, tiếp đó, thì đến hòn đảo… Đến đây, Cố Thành đột nhiên có cảm giác ớn lạnh.

Chẳng lẽ!!!

Tất cả đều là giả sao?!

Đều là ảo giác sao?!

Đều là một "chuyến phiêu lưu kỳ ảo" do Hư Số Không Gian sắp đặt sao?

Ngay cả hòn đảo này… Đột nhiên, hòn đảo này cũng có một số điểm kỳ lạ.

Ví dụ như, Shirley mỗi ngày đều có thể bắt được các loại hải sản và cá biển trong một vũng nước ở quần thể đá ngầm.

Trước đây anh nghĩ là may mắn.

Bây giờ nhìn lại, dường như là bị cố ý sắp đặt.

"Shirley, A Ninh!" Cố Thành nuốt nước bọt, vẻ mặt cực kỳ khó coi nói: "Hai em, có khi nào chúng ta từ đầu đến cuối, đều sống trong ảo giác không?

Từ khi chúng ta tiến vào Hư Số Không Gian cho đến bây giờ, hòn đảo này, tất cả đều là giả!

Những cơ quan yêu thú mà chúng ta gặp, đều là do tâm lý của chúng ta tạo ra sao?!

Sau đó Hư Số Không Gian thu thập tâm lý của chúng ta, rồi cụ thể hóa chúng ra." Sau đó Shirley và A Ninh lập tức hiểu ra ý của Cố Thành, sắc mặt đều kịch biến.

Đúng lúc đó, một âm thanh trầm đục như sấm vang lên ở phía chân trời: "Tiểu… Cố… gia!" Ba người Cố Thành sững sờ.

Vội vàng đứng dậy, nhìn ra biển xa.

Nhưng trên biển không hề có bất kỳ con thuyền nào.

"Tiểu… Cố… gia!" Âm thanh đó vẫn đang gọi.

Shirley Dương nói: “Chắc chắn thuyền còn quá xa, chúng ta không nhìn thấy.” A Ninh lập tức tìm củi ướt, chuẩn bị đốt lửa tạo khói.

“Em muốn cho họ biết vị trí của chúng ta.” Cố Thành lại đột nhiên kéo hai cô lại.

Vẻ mặt nghiêm trọng: “Không đúng!

Nghe cái âm thanh đó đi!” “Tiểu… Cố… gia!” Âm thanh trầm đục như sấm đó vẫn đang vang lên.

A Ninh cũng gật đầu: “Không sai, em cũng cảm thấy gần hơn rồi.” Cố Thành trầm giọng nói: “Không gần hơn đâu, Bàn Tử đang ở ngay bên cạnh tôi!” Theo công lực tăng mạnh, ngũ quan của anh đạt đến đỉnh phong.

Chương 72

Nhanh nhạy hơn Shirley và A Ninh rất nhiều lần.

Vì vậy anh nghe rõ, giọng của Bàn Tử ở ngay bên tai, như thể đang nói chuyện trước mặt vậy.

"Ở bên cạnh anh sao?!" A Ninh và Shirley nhìn xung quanh, tìm kiếm tung tích của Bàn Tử.

Cố Thành trầm giọng nói: "Không cần tìm nữa, anh ta không ở trên đảo." A Ninh và Shirley Dương ngớ người.

Âm thanh ở ngay bên tai, mà người lại không ở trên đảo?

Ý gì vậy?!

Cố Thành ngẩng đầu nhìn trời: "Nếu, tất cả đều là ảo giác, vậy thì Bàn Tử hẳn là đang gọi tôi ở trong hiện thực." Theo lời anh nói dứt, đột nhiên, cả thế giới đều tĩnh lặng.

Như thể bị đóng băng vậy, gió biển thổi lá cây, chim biển bay lượn trên mặt biển, thủy triều dâng lên từng đợt, tất cả đều như bị nhấn nút tạm dừng, đứng im bất động.

A Ninh và Shirley Dương nhìn cảnh tượng kinh người trước mắt, có chút bàng hoàng không biết làm sao.

Cố Thành cũng có chút kinh hãi.

Tiếp đó, bầu trời, biển cả trước mặt, "rắc rắc rắc" xuất hiện rất nhiều vết nứt, như thể mặt gương vỡ tan.

Vết nứt càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, cả thế giới như không chịu nổi nữa, vỡ vụn thành vô số mảnh, ầm ầm sụp đổ.

Giống như ngày tận thế vậy.

Tiếp đó ba người trước mắt một trận hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc.

Đợi đến khi cảnh tượng trước mắt từ mờ ảo dần trở nên rõ ràng.

Từ hòn đảo nắng vàng rực rỡ, đột nhiên quay trở lại một hang động u ám khó lường.

Cố Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt béo tròn của Bàn Tử trước mặt.

Ánh mắt có chút đờ đẫn.

Mãi nửa ngày sau, anh mới phản ứng: "Bàn Tử~?" Bàn Tử thấy Cố Thành cuối cùng cũng có phản ứng, suýt nữa thì xúc động khóc òa lên.

"Tiểu Cố gia, dọa chết tôi rồi." "Tôi cứ tưởng anh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa!" Cố Thành vật vã ngồi thẳng dậy.

Chỉ cảm thấy toàn thân yếu ớt vô cùng.

Lão Hồ bên cạnh giúp anh tựa lưng ngồi dậy.

"Tiểu Cố gia, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!

Thật tốt quá!" Trương Khải Lăng lúc đó xuất hiện bên cạnh, nhìn Cố Thành, vẻ mặt đầy mừng rỡ.

Cố Thành nhìn vẻ mặt tiều tụy của anh, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sau đó anh nhìn sang phía đối diện.

Ở đó nằm mấy người, nhìn trang phục thì đều là thành viên đội khảo cổ, tất cả đều bất động, như đang ngủ.

Trương Khải Lăng ngồi xổm xuống, cẩn thận rót nước cho họ

uống.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Tôi đã ngủ bao lâu rồi?” Cố Thành tò mò hỏi.

“Tiểu Cố gia, anh đã ngủ bốn năm ngày rồi, dọa tôi sợ muốn chết!” Bàn Tử kích động nói.

“Ngủ bốn năm ngày?!” Cố Thành kinh ngạc.

Cảm xúc của Bàn Tử quá kích động, nói năng không rõ ràng.

Lão Hồ tiếp lời, trầm giọng nói: “Tiểu Cố gia, anh không phải đột nhiên xuất hiện tại một hang động giống mê cung sao, hang động đó có bốn hướng đều có một lối đi, có thể thông đến các hang động khác, sau đó sẽ gặp các loại cơ quan yêu thú, đúng không?!” Cố Thành sững sờ: “Anh biết sao?!” Lão Hồ: “Vì tôi cũng ở trong hang động đó.

Nhưng sau đó tôi tỉnh lại!

Rồi mới phát hiện ra tất cả đều là ảo giác!

Thật ra chúng ta đã bị truyền tống đến một con đường núi bốn phương tám hướng thông suốt, lúc đó tất cả mọi người đều tản ra, đều đang trong trạng thái hôn mê.

Con đường núi bốn phương tám hướng đó rất quỷ dị, người ở trong đó sẽ cảm thấy đặc biệt khó chịu, ngũ quan mất kiểm soát, ảo tượng liên tục xuất hiện, ở lâu sẽ trực tiếp hôn mê.

May mắn là, Trương đội trưởng trên người có mang một kiện thần vật, nên đã giúp chúng tôi nhanh chóng tỉnh lại.

Sau đó, ở con đường núi bốn phương tám hướng đó, anh ấy đã lần lượt tìm thấy chúng tôi, cứu chúng tôi ra ngoài.

Tiếp theo là tìm cách gọi mọi người tỉnh dậy.

Lão Hồ là người tỉnh sớm nhất, sau đó là tôi, tiếp đó hai thành viên

khác cũng tỉnh lại.

Nhưng ba người còn lại, bao gồm cả anh, các thành viên còn lại cũng không gọi tỉnh được, chúng tôi đã thử nhiều cách." Lão Hồ tiếp tục: "Từ đó đến nay đã bốn năm ngày rồi, Trương đội trưởng nói, ai đã chìm đắm trong huyễn cảnh, phải tự mình nhận thức ra, hiểu rõ tất cả những gì mình thấy đều là ảo giác, nếu không sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được." Cố Thành lúc này mới chợt tỉnh ngộ.

Chẳng trách, khi anh ý thức được mình có thể đang ở trong ảo giác.

Lập tức nghe thấy giọng của Bàn Tử, sau đó ảo cảnh vỡ tan.

Nói trắng ra, giống như không gian đạo mộng vậy.

Ý thức chủ quan của cô phải tự nói với mình, rằng mình đang nằm mơ, mau chóng tỉnh lại.

Khi đó mới có thể tỉnh dậy.

Nếu không sẽ coi giấc mơ là thế giới thực.

Cứ thế chìm đắm trong đó, cho đến khi thể xác tử vong.

Lúc đó, A Ninh và Shirley Dương đang nằm cạnh cũng tỉnh lại, hai người phát ra âm thanh yếu ớt.

Cố Thành vội vàng nhìn hai cô mấy lần.

Phát hiện tình hình của họ cũng tương tự anh, toàn thân yếu ớt.

Lúc này anh mới yên tâm.

Anh lấy Linh Ngọc Hạp từ trong nhẫn ra, tìm được ba viên đan dược. [Tên vật phẩm]: Đại Bổ Hoàn [Cấp bậc vật phẩm]: Nhất phẩm đan dược [Năng lực vật phẩm]: Khôi phục nguyên khí, nâng cao thể chất. [Mô tả vật phẩm]: Đan dược được luyện chế theo cổ phương, có thể khôi phục nguyên khí đã hao tổn, bồi bổ cơ thể, nâng cao thể

chất.

Loại đan dược này không nhiều, chỉ có ba viên.

Ban đầu Cố Thành định giữ lại để dùng khi chiến đấu, nhằm khôi phục nguyên khí.

Nhưng bây giờ cơ thể anh quá yếu.

Chương 73

Anh không thể để mình ở trong trạng thái này, đặc biệt là trong một hiểm cảnh chưa biết.

Phải đảm bảo luôn có sức chiến đấu.

Cố Thành khoanh chân ngồi xuống, nuốt một viên.

Đan dược vừa vào cổ họng, lập tức hóa thành nguyên khí cuồn cuộn.

Anh lập tức vận công, dẫn dắt luồng nguyên khí hùng hậu đó, tu bổ nguyên khí đã hao tổn, và rèn luyện cơ thể mình.

Khoảng mười mấy phút sau.

Cuối cùng anh cũng hấp thụ xong đan dược.

Cơ thể hồi phục như ban đầu.

Anh lại đưa hai viên còn lại, cho Shirley và A Ninh uống.

Nhìn sắc mặt dần hồng hào của hai cô, trong lòng Cố Thành trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Vừa nãy anh đã phát hiện ra.

Không chỉ hòn đảo là ảo giác.

Sức mạnh tăng vọt, chân khí tăng gấp ba bốn lần cũng là ảo giác.

Hoan Hỉ Thiền thăng cấp lên tầng thứ hai, cũng là ảo giác.

Và, mối quan hệ thân mật với Shirley Dương và A Ninh, tất cả cũng đều là giả.

Anh tìm kiếm trong nhẫn.

Viên nội đan đào được từ con bọ cạp khổng lồ cũng biến mất.

“Haizz, tất cả đều là giấc mộng hoàng lương!” Cố Thành cảm khái.

Sau khi biết rằng tất cả những gì đã trải qua trước đó đều là giấc mơ, hai cô gái cũng ngẩn ngơ rất lâu.

Sau đó cả hai không hẹn mà cùng nhìn về phía Cố Thành.

Ba người bốn mắt nhìn nhau, đầy phức tạp.

Đúng lúc đó, Trương Khải Lăng bước đến: “Tiểu Cố gia, chúng ta bàn bạc xem, tiếp theo nên làm gì đây?!” Cố Thành vội vàng gật đầu: “Được.” Anh ngừng lại một chút, rồi lại nói với Trương Khải Lăng: “Trương đội trưởng, lần này thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi đoán chừng tôi cũng phải bỏ mạng ở đây rồi.” Trương Khải Lăng cười nhạt: “Không có gì, trong lúc nguy cấp như thế này, chúng ta đương nhiên phải đồng lòng hiệp lực, cùng nhau vượt qua khó khăn, nếu không chỉ dựa vào một mình tôi, cũng không thể sống sót ra ngoài được.” Cố Thành gật đầu đồng tình.

“Đúng rồi, Trương đội trưởng, anh có biết chúng ta đang ở đâu không?” Trương Khải Lăng lắc đầu: “Ở đây không thấy ánh sáng mặt trời, tôi cũng không biết chúng ta đang ở đâu.

Nhưng tôi đoán, chúng ta hẳn là gần Tinh Tuyệt Cổ Thành, bởi vì tất cả thiết bị điện tử của tôi đều bị hỏng, gần Tinh Tuyệt Cổ Thành có núi từ.” Cố Thành âm thầm quan sát con đường núi tạm thời nghỉ ngơi này.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng xúm lại.

Lão Hồ nói: “Nơi chúng ta đang ở hiện tại rất quỷ dị.

Đi sâu vào trong con đường núi, đi không xa lắm, sẽ phát hiện ra một ngã rẽ bốn phương tám hướng thông suốt, một khi tiến vào, sẽ bắt đầu cảm thấy tâm trạng bực bội, tâm thần bất an, chóng mặt hoa

mắt, càng đi sâu vào bên trong, triệu chứng sẽ càng nghiêm trọng.

Đi về phía bên kia, cũng đi không xa lắm, sẽ phát hiện ra một vực sâu không đáy, không có bất kỳ lối thoát nào.

Nói cách khác, chúng ta bây giờ đã bị mắc kẹt ở đây rồi." Cố Thành nhờ Lão Hồ dẫn đi xem bên cạnh vực sâu không đáy.

Mấy người đi đến cuối con đường núi.

Quả nhiên, ở đó có một lối ra.

Bên ngoài lối ra là một vực sâu đen ngòm không nhìn thấy đáy.

"Trương đội trưởng đã ném mấy que đốt xuống, nhưng không dò được đáy." Lão Hồ nói.

Cố Thành gật đầu, lại nhìn lên trên.

Phía trên cũng đen kịt một mảng, không nhìn thấy gì.

A Ninh nói: "Xem ra, bên này không có lối thoát rồi." Cố Thành gật đầu.

Khi quay người chuẩn bị rời đi, Cố Thành phát hiện Shirley Dương đang nhìn lên trên với ánh mắt đờ đẫn.

Cố Thành đi tới: "Shirley, em đã phát hiện ra điều gì sao?" Cố Thành ngớ người: "?!" Cố Thành lấy làm lạ, định hỏi thêm thì đột nhiên, Shirley Dương không chút báo trước bước thẳng về phía trước.

Phía trước là vực sâu không đáy.

"A! !" A Ninh hét lên một tiếng chói tai.

Đúng lúc mấu chốt, Cố Thành nhanh mắt nhanh tay túm lấy cô ấy.

Nhìn Shirley Dương đang treo lơ lửng dưới vực sâu, Cố Thành sợ toát mồ hôi lạnh.

Anh dùng sức kéo cô ấy về.

Thấy Shirley Dương thất thần, anh vội bảo A Ninh đưa cô ấy về nghỉ.

Trước khi đi, Cố Thành ngẩng đầu nhìn lên trên.

Bỗng nhiên, anh lờ mờ thấy một đôi mắt xanh lục u ám.

Lạnh lẽo, tàn độc, khát máu, không có chút nhân tính nào!

Đợi Cố Thành vận khí vào mắt, muốn nhìn rõ hơn thì đôi mắt đó lại biến mất.

Cố Thành trầm mặc một lát, rồi quay người trở về khu nghỉ ngơi.

Khi anh nhìn lại Shirley Dương, cô ấy đã hồi phục bình thường, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì về chuyện vừa rồi, thậm chí còn quên mất chuyện gì đã xảy ra.

Anh để A Ninh trông chừng cô ấy.

Cố Thành tìm lão Hồ, Bàn Tử và Trương Khải Lăng, bốn người tụ họp lại.

"Trương đội trưởng, cái thành cổ Tinh Tuyệt này thật sự quá tà môn rồi!" "Chẳng lẽ Thần Quản Cục không có chút thông tin tài liệu nào sao?

Nếu có thì có thể lấy ra không, bây giờ tôi cần tập hợp mọi ý kiến để vượt qua khó khăn này!" Cố Thành nói với giọng trầm trọng.

Anh vốn cho rằng dù cốt truyện ở thành cổ Tinh Tuyệt có thay đổi thì cũng không quá đáng.

Với năng lực của mình, anh hoàn toàn có thể ứng phó được.

Nhưng anh đã lầm.

Chuyến đi đến thành cổ Tinh Tuyệt bây giờ hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của anh, không biết phía sau còn có những tình huống kỳ quái,

quỷ dị nào, nên anh hiện đang rất cần các loại tài liệu.

Bất cứ tài liệu nào cũng được, để anh có thể hiểu rõ hơn về thành cổ Tinh Tuyệt này.

Trương Khải Lăng lắc đầu: "Thần Quản Cục của tôi không có nhiều tài liệu về mười đại hung địa, thành cổ Tinh Tuyệt cũng ít.

Chương 74

Trong mấy trăm năm qua, chưa từng có ai từ thành cổ Tinh Tuyệt lành lặn trở ra, nên không ai biết tình hình bên trong thế nào.” Bàn Tử tò mò hỏi: “Sao lại là mấy trăm năm?

Thành cổ Tinh Tuyệt tồn tại ít nhất cũng phải một hai nghìn năm rồi chứ?

Chẳng lẽ trước đó có người ra được?” Trương Khải Lăng: “Đó là vì những tài liệu tôi thu thập được hiện tại chỉ đến cuối đời Minh.

Từ cuối đời Minh đến nay, tất cả những người đã đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt đều không có tin tức gì.

Còn việc liệu có ai đã đến thành cổ Tinh Tuyệt trước cuối đời Minh rồi an toàn trở ra hay không, hiện tại tôi cũng chưa tìm thấy bất kỳ tài liệu nào.” Cố Thành trầm ngâm nói: “Trương đội trưởng, vậy anh có biết về chuyện huyễn cảnh không?

Có cả cách phá giải nữa sao?” Trương Khải Lăng cười cười: “Đó là vì tôi đã từng gặp tình huống tương tự.

Hồi đó tôi bị kẹt trong huyễn cảnh mà không tự biết, cứ nghĩ đó là tiên cảnh nhân gian, sống ở đó hơn một năm trời.

Sau này tôi cũng vô tình phát hiện ra dấu vết, nhận ra mình đang ở trong huyễn cảnh, rồi huyễn cảnh bị phá vỡ.

Khi tôi tỉnh lại, tôi suýt chết, sau này mới biết mình bị kẹt trong huyễn cảnh nửa tháng, hoàn toàn nhờ đồng nghiệp của tôi mà tôi mới miễn cưỡng sống sót.

Vì vậy, khi tôi lần đầu tiên bước vào huyễn cảnh sau này, tôi nhanh chóng nhận ra có điều không ổn, nên tôi tỉnh lại nhanh nhất.”

Cố Thành đầy tò mò: "Vậy anh làm thế nào để xác định mình đang ở hiện thực hay trong huyễn cảnh?

Chẳng lẽ không thể lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ sao?" Trương Khải Lăng lấy ra một khối ngọc từ cổ mình.

Khối ngọc có màu hơi ngả vàng, trên đó khắc hình một con mắt.

"Đương nhiên là không rồi, chủ yếu là vì tôi có một thứ, có thể giúp tôi phân biệt huyễn cảnh và hiện thực." 【Tên vật phẩm】: Ngọc Đồng 【Đẳng cấp vật phẩm】: Cực phẩm pháp khí 【Năng lực vật phẩm】: Phá Vọng Chi Nhãn 【Mô tả vật phẩm】: Mắt Phá Vọng, có thể xuyên thấu hư thực của vạn vật, nhìn thẳng tới bản nguyên.

Cố Thành thầm kinh hãi.

Cái Trương Khải Lăng này không hổ là người nhà Trương, bảo bối trên người anh ta thật sự quá nhiều.

Hiện tại chỉ riêng những thứ đã biết như Bàn Long Côn, Khu Ma Tịnh Bình, Hắc Diệu, Ngọc Đồng đều là những vật phẩm cực phẩm, chưa kể những thứ chưa lộ ra.

Coi bộ anh ta không phải là một nhánh bàng hệ của nhà Trương.

Toàn là những nhân vật tầm cỡ.

Trương Nhật Sơn là một người nhà Trương thuần huyết, chẳng lẽ ngay cả bô đi tiểu cũng là thần vật sao?

"Bảo bối thật!" Cố Thành khen một tiếng, rồi khổ não nói: "Vậy bây giờ tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ tiến thoái lưỡng nan sao?" Trương Khải Lăng thở dài: "Bây giờ con đường sống duy nhất của chúng ta, có lẽ là những hang động thông tứ phía kia.

Ban đầu để tìm kiếm, tôi đã chạy khắp các khu vực ngoại vi,

muốn tìm lối ra thì có lẽ phải đi sâu hơn, nhưng những hang động này thật sự kỳ quái, càng đi sâu vào, tình trạng mất kiểm soát ngũ quan, ý thức mơ hồ càng nghiêm trọng, tôi luôn không dám đi sâu hơn nữa, sợ rằng đi vào rồi không ra được." Cố Thành nghe vậy, vội giải thích về tình hình từ trường.

Kết quả, ba người kia đều kinh ngạc.

Trương Khải Lăng kinh ngạc hỏi: "Ý cậu là, bây giờ tôi đang ở trong lòng núi từ trường?!

Những tình trạng mất kiểm soát ngũ quan, các loại khó chịu về thể chất đều do từ trường mạnh gây ra sao?" Cố Thành gật đầu: "Thậm chí những ảo giác đó, cũng có thể do từ trường mạnh gây ra." Trương Khải Lăng trầm ngâm một lát: "Thì ra từ trường lại có ảnh hưởng lớn đến con người như vậy sao?!" Cố Thành nói: "Trương đội trưởng, anh có thể cho tôi mượn cái Ngọc Đồng đó không, tôi muốn vào hang động đó xem sao." Lão Hồ và Bàn Tử liền tranh nhau nói: "Tiểu Cố gia, tôi đi cho!" Cố Thành ngăn lại: "Thực lực của tôi mạnh hơn một chút, khả năng tự vệ cũng mạnh hơn, tôi đi." Trương Khải Lăng nhìn Cố Thành đầy khâm phục: "Được, Tiểu Cố gia." Sau đó Cố Thành dặn dò Shirley và A Ninh, bảo lão Hồ và Bàn Tử ở lại bảo vệ mọi người.

Anh cùng Trương Khải Lăng xuất phát.

Vừa bước vào những hang động chằng chịt, Cố Thành đã cảm thấy một áp lực vô hình.

Càng đi sâu vào, cơ thể anh bắt đầu xuất hiện các loại phản ứng.

Chóng mặt, đau đầu, mệt mỏi, đổ mồ hôi nhiều, tim đập nhanh...

Giống hệt tình trạng trong không gian ảo trước đó.

Nhưng hiện tại đối với Cố Thành không ảnh hưởng lớn, anh vẫn

có thể chịu đựng được.

Trương Khải Lăng cũng ở bên cạnh, vừa chịu đựng các loại khó chịu về thể chất, vừa dẫn đường và giải thích.

"Khu vực ngoại vi tôi đã thăm dò gần hết rồi..." "Bây giờ là mấy lối rẽ đi sâu vào..." "Nơi sâu nhất tôi đã phát hiện ra..." "Bên kia là một con đường cụt, hồi đó tôi đã gặp một số thứ kỳ lạ ở đó..." "Thứ kỳ lạ?" Cố Thành chính xác nắm bắt được thông tin.

"Thứ kỳ lạ?" Trương Khải Lăng có chút sợ hãi nói: "Ừm, hồi đó tôi gặp một loại sinh vật trông giống hải mi, bò bằng năm xúc tu, số lượng rất nhiều, sẽ chủ động tấn công người.

Phương thức tấn công rất kỳ lạ, chúng trực tiếp bật nhảy từ dưới đất lên rồi lao vào mặt tôi." "Lúc đó trời tối, tôi không kịp phản ứng, suýt chút nữa bị chúng lao trúng." "Lao vào mặt, giống hải mi?" Cố Thành lẩm bẩm, ghi nhớ loại sinh vật này.

Nhanh chóng, Trương Khải Lăng dẫn anh đến trước một cửa động, rồi dừng lại.

Lúc này, áp lực vô hình đặc biệt mạnh mẽ.

"Tiểu Cố gia, tôi chỉ có thể đưa cậu đến đây thôi, tôi không chịu nổi nữa, bắt đầu xuất hiện triệu chứng ù tai và hoa mắt rồi." Trương Khải Lăng cố gắng nói.

Cố Thành thì vẫn chịu đựng được, nhìn vào trong cửa động, nói: "Được rồi, Trương đội trưởng, anh cứ về trước đi." Trương Khải Lăng tháo Ngọc Đồng ra, giao cho Cố Thành, rồi nắm chặt tay anh: "Tất cả trông cậy vào cậu đấy, Tiểu Cố gia!" Nói xong, anh quay người chạy vội về phía lối ra.

Cố Thành nhìn bóng lưng anh ta khuất xa, rồi quay lại nhìn cái hang động u thâm, định thần lại, treo Ngọc Đồng của Trương Khải

Lăng vào cổ, rồi rút Quỷ Phách Đao ra, hơi khom lưng bước vào trong hang động.

Lão Hồ nói không sai.

Những hang động này quả nhiên chằng chịt.

Cố Thành đi loanh quanh trong hang động, suýt chút nữa lạc đường.

Nếu không phải có trí nhớ siêu phàm và làm ký hiệu ở những lối rẽ thì có lẽ lúc này anh đã không biết đông tây nam bắc là gì rồi.

Càng đi sâu vào, áp lực càng lớn.

Anh cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng ù tai và hoa mắt, ý thức bắt đầu mơ hồ, đầu óc trở nên đặc biệt nặng nề, cực kỳ mệt mỏi, chỉ muốn nằm vật xuống ngủ.

Nhưng Cố Thành không định rút lui.

Anh nhất định phải tìm ra lối thoát.

Nếu không, cả nhóm người sẽ phải đợi chết trong cái hang động đó.

Đột nhiên, anh phát hiện trên một vách tường dường như có dấu vết khai thác nhân tạo.

Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của anh.

Nãy giờ anh kiểm tra suốt, những hang động chằng chịt này đều là do tự nhiên hình thành, căn bản không có dấu vết khai thác nhân tạo, tại sao ở đây lại có?

Tại sao lại có người tài giỏi đến mức có thể thi công ở đây?

Trong lòng Cố Thành đột nhiên kích động.

Đã có dấu vết khai thác nhân tạo thì chứng tỏ có người ở đây.

Hơn nữa, theo dấu vết khai thác này, không chừng có thể tìm ra lối thoát.

Cố Thành mừng rỡ, men theo dấu vết trên vách tường, nhanh chóng lao đi.

Cuối cùng, khi Cố Thành cảm thấy não mình sắp nổ tung, trước mắt anh bỗng trở nên sáng sủa.

Một hang động lớn xuất hiện trước mắt.

Ở trung tâm hang động, có một tòa tháp đá màu đen.

Tháp đá rất lớn, chỉ riêng cái đế đã chiếm gần hết diện tích hang động.

Chương 75

Từ bên ngoài nhìn vào, tháp đá có chín tầng.

Cố Thành nhìn tòa tháp đá này có một cảm giác quen thuộc khó tả, đặc biệt là hình dáng bên ngoài.

Anh rất khẳng định đã từng nhìn thấy tòa tháp đá này ở đâu đó.

Chỉ là bây giờ đầu óc choáng váng, quay cuồng, anh chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không ngất xỉu là may mắn lắm rồi.

Anh căn bản không thể nhớ ra mình đã thấy tòa tháp đá này ở đâu.

Trực giác mách bảo.

Anh thấy một con đom đóm màu đỏ bay ra từ trong tháp đá, rồi đậu trên mái hiên bên ngoài tháp, đứng yên bất động.

Trong đầu anh đột nhiên như sét đánh ngang trời, hiện lên một cái tên.

“Cửu Tầng Yêu Lâu?!!” “Chiếc xe đó, tôi mua!” “Nếu vị khách hàng đó muốn truy cứu bồi thường thì tôi cũng sẽ gánh vác tất cả.” Cố Thành nói.

Đối với Cố Thành, tiền bạc không đáng là bao.

Chuyện gì có thể giải quyết bằng tiền, căn bản không phải là chuyện.

Anh thích Kiều Tinh Tinh.

Mặc dù cô ấy tiếp cận anh có mục đích riêng, nhưng không sao cả, hai bên đều đạt được thứ mình muốn là được rồi.

Anh càng quan tâm liệu tối nay có thể “hạ gục” Kiều Tinh Tinh được không.

Giám đốc Đường nghe lời Cố Thành, ngạc nhiên hỏi: “Thưa ngài, ngài chắc chắn chứ?” Cố Thành cười nhạt: “Đương nhiên, không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao?” Giám đốc Đường đánh giá Cố Thành một lúc.

Anh ta đẹp trai, khí chất phi phàm, quần áo trên người cũng là hàng hiệu đắt tiền.

Lại nhìn Kiều Tinh Tinh trẻ trung xinh đẹp.

Trông Cố Thành lại giống một thiếu gia nhà giàu (`phú nhị đại`) đang cua gái.

Tình huống kiểu này ông ta thấy nhiều rồi, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc của mình thì ông ta chẳng thèm quan tâm.

“Được!

Tôi sẽ đi gọi điện thoại liên hệ.” Nói xong, ông ta quay người đi gọi điện thoại.

Kiều Tinh Tinh cảm kích nhìn Cố Thành: “Cảm ơn anh, Cố Thành, nếu không, em không biết phải làm sao cả.” Cố Thành cười nhẹ: “Chuyện nhỏ thôi, trùng hợp là hôm nay tôi vốn định mua xe.” Vừa rồi anh đột nhiên nghĩ ra.

Mua hai chiếc xe, tặng cho lão Hồ và Bàn Tử.

Lão Hồ tính cách trầm ổn, chiếc S580 rất thích hợp.

Còn về chiếc gương chiếu hậu bị hỏng, thay cái mới là được, không sao cả.

Còn Bàn Tử thì thích xe sang.

Luôn thèm muốn Hummer.

Hôm nay trong triển lãm xe không có gian hàng Hummer, nhưng không sao, vừa rồi anh đã xem gian hàng Lamborghini, ở đó có một

chiếc Lamborghini Urus, một mẫu SUV cỡ lớn hiệu suất cao, không gian rộng rãi, mã lực mạnh mẽ, rất phù hợp với hình tượng khoa trương của Bàn Tử.

Thiệu Ngọc Phi thấy Cố Thành ra mặt vì Kiều Tinh Tinh, không tiếc vung tiền mua chiếc xe đó, liền biết Cố Thành không phải người dễ chọc.

Từng người một rụt cổ định rời đi.

Ai ngờ lúc này Cố Thành ở phía sau nói: "Hôm nay mà mấy người bỏ đi, tôi sẽ báo cảnh sát tội quấy rối tình dục, phỉ báng vu khống, gây rối, bỏ trốn.

Tôi sẽ bảo cảnh sát đến trường tìm mấy người, tôi xem lúc đó mấy người còn có thể ở lại trường được không." Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia lập tức dừng bước.

Họ nhìn nhau, sắc mặt đặc biệt khó coi.

Thiệu Ngọc Phi quay người, nghiêng đầu nhìn Cố Thành: "Thế nào?!" Cố Thành cười nhẹ: "Tôi thế nào?!

Chẳng lẽ bây giờ trong xã hội này làm sai chuyện không cần xin lỗi, không cần chịu trách nhiệm sao?

Chuyện đơn giản như vậy mà cũng phải để tôi dạy sao?

Mấy người có mẹ sinh ra mà không có mẹ dạy dỗ sao?!" Câu cuối cùng khiến Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia đột nhiên biến sắc.

Họ đồng loạt chỉ vào Cố Thành hét lên: "Mày?!

Mày chửi người đấy à?!

Mày chửi nữa xem thử?!" "Chửi?" Cố Thành khinh thường nhìn họ: "Đồ chó, chửi mấy người đơn giản là lãng phí thời gian và nước bọt của tôi." "Mày!" Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia trợn mắt nhìn

anh.

Thấy họ đầy phẫn nộ nhưng không dám động thủ, Cố Thành thở dài lắc đầu: “Kiểu gì cũng không dám động thủ, tôi thật sự đã đánh giá cao mấy người rồi, đồ chó khinh mềm sợ cứng.” Anh rút điện thoại ra, chỉ vào họ nói: “Bây giờ tôi cho mấy người hai lựa chọn.” “Thứ nhất, thừa nhận hành vi vu khống kinh tởm của mình, và xin lỗi Tinh Tinh.” “Thứ hai, tôi sẽ tìm luật sư nói chuyện với mấy người, mấy người sẽ bị khởi tố về một loạt tội danh như tung tin đồn, phỉ báng, quấy rối tình dục, gây rối, hủy hoại tài sản của người khác, v.v.” Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia lập tức biến sắc.

Đặc biệt là Thiệu Ngọc Phi.

Lúc này cô ta hối hận vô cùng, tại sao lại nói ra những lời bốc đồng đó.

Khiến bây giờ cô ta như cưỡi hổ khó xuống.

Trước mặt nhiều người như vậy, thừa nhận mình đã vu khống, đó không phải là tự vả mặt sao?

Đặc biệt trong đám đông đang vây xem, nhiều người đang cầm điện thoại quay phim, nếu bị quay lại, truyền ra ngoài, sau này cô ta còn mặt mũi nào gặp người khác?

“Tôi vu khống sao?

Tôi nói toàn là sự thật, dựa vào đâu mà bắt tôi xin lỗi?!” Cố Thành cười gật đầu: “Được, tôi kính trọng anh hùng hảo hán, hy vọng trên tòa án mấy người cũng có thể cứng rắn như vậy.” Nói xong, anh gọi điện thoại cho một luật sư quen.

Đối phương nghe Cố Thành nói chuyện xong, bày tỏ sẽ đến ngay.

Sau đó Cố Thành lại gọi điện thoại báo cảnh sát.

Thấy Cố Thành thật sự gọi điện thoại mời luật sư, gọi điện thoại báo cảnh sát, biểu cảm của Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia lập tức hoảng sợ.

Dù sao thì, họ cũng chỉ là những học sinh bình thường.

Làm sao đã từng trải qua chuyện như thế này.

Bây giờ họ đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Đi thì không dám đi, sợ cảnh sát thật sự sẽ đến trường tìm.

Ở lại thì càng không giữ được thể diện.

Mấy người bạn của Thiệu Ngọc Phi, trong lòng bắt đầu ngầm trách móc Thiệu Ngọc Phi, tại sao lại gây ra nhiều chuyện như vậy.

Đúng lúc đó, giám đốc Đường quay lại.

Cầm điện thoại nói: "Tôi đã thông báo toàn bộ sự việc vừa xảy ra cho vị khách hàng đó, ông ấy bày tỏ không cần chiếc xe đó nữa, yêu cầu tôi đặt làm một chiếc mới, và cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của tôi." "Vì vậy, thưa ngài..." Ánh mắt ông ta sắc bén nhìn Cố Thành.

Cố Thành giả vờ lấy đồ trong túi, rồi từ trong nhẫn lấy ra thẻ ngân hàng, đưa cho ông ta.

Giám đốc Đường vội vàng cười tiếp nhận thẻ ngân hàng: "Xin vui lòng đợi một chút." Thấy Cố Thành không chớp mắt, thật sự rút tiền thanh toán.

Chương 76

Những khán giả vây xem bỗng chốc ồn ào.

“Thật đúng là phong hồi lộ chuyển nha, diễn biến cốt truyện này, y như xem phim truyền hình vậy.” “Phú nhị đại tại chỗ anh hùng cứu mỹ nhân, vả mặt lũ chim sẻ.” “Vừa đẹp trai, vừa nhiều tiền như vậy, cô gái nào có thể chống đỡ được chứ?

Xem ra cô gái xinh đẹp này sắp bị 'hạ gục' rồi.” “Hừ, lại là một phú nhị đại chỉ biết vung tiền mà thôi.” “Nói ít đi hai câu, không thấy mấy tên kia lỡ lời, bây giờ đang cưỡi hổ khó xuống sao?” “Đừng nói thật, phú nhị đại này mắt nhìn không tồi, cả buổi triển lãm có bao nhiêu người mẫu xe, cô Kiều Tinh Tinh này là một trong số những người đẹp nhất rồi.” Ngay cả mấy người mẫu xe ở gian hàng bên cạnh cũng đầy ngưỡng mộ và ghen tị với Kiều Tinh Tinh.

Nhanh chóng, giám đốc Đường đã làm xong thủ tục.

Ông ta chạy nhỏ, trả lại thẻ cho Cố Thành, rồi nói: “Hai chiếc xe tôi sẽ lập tức cử người vận chuyển về cửa hàng 4S, đợi bên tổng bộ gửi gương chiếu hậu mới về, sau khi tôi thay xong, sẽ lập tức liên hệ với ngài.” “Không sao, không vội.” Cố Thành cất thẻ đi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc vest lịch lãm cùng mấy cảnh sát mặc đồng phục xuất hiện.

Người đàn ông trung niên đi đến trước mặt Cố Thành, cười nói: “Tiểu Cố gia, đã lâu không gặp.” “Hải, không phải lão gia tử không chịu ngồi yên, lại xuất sơn sao?

Tôi thì cứ để ông ấy trông cửa hàng, còn tôi thì phụ trách thu mua hàng hóa bên ngoài, cơ bản không quản chuyện làm ăn trong cửa hàng, đương nhiên sẽ không gặp tôi.” Cố Thành cười bắt tay với người đàn

ông trung niên.

Ông ta tên là Chu Trường Thanh, là người phụ trách một công ty luật cao cấp.

Cũng là cố vấn pháp luật của Tàng Bảo Trai.

Đừng tưởng Tàng Bảo Trai chỉ là một cửa hàng đồ cổ, nhưng doanh thu hàng năm ít thì vài trăm triệu, nhiều thì hàng tỷ, thậm chí vài chục tỷ, nhiều hơn cả doanh thu của một số công ty cỡ trung.

Luật sư Chu đã làm cố vấn pháp luật cho nhà họ Cố mười mấy năm rồi, là bạn cũ rồi.

Không hàn huyên nhiều, Cố Thành trực tiếp kể lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra cho Chu Trường Thanh nghe một lượt.

Chu Trường Thanh nghe xong, liền cười: "Không ngờ Tiểu Cố gia cũng có lúc vì hồng nhan mà xung quan một nộ." Ông ta nhìn Kiều Tinh Tinh, hỏi: "Tiểu Cố gia, tôi biết anh và cô Kiều có quan hệ gì?" Cố Thành nắm tay Kiều Tinh Tinh: "Là bạn gái của tôi." Kiều Tinh Tinh sững sờ, rồi ngượng ngùng cúi đầu.

"Vậy anh muốn yêu cầu gì?" "Xin lỗi công khai, và phải trả giá cho hành vi ngu xuẩn của mình." Chu Trường Thanh liền gật đầu: "Được rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi, tôi sẽ cho cậu một kết quả hài lòng." Nói xong, ông ta đi về phía mấy cảnh sát đang đợi ở bên cạnh.

Cố Thành nắm tay Kiều Tinh Tinh, không buông ra.

Kiều Tinh Tinh đỏ mặt, muốn thoát ra.

Cố Thành ghé vào tai cô ấy, nói: "Được rồi, chuyện này cứ giao cho luật sư Chu là được rồi, tôi đưa em đi dạo chỗ khác nhé?" Kiều Tinh Tinh khẽ nói: "Em còn phải làm việc mà." "Gây náo loạn đến mức này, em nghĩ em còn có thể ở lại được sao?

Chi bằng hôm nay nghỉ đi, trùng hợp là tôi muốn đi mua xe, em đi cùng tôi một chuyến, giúp tôi cho ý kiến nhé?!" Kiều Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện Cố Thành nói không sai, bây giờ xung quanh toàn là những người tò mò vây xem, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự bình thường tại hiện trường.

Ước chừng lúc này giám đốc Đường cũng nể mặt Cố Thành.

Nên mới không đuổi cô ấy đi.

"Được thôi!

Đợi em một lát, em đi thay quần áo." "Được." Mười mấy phút sau, Kiều Tinh Tinh thay một chiếc váy bó sát màu be, đi giày cao gót, bước ra từ nhà vệ sinh.

Cố Thành không hề che giấu ánh mắt ngưỡng mộ, đánh giá thân hình ma quỷ và đôi chân dài miên man của cô ấy.

Kiều Tinh Tinh có chút ngượng ngùng đánh anh một cái, rồi nói: "Anh thật sự muốn mua xe sao?" "Đúng vậy!" "Vừa rồi anh không phải đã mua một chiếc rồi sao?

Còn muốn mua nữa?" "Không sai, tôi có hai anh em chí cốt, mua xe để tặng cho họ." "Oa, anh đối xử với anh em tốt quá vậy?

Trực tiếp tặng xe mấy trăm vạn?!" Cố Thành nắm tay cô ấy: "Nếu em thích, tôi cũng có thể tặng em một chiếc mà." Kiều Tinh Tinh lần này không tránh thoát, chỉ đỏ bừng mặt nhìn chỗ khác, khẽ nói: "Em đâu phải người của anh, sao lại tặng xe cho em!" Cố Thành cười nhẹ: "Tôi vừa rồi không phải đã nói rồi sao?

Em là bạn gái của tôi, mua xe cho bạn gái, không phải là chuyện bình thường sao?!" "Đồ không biết xấu hổ, em còn chưa đồng ý làm bạn gái của anh." "Vậy tôi mặc kệ, vừa rồi tôi đã nói với luật sư Chu rồi, em là bạn gái của tôi, em cũng không phủ nhận, như vậy có nghĩa

là có hiệu lực pháp lý, bây giờ em không thừa nhận cũng không được rồi.” Kiều Tinh Tinh dở khóc dở cười đánh anh một cái: “Anh đúng là đồ vô lại!” Cố Thành một tay đẩy cô ấy vào tường, hai tay chống lên tường hai bên đầu cô ấy, cười tà nói: “Không vô lại như vậy, mới gọi là vô lại.” Nói xong, anh trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cô ấy.

Kiều Tinh Tinh lập tức sững sờ, mắt cô ấy đột nhiên mở to, đồng tử hơi run rẩy.

Suốt gần một phút, não Kiều Tinh Tinh hoàn toàn trống rỗng.

Đợi đến khi cô ấy phản ứng lại, Cố Thành vừa lúc buông miệng cô ấy ra.

Chỉ thấy trong đôi mắt cô ấy, rõ ràng đang cháy lên một ngọn lửa khiến cô ấy có chút sợ hãi.

Cố Thành cảm thấy trong cơ thể mình như có một con dã thú đang thức tỉnh, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào dung nhan tuyệt sắc của Kiều Tinh Tinh, nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng có chút run rẩy nói: “Làm người phụ nữ của tôi, được không, hửm?” Sáu giờ tối mới về nhà.

Tối nay trước tiên hai chương, nửa đêm hai chương nữa.

Ngày mai cố gắng bốn chương.

Bảo đảm cập nhật 14-15k chữ.

Ngoài ra, Kiều Tinh Tinh và Cao Tiểu Vũ đều là nhân vật trong cốt truyện, sau này sẽ có những tình tiết liên quan, nên đã dành mấy chương để miêu tả Cố Thành và họ quen nhau, phát triển tình cảm đi, nhanh thôi đến buổi đấu giá, và ngôi mộ tiếp theo.

Mọi người đoán ngôi mộ tiếp theo là ngôi mộ nào?

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cung điện Lỗ Vương Bảy Sao, lăng

mộ Tiêu Thái Hậu, Mê Quật Long Lĩnh.

Bốn chọn một...

Nửa đêm, trong một phòng suite khách sạn.

Trên giường lớn, Kiều Tinh Tinh với vẻ mặt mệt mỏi đang ngủ rất say.

Cố Thành khoanh chân ngồi trên ghế sofa, đang vận chuyển chân khí dồi dào trong cơ thể, cố gắng xoa dịu nó, từng bước đưa nó về đan điền khí hải.

Rất lâu sau, anh từ từ thở ra một hơi.

Sau khi mở mắt ra, trên mặt anh hiện lên vẻ vui mừng.

"Cái Hoan Hỉ Thiền này thật sự quá lợi hại!

Không hổ là bí pháp Phật môn trong truyền thuyết, hiện tại tôi không chỉ thăng cấp lên trung kỳ tầng thứ nhất, mà chân khí nội tức của tôi còn tăng lên hơn gấp đôi." "Nếu đợi tôi thăng cấp lên tầng thứ hai, tầng thứ ba, chân khí nội tức của tôi chẳng phải sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân sao?!" Cố Thành trong lòng một trận cuồng hỉ.

Nhưng nhanh chóng, nụ cười trên mặt biến mất, rồi anh nhìn về phía giường với vẻ mặt phức tạp.

Anh hoàn toàn không có, Kiều Tinh Tinh...

Trước đây thấy cô ấy chủ động như vậy, các loại chiêu trò không ngừng, cộng thêm công việc người mẫu của cô ấy, và cả lý do của Thiệu Ngọc Phi và mấy người kia, anh luôn cho rằng Kiều Tinh Tinh là một "người chơi" cao cấp.

Lên giường với anh để kiếm lợi.

Cho nên anh cũng lười lãng phí thời gian, trực tiếp ở ngay tại triển lãm xe, mua cho cô ấy một chiếc xe thể thao hơn một trăm vạn.

Mặc dù giá này không phải là cao lắm.

Nhưng anh không quan tâm.

Anh cảm thấy với điều kiện của Kiều Tinh Tinh, cô ấy hoàn toàn xứng đáng.

Tiếp đó anh đưa cô ấy thẳng đến khách sạn.

Trong thời gian đó, Kiều Tinh Tinh cũng cố gắng từ chối, anh cho rằng cô ấy cố tình làm giá, cũng không để ý.

Kết quả...

Kiều Tinh Tinh cũng giống anh, đều là "chim non"...

Không chỉ vì như vậy, Hoan Hỉ Thiền của Cố Thành trực tiếp từ sơ kỳ tầng thứ nhất thăng cấp lên trung kỳ tầng thứ nhất.

Chân khí nội tức có thể tăng trưởng hơn gấp đôi, cũng là vì...

Chương 77

Vì vậy, Cố Thành hiện tại đang đối mặt với một vấn đề nan giải.

Anh nên đối xử với Kiều Tinh Tinh như thế nào?!

Vốn dĩ hai người chỉ là bạn bè ngắn hạn.

Nhưng Kiều Tinh Tinh đã là lần đầu tiên của cô ấy, đương nhiên không thể làm như vậy nữa.

Trong tiềm thức, anh đã coi Kiều Tinh Tinh là người phụ nữ của mình.

Có thể nào lại để cô ấy đi, để cô ấy lại ở bên người đàn ông khác sao?!

Vấn đề...

Anh cảm thấy đầu mình có chút đau.

"Ưm..." Trên giường, Kiều Tinh Tinh đột nhiên phát ra một tiếng mũi, rồi đưa tay ra, mơ mơ màng màng sờ soạng trên giường.

Sờ nửa ngày không thấy anh, cô ấy khẽ nhíu mày mở mắt ra.

Rồi thấy Cố Thành đang ngồi trên ghế sofa cạnh giường.

Cô ấy dụi dụi mắt, ngáp ngủ nói: "Anh yêu, anh đang làm gì ở đó vậy?" "Ách, vừa nãy anh đi vệ sinh thôi." Cố Thành đứng dậy, nằm lên giường.

Kiều Tinh Tinh lập tức tựa vào anh, gối đầu lên cánh tay anh, dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, tìm một tư thế ngủ thoải mái, rồi như mộng du, với vẻ mặt ngọt ngào lẩm bẩm: "Em muốn ôm anh ngủ." Nhìn Kiều Tinh Tinh trong vòng tay mình như Chu Trúc Thanh, Cố Thành đột nhiên tâm thần xúc động.

Một tay khác khẽ vuốt ve tóc cô ấy: "Được, anh ôm em ngủ." Mặc kệ!

Người phụ nữ này, là của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay.

Còn về Shirley, A Ninh, cứ tùy cơ ứng biến vậy!

Ngày thứ hai, Cố Thành như được nếm mật biết vị, kéo Kiều Tinh Tinh ở trong phòng cả ngày.

Kiều Tinh Tinh thấy Cố Thành mê luyến mình như vậy, trong lòng vui mừng.

May mắn thay, Hoan Hỉ Thiền không chỉ có lợi cho Cố Thành.

Nó cũng đang cải thiện thể chất của Kiều Tinh Tinh, Cố Thành có thể cảm nhận rõ ràng "chiến lực" của Kiều Tinh Tinh đang tăng lên vùn vụt.

Rồi mỗi khi kết thúc "chiến đấu", chân khí nội tức của Cố Thành cũng đang từ từ tăng trưởng, chỉ là không bằng lần đầu tiên tăng trưởng nhiều.

Tám giờ tối hơn, hai người ăn bữa tối, rồi nằm yên lặng trên giường, Kiều Tinh Tinh tựa vào Cố Thành, ngón tay thon dài như ngọc khẽ vẽ vòng tròn trên lồng ngực rắn chắc như đá của Cố Thành.

"Cố Thành, anh có cảm thấy em tùy tiện không?" Kiều Tinh Tinh đột nhiên khẽ nói.

Cố Thành sững sờ: "Hả?

Không đâu, anh thấy em xinh đẹp, đáng yêu." Kiều Tinh Tinh khẽ đánh vào ngực anh, bĩu môi nói: "Người ta nói nghiêm túc với anh, không đùa đâu." Cố Thành vội vàng xin tha, rồi cười nhẹ hỏi: "Sao đột nhiên lại hỏi vậy?" "Đừng giả vờ ngây thơ, rõ ràng anh đã nhìn ra từ sớm rồi, em chủ động lên xe của anh, chủ động xin số điện thoại của

anh, lại còn dễ dàng cùng anh đi khách sạn mở phòng như vậy, trong lòng anh, chắc chắn đã cho rằng em là loại gái bao hạng sang rồi đúng không?" "Ưm~~~~~" Cố Thành cố tình trầm ngâm.

Kiều Tinh Tinh lại đánh anh: "Không được nói dối, nói thật!" Cố Thành lập tức cười khổ: "Được thôi, nói thật là, ban đầu anh quả thật có suy nghĩ như vậy, nhưng khi anh phát hiện ra em là lần đầu tiên, anh không còn nghĩ như vậy nữa.

Một cô gái xinh đẹp như em, lại làm nghề người mẫu, có thể giữ gìn bản thân tốt như vậy, anh cảm thấy em hơn rất nhiều cô gái khác rồi." "Còn về việc tại sao em lại chủ động với anh như vậy, anh nghĩ là do vẻ đẹp trai vô địch thiên hạ của anh đã khiến em kinh ngạc, khiến em không tự chủ được mà yêu anh, phải không?!" Kiều Tinh Tinh nghe nửa câu đầu thì khá cảm động.

Nhưng câu sau đó, lập tức khiến cô ấy phá vỡ phòng tuyến.

Cô ấy dở khóc dở cười nói: "Anh đúng là không biết xấu hổ, sao lại có người mặt dày như vậy?!" Cô ấy ngừng lại một chút, cảm xúc đột nhiên trở nên thấp thỏm: "Nếu em nói cho anh biết, sở dĩ em lên xe của anh, là vì anh là một thiếu gia nhà giàu, anh có để ý không?" Cố Thành không trả lời câu hỏi của cô ấy, mà hỏi ngược lại: "Với điều kiện của em, hẳn là có nhiều thiếu gia nhà giàu theo đuổi, sao em lại cứ tìm đến anh chứ?" Kiều Tinh Tinh do dự một lát, rồi nói: "Bởi vì em căn bản không coi trọng những thiếu gia nhà giàu đó, em cảm thấy họ chỉ là một đám ký sinh trùng dựa dẫm vào gia đình cha chú mà thôi." "Một nửa kia của em, nhất định phải là vạn trung vô nhất, là rồng phượng trong loài người." "Cho nên từ cấp ba trở đi, có người theo đuổi em, hội trưởng học sinh, học bá, con quan, thiếu gia nhà giàu, nhưng em chưa bao giờ động lòng, bởi vì em biết rõ, họ đều không phải là một nửa kia của em." "Cho đến khi... hiện thực đã đánh bại em." "Bố em làm kinh doanh ngọc thạch đá quý, gia đình em tuy

không đặc biệt giàu có, nhưng cũng chưa bao giờ phải lo lắng về tiền bạc.

Em từ nhỏ lớn lên dưới sự bảo bọc của bố mẹ em." "Sau này em thi vào Học viện Múa Yến Bắc, em thích khiêu vũ, đó là giấc mơ của em..." "Nhưng vào năm ngoái, bố em phá sản." "Không chỉ kinh doanh thất bại, mà còn nợ một đống tiền." "Cuộc sống của em, cũng đột nhiên từ thiên đường rơi xuống địa ngục." "Vốn dĩ mỗi tháng em có mười vạn tiền tiêu vặt, cũng đột nhiên biến thành hai nghìn mỗi tháng." "Hai nghìn tệ, bố mẹ em tìm mọi cách xoay sở." "Em biết, đối với người khác, hai nghìn tệ mỗi tháng là đủ sống rồi, nhưng em từ nhỏ đã quen với cuộc sống nhung lụa, đột nhiên có sự chênh lệch lớn như vậy, em thật sự không chịu nổi." "Nếu chỉ như vậy thì cũng được, nhưng điều em không chịu nổi nhất là ánh mắt khác thường của người khác." "Để duy trì cuộc sống rực rỡ của mình, em cố ý muốn học cách tự lập, muốn cần cù tiết kiệm, rồi bắt đầu nhận một số công việc làm thêm bên ngoài, số tiền kiếm được em đều dùng để mua quần áo, mua mỹ phẩm, mua túi xách, duy trì cuộc sống hào nhoáng của em." "Nhưng không biết vì sao, chuyện gia đình em phá sản bị người trong trường biết được." "Dần dần, ngày càng nhiều người nhìn em với ánh mắt đầy đồng tình, thương hại, trào phúng, thậm chí là tà ác.

Các loại lời đồn thổi cũng bay khắp trời." "Thế giới này từ trước đến nay đều không tiếc dùng ác ý lớn nhất để suy đoán người khác." "Cho nên tính cách của em ngày càng cô độc, ngày càng ít giao tiếp với mọi người, bạn bè cũng ngày càng ít, mỗi ngày ngoài học tập, luyện múa, làm thêm." "Vì bề ngoài hào nhoáng của em đã bị người ta bóc trần, em đường đường chính chính nhận việc bên ngoài, công việc của em cũng ngày càng nhiều, số tiền em kiếm được, ngoài việc giữ lại một phần để tự dùng, còn lại tất cả đều đưa cho bố mẹ em, để trả

nợ." "Vốn dĩ em nghĩ, chỉ cần em cố gắng, nợ nần nhất định sẽ được thanh toán, cuộc sống cũng sẽ ngày càng tốt đẹp." "Nhưng cách đây một thời gian, những người đòi nợ đã đánh bố em nhập viện, mẹ em cũng bị thương." "Họ nói thẳng, nếu không trả tiền nữa, lần sau không phải vào bệnh viện, mà là vào nhà xác." "Em sợ hãi, em thực sự không còn cách nào nữa, cho nên... em quyết định bán mình." "Chỉ cần có người nguyện ý thay em trả nợ cho bố mẹ, em nguyện ý làm tình nhân của người đó." "Hôm qua em ở cổng trường phát hiện ra anh, quan sát anh rất lâu, cảm thấy anh hẳn không phải loại thiếu gia nhà giàu giả tạo lái xe thể thao đi câu gái ở cổng trường.

Hơn nữa anh cũng rất đẹp trai, phù hợp với thẩm mỹ của em, cho nên em đã do dự rất lâu, mới lấy hết dũng khí, lên xe của anh." "Vốn dĩ em định sau khi tiếp xúc mấy ngày, rồi mới thú nhận với anh." "Nhưng không ngờ, sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy..." Nói đến đây, Kiều Tinh Tinh ngẩng đầu nhìn Cố Thành: "Em bây giờ nói với anh những điều này, không giấu diếm gì cả.

Nếu anh có thể chấp nhận em, chúng ta sẽ ở bên nhau, nếu không thể chấp nhận được, vậy thì chuyện xảy ra hôm nay, em coi như một giấc mơ, đợi ngày mai trời sáng, chúng ta cứ đường ai nấy đi..." Lời cô ấy chưa nói hết, miệng đã bị Cố Thành chặn lại.

Rất lâu sau.

Cố Thành buông cô ấy ra.

Cô ấy nhìn Cố Thành với ánh mắt mơ màng.

Cố Thành khẽ vuốt ve má cô ấy: "Anh nói cho em biết, một khi đã là người phụ nữ của anh, cả đời này đừng hòng chạy thoát, anh muốn em mãi mãi ở bên anh." "Còn về nợ nần của bố mẹ em, anh sẽ giải quyết." "Sau này em cũng không cần lo lắng nữa, cứ trở lại làm công chúa nhỏ vô ưu vô lo, thỏa sức theo đuổi giấc mơ của mình.

Bất kể gặp phải chuyện gì, em hãy nhớ, phía sau em có anh, anh là người đàn ông của em, cũng là chỗ dựa của em." Kiều Tinh Tinh cảm động nhìn anh: "Cố Thành, cảm ơn anh." Nói xong, cô ấy chủ động hôn lên môi anh.

Hai người lại quấn quýt bên nhau một đêm.

Ngày hôm sau, Cố Thành bị một cuộc điện thoại của Chu Tú Mai gọi dậy, rồi vội vàng về nhà.

Trước khi đi, Kiều Tinh Tinh túm chặt chăn, ai oán ủy khuất nhìn anh: "Anh phải đi rồi sao?" Cố Thành không chịu nổi ánh mắt đáng thương đó, liền tiến lên hôn cô ấy.

"Trong nhà có chuyện, anh phải vội về nhà, đợi anh giải quyết xong sẽ đến với em!" Nói xong, Cố Thành lấy ra một tấm thẻ tín dụng của ngân hàng Long Hành.

Ngân hàng chủ động liên hệ, làm cho anh, hạn mức hai trăm vạn.

Anh đặt thẻ lên tủ đầu giường.

"Tinh Tinh, từ hôm nay trở đi, đừng làm việc vất vả nữa, cứ tiếp tục làm công chúa nhỏ của em đi, cứ mua sắm, nếu tiền không đủ thì nói với anh." "Sau này anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, em phụ trách xinh đẹp như hoa." Kiều Tinh Tinh đang trong lúc tình nồng thắm, đương nhiên không muốn Cố Thành rời đi, Cố Thành dỗ dành một hồi mới khiến cô ấy vui vẻ trở lại.

Đợi Cố Thành đi rồi, Kiều Tinh Tinh trên giường thất thần một lúc.

Sau đó cô ấy dậy rửa mặt, trang điểm kỹ càng, lại hóa thân thành nàng công chúa xinh đẹp đó.

Cô ấy nhìn vào gương cười khổ sở.

“Kiều Tinh Tinh, mọi chuyện đã phát triển đến mức này, chấp nhận đi.” “Đẹp trai, lại có tiền, đối xử tốt với mình, có gì không hài lòng chứ?

Thật sự nghĩ rồng phượng trong loài người vạn người có một dễ tìm như vậy sao?” “Tuy rằng mình chẳng biết gì về anh ấy, nhưng dù sao cũng tốt hơn là tìm những người đàn ông đáng tuổi cha mình.” Sau một hồi tự an ủi, trên mặt Kiều Tinh Tinh lại nở nụ cười tự tin: “Hôm nay mình sẽ đi càn quét!

Mình muốn cho những tiểu tiện nhân kia xem, dù mình Kiều Tinh Tinh có sa cơ lỡ vận, cũng có thể sống một cuộc sống đáng ngưỡng mộ!” Cố Thành vừa lái xe, vừa nhớ lại hai ngày phóng túng vừa qua, trong lòng đầy mãn nguyện.

Vừa giải quyết được nhu cầu sinh lý, vừa có thể nhanh chóng nâng cao thực lực.

“Xem ra, phải tìm cách nhanh chóng 'hạ gục' A Ninh và Shirley!” “Nếu không bị biết chuyện Tinh Tinh, chắc chắn sẽ gà bay chó sủa!” “'Hạ gục' Shirley thì không thành vấn đề.” “Vấn đề là hai người họ quan hệ tốt như vậy, một khi tôi và Shirley xảy ra chuyện, A Ninh nhất định sẽ rời đi.” “Cho nên phải 'hạ gục' A Ninh trước, Shirley có biết, tôi cũng có thể từ từ dỗ dành lại.” Đợi Cố Thành vội vàng về nhà.

Chu Tú Mai đang xem TV trên ghế sofa, vừa nhìn thấy anh, liền mắng xối xả: “Hai ngày nay lại chết ở đâu rồi?

Không thấy bóng dáng đâu!” Cố Thành vội vàng xin tha: “Mẹ ơi, con đi xử lý một số việc, được không ạ?!” “Xử lý việc, cần đến hai ngày hai đêm không về nhà sao?!” Cố Thành đảo mắt: “Không phải hai ngày nữa con phải đi đến khách sạn Tân Nguyệt tham gia một buổi đấu giá sao?

Lúc đó có thể sẽ có một số thứ con cảm thấy hứng thú xuất hiện, con đi xoay tiền, tránh đến lúc đó thấy đồ tốt mà lại không có tiền, chẳng phải tiếc nuối lắm sao." Chu Tú Mai: "Bây giờ con cũng giống bố con năm xưa, ngày nào cũng chìm đắm vào những thứ không biết là gì, bỏ quên những người xung quanh, đợi đến ngày người ta rời đi, mẹ xem lúc đó con hối hận cho mà xem." Cố Thành cũng nghe hiểu ý của mẹ, liền cười hắc hắc: "Mẹ yên tâm đi, mẹ, một ai cũng không chạy thoát đâu, mẹ cứ chờ ôm cháu nội đi." Anh cố ý nói vậy, để thăm dò thái độ của hai người.

Quả nhiên.

Cố Thành liền thầm vui mừng.

Tức giận là tốt.

Chương 78

Tức giận chứng tỏ còn quan tâm.

Sợ nhất là không tức giận.

Như vậy mới thật sự hết hy vọng rồi.

Chu Tú Mai cũng hung dữ trừng mắt nhìn anh, ý của bà là nhắc nhở Cố Thành, đừng tham lam không đủ, để gà bay chó sủa, để cô gái tốt chạy mất.

Không ngờ thằng con trai này lại muốn "một ai cũng không chạy thoát!

Thu hết sao?!" Thằng nhóc này đang thử lòng bà!

Tuy nhiên... trong đầu Chu Tú Mai cũng từng nghĩ, nếu cả hai cô gái đều là con dâu của bà thì tốt biết mấy.

A Ninh tuy ít nói, nhưng khuôn mặt tinh xảo đó, ngay cả Chu Tú Mai cũng khó cưỡng lại.

Nhưng bà biết, đó là suy nghĩ không thực tế.

Thay vì song điểu tại lâm, không bằng nhất điểu tại thủ.

"Khụ, mẹ ơi, mẹ xem giờ này rồi, không nấu cơm sao?" "Con nhớ Shirley nấu ăn hình như không tồi, hay là mẹ cứ để cô ấy giúp mẹ một tay, thử tay nghề của cô ấy xem sao?" Cố Thành cố ý nói.

Cố Thành là con trai của Chu Tú Mai, bà biết rõ anh ta đang nghĩ gì.

Lập tức hiểu ra ý của Cố Thành.

Bà lại hung dữ trừng mắt nhìn anh một cái, rồi cười nói với Shirley: "Tiểu Dương, hóa ra cháu biết nấu ăn sao?

Vừa hay, dì hôm qua mua không ít rau củ về, hôm nay dì cùng cháu nấu cơm, xem tay nghề của cháu thế nào!" Shirley hiểu ý, mỉm cười với Cố Thành, rồi đi theo Chu Tú Mai vào bếp.

Trên ghế sofa lúc này chỉ còn lại A Ninh.

Cố Thành vội vàng áp sát lại, ngồi cạnh cô ấy.

A Ninh liếc anh một cái, rồi nhích sang bên cạnh.

Cố Thành lập tức nhích theo.

A Ninh lần này nhíu mày trừng mắt nhìn anh, rồi ngồi thẳng sang ghế sofa đơn bên cạnh.

Cố Thành cười hắc hắc, mặt dày theo đến, ngồi chen chúc cùng cô ấy.

"Anh làm gì?!" A Ninh hạ thấp giọng, tức giận nói.

"Anh không làm gì cả, đến gần một chút thôi." Cố Thành cười hì hì.

A Ninh định đi.

Cố Thành một tay túm lấy bàn tay thon nhỏ của cô ấy: "Hai ngày nay anh ở bên ngoài kiếm được một thứ tốt, em xem không?" A Ninh nhíu mày: "Thứ tốt?" Cố Thành cố ý nhìn vào bếp, rồi hạ thấp giọng nói: "Đi với anh, đừng để Shirley biết." Nói xong, anh kéo A Ninh lên lầu.

"Buông ra!" A Ninh không chịu đi.

Nhưng cô ấy căn bản không thoát khỏi tay Cố Thành, bị kéo đi hai bước rồi, đành bất lực đi theo Cố Thành lên lầu.

Cố Thành kéo cô ấy vào phòng, rồi khóa cửa lại.

A Ninh nhìn cách bài trí trong phòng, lập tức biết đây là phòng của

Cố Thành, liền đỏ bừng mặt.

Cô ấy cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Cho em xem gì?" Cố Thành từ trong nhẫn lấy ra cánh sen tuyết và nụ sen tuyết.

"Đây." A Ninh tò mò nhìn cánh lá bán trong suốt bằng bàn tay trong lòng bàn tay anh, cùng với nụ hoa nhỏ như mầm đậu.

"Đây là gì?" "Cái này gọi là cánh sen tuyết, vắt nước ép của nó ra, thoa lên da, có thể giúp da mãi mãi giữ được vẻ thanh xuân." Cố Thành từ từ nói.

A Ninh nghe xong, lập tức biến sắc.

Không có người phụ nữ nào không yêu cái đẹp.

Đó là bản năng tự nhiên của DNA.

Tuy rằng A Ninh bình thường luôn tỏ ra cao lãnh, không quan tâm đến ánh mắt người khác, nhưng cô ấy cũng là phụ nữ, cũng yêu cái đẹp.

Giúp da mãi mãi giữ được vẻ thanh xuân.

Sự cám dỗ này đối với phụ nữ gần như chí mạng.

A Ninh cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng biểu cảm của cô ấy lập tức trở lại bình tĩnh, nhưng Cố Thành cảm nhận rõ ràng, hơi thở của cô ấy trở nên nặng nề.

"Ồ, vậy sao?!" A Ninh cố làm ra vẻ bình tĩnh nói.

Cố Thành cười thầm.

Rồi chỉ vào nụ hoa nhỏ như mầm đậu nói: "Còn cái này, thì càng lợi hại hơn." "Gọi là nụ sen tuyết, tác dụng là..." Cố Thành cố tình bí ẩn dừng lại một chút, rồi từng chữ từng câu nói: "Kéo... dài... tuổi... thọ!" Nghe bốn chữ này, cho dù A Ninh có cố gắng giữ mặt đến đâu,

cũng không giữ nổi nữa.

Mắt cô ấy đột nhiên mở to, vẻ mặt không thể tin được nhìn cái mầm đậu đó.

"Có thể kéo dài tuổi thọ?!!" Cố Thành hài lòng với phản ứng của cô ấy: "Đương nhiên, anh gạt ai cũng không gạt em đâu!" "Vì em là người phụ nữ anh yêu nhất!" "Thật sự có thể kéo dài tuổi thọ, sau khi dùng, đại khái có thể kéo dài ba đến năm năm, và chỉ có lần đầu tiên dùng là hiệu quả tốt nhất, sau này dùng nữa thì hiệu quả sẽ giảm đi đáng kể, cho đến khi không còn tác dụng nữa." Sắc mặt A Ninh đột nhiên biến đổi thất thường.

Cô ấy cũng không ngờ, Cố Thành lại lấy ra bảo vật quý giá như vậy để cho cô ấy xem.

Chẳng lẽ anh ta không biết, thiên tài địa bảo và thần vật có thể kéo dài tuổi thọ quý giá đến mức nào sao?

Mỗi lần xuất hiện, không biết sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió máu tanh, tranh giành chém giết.

Rõ ràng anh ta biết thân phận của mình.

Mà lại làm như vậy.

Ngốc?

Hay... tin tưởng?

A Ninh trầm mặc một lát, hỏi: "Anh biết anh lấy ra thứ này đại diện cho điều gì không?" Cố Thành gật đầu: "Anh biết chứ." A Ninh nhìn anh: "Anh biết em là do Khưu Đức Khảo phái đến, vậy anh biết mục đích ông ấy phái em đến không?" Cố Thành cười hì hì: "Anh có thể đoán!

Không ngoài việc dò xét bí mật của anh, rồi nhân cơ hội cướp

thần vật của anh, ví dụ như cái bản đồ phong thủy Long Mạch đó." Sắc mặt A Ninh càng phức tạp hơn: "Vậy anh lại lấy bảo vật quý giá như vậy cho em xem?

Không sợ em nói cho Khưu Đức Khảo sao?" Cố Thành ghé sát lại, nhìn khuôn mặt trắng mịn như có thể thổi vỡ, như kem đông đặc của cô ấy, khẽ nói: "Em có muốn nói cho Khưu Đức Khảo hay không, đó là chuyện của em, anh không quan tâm.

Anh quan tâm là, hai thứ này đều là của em." "Anh hy vọng em mãi mãi trẻ trung, mãi mãi xinh đẹp như vậy." "Đợi đến khi con của chúng ta lớn lên, cũng có thể cho chúng xem, mẹ của chúng xinh đẹp đến nhường nào." Trái tim A Ninh bị bao bọc bởi lớp vỏ dày cộp, đột nhiên như bị điện giật, rung động.

Chương 79

Cô ấy lẩm bẩm: “Anh thật sự yêu em sao?” Cố Thành cất cánh sen và nụ sen, rồi ôm cô ấy vào lòng, khẽ vuốt ve tóc cô ấy.

“Tâm ý của anh, em không cảm nhận được sao?” “Chẳng lẽ em đã quên, hơn một tháng chúng ta sống trên đảo sao?” “Tuy rằng đó là huyễn cảnh, nhưng đó cũng là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng anh.” Cố Thành không nhắc thì thôi, A Ninh gần như đã cưỡng chế xóa bỏ đoạn ký ức đó.

Nhưng Cố Thành vừa nhắc đến.

Lập tức như ký ức được khôi phục.

Trong đầu cô ấy, lập tức hiện lên đoạn trải nghiệm trên đảo.

Ngay lập tức, cô ấy đỏ bừng mặt và không biết phải làm sao.

Cố Thành thấy vậy, trong lòng thầm vui mừng.

Anh khẽ nâng cằm A Ninh, trong ánh mắt bối rối của cô ấy, cúi đầu hôn lên môi cô ấy.

“Ăn cơm thôi!!” Chu Tú Mai lớn tiếng gọi.

Không lâu sau, Cố Thành vội vàng từ trên lầu đi xuống.

Chu Tú Mai đang bày đĩa thức ăn trên bàn ăn, thấy vậy, kỳ lạ hỏi: “Có một mình con thôi sao?

A Ninh đâu rồi?” Cố Thành cười có chút không tự nhiên: “...Cô ấy có chút không khỏe, về phòng nghỉ ngơi trước, không ăn nữa ạ.” “Không khỏe?!

Vừa nãy không phải vẫn ổn sao?!” “Mẹ đi xem sao!” Chu Tú Mai vẻ mặt kinh ngạc.

Bà đang định lên lầu, Cố Thành vội vàng kéo bà lại.

"Mẹ ơi, không sao đâu, cô ấy muốn một mình nghỉ ngơi, bảo con đừng làm phiền." "Kỳ kỳ quái quái..." Chu Tú Mai đang định mắng.

Đột nhiên, ánh mắt bà ngừng lại, như phát hiện ra điều gì đó.

Rồi nghi ngờ ghé sát vào Cố Thành ngửi ngửi.

Lập tức biến sắc.

Bà một tay nắm chặt tai Cố Thành, hạ giọng quát: "Con đã làm gì con bé A Ninh đó rồi hả?!" "Ôi, đau, đau, đau, mẹ ơi, nhẹ tay thôi ạ." Cố Thành vội vàng cầu xin.

Đồng thời trong lòng kêu khổ, không ngờ mũi của mẹ lại thính như vậy.

"Con... ai, không phải mẹ đã đoán ra rồi sao." Đã không thể giấu được, Cố Thành dứt khoát thừa nhận.

Chu Tú Mai nghe vậy, gần như muốn mắng xối xả, nhưng đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội vàng nhìn vào bếp một cái, thấy Shirley vẫn ở trong bếp không đi ra.

Bà lập tức kéo tai Cố Thành, đi về phía phòng khách.

"Ai ai ai, mẹ ơi, nhẹ tay thôi, tai con sắp rụng rồi!" "Rụng thì đáng đời!" Chu Tú Mai kéo anh vào góc phòng khách, hạ giọng tức giận nói: "Con điên rồi sao?!

Mẹ và Shirley đang nấu cơm ở dưới nhà, con lại làm chuyện đó với A Ninh sao?!

Gan con cũng lớn quá rồi!" Cố Thành cười gượng: "Không phải tình cảm sâu đậm... tự nhiên thì làm chuyện đó thôi ạ." "Con đã chọn A Ninh rồi, vậy Shirley thì sao?!" "Shirley cũng phải có chứ, mẹ ơi, mẹ yên tâm, hai cô con dâu, một ai cũng không chạy thoát đâu." "Con!!

Thằng hỗn đản này?!

Mẹ sinh ra thứ gì vậy?!

Không học cái tốt, lại đi cưới hai cô vợ sao?!" "Ối, đau, mẹ ơi, tai con sắp rụng rồi!" Cố Thành phát ra tiếng kêu thảm thiết.

May mắn thay, Shirley đột nhiên xuất hiện, tò mò nhìn Chu Tú Mai và Cố Thành, nói: "Dì ơi, Cố Thành làm gì vậy ạ?" Cố Thành vẻ mặt cầu xin ra hiệu cho mẹ.

Chu Tú Mai hung dữ trừng mắt nhìn anh một cái, rồi buông anh ra.

"Không có gì đâu, dì bảo nó vào bếp giúp dì, bếp núc không phải là nơi đàn ông nên ở, nó giống bố nó một tính, dì đang dạy dỗ nó đấy thôi." Chu Tú Mai nói.

"Vậy thì không được, Tiểu Dương à, dì nói cho cháu biết, đàn ông ấy mà, không thể quá phóng túng, nếu không sau này sẽ ngày càng quá đáng, lúc nào cần mắng thì phải mắng, lúc nào cần đánh cũng không được mềm tay." Chu Tú Mai tức giận nhìn Cố Thành, ý chỉ vào anh mà nói.

Cố Thành toát mồ hôi lạnh.

"Ối, mẹ ơi, con biết rồi, con đi giúp Shirley đây." Anh cố ý nói lớn, rồi chạy đến bên cạnh Shirley, từ phía sau ôm lấy vai cô ấy, vội vàng đi vào bếp.

"Thằng ranh con!" Chu Tú Mai khẽ mắng một tiếng, rồi vội vàng lên lầu.

Bà trực tiếp đẩy cửa phòng A Ninh ra, liền sững sờ.

Bởi vì trong phòng không có ai.

Chuyển ý niệm một cái, sắc mặt bà hơi biến đổi.

"Thằng ranh này, không phải chứ?" Bà lại chạy đến phòng Cố

Thành.

Đẩy cửa ra nhìn.

Quả nhiên.

A Ninh đang nằm trên giường Cố Thành, nhìn trần nhà ngẩn người.

Từ bờ vai trần mịn màng, cùng với quần áo vương vãi bên giường, tình hình đã rất rõ ràng.

A Ninh đang ngẩn người, nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, phát hiện ra Chu Tú Mai.

Sợ đến mức lập tức ngồi dậy: "Dì ơi..." Kết quả vừa ngồi dậy, chăn từ trên người tuột xuống, thân hình mịn màng lập tức hiện rõ.

"A~" Cô ấy khẽ kêu một tiếng, vội vàng kéo chăn, che đi vẻ đẹp phong tình.

Rồi cúi đầu, mặt đỏ bừng, không biết phải phản ứng thế nào.

Chu Tú Mai quay người đóng cửa lại.

Rồi với vẻ mặt hiền từ đi đến bên giường, đối với A Ninh đang xấu hổ muốn độn thổ khẽ nói: "Con ơi, đừng sợ." Bà nắm tay A Ninh, vừa khẽ vỗ về, vừa nói: "Con ơi, con đã phải chịu ủy khuất rồi." Rồi giọng bà trở nên nghiêm khắc: "Thằng ranh Cố Thành đó, làm chuyện như vậy với con, đơn giản là quá đáng rồi, con cứ xem đấy, lát nữa mẹ sẽ đánh chết nó, trút giận cho con." "Không..." Giọng bà đột nhiên lại trở nên nhẹ nhàng: "Vừa nãy nó cũng đã nói với mẹ rồi, nó thật lòng thích con." "Mẹ nhìn ra, con cũng có cảm tình với nó mà." "Cho nên con cứ đồng ý đi, mới có thể khiến nó hết giận, nói cho dì nghe!" "Nếu con không dám đồng ý, dì sẽ đánh gãy chân nó!" A Ninh cắn môi.

Lắc đầu.

“Dì ơi, không sao đâu, con không trách anh ấy.” “...” A Ninh muốn nói lại thôi.

Chu Tú Mai vội vàng nói: “A Ninh, nói cho dì biết, có phải nó đã làm gì khiến con không vui không?

Đừng sợ, dì sẽ làm chủ cho con, cái thằng hỗn xược đó, dì đã sớm không ưa rồi, vừa hay, lần này dì sẽ trút giận cho con.” A Ninh lắc đầu.

Chẳng lẽ cô ấy lại nói cho dì biết, cô ấy tiếp cận Cố Thành có mục đích riêng sao?!

“Dì ơi, không phải vấn đề của anh ấy, là vấn đề của con, con... con chưa nghĩ kỹ, có... có nên ở bên...

ở bên anh ấy không.” A Ninh do dự nói.

Chương 80

Chu Tú Mai lập tức vui mừng.

Cố Thành đã "hạ gục" cô ấy rồi, vậy thì Chu Tú Mai coi cô ấy là con dâu của mình, một cô con dâu xinh đẹp như vậy, có thể tìm ở đâu ra chứ?

Không thể để cô ấy chạy mất được!

Bà lập tức bắt đầu thi triển thuật "hốt du đại pháp." Bỏ qua một bên không nói.

Dưới lầu, trong bếp.

Cố Thành nghe thấy tiếng mẹ lên lầu, đoán là bà đi thăm A Ninh, liền yên tâm.

Anh cảm nhận nội tức trong cơ thể.

Như dòng sông lớn cuồn cuộn, sinh sôi không ngừng.

Bởi vì "Hoan Hỉ Thiền" đã chính thức thăng cấp lên tầng thứ hai.

Ban đầu anh nghĩ, Hoan Hỉ Thiền có thể đạt đến hậu kỳ tầng thứ nhất đã là không tồi rồi.

Nhưng không ngờ, thể chất của A Ninh có chút đặc biệt, khiến Hoan Hỉ Thiền như ăn phải đại bổ chi vật.

Liên tục đột phá, trực tiếp phá vỡ cửa ải tầng thứ nhất, thăng cấp lên tầng thứ hai.

Lúc này chân khí nội tức của anh, so với trước kia lại tăng trưởng gần gấp đôi.

Nếu so với trước đó ở thành cổ Tinh Tuyệt, thực lực đã tăng lên gấp bốn lần, đơn giản là phát triển nhảy vọt.

“Quả nhiên!

Loại công pháp này phù hợp với mình, vừa có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, vừa có thể tận hưởng ôn nhu hương.” “Những lão già khù khờ đó làm sao lại sáng tạo ra công pháp thần kỳ như vậy?!” “Xem ra, người xưa thật sự lợi hại.” Cố Thành xoa cằm, trong lòng vui vẻ nghĩ.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy Shirley đang xào rau, bóng lưng uyển chuyển, khiến trái tim anh lại nóng lên.

Không kìm được tiến lên.

Đi đến sau lưng Shirley, từ phía sau ôm lấy cô ấy.

Khẽ hít hà mùi tóc thơm, cùng với mùi cơ thể tỏa ra từ gáy cô ấy.

“Anh làm gì vậy, em đang nấu cơm mà.” Cố Thành không nói gì, chỉ ôm cô ấy với vẻ mặt say mê.

“A~~~” “Đừng như vậy, cẩn thận dì thấy.” “Shirley à, từ sau vụ trên đảo, anh đã lâu không được ở bên em rồi.” “Anh nhớ em.” Anh khẽ lẩm bẩm vào tai Shirley.

Shirley tắt lửa, quay người, hai tay chống lên bếp lò phía sau, đôi mắt hồ ly mê hoặc, ánh mắt lấp lánh nhìn Cố Thành: “Anh muốn gì?” “Anh đói~~~” Cố Thành vô ngữ nhìn cô ấy: “Em biết anh không phải ý đó mà.” Cố Thành nheo mắt: “Anh cảm thấy em đang trêu chọc anh!” Cố Thành ghé sát lại, nhìn cô ấy, từng chữ từng câu nói: “Tối nay, để cửa cho anh nhé.” Shirley vội vàng quay người: “Ai muốn để cửa cho anh, đồ lưu manh!” “Không sao, không để cửa, anh cũng có thể vào được!” Nói xong, Cố Thành quay người rời khỏi bếp.

Anh không thể ở lại nữa.

Ở lại nữa, anh sẽ “biến thân”.

Anh không dám khẳng định, tối nay...

Shirley anh có thể "hạ gục" được không.

Chỉ cần bị "hạ gục", đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay anh...

Trong một nhà hàng, một ông lão mặc vest xám, đeo kính, tóc bạc trắng, toát lên khí chất thư sinh đang từ tốn ăn một bát mì.

Đối diện ông ta, ngồi một thanh niên trông cà lơ phất phơ.

Mặc áo khoác da đen, đeo một chiếc kính râm kiểu cũ.

"Lão già, tôi đã làm theo ý ông, đưa lô hàng đó đến khách sạn Tân Nguyệt rồi, bây giờ nên thanh toán nốt tiền chứ?!" Ông lão khẽ cười: "Chàng trai trẻ, đừng vội vàng như vậy, đợi tôi ăn xong bát mì này, tôi sẽ thanh toán cho cậu." Thanh niên vẻ mặt thích thú nhìn ông lão: "Lão già, tôi tò mò, lô hàng đó toàn là vô giá chi bảo, người khác có tiền cũng không mua được, tại sao ông lại chủ động mang đi đấu giá vậy?" Ông lão cười: "Dù có nhiều vô giá chi bảo đến đâu, cũng không đổi lại được thời gian đang trôi đi và cơ thể khỏe mạnh.

Tôi già rồi, thời gian không còn nhiều, thay vì để chúng bị tôi mang xuống mồ, chi bằng lấy chúng ra, biết đâu có thể tìm được chủ nhân thật sự cho chúng thì sao?" "Chậc chậc chậc chậc~~~" Thanh niên vẻ mặt cảm thán: "Tôi biết một số lão già, nhưng không ai lại khoát đạt như ông.

Có lẽ sắp chết rồi, từng người từng người đều như bị điên, vì muốn sống sót, đã làm rất nhiều chuyện kinh người." "...Ông sẽ không giống họ chứ?!" Ông lão cười nhìn anh ta: "Khoát đạt hay không khoát đạt, tôi chỉ là nhìn thấu đáo hơn mà thôi." "Sinh mệnh, là một vòng luân hồi thanh sạch." "Khi một vòng luân hồi kết thúc, vòng luân hồi tiếp theo sẽ lại bắt đầu, không cần phải chấp mê." "Người đau khổ nhất không phải là người sắp kết thúc luân hồi, mà là người bị kẹt

trong luân hồi, không thể tự thoát ra." "Cậu thấy... tôi nói đúng không?" "Không phải người Việt!" Lời Cố Thành vừa dứt, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào người mà cậu chỉ.

Đó là một người quay phim.

Ngoại hình bình thường, vóc dáng trung bình, đeo kính, một người đàn ông trông rất đỗi phổ biến.

Lúc này, anh ta đặt máy quay xuống, có chút ngạc nhiên nhìn mọi người, vẻ mặt vô cùng ngây thơ.

Vị lãnh đạo nhìn hồi lâu.

Sau đó quay đầu, do dự rồi nói lại: "Cậu có nhìn nhầm không?

Tiểu Trương có thân thế rất trong sạch, cha mẹ đều là giáo sư nổi tiếng, sau khi tốt nghiệp đại học thì vào làm việc tại Tử Cấm Thành của chúng ta, đến nay đã gần mười năm, bình thường quan hệ với đồng nghiệp rất tốt, bản thân cũng rất nỗ lực, năm nào cũng là nhân viên xuất sắc." "Không thể có nội gián à?!" Cố Thành lắc đầu: "Cho dù anh ta có nói năng hoa mỹ đến đâu, Hộ Quốc Thần Thú sẽ không bao giờ sai, tôi cũng tuyệt đối không nhìn nhầm.

Vả lại, hôm nay tôi mới gặp anh ta lần đầu, không có lý do gì để bôi nhọ anh ta cả." "Quả thật không có bất kỳ điểm sáng nào đi vào cơ thể anh ta, chứng tỏ anh ta không phải người Việt của chúng ta." "Nếu thân thế và bối cảnh của anh ta thực sự như vậy, vậy tôi có đủ lý do để nghi ngờ, cha mẹ anh ta có thể cũng không phải người Việt." "Nếu đã ngụy trang thành người Việt, tiềm phục ở Việt Nam ta, với dụng ý gì, tôi vô cùng nghi ngờ!" Nghe Cố Thành nói xong, vị lãnh đạo kia há hốc miệng nhưng không thốt ra được nửa lời.

Lão Chu vẫy tay: "Lập tức khống chế người này, tiện thể lục soát xem trên người anh ta có gì khả nghi không, thông báo cho bộ phận

tình báo tiến hành điều tra toàn diện về anh ta và cha mẹ anh ta.” Mấy người quân nhân bước về phía Tiểu Trương.

Tiểu Trương nghe vậy, sợ hãi lùi lại.

Vừa xua tay vừa biện giải: “Không, không phải, tôi là người Việt Nam, người Việt Nam thuần túy!

Các người có thể có nội gián!

Các người đang bôi nhọ tôi, vu khống tôi!” Nhưng mấy người quân nhân căn bản không nghe, vẫn không ngừng bước về phía anh ta.

Thấy sắp bị khống chế, anh ta đột nhiên vươn tay chộp lấy một người bên cạnh.

Đó là một người đàn ông trung niên.

Bất ngờ không kịp đề phòng, người này đã bị Tiểu Trương túm lấy.

Tiểu Trương một tay siết chặt cổ người đàn ông trung niên, mặt lộ vẻ hung ác quát lớn: “Đừng động!

Nếu không tôi sẽ bóp chết ông ta!” Biến cố đột ngột này khiến mấy người quân nhân dừng bước.

Cũng làm sắc mặt những người khác thay đổi.

Đặc biệt là vị lãnh đạo kia, trừng to mắt, không dám tin nhìn Tiểu Trương: “Tiểu Trương, cậu đang làm gì vậy?

Mau thả lão Hứa ra!” Tiểu Trương căn bản lười trả lời.

Anh ta nhìn Cố Thành với vẻ mặt dữ tợn: “Ba mươi mấy năm tâm huyết, một sớm tan tành!

Đồ khốn, đáng chết!” Lời của Tiểu Trương tương đương với việc trực tiếp thừa nhận thân phận của mình.

Vị lãnh đạo kia ngây người tại chỗ.

Cố Thành lắc đầu, quay người bước ra ngoài.

Chốc lát sau, phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Đó là tiếng của Tiểu Trương.

Chương 81

Sau đó là những tiếng quát mắng gay gắt.

Đồ ngốc!

Cố Thành trực tiếp dán cho Tiểu Trương cái nhãn đó.

Chẳng phải Trương Nhật Sơn là Xử trưởng Thần Quản Cục sao?

Những binh sĩ có mặt ở đó đều là cao thủ, làm sao có thể để tên đó lộng hành được?

Đối phó với tên đó, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?!

Bước ra khỏi Thái Hòa Điện, Cố Thành chợt cảm thấy Tử Cấm Thành dường như đã khác trước.

Cậu nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm nhận mọi thứ.

Rất lâu sau, cậu chậm rãi mở mắt.

"Đại long mạch đang được kích hoạt!" "Linh khí đang men theo vô số tiểu long mạch, lan tỏa khắp thành phố!" "Theo xu thế này, chẳng bao lâu nữa, bố cục phong thủy toàn quốc sẽ bị thay đổi." "Vận thế quốc gia... sẽ có biến hóa long trời lở đất!" Sau khi huyết mạch thăng cấp, năng lực cảm tri gần như hoàn mỹ của Cố Thành lại một lần nữa đột phá, tiến vào một cảnh giới cực kỳ huyền diệu.

Cứ như thể đã khai mở thần thức trong truyền thuyết, có thể nhìn rõ vạn vật mà không cần dùng mắt thường.

Thậm chí còn rõ ràng hơn mắt thịt, có thể nhìn thấy nhiều thứ mà mắt thường không thể thấy.

Ví dụ như khí tức tỏa ra từ mỗi người.

Ví dụ như linh khí không ngừng dâng lên từ dưới lòng đất.

Ví dụ như luồng khí màu trắng tượng trưng cho quốc vận trên bầu trời, đang lượn lờ trên không trung Yến Bắc Thành, âm thầm thay đổi mọi thứ của quốc gia này.

Trong lòng Cố Thành đột nhiên dâng lên một cảm giác may mắn và tự hào.

May mắn vì đã đồng ý điều kiện của Cổ tiên sinh, thu thập đủ mười hai tượng đồng con giáp.

Tự hào vì chính tay mình đã tạo nên lịch sử.

Kể từ hôm nay, người Việt Nam, bất kể thể chất hay tinh thần, đều sẽ có sự thăng cấp vượt bậc; theo thời gian trôi đi, tuổi thọ của người Việt Nam cũng sẽ tăng lên đáng kể, cuối cùng trở thành chủng tộc ưu tú nhất trên thế giới.

Kể từ hôm nay, vận thế của Việt Nam cũng sẽ có những biến chuyển long trời lở đất, long mạch được kích hoạt, linh khí thăng hoa, trước tiên là nông nghiệp, tiếp đó là dân sinh, kinh tế, nghiên cứu khoa học, quân sự... và nhiều hệ thống khác sẽ được nâng cấp toàn diện.

Chỉ cần một hệ thống được nâng cấp sẽ ảnh hưởng đến các hệ thống khác.

Huống chi là tất cả các hệ thống đều được nâng cấp toàn diện.

Khi đó, sự tăng trưởng quốc lực sẽ mang tính bùng nổ.

Kể từ hôm nay, lịch sử Việt Nam sẽ mở ra một chương mới.

Một giờ sau.

Cố Thành và Trương Nhật Sơn, theo lão Chu đến một sân viện yên tĩnh và thanh bình.

Ban đầu Cố Thành định về nhà, nhưng lão Chu không chịu buông tha, nhất quyết mời Cố Thành, người đã có công lao lớn như vậy với

đất nước, đi ăn cơm.

Lời mời của trưởng bối, không dám từ chối.

Huống chi thân phận của lão Chu vốn đã không tầm thường.

Cố Thành nào dám nói không?

Thế nên đành phải đồng ý.

Kết quả là khi vào căn nhà nhỏ trong sân, Cố Thành đã gặp một lão nhân.

Một lão nhân mà cậu thường thấy trên TV.

Lập tức khiến Cố Thành kinh ngạc, đứng ngây tại chỗ.

May mắn là lão nhân rất hòa nhã, giúp Cố Thành nhanh chóng gạt bỏ sự căng thẳng.

Dưới sự dẫn dắt của lão nhân, hai người đã trò chuyện về rất nhiều chủ đề, Cố Thành cũng ít nhiều đưa ra một số kiến giải độc đáo.

Tiếp đó, Cố Thành đã cùng lão nhân ăn một bữa cơm.

Lúc ăn cơm trưa, TV được bật lên, trên màn hình là khung cảnh một buổi họp báo.

Hàng ngàn cơ quan truyền thông tập trung tại hiện trường.

Một quan chức phát ngôn thường xuyên xuất hiện trên TV bước lên bục, đối mặt với hàng ngàn phóng viên, bắt đầu phát biểu.

"Chào mừng quý vị đến với buổi họp báo hôm nay!" "Buổi họp báo hôm nay sẽ giải thích về sự kiện đốm sáng trắng xảy ra trên toàn quốc ngày hôm nay, gửi đến toàn thể đồng bào." "Xin thông báo toàn thể đồng bào, hôm nay nhất định sẽ được ghi vào lịch sử Việt Nam!" Sau bữa ăn.

Cố Thành không ở lại lâu, liền cáo từ.

Khối lượng công việc mỗi ngày của vị lãnh đạo rất lớn, có thể dành ra vài giờ để gặp cậu đã thể hiện sự coi trọng đặc biệt.

Đặc biệt khi hỏi Cố Thành có muốn phần thưởng gì không, Cố Thành đã từ chối.

"Tôi chỉ mong sau này đất nước có thể bảo vệ tốt Hộ Quốc Thần Thú.

Nếu Hộ Quốc Thần Thú rời khỏi Thái Hòa Điện, có thể sẽ gây ảnh hưởng cực lớn đến huyết mạch cơ thể người dân và vận thế quốc gia." Lão nhân nghe vậy, vừa an ủi vừa trịnh trọng hứa hẹn: "Đất nước sẽ không tái phạm sai lầm tương tự." Có được lời hứa của lão nhân, Cố Thành liền không còn lo lắng gì nữa.

Lúc ra về, lão nhân lại đưa ra một lời hứa nữa cho Cố Thành.

Nhận thấy những cống hiến của cậu cho quốc gia và người dân, chỉ cần cậu không làm những việc vi phạm pháp luật hay gây rối loạn kỷ cương, sau này quốc gia sẽ không truy cứu các hành động thám hiểm của cậu.

Cố Thành suy nghĩ mất nửa ngày mới phản ứng kịp.

"Ý là sau này tôi có thể hợp pháp trộm mộ sao?" "Chẳng phải tôi sẽ trở thành Lỗ Thương Vương thứ hai à?!" "Không đúng, tôi không phải người thứ hai, Thần Quản Cục cũng có những vụ trộm mộ hợp pháp mà..." Không ngờ, có một sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, khiến Cố Thành khi về nhà đầu óc đầy những suy nghĩ lộn xộn.

Về đến nhà, Cố Thành nhìn Trương Linh, lập tức vứt bỏ mọi suy nghĩ lung tung ra sau đầu.

"Lão Trương, đi nào, tôi tìm một chỗ tỉ thí." Cố Thành hưng phấn nói.

Sau khi huyết mạch thăng cấp, thực lực của cậu lại bạo tăng gấp bội.

Cảm giác hiện tại nhiều nhất là ba phút có thể đánh bại Trương Linh, người chưa từng chiếm được lợi thế trước Trương Linh nay lập tức không thể chờ đợi được muốn báo thù.

Trương Linh thờ ơ nhìn cậu một cái, gật đầu.

Hai người tìm một sân bóng rổ gần đó.

Lần này cả hai đều không dùng vũ khí.

Một là vì đây là nơi công cộng, dùng vũ khí dễ gây ảnh hưởng xấu.

Hai là cả hai đều giỏi đao pháp, Hắc Kỳ Lân và Bất Hủ Địa Ngục lại là binh khí gần như cùng đẳng cấp, dùng binh khí trái lại khó phân cao thấp.

Chương 82

“Lão Trương, ba phút thôi nhé!” “Hôm nay nhiều nhất ba phút là kết thúc trận đấu!” Cố Thành đắc ý nói.

Trương Linh nhìn cậu với ánh mắt có chút kỳ lạ: “Ba.” Ba phút sau.

Cố Thành mũi xanh mặt sưng ngồi bên sân bóng, vừa nghiến răng trợn mắt dùng đá chườm mặt, vừa vô ngữ nhìn Trương Linh.

“Sao tự nhiên cậu lại trở nên lợi hại thế?” “Tôi cũng không rõ, hôm nay tự nhiên có một điểm sáng màu trắng chui vào cơ thể tôi, sau đó tôi cảm thấy cơ thể nóng lên, tiếp đó có một con dê ảo ảnh xuất hiện trên đỉnh đầu tôi, cuối cùng thì thực lực của tôi đã tăng lên.” Trương Linh vừa xoa cổ tay vừa trả lời.

Không biết có phải vì hôm nay đánh rất sảng khoái không, tâm tình của cậu ấy khá tốt, nói chuyện cũng nhiều hơn.

Cố Thành: “...” Cố Thành chợt nhận ra mình thật ngu.

Ngu đến cực điểm.

Quên mất Trương Linh cũng sẽ được thăng cấp huyết mạch sao?

Đáng ghét nhất là... huyết mạch của cậu ấy đã thức tỉnh rồi!!!

Tự mình ngu ngốc đi khiêu chiến đơn lẻ.

Chẳng phải tự tìm nhục sao?!

“Tôi đúng là ngu hết chỗ nói!” Cố Thành nghiến răng chửi một tiếng, sau đó ngạc nhiên nhìn Trương Linh: “Cậu tuổi Dê à?” Trương Linh lắc đầu: “Tôi không biết.” Cố Thành nhớ lại, hình như có cư dân mạng phân tích rằng Trương Linh sinh năm 1883.

Cúi đầu tính toán.

Ơ?

Năm 1883 hình như đúng là tuổi Dê thật!

Cố Thành ghen tị nhìn tên này.

Tên này là nhân vật có nhân khí cao nhất trong "Đạo Mộ Bút Ký", cũng là nhân vật linh hồn, tuy không phải nam chính nhưng còn hơn cả nam chính.

Bản thân đầy rẫy ưu điểm, đẹp trai, sống lâu, võ lực cao, là người trường sinh hoàn hảo nhất.

Không có ai được ông trời ưu ái đến vậy.

Ngay cả chuyện tốt nghìn năm có một như thức tỉnh huyết mạch cũng có phần.

Đúng là cái điệu khiến người ta ghen tị, đố kỵ và căm hận mà!

Trong lúc Cố Thành đang đau đầu suy nghĩ làm sao để vớt vát thể diện, đánh lại Trương Linh một trận cho hả dạ, thì đột nhiên, Trương Linh vỗ vai cậu, vẻ mặt chân thành nói: "Tôi đột nhiên thực lực bạo tăng hơn ba lần, sức mạnh mất kiểm soát, đang đau đầu đây, may mà cậu tìm tôi đánh một trận, giờ tôi đã hiểu sơ bộ về sức mạnh mới, không bao lâu nữa tôi sẽ nắm vững nó." "Cảm ơn cậu nhé!" "..." Cố Thành vô ngữ nhìn cậu ấy: "Tôi cảm thấy cậu đang trêu chọc tôi!" Mấy ngày tiếp theo, toàn bộ Việt Nam đều sôi sục trong tình trạng hưng phấn.

Khắp mọi nơi trên cả nước đều có tin tốt, trên mạng toàn bộ đều thảo luận về phép màu.

Mạnh như trâu, chạy như gió, mắt nhìn như đuốc, phát triển muộn màng...

đều là những chuyện bình thường.

Các bệnh viện khắp nơi liên tục truyền ra tin bệnh nhân mắc bệnh nan y đột nhiên chuyển biến tốt, bệnh nhân nhẹ thì trực tiếp khỏi bệnh, người già sắp chết có thể đi lại, ăn thịt lớn miệng... những tin tức này trực tiếp đẩy nhiệt độ của các chủ đề liên quan lên đỉnh điểm.

Ngay cả người nước ngoài cũng đã xem những tin tức do cư dân mạng Việt Nam đăng tải trên mạng.

Kể từ khi Tổng trưởng Chính Vụ Viện tại buổi họp báo, trước toàn thế giới thừa nhận rằng đội khảo cổ chính phủ đã phát hiện một "Trấn quốc thần khí" tại một di tích nào đó.

Thần khí này sở hữu sức mạnh thần kỳ không thể tưởng tượng nổi, có thể phù hộ người Việt Nam, nâng cao huyết mạch Long tộc trong cơ thể người Việt Nam, toàn diện nâng cấp thể chất của người Long tộc.

Tin tức này ngay lập tức lan truyền khắp thế giới.

Cả hành tinh đều chấn động.

Mặc dù trong giới thượng lưu, thần vật không phải là bí mật.

Họ cũng lập tức đoán được, "Trấn quốc thần khí" mà Tổng trưởng Chính Vụ Viện Việt Nam nhắc đến chắc chắn là một loại thần vật nào đó.

Nhưng họ chưa từng thấy thần vật nào có hiệu quả kinh người đến vậy, có thể ban phúc cho toàn bộ mười sáu ức người dân của một quốc gia.

Trong một thời gian, các thế lực lớn nước ngoài liên tiếp cử người vào Việt Nam để tìm hiểu tình hình.

Một mặt là thăm dò xem người dân Việt Nam có thực sự được

nâng cấp thể chất toàn diện như trong tin tức hay không.

Mặt khác là tìm hiểu về "Trấn quốc thần khí" mà Việt Nam có được, xem có thể đoạt lấy hay phá hủy nó hay không.

Giới thượng lưu đã điên cuồng như vậy.

Huống chi tầng lớp bình dân, sau khi biết được lợi ích mà người Việt Nam có được, từng người đều ghen tị đến phát điên.

"Tại sao tôi không phải người Việt Nam?!" "Tại sao Trấn quốc thần khí chỉ có hiệu quả với người Việt Nam?" "Cứ thế này mãi, người Việt Nam sẽ dẫn trước xa so với các quốc gia và dân tộc khác." "Đây có phải là một trò lừa bịp của người Việt Nam không?!" "Nhân loại hiện đang là một thể cộng đồng vận mệnh, tôi thấy Việt Nam không thể ích kỷ như vậy, nên đưa Trấn quốc thần khí ra để nghiên cứu, tốt nhất là có thể tác dụng lên người dân của các quốc gia khác nữa." "Đúng vậy, Việt Nam là một siêu cường quốc, nên có phong thái của một cường quốc, chủ động mời các quốc gia khác cùng nghiên cứu, để tạo phúc cho toàn nhân loại chứ!" Sự đố kỵ điên cuồng khiến cư dân mạng các nước trên mạng ngày càng có những lời lẽ cực đoan.

Rốt cuộc, nhìn vào các tình huống mà người Việt Nam đang thể hiện, hiệu quả lớn đến mức hoàn toàn không thua kém lần tiến hóa gen thứ hai.

Thậm chí có người còn nói, liệu tuổi thọ trung bình của người Việt Nam có từ đó vượt qua ngưỡng trăm tuổi hay không, khi đó một trăm hai mươi tuổi, một trăm ba mươi tuổi, thậm chí một trăm năm mươi tuổi cũng trở thành bình thường.

Đừng coi thường những ảnh hưởng sâu rộng mà việc tăng tuổi thọ mang lại.

Ví dụ, Einstein mất năm 76 tuổi, nếu ông ấy sống được 100 tuổi thì sẽ thế nào?

Nếu sống được 120 tuổi thì sẽ ra sao?!

Nếu các nhà khoa học, giáo sư, học giả Việt Nam đều có thể sống hơn trăm tuổi, vậy họ sẽ có thể đóng góp những gì?

Sau khi phân tích này bị những người có tâm chuyển tải lên mạng truyền thông các nước, nó trực tiếp gây ra một làn sóng lớn trên toàn thế giới.

Truyền thông các nước cũng bắt đầu điên cuồng phát biểu ý kiến của mình.

"Người cùng một chủng tộc mà vận mệnh khác nhau, một trời một vực!" "Từ nay về sau, trên thế giới chỉ có hai loại người, người Việt Nam và người nước ngoài." "Người Việt Nam sẽ thống trị hành tinh, chúng ta phải cảnh giác!" "Việt Nam đã phóng một quả bom nguyên tử, quả bom nguyên tử này sẽ hủy diệt toàn thế giới." "Đố kỵ ư?

Ghen ghét ư?

Đáng tiếc, các ngươi không có, vậy nên hận ư?" Các loại ngôn luận giật gân thông qua truyền thông lan truyền điên cuồng, bắt đầu gây sốt ở các nước.

Nhà Trắng.

Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) đang tiến hành cuộc gọi video với các nhà lãnh đạo quốc gia khác.

"Ôi, thật không ngờ, Việt Nam lại có được thần vật thần kỳ đến vậy, thật sự khiến người ta đỏ mắt mà." Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) nói với giọng đầy ghen tị.

"Việt Nam, với tư cách là quốc gia duy nhất trên thế giới có truyền

thừa lịch sử hoàn chỉnh, văn hóa rực rỡ, đất rộng vật phong, vật báu trời ban, ẩn chứa vô số bảo vật." Tổng thống Hàn Quốc cảm thán: "Chúa thật sự quá ưu ái Việt Nam." "Đúng vậy!" Tổng thống Quốc gia cối xay gió phụ họa: "Mặc dù các quốc gia như Ai Cập, Ấn Độ, Quốc gia các vị thần... lịch sử cũng không kém Việt Nam là bao, nhưng xét về số lượng thần vật, họ cũng không bằng Việt Nam." Tổng thống Gấu Nga: "Toàn thế giới đều đang nghiên cứu nguồn gốc thần vật, muốn biến thần vật thành sản phẩm nhân tạo, có thể sản xuất hàng loạt, nhưng tất cả đều thất bại." "Có nhiều nguyên nhân dẫn đến thất bại, nhưng nguyên nhân chủ yếu và được thế giới công nhận là: nhân văn, lịch sử và thời gian." Tổng thống Gấu Nga gõ ngón tay xuống bàn, ánh mắt sắc bén: "Sự ra đời của thần vật cần sự lắng đọng của nhân văn, sự truyền thừa của lịch sử và sự điêu khắc của thời gian, đó là điều mà chúng ta hiện tại không thể làm được." "Việt Nam hiện tại có hàng chục vạn thần vật đã lộ diện." "Còn có rất nhiều chôn vùi trong các cổ mộ dưới lòng đất, bên trong có nhiều thần vật hơn nữa." "Việt Nam quả thật được trời ưu đãi." Thủ tướng Nhật Bản trầm giọng nói: "Chúng ta nhất định phải tìm cách kiềm chế sự phát triển của Việt Nam, nếu không chẳng bao lâu nữa, Việt Nam sẽ dẫn trước toàn diện các quốc gia khác, người Việt Nam cũng sẽ trở thành chủng tộc ưu tú nhất thế giới, khi đó chúng ta sẽ càng khó khăn hơn." Nhật Bản và Việt Nam cách nhau bởi biển, hai nước lại có mối thù huyết hải.

Việt Nam càng quật khởi, Nhật Bản càng gặp nguy hiểm.

Đặc biệt là sau sự kiện đốm sáng trắng.

Có thể dùng một câu để hình dung tâm trạng của người Nhật: nhìn thấy thể chất của người Việt Nam được nâng cấp toàn diện, người Nhật khó chịu như thể cả gia đình đã chết vậy.

Chương 83

Thủ tướng Anh Quốc nhìn với ánh mắt hoài niệm: "Năm xưa, ông nội tôi từng mang về vô số bảo vật quý giá từ Việt Nam, chỉ tiếc là trong đó thần vật không nhiều.

Giờ nhìn lại, tôi thấy ông nội mình tầm nhìn hạn hẹp, đáng lẽ ra khi đó nên đóng quân ở Việt Nam, thực dân thống trị quốc gia đó." "Như vậy có thể liên tục cướp đoạt thần vật." "Bây giờ tôi cũng không phải phiền não như vậy." Các nhà lãnh đạo quốc gia khác nhìn vẻ mặt hoài niệm của Thủ tướng Anh Quốc, không khỏi thầm mắng: "Thực dân Việt Nam?

Phải có cái đầu lớn đến mức nào mới có suy nghĩ não tàn như vậy chứ!

Thật sự nghĩ đó là Đế quốc Mặt Trời không bao giờ lặn sao?

Hãy nhìn xem, ngay cả tiểu đệ ngày xưa giờ cũng cưỡi lên cổ mình mà phóng uế, giờ đây chỉ có thể nằm trên công trạng quá khứ mà hoài niệm thôi." Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) là người kinh doanh, có bản năng nhìn mặt đoán ý.

Ông ta thấy rõ sự khinh thường trên mặt những người khác dành cho tên ngốc Thủ tướng Anh Quốc kia.

Mặc dù ông ta cũng không ưa sự tự đại của Thủ tướng Anh Quốc, nhưng Anh Quốc là tiểu đệ trung thành nhất của Mỹ, có thể đánh, có thể mắng, có thể khinh thường, nhưng người khác thì không thể...

"Thôi được rồi!

Chuyện đã xảy ra không cần bàn lại nữa, điều tôi cần thảo luận bây giờ là, tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Mặc kệ họ phát triển, hay liên thủ kiềm chế!" Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) lớn tiếng nói.

"Đương nhiên là liên thủ kiềm chế!" Thủ tướng Nhật Bản lập tức nói: "Nhất định phải kiềm chế Việt Nam, nếu không hậu hoạn vô cùng." Các nhà lãnh đạo quốc gia khác đều cúi đầu im lặng.

Họ đang cân nhắc, đắc tội Việt Nam sẽ có hậu quả.

Rốt cuộc, thế quật khởi của Đại Việt là không thể ngăn cản, việc vượt qua Mỹ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu liên thủ kiềm chế thất bại, liệu có vì thế mà chọc giận Đại Việt, đổi lấy sự trả thù của Đại Việt hay không.

Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) thấy vậy, đoán ra được tâm tư "cỏ đầu tường" của họ.

Ông ta cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Mỹ chúng tôi là quốc gia dân chủ nhất thế giới, không bao giờ cưỡng ép bất kỳ ai, vì vậy tôi đề nghị bây giờ tiến hành bỏ phiếu, có nên trừng phạt Đại Việt hay không." Trừng phạt?!

Mọi người trên mặt đều ngạc nhiên.

Vừa nãy không phải là kiềm chế sao?

Bây giờ lại biến thành trừng phạt!

Tuy chỉ khác một chữ, nhưng ý nghĩa lại khác xa vạn dặm.

Cái trước chỉ là những hành động xấu xa ngấm ngầm.

Cái sau có thể là chiến tranh!

Thủ tướng Anh Quốc là người đầu tiên giơ tay: "Tôi đồng ý!

Tôi thấy chúng ta nên liên hợp, cướp lấy toàn bộ thần vật!" Thằng ngốc này chắc là uống say rồi hả?!

Loại não tàn như thế này cũng làm thủ tướng được ư?

Tiểu đệ của Anh Quốc đều não tàn hết sao?

Chọn loại ngu ngốc này làm đại lão?!

Các đại lão khác đều không nói nên lời, thi nhau thầm nhắn tin chửi rủa.

Tổng thống Kim Mao Lãng (Mỹ) mặt cũng tối sầm lại.

Mặc dù lời của tên ngốc này đúng là ông ta cũng nghĩ vậy, nhưng loại lời này chỉ có thể để trong lòng, làm sao có thể nói ra trong một hội nghị quốc tế quan trọng như vậy chứ?!

"Khụ!

Xét thấy tình trạng tinh thần của James không tốt, tôi đề nghị cho ông ấy tạm thời nghỉ ngơi, chư vị thấy sao?" "Phụ nghị!" "Đồng ý!" "Được thôi!" "Đương nhiên rồi!" Cứ như vậy, Thủ tướng Anh Quốc bị đá ra khỏi phòng chat.

Về phần Cố Thành, cậu chẳng quan tâm đến những điều đó.

Tập hợp đủ mười hai tượng đồng con giáp, và đặt chúng vào đúng vị trí cần đặt, cậu đã làm xong những gì nên làm.

Những chuyện còn lại không nằm trong phạm vi năng lực của cậu.

Ở nhà mấy ngày.

Mỗi ngày ngoài việc quan tâm đến tin tức khắp cả nước, cậu còn lôi lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh ra đối chiến.

Lão Hồ và Bàn Tử do huyết mạch thăng cấp, thực lực cũng đã tăng lên rất nhiều.

Sức chiến đấu của họ giờ đã gần bằng với Cố Thành ở Lỗ Vương

Cung Thất Tinh.

Họ cũng đối mặt với vấn đề tương tự Cố Thành, đó là sức mạnh bạo tăng dẫn đến mất kiểm soát.

Vì vậy, mấy ngày qua bốn người không ngừng đối chiến, để quen với thân thủ hiện tại, chuẩn bị cho chuyến đi Long Quân Mộ sắp tới.

Cố Thành có một dự cảm kỳ lạ, lần này Long Quân Mộ sẽ không tầm thường.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh ba người cũng nhanh chóng quen thuộc nhau, đặc biệt là Bàn Tử, tên siêu cấp lắm lời này hình như đặc biệt có hứng thú với Trương Linh, mỗi ngày đều thích quấn lấy cậu ấy, các loại chủ đề liên tục không ngừng, Trương Linh có vẻ bị hành hạ đến mức hơi chịu không nổi rồi.

Cố Thành cũng dành thời gian ở bên ba người phụ nữ.

Tiện thể cất phần lớn thần vật không dùng đến vào Thanh Không Giới, sau đó để Thanh Không Giới lại cho Cố Tứ Hải.

Kể từ Lỗ Vương Cung Thất Tinh, giờ cậu không còn dám coi thường các cổ mộ thiên niên nữa.

Chuyến đi Long Quân Mộ lần này, cậu cũng không biết có thể sống sót trở về hay không.

Nếu không thể trở về, những thần vật trong Thanh Không Giới sẽ để lại cho cha mẹ và ba người phụ nữ kia.

Nửa tháng sau.

Cố Thành, lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh bốn người lên máy bay đi Ly Sơn.

Nhiều người không hiểu ý nghĩa của chữ "Ly" trong Ly Sơn.

Thực ra chữ "Ly" đó có nghĩa là con ngựa màu đen.

Ly Sơn, tức là ngọn núi giống như con ngựa màu đen.

Ly Sơn là một chi của Tần Lĩnh, tuy độ cao không lớn, nhưng điều kiện địa lý lại được trời ưu đãi.

Tên gọi của nó là vì hình dáng ngọn núi Ly Sơn giống như một con tuấn mã màu đen.

Lăng Tần Thủy Hoàng gây chấn động thế giới nằm ở sườn phía bắc Ly Sơn, trên một dải phù sa do sông hình thành.

Nhưng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng đó, người ta không tìm thấy thi thể Tần Thủy Hoàng.

Vì vậy mọi người đều nói, lăng mộ Tần Thủy Hoàng đó chỉ là một ngôi mộ giả do ông ta cố tình bày ra để nghi binh, còn lăng mộ thật sự của Tần Thủy Hoàng chôn sâu dưới lòng đất, không ai biết được.

Nhưng người ta đã tìm kiếm nhiều năm mà không có chút manh mối nào.

Nếu không phải Cố Thành xem "Thần Thoại", cậu cũng tuyệt đối không biết, lăng mộ Tần Thủy Hoàng thật sự vẫn ở Ly Sơn.

Sau khi bốn người Cố Thành đến Ly Sơn, nhanh chóng tiến vào núi.

Chương 84

Không lâu sau, họ đến đỉnh một ngọn núi nhỏ.

Hồ Bát Nhất lập tức lấy la bàn ra, kiểm tra địa hình và phong thủy xung quanh.

"Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có ghi chép rằng, Côn Luân là nơi phát nguyên long mạch của thiên hạ, tổng cộng có ba điều chủ long mạch kéo dài ra, mà Ly Sơn chính là long đầu của một trong số đó.

Có thể hiểu rằng đây là vùng đất long hưng từ thời cổ đại, vì vậy các triều đại phong kiến cổ xưa đều đặt kinh đô ở đây." "Cũng vì thế mà lưu truyền câu nói: 'Đắc long mạch giả đắc thiên hạ'." Lão Hồ nói xong, lại lấy ra một cuốn sách từ trong lòng.

Bàn Tử ghé sát lại liếc nhìn hai cái, chỉ thấy vẻ mặt mơ hồ, rõ ràng là không hiểu.

Y bĩu môi: "Viết toàn những thứ lộn xộn, là cho người đọc sao?" Lão Hồ liếc y một cái: "Vô học không có thuật, bảo đọc sách thì đòi nuôi heo." Bàn Tử: "..." Lão Hồ không thèm đáp lại tên đó nữa, chỉ vào dãy núi hùng vĩ ở đằng xa, nói: "Nhìn thế núi trùng điệp kia, có giống một con cự long đang nằm không?" Ba người Cố Thành ngẩng đầu nhìn.

Một lát sau, Bàn Tử gật đầu: "Đúng là giống thật." Cố Thành liền nhìn về phía lão Hồ: "Ý anh là sao?" Lão Hồ chỉ về hướng long đầu: "Con cự long nằm phục kia, thực ra là một tiểu long mạch, vị trí long đầu là một nơi phong thủy bảo địa." "Thật sao?!

Chúng ta tìm nhanh vậy ư?!" Bàn Tử hưng phấn nói.

Cố Thành lại không lạc quan như vậy.

Trên đời không thiếu người hiểu biết về phong thủy.

Huống chi mấy chục năm trước, khi binh hoang mã loạn, có rất nhiều cao thủ trộm mộ đi khắp giang hồ, Bát Bách Lý Tần Xuyên hầu như đã bị lật tung, lẽ nào họ không nhìn ra một cục diện phong thủy đơn giản như vậy?

Nếu lăng mộ Tần Thủy Hoàng dễ tìm đến thế, đã không phải nhiều năm như vậy mà không có chút manh mối nào rồi.

Bốn người vội vã chạy đến đó.

Kết quả là tại nơi phong thủy bảo địa đó quả thật tìm thấy một cổ mộ, nhưng không phải lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mà là một ngôi mộ thời Đường, mộ đã bị trộm, bên trong hầu như chẳng còn gì.

Khi bốn người lấm lem bùn đất từ trong mộ chui ra, tâm trạng lão Hồ có chút không tốt.

Cố Thành an ủi cậu ấy: "Không sao đâu, tôi không có gì khác ngoài thời gian, cứ từ từ, không cần vội." Bàn Tử cũng cười đùa nói: "Lão Hồ, anh không thật sự coi mình là đại sư phong thủy đấy chứ?

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà dễ tìm đến thế thì đâu phải là Tần Thủy Hoàng!" Ngay cả Trương Linh cũng vỗ vai lão Hồ, tuy không nói gì, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Được mấy huynh đệ an ủi, lão Hồ cũng mỉm cười.

"Yên tâm, tôi không yếu ớt đến thế!" "Chỉ là đào phải một ngôi mộ rỗng nên trong lòng hơi khó chịu thôi." Cố Thành: "Còn nữa?

Nơi đây vốn là đất long hưng, kinh đô của các vương triều cổ đại, chôn cất không biết bao nhiêu vương công quý tộc, có người nói, Bát Bách Lý Tần Xuyên, vật báu trời ban, tùy tiện tìm một chỗ đào một

xẻng cũng có thể đào ra một cổ mộ." "Thời binh hoang mã loạn, đạo mộ tặc khắp nơi trên cả nước đều đổ về đây, nơi này sớm đã bị đào bới đến tan hoang rồi." "Mấy người phải chuẩn bị tinh thần, có thể tiếp theo chúng ta sẽ đào phải toàn mộ rỗng." Lão Hồ và Bàn Tử lập tức nhìn nhau.

Kết quả là, tiếp theo đó dường như ứng nghiệm lời nguyền "mồm quạ đen" của Cố Thành.

Liên tục hơn mười ngày.

Lão Hồ phân kim định huyệt, tìm được mấy chục cổ mộ.

Không những không tìm thấy Long Quân Mộ, mà ngay cả mấy chục cổ mộ đó đều đã bị người khác ghé thăm, chẳng còn lại một cọng lông nào.

Hôm đó, bốn người lại lấm lem bùn đất từ trong một ngôi mộ bò ra.

Bàn Tử mặt mày ủ rũ, chán nản.

Cố Thành và lão Hồ tinh thần cũng có chút mệt mỏi.

"Tiểu Cố gia, lão Hồ, tôi thấy cứ thế này mãi không ổn.

Tôi bây giờ như ruồi không đầu, đâm loạn khắp nơi, muốn tìm Long Quân Mộ hoàn toàn là mò kim đáy bể." Bàn Tử ngồi bệt xuống đất bên cạnh, yếu ớt nói.

Cố Thành vỗ vỗ bụi đất trên người, cũng phụ họa: "Đúng vậy, tôi cũng thấy cứ tìm như thế này không ổn.

Cổ mộ ở đây nhiều đến mức hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi." Bàn Tử do dự một chút, hỏi: "Tiểu Cố gia, Long Quân Mộ thật sự ở đây sao?" Cố Thành gật đầu: "Tôi rất chắc chắn." Bàn Tử: "Vậy tôi phải có một cách nào đó, không thể cứ mù quáng tìm tiếp

như vậy, nếu không tôi sợ tìm một năm cũng không thấy Long Quân Mộ.” Cố Thành ngừng lại một chút, nói: “Tôi thử một chút.” Cố Thành lấy ra Long Mạch Phong Thủy Đồ.

Nếu không thực sự tìm không ra, cậu sẽ không dùng món thần vật này, dù sao sử dụng bảo bối này cái giá phải trả là tiêu hao tuổi thọ, chẳng ai chê tuổi thọ của mình dài cả.

Mấy ngày nay cậu cũng đặc biệt chú ý xem xung quanh có thác nước nào không.

Trong phim, Thành Long đã tìm thấy một cái hang sau một thác nước, rồi theo cái hang đó tìm thấy Huyền Phù Thiên Cung của Tần Thủy Hoàng.

Nhưng phim ảnh và thực tế có sự khác biệt.

Thác nước thì tìm thấy rồi, nhưng cái hang sau thác nước thì đúng là nhảm nhí.

Để tìm cái hang được cho là đó, cậu đã chịu không ít khổ sở, suýt nữa thì bị dòng nước lớn cuốn trôi.

Khi cuối cùng xác nhận rằng sau thác nước căn bản không có hang động nào, cậu hận không thể nổ tung cái thác nước đó.

“Tiểu Cố gia, cái gì đây?” Bàn Tử hỏi.

Cố Thành: “Cái này gọi là Long Mạch Phong Thủy Đồ, có thể dùng để tìm long mạch, xem phong thủy.” Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy đều sững sờ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Tiểu Cố gia, có bảo bối tốt như vậy sao không sớm lấy ra?” Cố Thành liếc y một cái: “Long Mạch Phong Thủy Đồ này, mỗi lần sử dụng đều sẽ tiêu hao tuổi thọ.” Bàn Tử lại sững sờ.

Ngay lập tức sắc mặt thay đổi: “Cái gì, tổn hao tuổi thọ?

Vậy sao được!” Lão Hồ cũng lập tức ngăn Cố Thành lại: “Tiểu Cố gia, cái này không thể dùng!” Cố Thành khẽ cười: “Không sao đâu, tôi có chừng mực mà.” Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau một cái, từ từ buông tay.

Lão Hồ vẻ mặt tự trách: “Đều tại tôi, tìm lâu như vậy mà không thấy Long Quân Mộ.” Cố Thành: “Lão Hồ, đừng nói vậy, anh đã rất lợi hại rồi.

Mấy ngày nay tuy lần nào cũng thất bại, nhưng lần nào cũng tìm được cổ mộ, chỉ là Long Quân Mộ ẩn giấu quá sâu, cái này không thể trách anh được.” “Tiểu Cố gia, theo tôi thấy, Long Mạch Phong Thủy Đồ này cũng chỉ có thể tìm long mạch, xem phong thủy, vậy nó giúp chúng ta tìm Long Quân Mộ bằng cách nào?!” Cố Thành thở dài một tiếng: “Thực ra tôi cũng không thể đảm bảo một trăm phần trăm rằng có thể tìm thấy Long Quân Mộ ngay lập tức.” “Nhưng Tần Thủy Hoàng, với tư cách là Thiên Cổ Đệ Nhất Đế, nhất định hy vọng con cháu đời sau có thể truyền thừa Đế quốc Đại Tần đời đời kiếp kiếp, cho nên lăng mộ của ông ta chắc chắn sẽ không nằm ở một nơi bình thường.” “Tôi chỉ cần tìm tất cả những vị trí long mạch phong thủy đặc biệt một lượt, nhất định sẽ tìm thấy Long Quân Mộ.” Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy, cũng không vui mừng lắm.

Cố Thành thấy vậy cười khổ: “Tôi biết một cách ngu ngốc, nhưng đó cũng là cách hiệu quả nhất hiện tại.” Lão Hồ và Bàn Tử chỉ đành gật đầu.

Cố Thành đang cầm Long Mạch Phong Thủy Đồ chuẩn bị sử dụng, đột nhiên, Trương Linh vươn tay giật lấy từ tay cậu.

“Làm gì vậy?” Cố Thành nhìn cậu ấy.

Trương Linh thản nhiên nói: “Tuổi thọ của cậu có dài bằng tôi

không?!" Cố Thành sững người.

Sau đó cười khổ: "Là người trường sinh, ai dám so tuổi thọ với cậu chứ." Rồi mắt nhanh chóng sáng lên: "Không ngờ cậu lại nhắc tôi, là người trường sinh, tuổi thọ vô cùng dài, việc sử dụng Long Mạch Phong Thủy Đồ tiêu hao tuổi thọ đối với cậu, căn bản chỉ là hạt cát trong sa mạc." Lão Hồ và Bàn Tử mắt cũng sáng lên.

Long Mạch Phong Thủy Đồ này với Trương Linh, quả thật là một sự kết hợp hoàn hảo!

Nhanh chóng.

Long Mạch Phong Thủy Đồ trong tay Trương Linh bắt đầu phát sáng nhẹ.

Bản đồ phong thủy long mạch vốn đã rất cũ nát, bỗng chốc lột bỏ vẻ cũ kỹ, biến thành một tấm vải lụa màu vàng mới tinh, trên đó dần dần hiện lên vô số đường nét và đồ án.

Mấy người Cố Thành nhận ra một lúc, nhanh chóng xác định, đó là bản đồ Tần Lĩnh.

Sau khi các đường nét và đồ án hiện ra hoàn chỉnh, một đường chỉ đỏ khổng lồ hình rồng kéo dài từ rìa bản đồ vào, từ đó kéo ra mấy đường chỉ đỏ lớn, cùng vô số đường chỉ đỏ nhỏ.

Các đường chỉ đỏ lớn nhỏ này lại kéo dài đến những nơi khác, có cái nằm trong bản đồ, có cái nằm ngoài bản đồ.

Cùng lúc đó, bên cạnh hiện lên chữ viết.

Những chữ này giải thích rõ ràng.

Đường chỉ đỏ khổng lồ hình rồng đó là Chủ Long Mạch, một trong ba Chủ Long Mạch lớn nhất thiên hạ.

Từ đó kéo ra mấy đường chỉ đỏ lớn là Đại Long Mạch.

Chương 85

Rồi những đường chỉ đỏ nhỏ không đếm xuể là Tiểu Long Mạch.

Cố Thành tuy đã thấy một lần, nhưng lần trước chỉ thấy Đại Long Mạch.

Lần này lại thấy Chủ Long Mạch, còn có mấy Đại Long Mạch nữa.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người hoàn toàn ngây người.

Trương Linh, cũng hơi sững sờ.

"Cái này đúng là chí bảo mà!!!" Lão Hồ kinh hô.

Nghiên cứu Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nhiều năm, cậu ấy hiểu sâu sắc việc tìm kiếm long mạch khó khăn và phức tạp đến mức nào.

Nghiên cứu lâu như vậy, nhưng vẫn chỉ là nửa vời, mới nhập môn.

Thế mà Long Mạch Phong Thủy Đồ này lại dễ dàng đánh dấu toàn bộ các Đại Long Mạch và Tiểu Long Mạch ra.

Điều này khiến cậu ấy mở mang tầm mắt, có cảm giác như những gì mình học đều vô dụng.

Bàn Tử cũng kinh thán: "Cái này đúng là thần khí trộm mộ mà." Cố Thành ngoài ý muốn nhìn y một cái, tên Bàn Tử này, góc nhìn vấn đề quả thật không tầm thường, đúng là một Mạc Kim Hiệu Úy bẩm sinh.

Ánh mắt của Cố Thành lại rơi xuống bản đồ.

Trước đây lão Hồ từng nói, Côn Luân là nơi phát nguyên long

mạch của thiên hạ, tổng cộng có ba Chủ Long Mạch kéo dài ra, mà Ly Sơn chính là long đầu của một trong số đó.

Cho nên trên tấm bản đồ này nhìn thấy một Chủ Long Mạch, Cố Thành cũng không lấy làm lạ.

Câu nói "Bát Bách Lý Tần Xuyên, vật báu trời ban" của Đại Kim Nha cũng không phải nói bừa.

Nơi đây từ xưa đã là nơi đặt kinh đô của nhiều vương triều và đế quốc, là đất long hưng.

Nếu phong thủy không tốt, cũng sẽ không chôn cất nhiều vương công quý tộc đến vậy.

Ngay cả Yến Bắc Thành, so với nơi này cũng còn kém xa.

Long mạch ở Yến Bắc Thành cũng không phải một trong những Đại Long Mạch.

Nhưng điều khiến cậu kinh ngạc là, điểm cuối của Chủ Long Mạch trên bản đồ dường như không phải Trường An.

Nó nằm ở phía nam Trường An, gần góc tây nam Ly Sơn.

Nhìn trên bản đồ, nơi đó hẳn là một vùng núi non trùng điệp, xa rời khu đô thị.

"Cái này ngược lại thú vị đây, vị trí cát lợi phong thủy của đại long mạch lại không phải Trường An, mà là vùng núi hoang dại." Cố Thành bảo Trương Linh chọn Chủ Long Mạch đó.

Lập tức, tất cả các đường chỉ đỏ long mạch khác trên bản đồ đều biến mất.

Chỉ còn lại Chủ Long Mạch đó trở nên rõ ràng, điểm cuối vốn mơ hồ cũng trở nên rõ nét.

Quả nhiên, điểm cuối của Chủ Long Mạch đó nằm ở phía nam

Trường An khoảng hơn 40 cây số, đó là nơi tận cùng ở góc tây nam Ly Sơn.

Cách lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã được khai quật gần 100 cây số.

"Đi thôi!" "Đi xem sao!" Mấy giờ sau.

Đến được đích.

Lão Hồ dùng la bàn, kiểm tra địa thế phong thủy.

Nhưng nhìn hồi lâu, vẻ mặt đầy khó hiểu: "Tiểu Cố gia, đây là một vùng núi hoang dại cực kỳ bình thường, không có nửa điểm tướng mạo của phong thủy bảo địa nào cả.

Tấm bản đồ kia có nhầm lẫn không?!" Cố Thành nghe vậy, lắc đầu khẽ cười.

"Long Mạch Phong Thủy Đồ sẽ không sai đâu!" "Có phải anh đã nhìn nhầm rồi không?!" Lão Hồ cũng lắc đầu: "Tôi có thể dùng danh dự của gia đình lão Hồ tôi mà thề, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm." Cố Thành xoa cằm: "Xem ra, ở đây có gì đó ẩn giấu." "Tiện nhân!

Còn sống ư?!" Doanh Chính mặt mày âm trầm nhìn Lệ Phi, nghiến răng nghiến lợi nói, dáng vẻ như muốn nuốt sống Lệ Phi.

Dường như nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn khiến Lệ Phi không tự chủ được mà tránh ánh mắt của Doanh Chính, đồng thời nép sau lưng Cố Thành.

Hành động bất ngờ này khiến Doanh Chính càng giận không kìm được.

Ánh mắt âm ngoan của ông ta rơi trên người Cố Thành.

Lần đầu tiên đối mặt trực tiếp với Cố Thành, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú thanh tú của cậu, hơi lấm lem nhưng khí chất anh dũng không hề giảm sút, ánh mắt Doanh Chính càng thêm u ám.

“Ngươi là ai?

Dám xông vào Thiên Cung của Trẫm, không sợ Trẫm tru diệt thập tộc của ngươi sao?!” Doanh Chính chủ động đối thoại, khiến Cố Thành nhất thời sững sờ.

Bỏ qua thân phận gần như phản diện hiện tại, bản thân ông ta tuyệt đối là thủy tổ hoàng đế trong lòng tất cả người Việt Nam, một Thiên Cổ Nhất Đế đích thực.

Nếu không phải ông ta thống nhất sáu nước, thống nhất xe, chữ viết, tiền tệ, văn hóa, ban bố nhiều chính sách khiến sáu nước thực sự bắt đầu dung hợp, triệt để đặt nền móng cho cục diện thể chế chính trị cơ bản hơn hai ngàn năm sau, thì Việt Nam không biết đến bao giờ mới thực sự đạt được đại thống nhất.

Huống chi sau này còn triệt để định hình truyền thừa người Hán, một triều đại lớn như vậy sẽ không xuất hiện.

Có thể nói, công lao của Tần Thủy Hoàng đối với Việt Nam có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, đến nỗi hậu thế tôn xưng ông là Long Vương.

Cố Thành từng đọc tiểu thuyết xuyên không, trong đó có một số tiểu thuyết xuyên về triều Tần, với những ý tưởng đột phá, khiến cậu sau khi đọc xong cũng không khỏi thần hồn bay bổng về thời đại đó.

Cậu cũng từng nghĩ, nếu mình cũng xuyên về triều Tần, có cơ hội đối thoại trực tiếp với Tần Thủy Hoàng bá khí vô song, mình sẽ nói gì.

Cậu cũng từng tưởng tượng những cảnh như vậy khi rảnh rỗi.

Có nên chào hỏi, dùng giọng điệu gì để nói chuyện, có nên khuyên ông ta cẩn thận Triệu Cao không...

Nhưng lúc này, khi thực sự đối mặt với Thiên Cổ Nhất Đế, thậm

chí Tần Thủy Hoàng còn chủ động nói chuyện với cậu, trong đầu cậu chỉ còn lại một khoảng trống.

Những lời cậu từng tưởng tượng ra đều đã quên sạch.

Sững sờ mấy giây, cậu mới miễn cưỡng hoàn hồn, lắp bắp trả lời: "Tôi, tôi tên Cố Thành, à, tôi nếu nói, tôi lạc đường, không cẩn thận xông vào, Bệ hạ có tin không?" Trương Nhật Sơn: "..." Lão Hồ: "..." Lệ Phi: "..." Doanh Chính: "..." Doanh Chính bỗng nhiên đại nộ: "To gan!

Tiểu nhi vô tri dám đùa cợt Quả nhân, đúng là tự tìm cái chết!

Người đâu, mau..." Cố Thành vội vàng ngắt lời kỹ năng triệu hồi của Doanh Chính: "Bệ hạ, hiểu lầm rồi, tôi nào dám đùa cợt ngài, thực ra cá nhân tôi vô cùng sùng bái ngài, thậm chí vẫn luôn coi ngài là thần tượng, thật đấy, tin tôi đi!" Doanh Chính: "..." Sau mấy ánh mắt phức tạp khó nói, Doanh Chính hoàn toàn không mảy may động lòng trước lời giải thích của cậu.

Hay nói cách khác, đối với lời giải thích của Cố Thành, ông ta căn bản không thèm để ý.

Trong lòng ông ta, đã sớm hạ "thông báo tử hình" cho tất cả mọi người, đâu có thể nghe Cố Thành nói ngang nói dọc được.

Lúc này, Thiên Binh Thiên Tướng đang bay lượn trên trời, nghe lệnh Doanh Chính, bắt đầu bất chấp giới hạn trạng thái không trọng lực, lần lượt hạ xuống đỉnh phong, sau đó chỉnh đốn đội hình, từ từ tiến gần về phía Cố Thành và những người khác.

Tất cả mọi người lập tức rút binh khí ra, toàn thân giới bị.

Chỉ là số lượng giữa hai bên quá chênh lệch.

Những Thiên Binh Thiên Tướng phục sinh kia đếm bằng vạn, còn bên Cố Thành, tính cả vào cũng chưa đến mười mấy người, thậm chí

không đủ hai mươi người.

Dù mỗi người có thể lấy một địch trăm, cũng không phải là đối thủ của nhiều Thiên Binh Thiên Tướng đến vậy.

Mọi người tuy bày ra bộ dạng chuẩn bị liều mạng, nhưng trong lòng mỗi người đều tràn ngập tuyệt vọng.

Chương 86

Bao gồm cả lão Hồ, Bàn Tử, Trương Nhật Sơn.

Ngay cả khi Cố Thành và Trương Nhật Sơn có chiêu sát thủ trong tay, nhưng đó dùng để đối phó Doanh Chính, chứ cũng không thể chống lại mấy vạn đại quân được!

Trương Nhật Sơn tiến đến gần, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có nên ra tay không?

Bắt giặc bắt vua, có lẽ cứ trấn áp Doanh Chính trước, có thể khiến lũ hắc sát này rút lui!" Cố Thành trầm mặc một lát, lắc đầu: "Bây giờ chưa phải thời cơ!" Trương Nhật Sơn có chút sốt ruột: "Bây giờ không phải thời cơ, vậy phải đợi đến khi nào?!" Cố Thành nhìn cậu ấy: "Đợi thêm chút nữa, tôi có một phỏng đoán, không biết có đúng không.

Nếu tôi đoán đúng, vậy bây giờ thật sự không phải thời cơ tốt nhất, tin tôi một lần đi!" Trương Nhật Sơn nhìn cậu mấy giây, cuối cùng nói: "Được, tôi tin cậu một lần!

Phỏng đoán của cậu là gì?" Cố Thành không trả lời, hít một hơi thật sâu.

Sau đó lớn tiếng hô: "Phải đợi đến khi nào?!" Tiếng hô đột ngột của Cố Thành khiến tất cả mọi người đều mù tịt.

Ai cũng ngạc nhiên nhìn Cố Thành, không biết cậu đang nói chuyện với ai.

Ngay cả Doanh Chính cũng cau mày, kỳ lạ nhìn Cố Thành, không biết cậu đang giở trò gì.

Cố Thành hô xong, đợi một lát, nhưng đáng tiếc, xung quanh im

lặng như tờ, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cố Thành lập tức cau mày.

Chẳng lẽ, mình đoán sai rồi sao?!

Cậu có chút do dự.

Đang do dự, cậu đột nhiên vung tay phải, lập tức, trước mặt cậu xuất hiện mấy chiếc hộp màu xanh quân đội hình chữ nhật xếp chồng lên nhau.

Nhìn những chiếc hộp này, Trương Nhật Sơn đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bàn Tử càng không nhịn được hỏi: "Tiểu Cố gia, giấu nhiều bảo bối thế sao không sớm lấy ra!" Cố Thành liếc y một cái, sau đó mở chiếc hộp trên cùng ra, bên trong chỉnh tề xếp đầy lựu đạn nổ mạnh.

Nhìn qua loa, chỉ riêng chiếc hộp này đã có mấy trăm quả.

Cố Thành lấy ra một quả lựu đạn nổ mạnh, lớn tiếng nói: "Cái này gọi là lựu đạn, một loại hỏa khí có uy lực cực lớn!" Vừa nói, cậu vừa rút chốt, sau đó ném về phía những Thiên Binh Thiên Tướng kia.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn chói tai vang lên.

Chỉ thấy đội hình Thiên Binh Thiên Tướng đang xếp chỉnh tề bỗng nhiên bị nổ tung một lỗ hổng, lập tức mấy tên Thiên Binh Thiên Tướng bị nổ thành mảnh vụn, sau đó ảnh hưởng đến mười mấy tên Thiên Binh Thiên Tướng xung quanh.

Uy lực kinh người!

Ngay cả Doanh Chính cũng bị uy lực của quả lựu đạn này làm cho kinh ngạc.

Cố Thành đặt hai tay lên chiếc hộp, sau đó tiếp tục lớn tiếng nói:

“Nếu ngươi còn không xuất hiện, ta chỉ có thể đồng quy vu tận thôi.” Ở đây đại khái có một nghìn quả lựu đạn, muốn đánh bại đám Thiên Binh Thiên Tướng này thì e rằng không đủ, nhưng ta chỉ cần phá hủy vài điểm then chốt là có thể hủy diệt toàn bộ Thiên Cung.

Khi đó sẽ có hậu quả gì, ta không thể đảm bảo được.

Nếu Doanh Chính chạy thoát ra ngoài...

Mông Nghị, thiên cổ tội nhân!” “Cái... cái gì?

Mông Nghị?!” Nghe Cố Thành gọi, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đoán sai rồi, nhưng cũng không sai, đối tượng mà Cố Thành gọi, chính là Đại Tướng quân Mông Nghị!

“Tiểu Cố gia, cậu không nhầm đấy chứ, Đại Tướng quân Mông Nghị không phải đang ở Bát Quái Môn sao?!” Có người không nhịn được nói.

Trương Nhật Sơn cũng đầy vẻ kinh ngạc hỏi: “Đừng nói với tôi, lúc này, Mông Nghị xuất hiện sao?” Cố Thành không giải thích, chủ yếu cũng không tiện giải thích.

Bởi vì cậu không có bất kỳ bằng chứng nào, tất cả đều dựa vào một loại cảm giác.

Ví dụ như hiện tại, không thể chứng thực Mông Nghị có thực sự ẩn nấp ở đây hay không, nên cậu chỉ có thể dùng việc Mông Nghị không hiểu về lựu đạn để uy hiếp Mông Nghị, buộc ông ấy hiện thân.

Nhưng nếu Mông Nghị kiên trì không xuất hiện, cậu sẽ nắm đằng lưỡi.

Mông Nghị!?

Doanh Chính nghe cái tên này, dường như nhớ lại những chuyện quá khứ không thể chịu đựng được, biểu cảm lập tức thay đổi.

Ông ta nhìn bốn phía xung quanh, trầm giọng quát: “Mông Nghị?

Thật sao?!” Xung quanh im lặng một lúc.

Doanh Chính nổi giận: “Ngươi không dám ra gặp Quả nhân sao?!

Tên nghịch thần tặc tử bất trung bất nghĩa, mau cút ra đây cho Trẫm!” Theo lời ông ta dứt, một làn sóng âm vô hình lấy Doanh Chính làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Cả rừng cây bụi cỏ đều bị làn sóng âm đó làm cho ngã rạp.

Ngay cả Cố Thành và những người khác cũng suýt bị thổi bay.

Hoắc!

Thấy Doanh Chính chỉ cần phát nộ đã có uy lực đến vậy, Cố Thành và những người khác đều giật mình.

Mông Nghị đã làm gì Doanh Chính mà lại có hỏa khí lớn đến vậy?!

Đột nhiên, Doanh Chính mạnh mẽ ngẩng đầu.

Cố Thành, Trương Linh, Trương Nhật Sơn mấy người có thần thức nhạy bén hơn cũng theo đó ngẩng đầu.

Chỉ thấy giữa không trung, một bóng người mặc áo giáp đang từ trên trời giáng xuống.

“Mông Tướng quân!” Cố Thành liếc mắt một cái đã nhận ra người đó, chính là Mông Nghị, Đại Tướng quân Mông Nghị!

Những người khác lúc này cũng nhận ra, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vừa nãy còn tưởng Cố Thành nói nhầm, không ngờ Mông Nghị thật sự xuất hiện.

Càng không ai ngờ, ông ấy lại ẩn mình trong đội hình Thiên Binh Thiên Tướng trên không.

Chỉ cần giấu kín khí tức của mình, e rằng tuyệt đối sẽ không ai có thể tìm thấy ông ấy trong số mấy vạn Thiên Binh Thiên Tướng đó.

"Mông Nghị!!!" Doanh Chính nhìn người đó, trầm giọng quát.

Mông Nghị sau khi tiếp đất, lập tức cung kính quỳ gối ôm quyền, hô to với Doanh Chính: "Tội thần Mông Nghị, tham kiến Bệ hạ!" Doanh Chính cười lạnh: "Tên loạn thần tặc tử này, thật sự dám gặp Quả nhân sao?

Không sợ Quả nhân sẽ tru diệt toàn tộc họ Mông của ngươi sao?!" Đối mặt với lời châm chọc lạnh lùng của Doanh Chính, Mông Nghị lại không biểu hiện vẻ xấu hổ hay khó xử, chỉ có khuôn mặt già nua hơi ửng đỏ: "Tội thần tự biết tội đáng muôn chết, không dám đối diện Bệ hạ, nhưng tội thần tự nhận những gì đã làm đều vì đại nghĩa quốc gia, không hổ thẹn trong lòng.

Cho dù Bệ hạ muốn tru diệt toàn tộc tội thần, tội thần cũng thủy chung không hối hận." "Tốt!

Tốt lắm!" Doanh Chính nghe vị đại thần tâm phúc từng một thời lại ngỗ ngược như vậy, tức đến râu cũng dựng đứng lên: "Mông Nghị, Trẫm đối đãi ngươi không bạc, không chỉ giao quyền tướng quân cho ngươi, ban cho ngươi vinh dự tột bậc, mà tộc nhân họ Mông của ngươi cũng được chịu thánh ân, hưởng thụ vinh hoa phú quý, vậy mà ngươi lại báo đáp Trẫm như thế này sao?!" "Ngươi có biết, khi Trẫm biết ngươi cũng phản bội Trẫm, đã kinh hãi và đau lòng đến mức nào không?!" "Tất cả mọi người đều có thể phản bội Trẫm, duy độc Mông Nghị không thể!" Mông Nghị lần này trầm mặc rất lâu, sau đó mới nói: "Tộc Mông chúng thần, ba đời phụng sự Tần, vì Đại Tần ta công thành đoạt đất, vào sinh ra tử, nam nhi nhà Mông đều lấy việc hiến thân cho quốc gia làm vinh. " "Thần hạ lại càng được hoàng ân sâu đậm, cho nên thần hạ đã thề, nguyện vì Bệ hạ mà tan xương nát

thịt, da ngựa bọc thây!" "Nhưng..." Ông ấy hít một hơi thật sâu, ngước mí mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Doanh Chính: "Nhưng kể từ khi Bệ hạ tính tình đại biến, thần đã mê mang.

Bệ hạ mà thần trung thành, là Bệ hạ tâm hệ Đại Tần, ôm ấp thiên hạ, có vô số hoài bão lớn lao, chứ không phải một quái vật tàn nhẫn khát máu, lấy việc giết người làm vui, hút máu để duy trì sự sống." Nghe Mông Nghị nói xong, sắc mặt Doanh Chính âm trầm như nước: "Lý do ngươi phản bội Trẫm sao?

Chương 87

Hoang đường!

Quả thực hoang đường!

Khắp thiên hạ, không chỗ nào không phải đất của Vương, trong cõi đất đai này, không người nào không phải thần của Vương.

Trẫm thụ thiên mệnh, chấp chưởng thiên hạ, thiên hạ chính là của Trẫm, Trẫm làm gì là việc của Trẫm, đến lượt một tên nghịch thần như ngươi làm chủ sao?!" Mông Nghị há miệng định nói, nhưng lại không thốt ra được lời nào. ...

Cố Thành bên cạnh thấy vậy, ngược lại có thể hiểu Mông Nghị.

Dù sao, với tư cách là đại tướng của một triều đại lớn, ông ấy chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng phong kiến "thiên địa quân thân sư", "quân muốn thần chết, thần không thể không chết".

Bản thân ông ấy cũng không phải loại nghịch thần có tư tưởng phản loạn, chỉ là bị bức bách đến đường cùng mới phản bội Doanh Chính, nhưng về mặt tâm lý, ông ấy không thể tự biện minh cho mình.

Vì vậy, khi Doanh Chính dùng lời lẽ hoàng quyền đường hoàng như "Trẫm tức thiên mệnh" để huấn xích Mông Nghị, Mông Nghị đương nhiên không có lời nào để nói.

Nhưng Mông Nghị không nói, Cố Thành lại không thể không nói.

Bởi vì Mông Nghị hiện tại là biến số duy nhất, Cố Thành cần lôi kéo biến số này.

"Lời này sai rồi!!!" Cố Thành lớn tiếng nói.

Âm thanh lớn, đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Doanh Chính và Mông Nghị không ngoài dự đoán đều nhìn cậu, chỉ là trên mặt Doanh Chính tràn đầy vẻ giận dữ, còn trên mặt Mông Nghị lại là sự khó hiểu.

Cố Thành không hề sợ hãi, thần thái thản nhiên tiếp tục nói: "Cái gọi là quân quyền thần thụ, căn bản là lời ngu xuẩn hoang đường lừa bịp bách tính!

Hoàng đế thân thụ thiên mệnh, chấp chưởng thiên hạ, thì có thể muốn làm gì thì làm, loại lời lẽ chó má đó, càng là một lũ nói nhảm." "Cái gọi là 'Trời nhìn từ dân ta nhìn, Trời nghe từ dân ta nghe'.

Khi Võ Vương phạt Trụ, ông ấy còn nói 'Trời là cha mẹ của vạn vật, người là linh của vạn vật', cho nên ý Trời chính là ý Dân." "Bách tính ủng hộ ai, Trời sẽ ban quyền cho người đó.

Bách tính căm ghét ai, Trời sẽ đoạt mệnh người đó." "Vì Trụ Vương vô đạo, kết oán với dân, tự mình đoạn tuyệt với Trời." "Đại Tần tuy thống nhất thiên hạ, nhưng quốc vận cũng chỉ vỏn vẹn không quá mười bốn năm, đến đời thứ hai thì diệt vong.

Sau đó, trải qua mười bốn triều đại lớn nhỏ, sự hưng suy thịnh diệt của mỗi triều đại đều liên quan đến dân tâm dân ý.

Từ đó có thể thấy, căn bản không có cái gọi là quân quyền thần thụ, cái gọi là thiên mệnh chi tử, thực chất chỉ là những lời nói dối được bịa đặt ra dưới sự thống trị tập quyền phong kiến, để lừa bịp bách tính mà thôi." Lời nói của Cố Thành, trong xã hội hiện đại, thực ra không có gì đặc biệt, tùy tiện kéo một người trên đường cũng có thể nói được mấy câu.

Nhưng đối với Doanh Chính, Mông Nghị, Lệ Phi, những người vẫn còn dừng lại ở hai ngàn năm trước, thì uy lực đó đơn giản như sấm sét giữa trời quang, khiến ba người họ trợn mắt há mồm, da đầu tê dại.

Cố Thành nào quản được nhiều như vậy, tiếp tục nói: “Trước sinh mệnh, mọi người đều bình đẳng, không nên phân biệt quý tiện dựa vào giàu nghèo.

Thiên tử phạm pháp, càng nên cùng tội với thứ dân.

Mặc dù mỗi người có xuất thân khác nhau, nhưng trên phương diện nhân cách và tôn nghiêm, mỗi người đều nên được đối xử tôn trọng.” “Ở trên người khác, phải coi người khác là người.

Ở dưới người khác, phải coi mình là người.” “Bệ hạ, với tư cách là một Đại Long Quân Đế, quả thật nắm giữ vận mệnh của vô số người, một lời nói của ngài có thể quyết định sống chết của vô số người, nhưng điều này không có nghĩa là ngài có thể đi ngược thiên lý, làm những điều trái với đạo lý.” “Bách tính sợ hãi, e ngại, tôn kính, không phải vì Doanh Chính, mà là vì Hoàng đế.” “Nếu ngài cởi bỏ long bào, đặt mình giữa bách tính, ngài nghĩ họ sẽ sợ hãi, e ngại sao?!” “Cái gọi là ‘nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền’!” “Khi một Hoàng đế trở nên hôn quân vô đạo, gây nên thiên nộ nhân oán, thì bách tính tự nhiên sẽ lật đổ ông ta, sau đó chọn lại một người khác làm Hoàng đế!” “Cho nên, thiên hạ này không phải là ‘ngươi muốn sao thì sao’!” “Mông Nghị tướng quân phản bội ngài, trong mắt ngài là loạn thần tặc tử, nhưng Mông Nghị tướng quân đã cứu thiên hạ, trong mắt người thiên hạ, ông ấy chính là anh hùng cái thế!” “Hỗn trướng!!!” Doanh Chính nghe đến đây, không thể nhịn được nữa, quát mắng: “Khẩu xuất những lời lẽ bội nghịch như vậy, quả thật đại nghịch bất đạo, tội đáng muôn chết!!!” Nói rồi, bàn tay phải ông ta tạo thành trảo, vồ hư không về phía Cố Thành.

Gần như ngay lập tức.

Cố Thành cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại vô song bao vây từ bốn phương tám hướng, chưa kịp phản ứng đã trực tiếp bị siết

chặt, không thể động đậy.

Điều khiến cậu hồn vía lên mây là, luồng sức mạnh đó sau khi siết chặt cậu vẫn không ngừng lại, mà tiếp tục ép chặt.

Cứ như muốn bóp nát cậu vậy.

Cố Thành vận toàn bộ chân khí liều mạng chống cự, nhưng không có tác dụng gì.

Sự liều mạng của cậu so với luồng sức mạnh đó, đơn giản là yếu ớt như một đứa trẻ con vậy.

Trong kinh hãi, Cố Thành vội vàng kêu to: "Mông Tướng quân, cứu tôi!" Mông Nghị ở đằng xa có chút do dự.

Không phải vì một người ngoài không đáng kể mà động thủ với Bệ hạ.

Nhưng nhanh chóng, ông ấy đã quyết định.

Sau khi do dự, đột nhiên vươn tay, hư không đẩy một cái giữa Doanh Chính và Cố Thành.

Oanh!

Giống như một vụ nổ chân không.

Vô số luồng khí mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh, thổi bay Trương Nhật Sơn và những người khác ngã lộn nhào.

Cố Thành mặt mũi tuấn tú đỏ bừng bỗng nhiên rơi xuống đất, tay chân mềm nhũn quỳ bò trên mặt đất, như con cá rời nước, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Nhưng trên mặt cậu lại là vẻ may mắn thoát chết.

Đặt cược đúng rồi!

Trước khi mở miệng nói, cậu cũng không biết liệu có vì thế mà

đắc tội Doanh Chính, bị giết chết hay không.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cậu quyết định trượng nghĩa chấp ngôn!

Bởi vì cậu cảm thấy Mông Nghị sẽ không đứng nhìn mình bị giết.

Thừa nhận, có yếu tố đánh cược.

Nhưng không thể không cược.

Khổn Tiên Thừng và Ngũ Chỉ Sơn chỉ có thể đối phó một người, Doanh Chính và Mông Nghị, nhất định phải có một người chết mới có thể ra tay, nếu không dù đối phó ai, người còn lại cũng sẽ không để cậu sống sót rời khỏi Tần Vương Mộ.

Những lời nói của cậu, theo một nghĩa nào đó, là đang châm ngòi mối quan hệ giữa hai người.

Cố Thành phỏng đoán, Mông Nghị đã phụ trách trấn thủ Tần Vương Mộ, thực lực hẳn phải tương đương với Doanh Chính, nếu có chênh lệch, cũng không đáng kể là bao.

Doanh Chính hẳn cũng rõ điểm này.

Cho nên Mông Nghị tuy đã phản bội Doanh Chính, nhưng Doanh Chính không nhất định sẽ liều chết đấu với Mông Nghị.

Thậm chí có thể sẽ lợi dụng lòng hối lỗi và tư tưởng trung quân của Mông Nghị, một lần nữa khiến Mông Nghị phục vụ mình, khả năng này không phải là không có.

Vì vậy Cố Thành cố ý nói ra những lời như vậy, để kích hoạt mâu thuẫn đối lập giữa hai người.

Sự thật chứng minh, Mông Nghị quả thực đã ra tay!

Tuy nhiên rõ ràng đây không phải lần đầu tiên ông ấy ra tay, nhưng đối với tình hình hiện tại, điều đó vô cùng quan trọng!

“Mông!

Nghị!!” Doanh Chính mặt mày âm u nhìn Mông Nghị, giọng nói trầm thấp như tiếng sấm, từng chữ từng câu gọi tên Mông Nghị.

Mông Nghị cũng không phải kẻ yếu hèn, đã ra tay thì coi như cửa ải tâm lý đầu tiên đã vượt qua, trầm tĩnh nói: “Bệ hạ, tội thần mạo phạm, xin thỉnh Bệ hạ nghe thần hạ can gián!” “Không lâu sau khi Bệ hạ an giấc, Đại Tần đã diệt vong ở đời thứ hai.

Hiện giờ thế giới bên ngoài đã biến đổi tang thương, hơn hai ngàn năm đã trôi qua, thế đạo thay đổi khôn lường, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ngài không còn thuộc về thời đại này nữa.” “Thà rằng ẩn cư ở đây, tội thần nguyện làm trâu ngựa, phục thị Bệ hạ bên cạnh, còn hơn là không hợp thời, trở thành kẻ bị thời đại vứt bỏ!” Có thể thấy, Mông Nghị không muốn hoàn toàn trở mặt với Doanh Chính.

Chỉ tiếc là, ông ấy hoàn toàn không thể hiểu được dã tâm của một đế vương.

Chương 88

Với tính cách của Doanh Chính, ông ta sao có thể ủy khuất, trốn mình trong một địa cung, sống như lũ kiến được?

Doanh Chính kiêu ngạo hất cằm, liếc mắt lạnh lùng nhìn Mông Nghị: "Không cần nói thêm lời vô nghĩa nữa!

Quả nhân hỏi ngươi lần cuối, ngươi nhất định muốn đối đầu với Quả nhân sao?!" Mông Nghị trầm mặc mấy giây, sau đó đáp: "Vì thương sinh thiên hạ, tội thần bất đắc dĩ mà làm!" "Tốt!" Doanh Chính xòe hai tay ra, lòng bàn tay bắt đầu bốc lên ngọn lửa huyết sắc quỷ dị, ánh mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chằm chằm Mông Nghị: "Nếu đã ngoan cố không nghe, đừng trách Quả nhân vô tình!" Mông Nghị hít một hơi thật sâu, sau đó tay phải hư nắm, theo một trận chấn động không gian, một thanh đại khảm đao màu đen cổ xưa xuất hiện trong tay phải ông ấy.

Ông ấy bày ra tư thế chiến đấu: "Bệ hạ, xin nghĩ lại!" "Loạn thần tặc tử, đáng bị tru diệt!" Doanh Chính quát lớn một tiếng, liền hóa thân thành một luồng lửa sao băng, với tốc độ cực nhanh lao về phía Mông Nghị.

Ngọn lửa bốc lên từ lòng bàn tay ông ta do tốc độ nhanh, để lại một vệt lửa trong không khí.

Mông Nghị không hề sợ hãi, xông thẳng ra đối mặt.

Hai người hung hăng va chạm với nhau!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Đang!

Từng trận tiếng kim loại va chạm không ngớt vang lên.

Vì tốc độ quá nhanh, trong mắt Cố Thành và những người khác, chỉ có thể thấy vô số hư ảnh giao thoa.

Tuy nhiên, Cố Thành không thể nhìn rõ hoàn toàn trận đối quyết giữa Doanh Chính và Mông Nghị, nhưng những động tác đại khái thì có thể nhìn ra được phần nào.

Phong cách của hai người hoàn toàn khác nhau: Doanh Chính tấn công đại khai đại hợp, bá khí vô song, có ý tứ lấy thế áp người; còn Mông Nghị, phong cách tấn công thiên về chính kỳ tương phụ, lúc thì chính diện nghênh kích, lúc lại dùng chiêu thức quỷ dị, sự chuyển đổi giữa chính kỳ tự nhiên mượt mà, thành thạo.

Thực lực hai người vô cùng gần nhau, chênh lệch chỉ là một sợi tóc.

Hoàn toàn có thể dùng "thế quân lực địch" để hình dung!

Nhưng!

Khi sinh tử bác sát, bất kỳ một chút sơ hở nhỏ nhặt nào cũng đều trí mạng.

Huống hồ trong cuộc đối đầu kỳ phùng địch thủ, phân chia thắng bại, dù chỉ một chút sai lầm cũng có thể dẫn đến thất bại cả trận chiến.

Trớ trêu thay, Mông Nghị lại có một sơ hở chí mạng.

Đó là việc anh ta luôn niệm tình thân phận của Doanh Chính, nên hơi chùn tay chùn chân, không dám hạ sát thủ.

Nói nhân nghĩa.

Doanh Chính thì sẽ không hề mềm lòng.

Đáy lòng hắn đã sớm hận chết Mông Nghị, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ không tha cho Mông Nghị.

Bởi vậy sau hơn một trăm chiêu giao thủ, Mông Nghị bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Doanh Chính chiêu chiêu trí mạng, Mông Nghị không ngừng phòng thủ.

Dần dần có vẻ không địch nổi.

Trong đám người quan chiến, những người có nhãn lực đã bắt đầu lo lắng, sợ rằng Mông Nghị sẽ thất bại.

Duy nhất Cố Thành vẫn giữ vẻ trầm tĩnh.

Đúng vậy, ai thắng ai thua cũng không quan trọng, dù sao thì kẻ còn lại cũng sẽ không để mình sống sót rời đi, cuối cùng tất cả sẽ trở thành kẻ địch.

Bành!

Doanh Chính cuối cùng cũng nắm bắt được một sơ hở của Mông Nghị, bàn tay hóa thành trảo, hung hăng xuyên thủng bụng Mông Nghị, tiện thể xé nát ruột gan của anh ta.

Mông Nghị rên khẽ một tiếng, hai chưởng đánh vào ngực Doanh Chính, đẩy hắn lùi lại.

Sau đó khó tin nhìn vết thương thấu bụng nát ruột của mình.

Một vết thương chí mạng.

Anh ta ngã ngồi xuống đất, cảm giác toàn thân khí lực đang nhanh chóng tiêu tan.

Không như Doanh Chính.

Doanh Chính gần như yêu ma chi thân, dù bị trọng thương cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Mặc dù đã sống hơn hai nghìn năm, nhưng chín phần mười thời gian đều ngủ say trong quan tài, chỉ nhờ vào chiếc quan tài đồng Quạ Rồng mà giữ được sinh cơ bất diệt, mới có thể sống lâu đến vậy.

Về bản chất, Mông Nghị vẫn là một người bình thường.

Vì vậy, Doanh Chính đã bị trọng thương như thế, cơ bản cục diện đã định.

Doanh Chính bị Mông Nghị đánh lui, như thể phủi bụi, nhẹ nhàng phủi phủi vị trí bị Mông Nghị đánh trúng, vẻ mặt không hề quan tâm, sau đó thần sắc chợt khựng lại, nhìn bàn tay trái dính đầy máu, máu trên đó đều là của Mông Nghị.

Hắn từ từ đưa tay trái lên miệng, ngửi ngửi trước, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Rồi vươn lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp máu dính trên tay trái.

Như hấp thực loại độc phẩm cao cấp nhất, Doanh Chính cả người đều run rẩy.

Tiếp đó, hắn vẻ mặt kinh thán nói: "Không hổ là máu của cường giả cấp Địa Tiên, tinh thuần như vậy, ngay cả huyết mạch thần thú cũng không sánh bằng." Sau đó, ánh mắt hắn lóe lên một tia tham lam, nhìn Mông Nghị đang ngồi trên đất: "Vì ngươi đã phản bội ta, vậy hãy dùng máu của ngươi để chuộc tội đi!" Mông Nghị nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Đang định nói, bỗng nhiên tay phải Doanh Chính hư trảo, Mông Nghị lập tức như bị bóp nghẹt cổ họng, không chỉ không thể nói được nữa, mà toàn thân cũng không thể cử động.

Sau đó, máu đang không ngừng chảy ra cũng bay lên trái nguyên

tắc vật lý, như bị một lực lượng vô hình kéo đi, hóa thành một sợi huyết tuyến, trực tiếp nối với quả cầu máu lớn giữa không trung.

Ngay lập tức, máu trong cơ thể Mông Nghị không ngừng tuôn theo sợi huyết tuyến đó, chảy về phía quả cầu máu lớn.

Thậm chí cả những vệt máu đã bắn ra và chảy trên mặt đất trước đó, cũng bay lơ lửng, tự động tách khỏi bụi bẩn dính vào, rồi bay về phía quả cầu máu lớn.

Trong khoảnh khắc, máu trong cơ thể Mông Nghị đã chảy mất một nửa. (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Sắc mặt Mông Nghị trở nên trắng bệch rõ rệt, hiện ra một dáng vẻ như người chết vì mất máu quá nhiều.

Nhưng Mông Nghị không có bất kỳ cách nào, thậm chí một lời cũng không nói được, chỉ có thể bị động chấp nhận cái chết sắp đến.

Mọi người quan chiến đều im lặng như tờ.

Không ai nghĩ rằng Mông Nghị, người từng mang lại cảm giác vô địch thiên hạ, khi chiến đấu với Doanh Chính cũng thể hiện thế quân lực địch, sao cục diện lại đột ngột biến thành thế này?!

Mông Nghị thất bại, sắp thân vong. [] Doanh Chính lại một lần nữa đánh bại một đối thủ cường đại, nhìn khắp địa cung này, e rằng không còn sinh vật nào có thể ngăn cản hắn nữa.

Trái tim mọi người đều chìm trong bóng tối.

Ngay cả Cố Thành, Trương Nhật Sơn và mấy người khác, dù đang nắm giữ hai món sát thủ giản là Khổn Tiên Thừng và Ngũ Chỉ Sơn, cũng bắt đầu lo lắng, liệu sát thủ giản có thể chế ngự được Doanh Chính hay không.

Chương 89

Để có tỷ lệ thành công lớn hơn, Trương Nhật Sơn sốt ruột lại rút ra vài món thần vật, bắt đầu nuôi dưỡng Khổn Tiên Thừng.

Cố Thành không làm vậy.

Thứ nhất, thần vật trong tay anh gần như đã cạn, chỉ còn lại một số thần vật không thể dùng được.

Thứ hai, có thể nhìn thuộc tính thần vật, Ngũ Chỉ Sơn thuộc tính hiển thị rõ ràng, sắp báo đầy rồi, lúc đó có nuôi nữa cũng không ăn được bao nhiêu, nếu như thế vẫn không đủ trấn áp Doanh Chính, thì phí thêm vài món thần vật nữa cũng vô ích.

Còn về Khổn Tiên Thừng trong tay Trương Nhật Sơn, cũng có thể nhìn thuộc tính, chỉ là thuộc tính của Khổn Tiên Thừng đặc biệt, thuộc loại vô thượng hạn, nói cách khác, nó như một cái hố không đáy, dù bao nhiêu thần vật cũng có thể nuốt hết.

Tương ứng, năng lượng tích trữ càng nhiều, uy lực cũng càng lớn.

Thậm chí nếu năng lượng đủ, nó thật sự có thể trói buộc cả thần tiên. (Mẹ kiếp!) Vì vậy Cố Thành không ngăn cản Trương Nhật Sơn, lúc này, thêm một phần năng lượng, tỷ lệ thành công trói buộc Doanh Chính cũng thêm một phần.

Nhìn về phía Mông Nghị đang hấp hối.

Cố Thành cứ thế trơ mắt nhìn Mông Nghị chết đi, thực ra trong lòng cũng có chút không dễ chịu.

Dù sao vừa rồi Mông Nghị đã cứu anh một mạng.

Huống hồ Mông Nghị cũng có thể xem là một anh hùng chính nghĩa vì nước vì dân, vì bách tính mà phản bội Tần Thủy Hoàng, phản

bội lời thề của mình, phản bội tín ngưỡng.

Thậm chí còn bị giam trong địa cung này mấy nghìn năm, để trông chừng Tần Thủy Hoàng.

Sự hy sinh như vậy, thật sự có thể coi là vĩ đại rồi.

Nếu không phải lập trường đôi bên khác nhau, Cố Thành thật sự muốn cứu Mông Nghị.

Ai...

đáng tiếc!

Cố Thành thở dài trong lòng.

Sau đó, ánh mắt anh hướng về phía quả cầu máu lớn kia!

Hừm...

Bất kể tiềm thức, trực giác, đều đang nói cho Cố Thành biết, quả cầu máu lớn kia không đơn giản.

Doanh Chính không trực tiếp hấp thu những dòng máu đó, mà ngược lại, đều tụ tập lại một chỗ, ngưng kết thành một quả cầu máu như vậy, tất nhiên có nguyên nhân, và nguyên nhân này chắc chắn là để đạt được mục đích gì đó!

Cố Thành không đoán được mục đích của Doanh Chính.

Nhưng anh biết một đạo lý, cái gì có lợi cho kẻ địch thì sẽ bất lợi cho mình.

Cho nên quyết định không thể chờ đợi.

Tuy không biết Doanh Chính có mục đích gì, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, kết quả chắc chắn sẽ bất lợi cho họ.

Dù sao Mông Nghị đã không xong rồi, lúc đó ra tay trấn áp Doanh Chính, Mông Nghị cũng không thể gây sóng gió gì nữa.

Cố Thành quay đầu nói với Trương Nhật Sơn: "Không thể chờ, Trương Xử trưởng, lập tức động thủ!" Trương Nhật Sơn sửng sốt: "Bây giờ sao?!" Cố Thành gật đầu: "Đúng vậy, không thể chờ thêm nữa, tôi có cảm giác không tốt, phải ra tay ngay lập tức!" Trương Nhật Sơn hơi do dự, sau đó biểu cảm kiên định nói: "Được!" Cố Thành vừa mới nói cho anh ta cách sử dụng Khổn Tiên Thừng, nên Trương Nhật Sơn trực tiếp ngừng nuôi dưỡng, sau đó cầm sợi Khổn Tiên Thừng dài hơn một mét đã được gập đôi đơn giản trong tay, miệng niệm chú ngữ.

Doanh Chính đang hấp thu máu của Mông Nghị, với tốc độ hiện tại, nhiều nhất ba giây nữa, toàn bộ tinh huyết của Mông Nghị sẽ bị hút cạn, toàn bộ tinh huyết của một cao thủ cấp Địa Tiên đều bị hút cạn, trong lòng Doanh Chính dâng lên một trận hưng phấn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, hắn cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc.

Hắn hơi kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt đầu tiên rơi vào Trương Nhật Sơn, người mà hắn coi là lũ kiến, sau đó tầm nhìn hạ xuống, hắn nhìn thấy Khổn Tiên Thừng trong tay Trương Nhật Sơn.

Đột nhiên, đồng tử hắn co rút dữ dội.

Một đoạn ký ức cực kỳ tồi tệ bật ra từ trong đầu hắn.

Thuở xưa, hắn đã rất vất vả mới thoát khỏi phong ấn, vốn tưởng rằng từ nay trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, thế gian sẽ không còn ai có thể hạn chế mình, trong lúc hưng phấn, hắn thậm chí còn giết cả hộ quốc thần long, muốn hấp thực máu của nó.

Nào ngờ, khi đang tâm huyết bành trướng, một phi tử xuất hiện.

Trong lúc kinh ngạc, không hiểu vì sao phi tử kia còn sống, nàng ta

đã ném ra một sợi dây kỳ lạ.

Sợi dây đó, gặp gió thì dài ra, trực tiếp biến thành vài mét, sau đó như có ý thức vậy, trực tiếp trói chặt lấy hắn.

Doanh Chính lúc đó cười nhạo, cảm thấy phi tử kia dùng một sợi dây để trói hắn.

Kết quả không ngờ, khi hắn vận kình muốn giằng đứt sợi dây đó, hắn phát hiện sợi dây đó kiên cố đến lạ thường, dù hắn có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra.

Điều đáng sợ nhất, sức mạnh trong cơ thể hắn đang nhanh chóng tiêu tan.

Nhanh đến mức, sức mạnh của hắn tiêu tán hết, biến thành một người bình thường không có sức trói gà.

Cuối cùng, phi tử đó lại phong ấn hắn.

Nếu hắn không nhầm lẫn, sợi dây trong tay của tên kiến hôi kia, chính là sợi dây mà tiện nữ nhân kia đã dùng để trói hắn năm xưa.

Ngay lập tức, Doanh Chính cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương cụt dâng lên, trong khoảnh khắc toàn thân lạnh toát, hồn phách bay ra!

Hắn lập tức buông Mông Nghị ra.

Quay người định ra tay với Trương Nhật Sơn.

Tuy nhiên… ngay khi hắn định bóp cổ Trương Nhật Sơn, Khổn Tiên Thừng trong tay Trương Nhật Sơn phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó như một chú chim non rời tổ, bay vút ra khỏi tay Trương Nhật Sơn.

Doanh Chính lập tức lạnh nửa người.

Nhìn Khổn Tiên Thừng đang nhanh chóng bay về phía mình, hắn cũng không bận tâm đối phó Trương Nhật Sơn nữa, trực tiếp quay

đầu bỏ chạy.

Doanh Chính đã từng trải qua sức mạnh của Khổn Tiên Thừng, hắn biết rất rõ, một khi bị trói lại, thì xong đời!

Vì vậy hắn trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất, biến mất trong Thú Phong.

Giây tiếp theo. (dbcc) Hắn xuất hiện giữa không trung, ở trung tâm của mấy vạn thiên binh thiên tướng.

"Hủy nó cho trẫm!" Doanh Chính chỉ vào Khổn Tiên Thừng đang lao đến với tốc độ ánh sáng, vung tay áo, bá khí vô song quát lớn.

Những thiên binh thiên tướng lúc này đều đã tỉnh lại, trừ mấy trăm kẻ còn rơi lại trên Thú Phong, bị Mông Nghị tạm thời chế ngự, số còn lại đều đang lơ lửng trên trời.

Lúc này nhận được mệnh lệnh của Doanh Chính.

Ngay lập tức có mấy quân trận, lên đến vài nghìn thiên binh thiên tướng lao về phía Khổn Tiên Thừng.

Vài nghìn người đồng thời hành động.

Thành đàn kết đội, dày đặc, che kín cả bầu trời, cảnh tượng đó vô cùng hùng vĩ.

Trong chốc lát, thật sự có một loại uy thế hủy thiên diệt địa.

Chương 90

(Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Doanh Chính cũng không chạy trốn nữa, khí định thần nhàn đứng giữa quân trận, có vẻ như đang xem kịch hay.

So với đó, sợi dây kia lập tức như một hạt bụi, trở nên vô cùng không đáng chú ý.

Nhưng nó vẫn không hề sợ hãi, dũng mãnh tiến lên, với tốc độ cực nhanh xông tới.

Trên Thú Phong, Cố Thành và những người khác vẻ mặt đầy hy vọng nhìn Khổn Tiên Thừng.

Họ đặt mọi hy vọng vào Khổn Tiên Thừng, nó chính là sợi dây cứu mạng lúc này! [] Trương Nhật Sơn quỳ bò trên mặt đất, thở dốc và ho kịch liệt, vừa rồi Doanh Chính trong cơn bạo nộ suýt nữa thì bóp chết anh ta.

May mắn thay Khổn Tiên Thừng đã cứu anh một mạng.

Vì vậy, dù ho không ngừng, anh vẫn đầy hy vọng nhìn sợi dây cứu mạng đó.

Trong chớp mắt.

Khổn Tiên Thừng đã bay đến trước mặt đám thiên binh thiên tướng đó.

Chúng lập thành tường người, đồng loạt giơ vũ khí trong tay, một số kẻ ở gần nhất, thế như sấm sét chém xuống Khổn Tiên Thừng.

Sợi Khổn Tiên Thừng như có ý thức, thân thể nhẹ nhàng, như sợi tơ bay, dễ dàng luồn lách qua khu rừng đao binh do những binh khí đó tạo thành, sau đó cực kỳ linh hoạt tìm kiếm khe hở trong đám đông dày

đặc, lướt qua lại.

Tốc độ của nó cực nhanh.

Dù hành động của những thiên binh thiên tướng đó cũng linh mẫn nhanh nhẹn, nhưng lại có một chút cứng nhắc.

Chúng muốn bắt lấy Khổn Tiên Thừng, nhưng luôn chậm nửa nhịp.

Doanh Chính đang trốn trong quân trận thấy vậy, lập tức cau mày.

Hắn không ngờ sợi dây kỳ quái này lại khó đối phó đến thế.

Hắn vươn tay, muốn khống chế Khổn Tiên Thừng, dù chỉ là giữ lại một thoáng, hắn cũng có thể đảm bảo những thiên binh thiên tướng đó có thể chém giết được nó.

Kết quả, hắn kinh ngạc phát hiện, căn bản không thể trói buộc sợi dây đó.

Sức mạnh của hắn, đối với sợi dây đó, căn bản không có tác dụng!!!

Thấy Khổn Tiên Thừng càng ngày càng gần.

Trong lòng Doanh Chính hoảng sợ, đành phải quay người lần nữa bỏ chạy! ...

Doanh Chính bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, bóng dáng hắn chỉ để lại một tàn ảnh giữa không trung, có thể thấy hắn thật sự đang liều mạng.

Nhưng Khổn Tiên Thừng đã mang danh là "trói tiên", nghĩa là ngay cả tiên nhân cũng khó thoát khỏi độc thủ của nó.

Hiện tại còn có vô số binh tốt phong tỏa vây chặn, khiến nó phải luồn lách qua các khe hở của quân trận binh tốt, làm chậm lại một chút tốc độ, nếu không, với tốc độ siêu việt của mình, nó đã sớm đuổi

kịp Doanh Chính.

Mặc dù vậy, nó vẫn không ngừng rút ngắn khoảng cách với Doanh Chính.

Trên Thú Phong, Cố Thành và những người khác nhìn Doanh Chính vừa rồi còn hung hăng không ai bì kịp, giờ lại bị Khổn Tiên Thừng truy đuổi tứ phía bỏ chạy tán loạn, lập tức tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ coi sợi dây đó, thật sự là sợi dây cứu mạng của mọi người.

Lệ Phi, người vừa nãy còn sợ Doanh Chính như hổ, lúc này cũng buông bỏ căng thẳng, vô thức nở nụ cười, nhìn Cố Thành: "Lần này thật sự nhờ có anh, nếu không, e rằng không ai biết cách đối phó với Bệ hạ… Doanh Chính." Cố Thành vô tư phất tay: "Chuyện nhỏ thôi mà!" Lệ Phi vẻ mặt mơ hồ: "À???" Cố Thành lập tức ngượng ngùng ho khan một tiếng: "À, ý tôi là, công việc của tôi là giám bảo, không có gì to tát.

Nếu không có hai bảo bối này, hôm nay tôi thật sự đã chết chắc rồi, cho nên, anh mới là công thần thực sự!" Lệ Phi có chút ngượng ngùng che miệng cười khẽ.

Bàn Tử đứng bên cạnh xoa tay, có vẻ nịnh nọt hỏi: "Hai bảo bối kia là do con hộ quốc thần long đó cho sao?

Có cho thêm bảo bối nào khác không?" Lệ Phi lắc đầu: "Lúc đó Chân Long đại nhân chỉ cho tôi hai bảo bối, có thể dùng để trấn áp Doanh Chính đã mất kiểm soát, không còn thứ gì khác nữa." Bàn Tử lập tức vỗ đùi tiếc nuối: "Tiếc quá đi!

Đó là hộ quốc thần long, chân long trong truyền thuyết thấy đầu không thấy đuôi, bảo bối của nó chắc chắn không ít, toàn bộ đều là cực phẩm hiếm thấy trên thế gian, sao lại chỉ lấy có hai món chứ!" Lệ

Phi có chút kinh ngạc.

"Xì~~" Lão Hồ ở bên cạnh hung hăng vỗ Bàn Tử: "Tiên sư nó, cậu không thể vỗ mình à?!

Đùi tôi đau tê hết cả rồi!" Bàn Tử cười tủm tỉm trốn sang bên cạnh, tránh khỏi đòn tấn công của Lão Hồ.

Sau đó nghiêm túc nhìn Doanh Chính đang bỏ chạy trên trời, khó có khi nghiêm túc nói: "Lần này chúng ta có thể qua cửa thuận lợi không?" Trong lòng anh ta không yên.

Thực ra không chỉ anh ta, những người khác cũng vậy.

Tuy Doanh Chính lúc này đang chạy trốn tháo chạy, cục diện nhìn có vẻ họ đang chiếm ưu thế, nhưng ai cũng hiểu, khi sự việc chưa ngã ngũ, bất kỳ biến cố nào cũng có thể xảy ra, không thể lạc quan một cách mù quáng.

"Sẽ không sao đâu!" Cố Thành an ủi mọi người: "Chỉ cần Khổn Tiên Thừng trói được Doanh Chính, tôi sẽ dùng Ngũ Chỉ Sơn trấn áp hắn, lúc đó hắn sẽ không thể làm hại nhân gian nữa!" Nghe vậy, Bàn Tử đột nhiên cười: "Không ngờ, một đám trộm mộ như chúng ta, cũng có ngày cứu thế giới." Anh ta nhìn những người khác: "Mọi người bên ngoài có biết chuyện đang xảy ra ở đây không?" Lão Hồ liếc anh ta một cái: "Để làm gì?" Bàn Tử cười với giọng điệu thoải mái: "Hắc hắc, tôi không nghĩ vậy, nếu người bên ngoài biết lúc này, có một đám người đang cứu thế giới ở đây, họ sẽ có tâm trạng thế nào!" Lão Hồ: "Họ sẽ hỏi trước, vì sao cậu lại ở đây?!" Bàn Tử: "....." Cố Thành đột nhiên nói: "Tất cả là lỗi của tôi, nếu không phải tôi đã mang đi mấy cái đỉnh đồng kia, thì cũng sẽ không khiến hắn phá vỡ phong ấn." Trương Nhật Sơn lập tức trầm mặc.

Cố Thành thấy vậy, liền biết trong lòng anh ta thật sự đang trách mình, chỉ là kiêng nể thân phận của anh nên không tiện nói ra.

Bàn Tử thô lỗ nói: “Cái này trách ai được?

Đã hạ mộ tìm bảo vật, ai mà không nhìn thấy đồ tốt thì lấy?

Ai mà dám đảm bảo, sẽ không chạm phải cơ quan cạm bẫy gì chứ?

Cho nên mới phải hợp tác chứ, lợi ích chia đều, khó khăn cũng phải cùng nhau đối mặt, nếu ai cũng như thế này, thì đừng hợp tác nữa!” “Đúng vậy!” Lão Hồ cũng hùa theo: “Tiểu Cố gia, cậu đâu có cố ý, ai mà biết mấy cái đỉnh đồng kia dùng để trấn áp Tần Thủy Hoàng chứ?

Nếu cứ lo trước lo sau như vậy, chi bằng đừng động gì cả, đó mới là an toàn nhất!” (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Nghe hai người anh em tốt nói giúp, an ủi, tâm trạng của Cố Thành lập tức tốt hơn nhiều.

Những đạo lý này thực ra anh đều hiểu!

Dù có cố ý nói vậy, hoặc là, cố ý nói cho Trương Nhật Sơn nghe, để làm rõ mọi chuyện, tránh có những lời đồn đại khác.

Trương Nhật Sơn nghe lời Lão Hồ và Bàn Tử nói, sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại động đậy. [] Sau đó anh ta cũng cười nói: “Đừng ngốc nữa, Cố Thành, từ khi hạ mộ bắt đầu, chúng ta đã ở trên cùng một con thuyền, như Lão Hồ nói, cậu đâu có cố ý, bây giờ thảo luận trách nhiệm của ai, thì không còn ý nghĩa nữa!” Cố Thành cười cười, không nói gì.

“Đuổi kịp rồi!

Đuổi kịp rồi!” Đột nhiên, có người chỉ vào xa xa kêu lớn.

Cố Thành và những người khác lập tức chuyển tầm nhìn về phía đó.

Chỉ một cái nhìn, mấy người Cố Thành không nhịn được nở nụ cười.

Chỉ thấy ở đằng xa, Tần Thủy Hoàng mặc long bào, bá khí vô song, không ai bì kịp, giờ bị Khổn Tiên Thừng trói chặt, đang tức giận vừa giãy giụa vừa gào thét, đáng tiếc là, dù hắn giãy giụa thế nào, cũng không ảnh hưởng chút nào đến Khổn Tiên Thừng trên người.

Ngược lại, càng giãy giụa dữ dội, Khổn Tiên Thừng trên người càng phát sáng rực rỡ.

Dần dần, lực giãy giụa càng ngày càng nhỏ.

Dường như đã hết sức lực.

Nhưng sức lực mắng người trong miệng thì không hề bị ảnh hưởng, vẫn vang như chuông lớn, khí thế kinh người.

“Thật sự đã bắt được rồi!” Bàn Tử vui mừng khôn xiết.

“Bây giờ phải làm gì?

Chương 91

Có thể dùng Ngũ Chỉ Sơn trấn áp được không?!" Lão Hồ hỏi.

Cố Thành cũng không biết lúc nào nên sử dụng, không nhịn được nhìn về phía Lệ Phi, dù sao nàng là người dùng, có quyền phát ngôn nhất!

Lệ Phi nhận được tín hiệu của Cố Thành, hiểu ý, nói: "Bên đó xa quá, không phải thực địa, thực ra tốt nhất là ở trên ngọn núi bên đó." Cố Thành nghe vậy, lập tức lại nhìn về phía Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn: "Nhìn tôi làm gì?" Cố Thành: ".....

Đương nhiên là nhanh chóng đưa Tần Thủy Hoàng đến đó chứ!

Khổn Tiên Thừng có thể điều khiển được!" Trương Nhật Sơn lập tức bừng tỉnh.

Hừm...

Dưới sự khống chế của Trương Nhật Sơn, Tần Thủy Hoàng bị trói kiểu SM trực tiếp bay từ xa đến.

Điều khiến mọi người bất ngờ, nhưng cũng vô cùng mừng rỡ, là Tần Thủy Hoàng bị trói, dường như đã mất khả năng khống chế những thiên binh thiên tướng kia!

Ban đầu Cố Thành lo lắng, nếu Doanh Chính liều chết phản công, ra lệnh cho những thiên binh thiên tướng kia tấn công, thì phải làm sao!

Kết quả sau khi Doanh Chính bị trói, những thiên binh thiên tướng như bầy châu chấu bay loạn xạ trên trời kia lập tức như mất đi động lực, tất cả đều đứng bất động tại chỗ.

Cố Thành trơ mắt đợi vài giây, mới xác định chúng thật sự không thể cử động.

Lập tức, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Doanh Chính cũng đã bay đến trên Thú Phong.

Cố Thành tay phải nâng Ngũ Chỉ Sơn, như Thác Tháp Thiên Vương, hỏi Lệ Phi: "Ngọn núi nào có thể dùng được?" Lệ Phi gật đầu: "Tốt nhất là ở trung tâm đại điện đó, dù sao cũng là trận nhãn của Ngũ Hành đại trận, tuy Ngũ Hành đại trận đã bị phá, nhưng tôi cảm thấy, ở đó ít nhiều cũng có tác dụng." Cố Thành lập tức đồng ý.

Mọi người liền sốt ruột lại bay trở về phía ngọn núi trung tâm.

Kết quả vừa hạ xuống, liền nhìn thấy Lão Cổ, Cổ Vĩnh Đạo, đang đứng chờ ở bên cạnh.

Mắt đỏ ngầu, như một con chó hoang sa cơ, thở hổn hển, trừng mắt nhìn Cố Thành và những người khác: "Thả chủ nhân của tôi ra!" "Ây da!" Bàn Tử là người đầu tiên đứng ra, nói: "Bận rộn nửa ngày, lại quên mất cái thứ không bằng heo chó này rồi sao?!" Hai tay chống nạnh, vẻ mặt như thể 'có bản lĩnh thì nhào vô đây': "Chủ nhân của anh?

Đừng nói với tôi, chủ nhân của anh là Tần Thủy Hoàng nhé!" "Tôi biết anh vô sỉ, nhưng tôi đâu có coi anh hoàn toàn không phải người đâu, tôi đâu có thấy được chút lễ nghĩa liêm sỉ nào của người Long tộc trên người anh đâu." "Ông nội anh mà biết có một đứa con hiếu thuận có cốt khí như anh, e rằng sẽ vui đến mức nhảy ra khỏi quan tài mà tát anh một cái!" "Mười tám đời tổ tông của anh, hôm nay bị anh làm mất mặt sạch sẽ..." Miệng Bàn Tử từ trước đến nay đều độc, người của Trương gia đứng bên cạnh nghe cũng thấy chói tai, chứ đừng nói đến Lão Cổ, người trong cuộc.

Hắn ta lập tức thất khiếu sinh yên, suýt nữa bị tức chết ngay tại chỗ.

"Câm mồm!

Đồ Bàn Tử chết tiệt, năm xưa không giết chết mày, là chuyện hối hận nhất đời tao!" Lão Cổ trừng lớn mắt, giận dữ nhìn Bàn Tử, hung hăng mắng.

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, sau đó nhìn Cố Thành: "Cố Thành, chúng ta làm một giao dịch đi!" Cố Thành nhìn hắn: "Nếu anh muốn tôi thả Doanh Chính, thì điều đó là không thể!

Hắn là mối nguy hại, không cần tôi giải thích, anh cũng phải biết!" Lão Cổ nghe vậy, trầm mặc một lát, nói: "Không thả cũng được, chỉ cần để hắn cắn tôi một cái là được!" "Xì!" Bàn Tử lại không nhịn được bật cười: "Lão già không chết, tôi thấy ông đúng là đầu óc có vấn đề!

Không phải đã nói rồi sao?

Doanh Chính tuy là quỷ hút máu, nhưng không có khả năng biến người thành quỷ hút máu, nên người bị hút máu đều chết hết rồi!" "Nếu ông thật sự không muốn sống nữa, muốn tìm cái chết, thực ra tôi cũng có thể giúp ông toại nguyện!" Không chỉ Bàn Tử, những người khác cũng cảm thấy Lão Cổ thực sự bị ma quỷ ám ảnh rồi.

"Vì cái gọi là trường sinh, có đáng không?!" Cố Thành có chút bi mẫn nhìn hắn.

Thực ra, nếu Lão Cổ không phải kẻ địch, vì tình bạn ban đầu của hai người, có lẽ Cố Thành thật sự sẵn lòng giúp một tay.

Ví dụ như bán một ít nhị sen tuyết.

Tuy một nhị sen chỉ có thể tăng tuổi thọ một năm, nhưng có thể sống thêm vài năm, đối với người đời là khát vọng lớn nhất.

Cố Thành không phải thánh mẫu, nhưng nếu bạn bè gặp nạn, anh sẵn lòng ra tay tương trợ. (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Hiện tại trong tay anh có đủ loại thiên tài địa bảo tăng cường tuổi thọ, không ngại lấy một phần ra giúp đỡ bạn bè.

Đáng tiếc...

Lão Cổ ngay từ đầu đã dùng sai phương thức!

"Đương nhiên đáng!" Lão Cổ vẻ mặt có chút ai thích: "Các anh không hề hiểu tâm trạng của một người sắp chết như tôi, còn trẻ như vậy, tu vi lại cao như vậy, tinh thông thuật thăm mộ tìm bảo vật, tiền đồ vô lượng, làm sao có thể thấu hiểu nỗi đau và bi ai của tôi." [] "Tôi đã mắc bệnh nan y, các cơ quan trong cơ thể đều đang suy kiệt, nếu không phải tôi khắp nơi sưu tầm các loại dược liệu đại bổ, có lẽ tôi đã chết từ lâu rồi!

Nhưng bác sĩ nói, tôi nhiều nhất chỉ có thể sống thêm nửa năm nữa..." "Mọi người có hiểu cái cảm giác từng ngày từng ngày chờ chết không?!" "Hoàn toàn không thể hiểu được!" "Tôi hiểu rõ nhất, cái loại tuyệt vọng xâm nhập linh hồn, cái loại tuyệt vọng khiến người ta phát điên!" "Cho nên, chỉ cần có thể sống tiếp, dù làm gì, dù phải hy sinh thế nào, đối với tôi cũng đều đáng giá!" Cố Thành nghe vậy, khẽ cau mày.

"Lão Cổ, nỗi khổ của anh, bất kỳ ai cũng có thể lý giải!" "Thật ra, trên đời này có thể nhìn thấu sinh tử, lý trí đối đãi với nó, không có mấy người, tôi cũng sẽ không nói mấy lời cao siêu như sinh tử có mệnh, nếu tôi sắp hết số, tôi cũng sẽ dốc toàn lực, không từ thủ đoạn để tự cứu!" "Nhưng tôi sẽ không như anh, vì muốn sống mà vứt bỏ nhân nghĩa liêm sỉ và đạo đức, vứt bỏ lòng tự trọng của con người, sống như vậy, thì khác gì súc sinh?!" "Sự khác biệt lớn nhất giữa con người và súc sinh là chúng ta có nhân tính, có đạo đức cơ bản." "Bỉ

Ngạn đối với anh một lòng một dạ, lúc sinh tử quan đầu, cũng không muốn vứt bỏ anh, kết quả thì sao?

Anh dễ dàng bán đứng cô ấy, thậm chí vì cầu sống mà cam tâm làm chó làm nô lệ, những hành động của anh, đã vượt qua giới hạn đạo đức của con người!" Lão Cổ ngây người lắng nghe, cả người đều trầm mặc.

Một lát sau.

Hắn vô thức nhìn về phía không xa, nơi đó nằm một cái xác khô.

Nhìn cái xác khô đó, trên mặt hắn đột nhiên xuất hiện biểu cảm bi thích, vành mắt cũng đỏ hoe, vài giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

Sau một lúc, hắn lau mắt, hít sâu một hơi, sau đó thần tình kiên định nhìn Cố Thành: "Được rồi, tôi đã hoài niệm xong, đã đối tốt với cô ấy rồi, bây giờ đến lượt chúng ta nói về giao dịch của tôi." Cố Thành: "....." Bàn Tử: "....." Trương Nhật Sơn: "....." Cố Thành không nhịn được bật cười vì tức, giơ ngón tay cái về phía Lão Cổ: "Hay!" ...

"Anh nghĩ, bây giờ anh có tư cách để đàm phán với tôi không?" Cố Thành cười lạnh.

Lời vừa dứt, Bàn Tử tiến lên một bước, lộ ra nụ cười hung ác, phía sau anh ta, Lão Hồ và Trương Linh tuy không nói gì, nhưng trên người đột nhiên dâng lên chiến ý, những người có mặt đều có thể cảm nhận được.

Ai ngờ Lão Cổ không hề nao núng.

Hắn ta cười nhạt: "Đúng vậy, tôi thực sự không phải đối thủ của anh, nhưng về tư cách đàm phán, tôi nghĩ tôi có." Nói rồi, hắn ta vung tay một cái, trước mặt đột ngột xuất hiện một vật.

Nhìn thấy vật đó, đồng tử của tất cả mọi người đột nhiên co rút,

trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngay cả Bàn Tử, người từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, sau khi nhìn thấy vật đó cũng không nhịn được lùi lại hai bước.

Trương Nhật Sơn tiến lên vài bước, vẻ mặt âm trầm, nhìn Lão Cổ, trầm giọng nói: "Thứ này anh lấy từ đâu ra?!" Lão Cổ cười một tiếng: "Tôi lấy từ nước ngoài về, tốn rất nhiều công sức, nói thật, lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ thứ này cũng là thần khí trấn quốc, có lẽ sau này có chỗ dùng chăng?" "Đến khi tôi thấy anh, thấy người của Thần Quản Cục, tôi biết, lần hạ mộ này, sẽ không để tôi sống sót ra ngoài, nên khi vận chuyển quân hỏa, tôi đã bảo người ta mang thứ này theo, sau đó tôi nhân lúc anh không chú ý, thu nó vào không gian trữ vật, để phòng vạn nhất." "Không ngờ, thật sự đã dùng đến!" Cố Thành chết trân nhìn vật đó, nghiến răng nói: "Anh thật sự là kẻ điên!

Anh có biết, nếu thứ này mà dùng đến, sẽ có hậu quả gì không?!" Lão Cổ cười ha hả: "Tôi là một người sắp chết, mạng cũng sắp hết rồi, còn quản hậu quả gì nữa?!

Anh chưa nghe câu nói này sao?

Sau khi tôi chết, mặc kệ lũ lụt ngập trời!

Có hậu quả lớn đến mấy, sau khi tôi chết, thì có liên quan gì đến tôi nữa?!" Nghe những lời lạnh lùng như vậy, tất cả mọi người đều không nhịn được siết chặt nắm đấm, nghiến răng!

Nhưng không một ai dám hành động khinh suất.

Bởi vì, trước mặt Lão Cổ, rõ ràng đang đặt một quả bom!

Nếu là một quả bom thông thường, thì cũng không đáng sợ đến vậy, với khả năng của họ, hoàn toàn có thể chạy đến một khoảng cách tương đối xa trước khi Lão Cổ kích nổ quả bom, dù bị ảnh hưởng của vụ nổ, cũng sẽ không gặp nguy hiểm chết người.

Vấn đề là, đây không phải là một quả bom thông thường!

Hình dạng tương tự một quả bom nguyên tử phóng đại, từ vẻ ngoài nhìn có chút giống bình khí gas, phần đầu đạn được sơn thành từng vòng màu đỏ, biểu thị ý nghĩa nguy hiểm, nhưng điều thu hút nhất là một ký hiệu màu vàng.

Đó là ký hiệu hạt nhân!

Đại diện cho việc, quả bom này có phóng xạ hạt nhân mạnh mẽ.

Những người có mặt, trừ Lệ Phi ra, tất cả đều nhận ra ký hiệu này, cho nên sắc mặt mới đại biến.

Chương 92

Một đầu đạn hạt nhân!

Cảm ơn sự lan truyền của các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, những người có mặt trừ Lệ Phi ra, không ai không biết uy lực của đầu đạn hạt nhân, nói không ngoa thì, một khi đầu đạn hạt nhân này phát nổ, nổ trong không gian ngầm này, cả Ly Sơn sẽ long trời lở đất, thậm chí các thành phố xung quanh Ly Sơn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, sẽ ảnh hưởng đến mức nào, họ không phải chuyên gia, không rõ.

Nhưng những người ở trung tâm vụ nổ, chắc chắn sẽ chết, sẽ bị thiêu rụi trong nhiệt độ cao, thậm chí có thể xương cốt cũng không còn.

Không một ai có thể chấp nhận kết cục cùng nhau chết chùm như vậy.

Vì vậy cục diện lập tức căng thẳng.

Cố Thành cũng không ngờ, Lão Cổ bị dồn vào đường cùng, lại giữ một chiêu như vậy.

Không thể không nói, chiêu này, thực sự đã làm khó anh ta.

Nếu bị buộc phải cùng Tần Thủy Hoàng chết chùm, thì cũng không sao.

Ít nhất cũng đã cứu vô số người có thể bị Tần Thủy Hoàng giết chết, cứu thế giới này, cũng nặng hơn núi Thái Sơn rồi.

Nhưng hiện tại Tần Thủy Hoàng đã bị chế phục, thấy nguy cơ sắp kết thúc, lại vì Lão Cổ cái tên thần kinh này, phải chết ở đây mà không có bất kỳ giá trị nào, không thể chấp nhận được.

“Lão Cổ, anh thật sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác, không ngờ anh lại có một sát thủ giản như vậy, bội phục!” Cố Thành thật lòng nói. (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Lão Cổ cười cười: “Đi ra giang hồ, lòng phòng người không thể không có!” Cố Thành gật đầu tán thành, sau đó nói: “Vậy yêu cầu của anh là gì, nhất định phải để Tần Thủy Hoàng cắn anh một cái?” Lão Cổ: “Đúng vậy!” Cố Thành: “Nhưng trước đó anh cũng nghe rồi, Tần Thủy Hoàng là một quỷ hút máu biến dị, chỉ biết hút máu, không biến người thành quỷ hút máu, để hắn cắn anh, tương đương với việc anh tự tìm cái chết!” Lão Cổ nghiến răng: “Hiện tại tất cả hy vọng của tôi đều đặt vào hắn, tôi không thể lo nhiều như vậy nữa, dù sao cũng là chết, tôi nhất định phải thử một lần!” Cố Thành khổ não gãi gãi đầu, trầm ngâm.

Cắn, không thể để hắn đi cắn hắn.

Không phải Cố Thành sợ Lão Cổ bị cắn chết.

Nếu có thể, anh hận không thể Lão Cổ chết ngay lập tức, chết tan xác!

Rất khó khăn mới trói được Tần Thủy Hoàng, không dám gây ra chuyện gì, vạn nhất Tần Thủy Hoàng cắn Lão Cổ, hút máu xong, đột nhiên khôi phục sức mạnh thì sao?!

Nếu hắn thoát được Khổn Tiên Thừng thì phải làm sao?!

Loại chuyện này, một chút tâm lý may mắn cũng không thể có!

Hơn nữa Lão Cổ tên này bây giờ đã tẩu hỏa nhập ma rồi, nếu không thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, Cố Thành tin rằng hắn sẽ thật sự kích nổ đầu đạn hạt nhân đó!

Con người khi sắp chết, chuyện điên rồ gì mà không làm được?!

Vì vậy, nhiệm vụ hàng đầu hiện tại, là phải an ủi hắn ta thật tốt. []

Cố Thành suy tư hồi lâu, cuối cùng, ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Lão Cổ: "Lão Cổ, nói trắng ra, anh thực ra không muốn chết, đúng không?!" Lão Cổ: "Vô nghĩa!

Ai lại muốn chết?!" Cố Thành: "Hiện tại anh đang đánh bạc, lấy mạng mình làm tiền cược, cược rằng Tần Thủy Hoàng cắn anh một cái, có thể biến anh thành quỷ hút máu trường sinh bất lão, mặc dù khả năng này cực thấp, gần như bằng không, nhưng anh đã cùng đường rồi, chỉ có thể đánh cược một phen." Lão Cổ không nói gì, chỉ im lặng nhìn Cố Thành.

"Vậy nếu tôi có một phương pháp, có thể giúp anh không cần đánh cược một phen, mà vẫn có thể sống tiếp thì sao?" Cố Thành ném ra mồi nhử.

Lập tức, mắt Lão Cổ sáng lên, nhìn về phía Cố Thành...

"Ý anh là sao?

Anh có phương pháp à?!" Lão Cổ sốt ruột hỏi.

Cố Thành: "Anh còn nhớ cái thủy đàm trước đó không?

Cái thủy đàm mà chúng ta đã gặp Giao Long sau khi nghe tiếng cá kình, trong thủy đàm đó có một loại cá." Lão Cổ ra vẻ suy tư, rất nhanh, gật đầu.

"Loại cá đó tên là Bất Lão Ngư, một loại cá ăn thịt, tính tình bạo lệ, hiếu chiến tham ăn, trên đầu của nó có túi độc, sau khi cắn con mồi sẽ tiêm độc tố vào cơ thể con mồi với tốc độ cực nhanh, độc tính mạnh mẽ, có thể khiến con mồi chết ngay lập tức." Cố Thành nói chi tiết, Lão Cổ lắng nghe chăm chú.

Những người khác cũng tò mò lắng nghe, cũng lấy làm lạ, Cố Thành đột nhiên nhắc đến loại cá kỳ lạ đó.

Riêng Lão Hồ và Bàn Tử, sắc mặt hai người đều biến đổi.

Bàn Tử không kiềm được tiến lên một bước: "Tiểu Cố gia!" Cố Thành cười với anh ta: "Không sao đâu, trong tình huống này, chúng ta luôn phải tìm một cách giải quyết." Bàn Tử lập tức không nói gì nữa.

Chỉ nhìn Lão Cổ với ánh mắt càng thêm bất thiện.

Cố Thành quay đầu, nhìn Lão Cổ, tiếp tục nói: "Lúc đó tôi vì muốn xuống nước, đã bắt gần hết cá trong thủy đàm rồi, chúng ta đã ăn, ài, Lão Cổ, và Trương Xử trưởng cũng đã từng ăn, không phải mùi vị rất tươi ngon sao?!" "Sau khi ăn, không thấy thông thể thuận sướng, nội tức thăng đằng sao?" Lão Cổ và Trương Nhật Sơn nhìn nhau, gật đầu.

Trương Nhật Sơn khẽ cau mày: "Cố Thành, rốt cuộc là sao?" Cố Thành ngừng lại một chút, cuối cùng cũng đi vào trọng tâm: "Bất Lão Ngư thực ra là một loại thiên tài địa bảo, công hiệu chỉ có một loại, đó là diên niên ích thọ, nói trắng ra, cảm giác sau khi ăn cá lúc đó, không phải là ngưng luyện khí huyết hay gì cả, chỉ đơn thuần tăng cường sinh mệnh lực của anh." "Lão Cổ, anh không cần lo lắng chỉ còn nửa năm tuổi thọ nữa, bữa ăn đó ít nhất cũng giúp anh tăng thêm bảy tám năm tuổi thọ, tạm thời sẽ không chết được đâu!

Đương nhiên, bệnh nan y của anh có vì thế mà khỏi hẳn hay không, tôi không biết được, phải ra ngoài tìm bệnh viện kiểm tra mới biết được." Nghe lời Cố Thành nói, tất cả mọi người đều ngây người nhìn anh.

Loại Bất Lão Ngư hung mãnh đó, ăn vào có thể diên niên ích thọ?!

Đang đùa quốc tế sao?!

Thông tin này thậm chí còn vô lý hơn cả việc Tần Thủy Hoàng là quỷ hút máu!

Đơn giản là hoang đường!

Mọi người bản năng cảm thấy Cố Thành lại đang lừa Lão Cổ.

Ừm?

Sao lại lừa nữa?

Lão Cổ sững sờ một lát, sau đó có chút tức giận nhìn Cố Thành: "Anh coi tôi là đồ ngốc à?" Thật vô lý, Trương Nhật Sơn lúc đó cũng hùa theo nói một câu: "Cái này thật sự hơi hoang đường, tuy những con cá đó rất hiếm thấy, mùi vị cũng vô cùng tươi ngon, nhưng nếu nói có thể diên niên ích thọ, cái này thật sự hơi khoa trương, có bằng chứng không?!" Cố Thành liếc nhìn anh ta, khẽ cười: "Đây chính là tầm quan trọng của việc nắm giữ thông tin và tình báo, rõ ràng là bảo vật mà vô số người đều muốn điên cuồng tranh đoạt, nhưng vì không nhận ra, cuối cùng chỉ có thể bỏ lỡ." "Còn về bằng chứng..." Anh nhìn Lão Cổ: "Thể chất Trương Xử trưởng đặc thù, dù sinh mệnh lực có tăng cường, cũng có thể không cảm nhận được, nhưng Lão Cổ anh hẳn là có thể cảm nhận được đúng không?

Bác sĩ nói anh nhiều nhất chỉ có nửa năm, vậy anh nghiêm túc cảm nhận xem, cơ thể anh thật sự chỉ còn nửa năm nữa sao?!" Lão Cổ nghe vậy sững sờ, sau đó lập tức vận chân khí, kiểm tra cơ thể mình.

Tiếp đó hắn ta ngây người ra.

Gần như mỗi ngày hắn đều vận khí kiểm tra cơ thể mình, tuy không thể chính xác như thiết bị y tế của bệnh viện, nhưng cũng có thể hiểu được đại khái.

Sau khi hạ mộ, vì muốn ngụy trang, hắn không kiểm tra cơ thể nữa.

Nhưng nếu không phải trí nhớ bị rối loạn, lần cuối cùng hắn kiểm tra cơ thể trước khi hạ mộ, rõ ràng là một cơ thể tiều tụy, bệnh tật mục nát.

Nhưng lúc này, hắn cảm thấy cơ thể mình như cây khô gặp xuân,

cây già nảy chồi non, tràn đầy sức sống trở lại. (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Chuyện gì thế này?!

Lão Cổ tâm thần chấn động, vẻ mặt đầy biểu cảm khó tin.

Hắn suy nghĩ kỹ, vô cùng khẳng định, kể từ khi hạ mộ, hắn vẫn luôn ngụy trang, không làm bất kỳ chuyện gì khác thường, từ khi hạ mộ đến nay, tưởng chừng đã lâu, thực ra tính cả đi cả về cũng chưa đến mười tiếng đồng hồ, giữa đường ngoại trừ bổ sung nước và ăn một ít lương khô, hắn không ăn thứ gì khác.

Trừ... bữa canh cá đó!

Sau khi bữa canh cá đó xuống bụng, hắn thực sự cảm thấy thông thể thuận sướng, huyết khí sôi trào, lúc đó hắn tưởng rằng canh cá đó có công hiệu ngưng khí bổ huyết, hoạt huyết hóa ứ.

Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, Lão Cổ đột nhiên nhìn Cố Thành, ánh mắt tràn đầy kinh hãi!

“Cái, cái, cái Bất Lão Ngư đó, thật sự có công hiệu diên niên ích thọ?!” Hắn ta lắp bắp hỏi.

Chương 93

Cố Thành nhún vai, vẻ mặt vô tư: "Dù sao tôi cũng nói thật với anh rồi, tin hay không tùy anh, nhưng anh hẳn là có thể cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể mình, nếu như vậy mà anh vẫn không tin, cố chấp muốn làm cái trò cờ bạc thập tử vô sinh kia, thì tôi cũng không còn gì để nói." [] Lão Cổ nghe vậy, trầm mặc một trận.

Cố Thành thấy vẻ mặt hắn ta như vậy, lập tức trong lòng nhẹ nhõm.

Làm thế nào để đối phó một kẻ đánh bạc liều mạng?

Hãy cho hắn một hy vọng mới!

Suy cho cùng, Lão Cổ chỉ muốn sống tiếp, vậy chỉ cần cho hắn một hy vọng để sống tiếp, không cần người khuyên, hắn sẽ không liều mạng nữa.

Vì vậy Cố Thành đã cho hắn một hy vọng.

Bên cạnh, bao gồm Trương Nhật Sơn và những người của Trương gia hoàn toàn kinh ngạc.

Từ lời nói và biểu cảm của Lão Cổ mà xem, rõ ràng, lời Cố Thành nói là thật.

Vậy thì tính chất đã khác rồi.

Thiên tài địa bảo có thể diên niên ích thọ?!!

Thông tin này mà truyền ra ngoài, sẽ làm chấn động cả thế giới!

Ước chừng lúc đó cả Ly Sơn sẽ bị lật tung, mọi người sẽ như điên mà tìm kiếm Bất Lão Ngư, thậm chí vì thế mà gây ra chiến tranh thế giới cũng không biết chừng.

Giống như cuộc chiến tranh từng do dầu mỏ gây ra vậy.

Đặc biệt là những người có tiền, để bảo dưỡng cơ thể, kéo dài tuổi thọ, họ dùng đủ mọi cách, đầu tư vào y tế, công nghệ sinh học, kỹ thuật gen...

Nếu để họ biết, ở Việt Nam có một loại cá, không chỉ mùi vị tuyệt mỹ, mà còn có thể diên niên ích thọ.

Ước chừng họ sẽ từ khắp thế giới đổ xô đến, cướp đoạt loại cá này.

Thậm chí còn kích động quốc gia mà họ đang ở, phát động chiến tranh với Việt Nam...

Haiz...

Có lẽ có người sẽ hỏi, một bí mật tày trời như vậy, Cố Thành hẳn nên giữ riêng, vì sao lại nói ra?!

Cố Thành đương nhiên đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Trước hết, Bất Lão Ngư gần như đã tuyệt chủng.

Ở những nơi khác có Bất Lão Ngư hay không, Cố Thành không biết, nhưng trong mộ Long Quân, nếu muốn có Bất Lão Ngư, trước tiên phải quay về Bất Lão Tuyền, chỉ riêng điều đó đã là một vấn đề lớn rồi.

Thứ hai, Bất Lão Ngư trong Bất Lão Tuyền cũng không còn nhiều, quay lại tìm, thu hoạch cũng không lớn.

Huống hồ mục tiêu hiện tại là giải quyết Doanh Chính, sau đó tìm cách rời khỏi mộ Long Quân, vì vậy đối với anh, Bất Lão Ngư không còn giá trị nữa.

Như vậy, chi bằng dùng nó để giao dịch với Lão Cổ.

Trước tiên an ủi Lão Cổ, giải quyết nguy cơ, sau đó tìm cách giải

quyết hắn ta.

Lão Cổ trầm mặc một lát, cuối cùng có chút kích động nói: "Anh thật sự không lừa tôi?

Loại cá đó thật sự có thể diên niên ích thọ sao?!" Cố Thành vẻ mặt thản nhiên: "Tôi có thể thề với trời!" Lão Cổ khẽ gật đầu: "Được, tôi tin anh một lần!" Hắn ngừng lại, nhìn về phía Doanh Chính.

Lúc này Doanh Chính đang ở bên cạnh Trương Linh, Trương Linh đang khống chế hắn, thậm chí để hắn không gây thêm chuyện gì, trực tiếp phong tỏa cổ họng của hắn, khiến hắn ngay cả nói cũng không được.

Hắn chỉ có thể không ngừng ra hiệu bằng ánh mắt cho Lão Cổ, muốn Lão Cổ ra tay cứu mình.

Lão Cổ lạnh nhạt liếc hắn một cái, sau đó thu lại đầu đạn hạt nhân, toàn thân cảnh giác vừa lùi lại vừa nói: "Tôi chỉ vì trường sinh, không muốn rước thêm bất kỳ phiền phức nào, cho nên chỉ cần anh không cản trở tôi, tôi cũng sẽ không trêu chọc anh, nước sông không phạm nước giếng!" Cố Thành nhún vai, xòe tay: "Đương nhiên!

Trong tay anh đang nắm giữ đại sát khí, ai dám cản trở, không muốn sống nữa sao?!" Cố Thành bày tỏ thái độ.

Lão Hồ và Bàn Tử đương nhiên không có dị nghị.

Trương Nhật Sơn cũng không dám có ý kiến khác, dù sao đầu đạn hạt nhân đang nằm trong tay người ta mà.

Lão Cổ lùi ra xa, sau đó xoay người một cú nhảy, liền rời khỏi ngọn núi trung tâm.

"Để hắn đi sao?!" Giọng Trương Nhật Sơn vang lên.

Cố Thành cười khổ: "Nếu không thì làm sao?

Đó là đầu đạn hạt nhân, nếu kích nổ, cả Ly Sơn sẽ bị san bằng." Trương Nhật Sơn thở dài một tiếng.

Bàn Tử cũng theo đó mà mắng: "Thật quá hời cho lão già đó, lần sau tìm hắn, không biết đến bao giờ nữa." Cố Thành vỗ vai anh ta: "Yên tâm đi, sẽ có cơ hội thôi!" Sau đó quay người nhìn Doanh Chính: "Việc quan trọng nhất bây giờ là phong ấn lại Tần Thủy Hoàng, đó mới là nguy cơ lớn nhất!" Mọi người lập tức bừng tỉnh.

Bị Lão Cổ làm loạn, suýt chút nữa quên mất, ở đây còn có một kẻ đáng sợ hơn cả đầu đạn hạt nhân nữa chứ!

"Cô nương Ngọc Sấu, tôi có thể dùng nó ở đây không?!" Lệ Phi gật đầu: "Được!" Cố Thành lập tức lấy ra Ngũ Chỉ Sơn, lúc này, Ngũ Chỉ Sơn đã nạp đầy năng lượng không còn vẻ ngoài của một món đồ chơi kém chất lượng nữa, nó sáng rực rỡ, ánh sáng ngũ sắc bắn ra khắp nơi, nhìn không tầm thường chút nào.

Nhìn Ngũ Chỉ Sơn, sắc mặt Doanh Chính lập tức biến đổi.

Hắn đã nhận ra thứ này, và nó từng mang đến cho hắn những ký ức không mấy tốt đẹp.

Hắn bắt đầu hối hận.

Vì sao sau khi thoát ra, lại không giải quyết Cố Thành và những người khác trước.

Lúc đó, hắn rõ ràng cảm nhận được thực lực của Cố Thành và những người khác, đối với hắn, họ như lũ kiến hôi, có thể tùy tiện dẫm chết, đương nhiên hắn từ tận đáy lòng khinh thường Cố Thành và những người khác, thêm vào việc bị phong ấn bấy nhiêu năm, sự khát khao máu tươi đã không thể kìm nén được nữa, nên hắn mới cuồng vọng tự đại mà bỏ qua Cố Thành và những người khác, đi đối phó với những thần sủng yêu thú kia trước.

Kết quả không ngờ, Cố Thành lại có Khổn Tiên Thừng!

Bây giờ thậm chí Ngũ Chỉ Sơn cũng xuất hiện.

Hắn có thể đoán được kết cục tiếp theo!

Nhưng hắn không cam tâm!

Hắn đã bị phong ấn ở đây hơn hai nghìn năm, rất khó khăn mới thoát ra, mới được tự do bao lâu chứ?

Hắn còn chưa kịp nhìn thế giới bên ngoài đã biến thành thế nào, lại phải bị phong ấn lần nữa.

Hắn là một đại đế vương!

Kết cục như vậy... quá uất ức!

Vì vậy hắn liều mạng giãy giụa, miệng cũng không ngừng phát ra tiếng ư ử, từ biểu cảm sốt ruột trên mặt mà xem, dường như hắn muốn nói gì đó.

Chỉ tiếc là, Trương Linh, người chịu trách nhiệm trông coi hắn, trời sinh đã là Diêm Vương mặt lạnh, căn bản không thèm để ý.

Còn những người khác, càng không thể nào thả hắn ra.

Cố Thành nhìn biểu cảm của Doanh Chính, cũng đối mắt với hắn.

Vốn dĩ anh muốn để Trương Linh nới lỏng cổ họng của Doanh Chính, để nói chuyện thật đàng hoàng với vị thiên cổ nhất đế này.

Nhưng sự quỷ dị trên người Doanh Chính khiến Cố Thành lại từ bỏ ý định đó.

Chương 94

(Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Kẻ phản diện đều chết vì nói nhiều.

Thực ra xem trong phim ảnh, nhân vật chính rõ ràng đã khống chế được cục diện, vì một số hành vi thánh mẫu tự sát, kết quả bị kẻ phản diện lật ngược thế cờ.

Nhưng anh không tự sát!

Anh nói: "Bệ hạ, hôm nay có thể gặp người, tôi rất vui, thực ra tôi không lừa người đâu, người thật sự là thần tượng của tôi!" "Tần Thủy Hoàng quét sạch Lục quốc, thống nhất thiên hạ, sau đó dưới sự chủ đạo của người, ban bố rất nhiều quốc sách có lợi cho việc thống nhất, và định hình cục diện phong kiến vương triều suốt hơn hai nghìn năm sau đó, những công tích vĩ đại của người, tất cả người dân Việt Nam đều ghi nhớ trong lòng!" [] "Nếu không có người, sẽ không có hai nghìn năm thống nhất sau này, sẽ không có nền văn minh rực rỡ của Long tộc suốt hai nghìn năm, lịch sử Long tộc cũng sẽ xảy ra những biến đổi long trời lở đất, bây giờ sẽ biến thành thế nào, không ai biết được." "Nếu như, người không biến thành dáng vẻ hiện tại, tôi thật sự sẽ đưa người ra ngoài xem thế giới hai nghìn năm sau này!" Ánh mắt Doanh Chính trở nên dịu dàng, ư ử hai tiếng, như đang nói gì đó.

Đáng tiếc.

Cố Thành căn bản không trả lời.

"Bệ hạ, chỉ trách tạo hóa trêu người, lập trường của tôi bây giờ đã định sẽ là kẻ thù của người, cho nên... xin lỗi!" Mấy chữ cuối cùng, anh gào lên.

Sau khi gào xong.

Anh tiến lên nắm lấy Doanh Chính, đẩy hắn về phía khoảng đất trống.

Doanh Chính lảo đảo đi vài bước, mới tránh khỏi ngã.

Khi hắn quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Cố Thành miệng niệm chú ngữ, Ngũ Chỉ Sơn trong tay cũng bắt đầu phát ra hà quang, tự động bay lên khỏi tay anh, sau đó bay về phía hắn.

Đồng tử Doanh Chính lập tức co rút dữ dội.

Hoảng sợ, kinh hãi, sợ hãi, những cảm xúc đó cuối cùng cũng xuất hiện trong mắt hắn.

Đáng tiếc, vô ích.

Ngũ Chỉ Sơn bay lên không trung, sau đó bắt đầu biến lớn.

Chỉ trong vài giây, nó đã bành trướng thành một ngọn núi khổng lồ.

Về kích thước, dường như nó còn nhỏ hơn vài phần so với ngọn núi dưới chân họ.

Cố Thành và những người khác cũng bị bao phủ dưới Ngũ Chỉ Sơn.

"Mau lên, rời khỏi đây!" Không cần Cố Thành nhắc nhở, mọi người đều vội vã chạy khỏi đó, bay trở lại Thú Phong. ...

Dãy núi Ly Sơn.

Một thung lũng hiển nhiên không có dấu chân người, một hàng tám chín người lảo đảo bước ra từ bên trong.

Người dẫn đầu, chính là Cố Thành.

Trên lưng anh, cõng một người phụ nữ mặc đồ trắng.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh và những người khác của Trương gia đi phía sau, mỗi người đều cõng một người, nhìn từ trang phục, hẳn đều là người của Trương gia.

Điều bất ngờ là, sau lưng Bàn Tử, cõng Trương Nhật Sơn.

Anh ta dường như đã hôn mê, mặt đầy máu, đầu tóc bù xù, thân thể tả tơi, như vừa chạy ra từ đống đổ nát.

Không chỉ anh ta, tất cả mọi người trong đội đều như vậy, ai nấy đều đầu tóc bù xù, kể cả người phụ nữ duy nhất trong đội, tức là người phụ nữ Cố Thành đang cõng trên lưng, bộ đồ trắng của cô cũng dính đầy bùn đất.

Nếu phải miêu tả, đơn giản là một toán dân tị nạn!

Chỉ là, tuy có vẻ thê thảm, nhưng biểu cảm trên mặt mọi người lại nhẹ nhõm, thậm chí có người không nhịn được nở nụ cười.

Đó là nụ cười của sự sống sót từ cõi chết, của sự tái sinh!

Cuối cùng cũng thoát khỏi mộ Long Quân rồi!

Đúng vậy, đã thoát ra khỏi nơi tràn ngập nguy hiểm sinh tử đó!

Sau khi ra ngoài, có người đặc biệt xem thời gian, kết quả phát hiện từ khi hạ mộ đến nay, chỉ mới trôi qua hơn một ngày.

Nhưng họ lại có cảm giác như cách một thế hệ, như thể đã ở trong mộ Long Quân rất lâu, lâu đến mức quên mất thời gian trôi đi, lâu đến mức như đã trải qua một kiếp người dài đằng đẵng trong mộ.

Có thể thoát ra khỏi nơi địa ngục đó, thực sự vô cùng may mắn, may mắn đến mức hạnh phúc!

Cố Thành cõng người, đương nhiên là Lệ Phi.

Vóc dáng yểu điệu của Lệ Phi đối với Cố Thành, đơn giản là nhẹ như không, nếu không phải có từng đợt hương thơm thoang thoảng

bay vào mũi, anh đã suýt quên mất mình đang cõng một giai nhân tuyệt sắc.

Tuy nhiên, lúc này tâm tư của anh thực sự không đặt nặng vào Lệ Phi.

Anh vẫn còn cảm thấy day dứt về những chuyện đã xảy ra trong mộ Long Quân.

Thời gian quay trở lại lúc Ngũ Chỉ Sơn và ngọn núi trung tâm hợp nhất, lúc đó Cố Thành đã rời khỏi ngọn núi trung tâm, đến Thú Phong.

Cố Thành lúc đó quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng hai ngọn núi hợp nhất.

Cung điện trên ngọn núi trung tâm, lập tức bị nghiền thành bột mịn.

Doanh Chính bị Khổn Tiên Thừng trói chặt không thể động đậy, chỉ có thể nằm trên đất, liều mạng rên rỉ, giãy giụa, trút bỏ sự không cam lòng, như thể đang nói, một vị đại đế vương đường đường, không nên có kết cục như vậy.

Chỉ là tất cả đều vô ích, Ngũ Chỉ Sơn vẫn giận dữ nhìn hắn, chậm rãi hạ xuống.

Cố Thành nhìn cảnh tượng đó.

Trong lòng anh trăm vị tạp trần.

Một vị thiên cổ nhất đế, lại có kết cục như vậy, không khỏi bi ai.

“Ai, quả nhiên là ý trời trêu người!” “Nếu người không biến thành quái vật hút máu, tôi nhất định sẽ đưa người ra ngoài, để người tận mắt xem thế giới hai nghìn năm sau này!” Cố Thành thở dài trong lòng.

Cuối cùng, hai ngọn núi hoàn toàn hợp nhất, tiếng mắng mỏ giận

dữ của Doanh Chính cũng đột ngột dừng lại.

Cố Thành nhắm mắt: Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Tổng cộng cũng đã ngăn chặn được một cuộc khủng hoảng nhân gian!

Một lúc lâu sau.

Giọng Bàn Tử vang lên: "Thế là xong rồi sao?" Lão Hồ trả lời: "Nếu không thì sao?

Đánh nhau ba trăm hiệp à?

Hắn là đối thủ của cậu sao?

Hắn chỉ cần động ngón tay là có thể bóp chết cậu, thật sự không khoác lác đâu!" Bàn Tử: "Kháo, tôi đâu có ý đó, tôi tự biết mình, chúng ta có bao nhiêu, chúng ta cả đám, cũng không đủ cho hắn đánh một quyền!

Ý tôi là, đó là Long Vương của Long tộc, hoàng đế đầu tiên trong lịch sử, một vị thiên cổ đại đế thực sự, một nhân vật vĩ đại bá khí vô song, vạn cổ phong lưu, đơn giản có thể xưng là đệ nhất nhân của Long tộc, sao lại xong nhanh vậy?" Lời Bàn Tử nói ra, khiến tất cả mọi người đều nghẹn lời.

Đúng vậy.

Tần Thủy Hoàng có thể nói là nguy cơ lớn nhất của lần hạ mộ này.

Chương 95

Từ khi phá vỡ phong ấn bắt đầu, hắn với tư thế vô địch, càn quét mọi thứ, biết bao yêu thú cường đại trước mặt hắn như gà đất chó gốm, không chịu nổi một đòn.

Ngay cả Mông Nghị, người mà họ coi như thượng cổ chiến thần, hắn cũng không tốn quá nhiều công sức, đã bị mạnh mẽ giết chết.

Mọi người có thể nói là đang đối mặt với nguy cơ sinh tử chưa từng có!

Bởi vì họ ngay cả tư cách động thủ với Tần Thủy Hoàng cũng không có, sinh tử thật sự đều nằm trong một niệm của Tần Thủy Hoàng. (Để đọc truyện bùng nổ, hãy lên trang web tiểu thuyết Phi Lư!) Đặc biệt là cảnh Bỉ Ngạn bị hút thành xác khô đó.

Bây giờ họ cảm thấy may mắn bao nhiêu, thì lúc đó họ tuyệt vọng bấy nhiêu.

Kết quả, một cường giả tuyệt thế khiến người ta ngoài tuyệt vọng ra không thể nảy sinh bất kỳ suy nghĩ nào khác, lại có một kết cục thê thảm như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy hư vô.

"Ai, Ngũ Chỉ Sơn này có thể phong ấn Tần Thủy Hoàng bao lâu?" [] Bàn Tử đột nhiên lại hỏi.

Mọi người lại sững sờ, sau đó đều nhìn về phía Cố Thành.

"À..." Cố Thành vô thức gãi gãi đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lệ Phi.

Lệ Phi: "Nếu không có ngoại lực phá hủy, ít nhất cũng hơn nghìn năm!" Hơn nghìn năm...

Tất cả mọi người lập tức như trút được gánh nặng nghìn cân, vô

cùng nhẹ nhõm.

Thời gian dài như vậy, đủ rồi!

Còn về sau nghìn năm... lúc đó tôi đã thành tro bụi rồi, lo được bao nhiêu chuyện đó nữa chứ?!

"Nếu không có ngoại lực phá hủy?

Ý cô là, Ngũ Chỉ Sơn này có thể bị phá hủy sao?!" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Lệ Phi gật đầu: "Đương nhiên rồi, lần này không phải anh đã lấy đi Cửu Châu Đỉnh trấn áp trận nhãn, phá hủy Ngũ Hành đại trận, mới dẫn đến việc phong ấn bị phá sao.

Tuy Ngũ Chỉ Sơn thuộc về thần khí, không dễ phá hủy như Ngũ Hành đại trận, nhưng cũng có khả năng bị hư hại." Bàn Tử lập tức hiểu ra, gật đầu.

"Vậy thì không sao rồi, đợi tôi ra ngoài, tôi sẽ chôn lại cái gì đó, cái Thiên Trụ đó, chỉ cần không ai tìm thấy ở đây, không ai xông vào, đảm bảo Tần Thủy Hoàng này một hai nghìn năm cũng không ra được." Mọi người đều gật đầu, đồng ý với đề nghị này.

"Được rồi, khi chưa an toàn rời khỏi mộ Long Quân, chúng ta chưa thoát khỏi nguy hiểm, việc quan trọng nhất bây giờ là tìm đường ra!" Lão Hồ điềm tĩnh nói.

Cố Thành lập tức phụ họa: "Lão Hồ nói đúng, việc quan trọng nhất bây giờ là tìm lối ra!" Bàn Tử nói: "Chúng ta không thể đi ngược lại sao?" Lão Hồ lập tức nhìn anh ta bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc: "Đi ngược lại?

Cậu quên chúng ta đã sống sót sau chín cái chết sao?

Trên đường đi đầy rẫy cơ quan cạm bẫy và yêu thú giữ mộ, cậu

nghĩ cậu có thể đối phó được sao?!" "Có gì mà không đối phó được?

Bàn gia đã đi an toàn được, thì có thể an toàn quay lại được!" Có lẽ do tạm thời an toàn, Bàn Tử lại có hứng thú đấu khẩu.

Cố Thành bên cạnh không rảnh trả lời hai người đấu khẩu, ánh mắt anh rơi vào quả cầu máu lớn đang lơ lửng giữa không trung.

Tên vật phẩm: Huyết Linh LungCấp độ vật phẩm: Linh nguyên liệu thất phẩmNăng lực vật phẩm: Tăng trưởng thực lực, tinh luyện huyết mạch, huyết mạch thăng cấpMô tả vật phẩm: Chiết xuất tinh hoa từ máu chứa linh lực, máu càng tinh khiết, linh khí càng nhiều, số lượng càng lớn thì hiệu quả càng tốt.

Hấp thu huyết khí có thể tăng tiến thực lực, quan trọng nhất là tinh luyện huyết mạch, thăng cấp huyết mạch lên cấp cao hơn, thậm chí huyết mạch thần thú thượng cổ!

Có sức hấp dẫn chết người đối với sinh vật, đặc biệt là sinh vật ăn máu, hiệu quả tốt nhất.Lưu ý: Con người sử dụng cần vô cùng cẩn thận, có khả năng lớn làm thay đổi gen cơ thể, tiến hóa thành phi nhân loại.

"Vãi chưởng!" Nhìn thông tin đột nhiên hiện ra trước mắt, Cố Thành trực tiếp kêu lớn trong lòng.Anh không bị thuộc tính của khối cầu máu lớn này làm kinh ngạc.

Mà là bị thông tin "Linh Linh Thất" đột nhiên xuất hiện làm giật mình.

Trước đây, khi Doanh Chính đại khai sát giới, khối cầu máu lớn không ngừng hút huyết khí, anh đã quan sát nửa ngày trời mà nó không có thuộc tính, lúc đó cứ nghĩ đó là bí pháp của Doanh Chính.

Không ngờ, sau khi Doanh Chính bị phong ấn, nó lại xuất hiện thuộc tính!

Điều này thật sự khiến Cố Thành một phen kinh hãi!Sau đó rất nhanh, anh lại bị một phát hiện kinh người khác làm chấn động!

Một thần vật!

Linh nguyên liệu thất phẩm!

Anh đã thu thập bao nhiêu thiên tài địa bảo, ngay cả Thiên Thọ Quả có thể tăng thọ ngàn năm, cùng với Vạn Niên Linh Dịch chứa đựng linh khí khổng lồ cũng không đạt tới cấp độ linh nguyên liệu lục phẩm.

Linh nguyên liệu thất phẩm quý giá đến mức nào, có thể thấy rõ!

Cố Thành ước chừng, mức độ quý giá và giá trị sử dụng của nó không hề thua kém tiên khí!Thuộc tính cũng cực kỳ nghịch thiên, có thể tinh luyện huyết mạch, thăng cấp huyết mạch, thậm chí có thể thăng cấp thành huyết mạch thần thú thượng cổ!

Chẳng trách phía sau lại ghi rằng, nó có sức hấp dẫn chết người đối với sinh vật!

Nếu có thể khiến nhân loại thăng cấp thành thần, Cố Thành cũng phải phát điên mất!Nhưng!

Một bảo vật hiếm có sánh ngang tiên khí như vậy, Doanh Chính lại trực tiếp chế tạo ra ngay trước mặt anh, trong một khoảng thời gian ngắn như thế.

Điều này khiến người ta suy nghĩ kỹ lại mà thấy cực kỳ kinh khủng!

Thực lực của Doanh Chính rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới kinh người nào cơ chứ?!

Đồng thời, Cố Thành cũng thầm sợ hãi.

Nếu không phải trong tay Lệ Phi có Khổn Tiên Thừng và Ngũ Chỉ

Sơn, rồi trong tay Trương Nhật Sơn lại có đủ thần vật để bổ sung năng lượng, thì Doanh Chính thật sự là không ai có thể chế ngự!

Khi đó, với thực lực khủng khiếp như vậy, e rằng cả bom hạt nhân ("ma cô đạn") cũng chưa chắc có tác dụng.

Có lẽ thật sự có thể hủy diệt thế giới!

"Cố Thành, cậu đang nhìn gì vậy?" Trương Nhật Sơn đột nhiên hỏi.Cố Thành giật mình một cái, thoát khỏi trầm tư, cố nén sự kinh ngạc trong lòng, vẻ mặt bình thản nói: "Tôi đang nhìn khối cầu máu lớn đó, thứ mà Doanh Chính đã tạo ra.

Tôi đang nghĩ có nên xử lý nó đi không, nếu không để lại có thể sẽ có hậu họa!" Những người khác nghe vậy đều nhìn về phía khối cầu máu lớn.Lão Hồ gật đầu: "Tiểu Cố gia nói không sai, khối cầu máu lớn này quả thật không thể giữ lại!" Bàn Tử hiếu kỳ hỏi: "Thế Doanh Chính tạo ra cái thứ này để làm gì?

Chẳng lẽ là để thu thập tất cả máu lại một chỗ, rồi sau đó ăn một ngụm để tăng cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc à?!" Lão Hồ liếc Bàn Tử một cái: "Cậu coi Doanh Chính là trẻ con à?

Ngây thơ thế không biết!"Cố Thành sợ nói nhiều sẽ lỡ lời, liền trực tiếp cắt ngang lời Bàn Tử: "Tôi nhìn nó cứ có một dự cảm không lành, đã vậy mọi người cũng đồng ý, chi bằng tôi cứ thu nó vào đã, đợi ra ngoài rồi xử lý sau!" Nói rồi, anh đi về phía khối cầu máu lớn.Những người khác cũng không quá để tâm.

Không ai nghĩ đi hướng khác, dù sao khối cầu máu lớn này là do chính mắt họ thấy Doanh Chính tạo ra, làm sao có thể nghĩ nó lại là một linh nguyên liệu thất phẩm quý giá sánh ngang tiên khí chứ?!Cố Thành đi một đoạn đường, đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn về phía thi thể bên cạnh.

Đó là Mông Nghị!

Lúc này toàn bộ huyết khí trong người ông đã bị khối cầu máu lớn hút cạn, biến thành một bộ xác khô nhăn nheo.

"Ài, xin lỗi Mông tướng quân!" Từ một góc độ nào đó, Mông Nghị đã bị lừa chết.

Mông Nghị trước đó đã cứu mạng anh một lần, nên trong lòng Cố Thành có chút không thoải mái.

"Chỉ trách lập trường khác biệt, nếu không ông chết thì tôi chết, vậy cũng đành thôi!" Trong lòng xin lỗi một tiếng, Cố Thành tiếp tục đi về phía trước.Rất nhanh, đi đến trước khối cầu máu lớn, Cố Thành đánh giá hai giây, rồi giơ tay lên, định thu nó vào Quy Khư.

Đột nhiên!

Vẻ mặt anh đột ngột thay đổi dữ dội.Không chỉ anh, mà cả Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Nhật Sơn và những người khác phía sau, tất cả đều biến sắc...

Kể cả Trương Linh, người hoàn toàn trong suốt, cũng đại kinh thất sắc nhìn xuống dưới chân.Chỉ có một người nhìn xuống dưới chân.

Chương 96

Tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng khí thế mạnh mẽ vô song, trong khoảnh khắc bao trùm cả Thiên Cung.

Chuyện gì vậy?!

Khí thế cổ xưa đó từ đâu ra?!

Chỉ có Cố Thành và Trương Nhật Sơn, những người có thần thức khá lợi hại và nhạy bén, lần lượt cảm nhận được, luồng khí thế đó đến từ một sinh vật nào đó!

Một sinh vật bí ẩn có khí thế mạnh mẽ đến mức có thể chống lại Mông Nghị!Cả hai người lập tức căng thẳng.

Đột nhiên, Cố Thành bị hành động của Trương Linh thu hút.

Chỉ thấy Trương Linh nhanh chóng chạy đến rìa Thú Phong, thò đầu nhìn xuống vực sâu không đáy bên dưới.

"...Chẳng lẽ sinh vật đó ở dưới à?!" Suy nghĩ của Cố Thành xoay chuyển nhanh chóng.

Anh cắn răng, thu khối cầu máu lớn vào, rồi vội vàng chạy đến bên cạnh Trương Linh, cùng nhìn xuống vực sâu không đáy dưới Thú Phong.Bỗng nhiên.

Cơ thể Cố Thành chấn động.

Anh chợt nhớ ra, trước đây Trương Linh từng cảm nhận được, dưới vực sâu có một luồng khí tức khác thường, lúc ẩn lúc hiện, giống như hơi thở, vô cùng khủng khiếp.Lúc đó, Cố Thành đã nhầm nó với luồng khí tức khủng khiếp mà anh cảm nhận được trong lồng sắt.

Bởi vì luồng khí tức đó lúc có lúc không, nhịp điệu giống như hơi thở.

Vì vậy sau đó anh đã lớn tiếng gọi tên Mông Nghị, bởi vì lúc đó anh mơ hồ đoán rằng luồng khí tức giống hơi thở đó là của Mông Nghị, vì Mông Nghị vẫn luôn đi theo anh.

Cũng vì thế mà anh đã lầm tưởng luồng khí tức dưới đáy vực sâu mà Trương Linh cảm nhận được cũng là của Mông Nghị.Nhưng tình hình hiện tại, hiển nhiên, đã sai!

"Không phải là luồng khí tức mà thần thức cậu cảm nhận được trước đó chứ?!" Cố Thành nhanh chóng hỏi.

Trương Linh gật đầu: "Đúng vậy!"Hỏng rồi!

Lòng Cố Thành chùng xuống!

Thật sao!

Dưới đáy vực sâu, lại ẩn giấu một sinh vật khủng khiếp ư?!

Trước đó Doanh Chính cũng không phát hiện ra ư?!

Đù má, thằng cha này cũng quá giỏi ẩn nấp rồi!

Cứ đợi đến khi Doanh Chính bị phong ấn lại rồi mới xuất hiện!

Nhìn khí thế mà nó tỏa ra hiện tại, e rằng không phải loại hiền lành đâu nhỉ!Ai cũng không ngờ, tên không thiện lành này lại hiểu binh pháp, biết cách "ẩn mình chờ thời", chơi trò ve sầu bắt chuồn chuồn, chim sẻ đợi sau lưng!

Đợi đến khi mọi người vất vả lắm mới giải quyết được đại BOSS Tần Thủy Hoàng, nó mới lộ chân thân, xuất hiện đầy lấp lánh với tư thái vô địch, trở thành ngôi sao sáng nhất toàn trường.Mọi người lập tức có cảm giác khổ sở nửa ngày trời, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác.Trong lúc Cố Thành và mấy người đang nhanh chóng suy

nghĩ xem phải làm thế nào.

Đột nhiên, có người kinh hô: "Mọi người có nghe thấy tiếng động lạ nào không?!" Tinh thần mọi người lúc này đều căng như dây cung, nghe thấy lời đó lập tức như chim sợ cành cong, vừa nhìn quanh vừa tập trung lắng nghe.Cố Thành và Trương Linh thì trực tiếp phóng ra thần thức.

Một lát sau.

Ánh mắt hai người lập tức chuyển động, vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía lối vào Thiên Cung, cánh cổng vàng đang hé một khe.

"Tiếng động từ bên đó!" "Tiếng ồn ào, vo ve, hình như số lượng rất nhiều!" Hai người gần như đồng thời nói.

Xong rồi, hai người lại liếc nhìn nhau.

"Bên đó ư?

Chẳng phải bên đó là Đại trận Tinh Quan Đồ sao?

Làm gì có..." Bàn Tử nói.

Nhưng chưa đợi hắn nói hết, vẻ mặt Trương Linh đột nhiên thay đổi, lập tức vội vàng cắt ngang lời Bàn Tử: "Muỗi khổng lồ hút máu!"Lúc này Cố Thành cũng mơ hồ dùng thần thức nhìn sang.

Dưới Tinh Quan Đồ bên đó, cũng là vực sâu không đáy, trước đây đã có không ít người nhà họ Trương rơi xuống đó, chết không toàn thây.Ngay tại lúc này, dưới đáy vực sâu xuất hiện vô số muỗi khổng lồ hút máu, không biết từ đâu chui ra, dường như bị kích thích, có vẻ đặc biệt cuồng bạo và kích động, đang cố sức bay lên trên.Bởi vì số lượng chúng lên đến hàng vạn, phủ kín cả trời đất, cộng thêm tốc độ bay cực nhanh, tiếng cánh vỗ dồn lại, tạo thành âm thanh vo ve chói tai.Ngay cả Cố Thành, người có thể ngẩng đầu nhìn hàng vạn thiên binh thiên tướng xếp chỉnh tề trên không Thiên Cung, cũng bị cảnh

tượng khủng khiếp như vậy làm chấn động.Bởi vì những con muỗi khổng lồ hút máu đó thật sự quá nhiều.

Dày đặc, nhiều đến mức chỉ có thể dùng từ che trời lấp đất để hình dung, nếu người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy, e rằng sẽ bị hù cho ngất ngay tại chỗ.Đột nhiên.

Ánh mắt Cố Thành ngưng lại, đồng tử co rút.

Anh nhìn thấy một người.

Lão Cổ!

Không sai, chính là lão Cổ đã rời đi.Nhìn dáng vẻ, hình như ông ta xuyên qua Tinh Quan Đồ, nhảy về phía đối diện.

Sau đó hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, đang thò đầu xuống nhìn, kết quả nhìn thấy cảnh tượng đó khiến vẻ mặt ông ta đột nhiên biến đổi!Không hiểu sao, nhìn biểu cảm của lão Cổ, tâm trạng Cố Thành lại nhẹ nhõm đi một chút.

Sau đó trong lòng anh lại nghi vấn: "Những con muỗi hút máu này từ đâu ra?

Sao lại đột nhiên bạo động?

Chẳng lẽ lão Cổ đã kích hoạt cơ quan, phóng thích chúng ra?!" Cũng không trách Cố Thành nghĩ vậy.

Bởi vì bên đó chỉ có một mình lão Cổ, ngoài ông ta ra thì còn ai nữa?Chưa đợi Cố Thành nghĩ nhiều, dưới vực sâu, luồng khí thế đó đột nhiên thay đổi.

Giống như những con muỗi hút máu kia, nó trở nên có chút cuồng bạo và kích động, sau đó tốc độ đột ngột tăng nhanh, tiếp cận phía này.

"Chuyện gì vậy?!" "Thằng cha dưới chân bị làm sao vậy?

Hình như bị chọc giận rồi thì phải?!" "Tôi còn cảm nhận được sự phẫn nộ của nó nữa!" Biến cố đột ngột khiến mọi người chuyển sự chú ý trở lại dưới chân.Vài giây sau.

Vẻ mặt tất cả mọi người đột nhiên thay đổi dữ dội.

Chỉ thấy một con quái vật có hình thù kỳ dị đang nhanh chóng tiếp cận từ dưới đáy vực sâu.Con quái vật này là một sinh vật hoàn toàn chưa từng thấy, có bốn chi, toàn thân màu xanh đen, lớp da bên ngoài trơn nhẵn trong suốt có thể phản quang, như thể đang mặc một lớp áo giáp, ngay cả đầu cũng dị thường, vượt xa bình thường.Nhìn tổng thể, nó hơi giống một con Velociraptor, nhưng các chi tiết trên cơ thể lại hung tàn và sắc bén hơn, cũng như có vẻ bán nhân hóa.

Thoáng chốc, con quái vật đó như một tia chớp, bay lên không trung Thú Phong rồi mới dừng lại.

Sau đó, một đôi mắt âm lãnh hung tàn, nhưng lại ẩn chứa trí tuệ của con người, nhìn xuống mọi người, như thể đang đánh giá.Cố Thành và những người khác cũng không tự chủ được lùi lại một đoạn.

Sau đó mọi người theo bản năng đứng sát vào nhau, toàn thân cảnh giác ngẩng đầu nhìn con quái vật đó.Chẳng mấy chốc, có người phát ra tiếng kêu kinh ngạc: "Nhìn nó... hơi giống một con côn trùng khổng lồ nhỉ?" "Không, tôi thấy nó giống quái vật Alien trong phim hơn!" "Alien ư?

Cậu coi đây là phim khoa học viễn tưởng à?

Nó chỉ là một con côn trùng lớn thôi mà!" "Tôi cũng nghĩ nó là một con côn trùng khổng lồ, nhưng con côn trùng này thật kỳ lạ, cảm giác như được ghép từ nhiều đặc điểm hình dáng của côn trùng khác nhau!"Cố Thành cũng không thể hình dung được hình dạng con quái vật đó.

Nếu nhất định phải hình dung, thì nó quả thực có chút giống quái vật Alien trong phim, và cũng có chút giống quái vật được ghép từ nhiều loài côn trùng khác nhau!

“Đồ của ta đâu?!” Con quái vật cất giọng khàn khàn, bằng một cách phát âm cực kỳ đặc biệt.Mọi người đều kinh hãi!

Vãi chưởng!

Con quái vật này biết nói ư?!

Ngược lại, Cố Thành và mấy người kia, sau khi nghe lời quái vật nói, trong lòng đều khẽ động.Đồ?

Đồ gì?!

Chương 97

Cố Thành là người đầu tiên bừng tỉnh, sau đó trong lòng đại chấn: "Con quái vật này bị Huyết Linh Lung hấp dẫn mà ra ư?!" Bỗng nhiên, trong phần mô tả của Huyết Linh Lung viết rất rõ ràng, Huyết Linh Lung có sức hấp dẫn chết người đối với sinh vật, đặc biệt là sinh vật ăn máu, hiệu quả tốt nhất!Nó nhắm vào Huyết Linh Lung ư?!

Sau đó Cố Thành lại chợt nhìn về phía lão Cổ, những con muỗi khổng lồ hút máu vô tận ở đó, chẳng lẽ cũng...

Cố Thành cuối cùng cũng hiểu ra.Đù má!

Doanh Chính!

Một cái hố to siêu cấp, bị phong ấn rồi mà cũng muốn để lại cho ta phiền phức lớn thế này!

Cố Thành muốn chửi thề!

Đáng tiếc, chửi thề không có tác dụng gì với cục diện hiện tại! Trương Nhật Sơn cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh, cũng dần hiểu ra, "đồ" của con quái vật này có lẽ chính là khối cầu máu lớn mà Doanh Chính để lại.

Tuy rằng không biết khối cầu máu lớn kia rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng từ cái vẻ hung hăng của con quái vật mà xem, khối cầu máu lớn này rất quan trọng đối với nó!Anh ta không tự giác nhìn về phía Cố Thành.

Cố Thành tức giận bật cười: "Nhìn tôi có ích gì?

Cậu nghĩ, nếu tôi giao khối cầu máu lớn đó ra, con quái vật này sẽ tha cho tôi sao?!" Không phải Cố Thành không nỡ, đối với anh, nếu có thể bảo toàn mạng sống, một Huyết Linh Lung nho nhỏ căn bản chẳng

đáng là gì.

Vấn đề là, giao ra rồi, con quái vật này có tha cho họ không?

Bên kia còn có biết bao nhiêu muỗi khổng lồ hút máu nữa kìa!

Phải làm sao đây?!Ánh mắt mọi người nhìn về phía Cố Thành cũng bị con quái vật đó phát hiện, nó nhìn về phía Cố Thành, ánh mắt lạnh lẽo, băng hàn thấu xương.Cố Thành lập tức cảm thấy bị một luồng khí thế khổng lồ bao trùm, thậm chí có thể mơ hồ cảm nhận được, hơi thở tử vong đã kề cận, có thể giáng xuống người anh bất cứ lúc nào.Anh điên cuồng vận chuyển đại não, suy nghĩ cách giải quyết.

Đúng lúc này, phía Tinh Túc Đồ truyền đến một tiếng động lớn, lập tức thu hút ánh mắt mọi người.Bởi vì bị khí thế của con quái vật bao trùm, thần thức của anh không thể phóng ra ngoài, không thể nhìn thấy tình hình bên đó, nhưng đoán rằng, chắc là lão Cổ đã động thủ với đám muỗi khổng lồ hút máu kia rồi.Nhưng Cố Thành không hề lạc quan về lão Cổ.

Mặc dù thực lực của lão Cổ không hề kém, đáng lẽ có thể dễ dàng chém giết lũ muỗi khổng lồ hút máu, nhưng kiến cũng có thể cắn chết voi, nơi đáng sợ nhất của muỗi khổng lồ hút máu không nằm ở thực lực, mà là số lượng của chúng.Hàng vạn con muỗi khổng lồ hút máu từ bốn phương tám hướng vây công, thực lực có mạnh đến đâu cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Lão Cổ chết chắc rồi!

Cố Thành đã phán "án tử" cho ông ta.

Sau đó trong lòng anh cười khổ: Ta còn thân mình khó giữ, đâu có tâm trạng quan tâm sống chết của người khác chứ?!

"Tôi..." Cố Thành định thử lừa gạt con quái vật đó, xem có thể tìm

được đường sống không.

Kết quả vừa mở miệng, cơ thể anh đã không tự chủ được bay về phía con quái vật, chưa kịp phản ứng, cổ họng anh đã bị quái vật dùng tay bóp chặt.Lập tức, đừng nói là nói chuyện, ngay cả hít thở cũng thành vấn đề.

May mắn là hiện tại anh không cần nhờ đến miệng mũi để hô hấp, nhưng vấn đề hiện tại không phải là hô hấp, con quái vật trước mắt có thể dễ dàng bóp gãy cổ anh bất cứ lúc nào, tổng không thể nói cổ bị gãy rồi mà anh vẫn sống sót được chứ.

"Tiểu Cố gia!!!" Bàn Tử và Lão Hồ thấy Cố Thành bị bắt, lập tức sốt ruột, trực tiếp muốn xông lên đánh!

Kết quả con quái vật không hề nhúc nhích, chỉ liếc mắt một cái, lập tức họ bị một sức mạnh vô hình khống chế, không thể động đậy.Trương Linh rút Hắc Kỳ Lân ra, cắt rách lòng bàn tay, để máu thấm đầy lưỡi dao.

Cố Thành thấy vậy, vội vàng giơ tay ra hiệu ngăn lại.

Trong tình huống này, tất cả mọi người có đồng lòng hiệp lực xông lên cũng không phải đối thủ của con quái vật, không cần thiết phải chịu chết!Trương Linh thấy Cố Thành ngăn lại, biểu cảm có chút kinh ngạc, nhưng vẫn dừng động tác.

"Giao ra đây, hoặc là chết!" Con quái vật không để ý đến những hành động nhỏ của Cố Thành và Trương Linh, chỉ trừng mắt nói từng chữ một.Cố Thành hiểu rõ, tuy rằng con quái vật nói vậy, cứ như giao ra là có thể thoát chết, nhưng chỉ cần Huyết Linh Lung được lấy ra, tất cả mọi người hôm nay đừng hòng sống sót rời khỏi đây.

"Đù má, ép người quá đáng!

Hồi Doanh Chính còn ở đó thì giả vờ làm cháu ngoan, giờ ta chế

phục hắn rồi thì ngươi nhảy ra làm đại ca, thật sự nghĩ ta không có cách nào nữa sao?

Ép ta đến cùng, thì cùng lắm là cùng chết!" Trong đầu Cố Thành đột nhiên nảy ra một ý niệm điên rồ.Ngay cả Cố Thành cũng bị ý niệm điên rồ đó làm cho sợ hãi, vội vàng muốn loại bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng càng loại bỏ, nó lại càng quanh quẩn không dứt trong đầu.Con quái vật thấy Cố Thành không nói gì, sức mạnh trong tay bắt đầu siết chặt.

"Chết?!" Giọng nói đơn giản, dường như chỉ có thể bật ra từng chữ một.Chết tổ cha nó!

Cảm thấy cổ bị ngoại lực mạnh mẽ ép chặt, mạch máu dường như sắp nổ tung, Cố Thành có chút sốt ruột.Cố Thành nhìn Lão Hồ và Bàn Tử đang bị khống chế, lại nhìn Trương Linh sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, rồi nhìn Trương Nhật Sơn đang bị thủ đoạn cưỡng chế của con quái vật trấn áp, vẻ mặt đầy không cam lòng và tuyệt vọng.Do dự một lát!

Anh cắn răng, ra hiệu với con quái vật.

Con quái vật thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, rồi buông Cố Thành ra.Cố Thành vừa chạm đất, lập tức ngồi sụp xuống, vừa xoa cổ vừa ho kịch liệt.Mọi người đều nghĩ anh đã từ bỏ kháng cự, quyết định giao ra khối cầu máu lớn.

Nào ngờ, đột nhiên nghe Cố Thành đang ngồi sụp dưới đất bắt đầu lẩm bẩm một tràng chú ngữ không hiểu được.

Con quái vật lập tức sững người.Trương Nhật Sơn cũng sững sờ.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngây người.

Không hiểu Cố Thành đang lẩm bẩm cái gì, nhưng hiếu kỳ, đã đến nước này rồi, Cố Thành định làm gì?!

“Động...

động rồi!” Đột nhiên, một người nhà họ Trương kinh hoàng vạn phần chỉ vào đằng xa nói.

Mọi người theo tiếng nhìn tới, kết quả giây tiếp theo tim họ suýt nữa ngừng đập!

Chỉ thấy Ngũ Chỉ Sơn, nơi phong ấn Doanh Chính, đã hợp làm một thể với ngọn núi trung tâm, đang động đậy!!!

Nó đang từ từ dâng lên!

Và cũng đang dần dần thu nhỏ lại!Chuyện gì vậy?!

Mấy người có đầu óc nhanh nhạy hơn, chợt nhớ ra những chú ngữ mà Cố Thành vừa niệm, lập tức nhìn về phía anh.Cố Thành lúc này đã niệm xong chú ngữ, ngồi trên mặt đất, vẻ mặt khiêu khích nhìn con quái vật: “...

Chúng ta cùng chết đi!”Hóa ra, ý niệm điên rồ trong đầu anh vừa nãy là thu hồi Ngũ Chỉ Sơn, thả Doanh Chính ra!

Không điên sao?!

Thật sự là điên đủ rồi!

Một khi Doanh Chính được thả ra, hắn tuyệt đối sẽ không cho ai cơ hội nữa, người đầu tiên hắn giết chính là Cố Thành.Tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết, bao gồm cả con quái vật này.

Đến lúc đó, sẽ không còn cách nào chế ngự được Doanh Chính nữa, hắn sẽ rời khỏi đây, gây họa cho thế giới.

Vì vậy Cố Thành cũng bị ý niệm điên rồ đó làm cho sợ hãi, cố hết sức muốn loại bỏ nó.Nhưng khi thật sự đối mặt với thời khắc sinh tử, Cố Thành cũng không còn quan tâm nhiều nữa, chỉ muốn sống sót.

Vì vậy anh quyết định đánh cược một ván!Ngay cả khi Ngũ Chỉ

Sơn bị thu hồi, trên người Doanh Chính vẫn còn Khổn Tiên Thừng, Cố Thành sẽ dùng điều này để đàm phán với con quái vật, hoặc là mọi người cùng chết, hoặc là mở một con đường sống, vì điều đó anh có thể từ bỏ Huyết Linh Lung.Anh cá rằng con quái vật này sợ Doanh Chính, nên không thể không đồng ý điều kiện của anh.

Quả nhiên!

Nhìn Ngũ Chỉ Sơn dâng lên, để lộ ra Doanh Chính đang bị trấn áp bên dưới, con quái vật quả nhiên hoảng sợ.Nó giơ tay định giết Cố Thành.

Cố Thành vội vàng nói: "Ngươi mà giết ta, pháp khí đó sẽ mất khống chế!" Tay con quái vật khựng lại.

Giây tiếp theo, nó trực tiếp túm lấy Cố Thành, lớn tiếng quát: "Ngừng tay ngay!" Cố Thành thấy vậy, trong lòng đại hỉ.

Xem ra, con quái vật này thật sự sợ Doanh Chính!

Như vậy, con chip trong tay anh càng có trọng lượng hơn!

Nếu không...

"Muốn ta dừng tay cũng được, thứ ngươi muốn ta cũng có thể cho, nhưng ngươi phải bảo đảm an toàn tính mạng cho tất cả mọi người chúng ta!" Cố Thành trực tiếp đưa ra yêu cầu.Con quái vật nhìn Ngũ Chỉ Sơn đang không ngừng dâng lên, lại nhìn Cố Thành, trầm mặc vài giây, rồi khụt khịt nói: "Được, ta đồng ý!

Ngừng tay ngay!" Cố Thành lắc đầu: "Không được, giữa chúng ta không có sự tín nhiệm, ta cần một thứ đủ để bảo toàn mạng sống."Con quái vật nghe vậy, định nổi giận.

Chương 98

Cố Thành lại nói: "Nhưng ta có thể bảo đảm với ngươi, hắn ta sẽ không thoát khốn trong thời gian ngắn, bởi vì trên người hắn có một tầng trói buộc.

Chỉ cần ta và bạn bè của ta đến nơi an toàn, ta sẽ phong ấn hắn lại, dù sao ta và hắn cũng là kẻ thù sống chết, trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không ta cũng sẽ không thả hắn ra."Lần này con quái vật trầm mặc lâu hơn, một lát sau, cuối cùng cũng gật đầu: "Được." Cố Thành và những người khác lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra tạm thời an toàn rồi.Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng được con quái vật thả ra.

Cố Thành đứng dậy, hỏi: "Ngươi có biết đường ra khỏi đây không?" Con quái vật lần này không do dự, dứt khoát lắc đầu: "Không có!"Cố Thành lập tức có chút thất vọng, cứ hy vọng rằng thổ dân địa phương này có thể biết cách rời khỏi đây!

Nhưng nghĩ lại, cũng thấy hợp tình hợp lý.

Nếu ở đây thật sự có đường ra, con quái vật này e rằng đã rời đi từ sớm rồi, chứ không phải ở lại đây hơn hai nghìn năm.Không có đường ra, con quái vật cũng không biết.

Xem ra phải tìm lối thoát từ chỗ khác.Cố Thành quay đầu nói nhỏ vài câu với Trương Linh, Trương Linh gật đầu, nhảy vọt về phía ngọn núi trung tâm.Lúc này Ngũ Chỉ Sơn đã khôi phục kích thước bằng lòng bàn tay, bay về lòng bàn tay Cố Thành.

Doanh Chính bị trấn áp phong ấn cũng vì thế mà lại thấy ánh mặt trời.Biến cố đột ngột khiến Doanh Chính cũng ngẩn người, vẻ mặt không thể tin được nhìn Thiên Cung, nghi ngờ mình có phải đang gặp

ảo giác không.

Mãi đến khi Trương Linh đi đến bên cạnh, tóm lấy hắn ta.Rồi nhảy vọt trở lại Thú Phong, sau khi nhìn thấy Cố Thành, Doanh Chính mới xác định không phải ảo giác.

Hắn ta kinh ngạc bất định nhìn Cố Thành, chất vấn: "Ngươi làm gì vậy?!"Sau đó, chưa đợi Cố Thành trả lời, hắn ta đã chú ý đến con quái vật đang đứng một mình cách đó không xa, lập tức, đôi mắt hắn ta đột nhiên mở to, như thể không thể tin vào những gì mình thấy, thốt ra: "Huyết Yêu?!!

Ngươi ở đây ư?!"Huyết Yêu?!

Mọi người lập tức nắm bắt được thông tin quan trọng từ câu nói của Doanh Chính.

Con quái vật này, tên là Huyết Yêu ư?!

Doanh Chính quen biết nó sao?!

Trong lòng Cố Thành cũng có chút vỡ lẽ, tên là Huyết Yêu, xem ra có lẽ giống như muỗi khổng lồ hút máu, cũng là sinh vật ăn máu, chẳng trách nó cứ chằm chằm vào Huyết Linh Lung không buông.Con quái vật được gọi là Huyết Yêu, đối mặt với Doanh Chính, dường như có chút sợ hãi, luôn né tránh ánh mắt của Doanh Chính.Cố Thành hiếu kỳ hỏi: "Bệ hạ, ngài quen biết nó sao?" Doanh Chính nhìn Cố Thành, trong lòng một trận bực bội, vốn dĩ không định trả lời câu hỏi của Cố Thành, nhưng nhãn cầu hắn ta xoay chuyển, không biết nghĩ gì, rồi trả lời: "Chính là con quái vật hút máu từ thiên ngoại tai tinh đới năm xưa."Mọi người nghe vậy, đều đại kinh thất sắc.

Cái gì?!

Con quái vật hút máu từ trong thiên thạch năm xưa ư?!

Kẻ đã biến Thiên Cổ Nhất Đế Tần Thủy Hoàng thành bộ dạng

không ra người không ra quỷ như bây giờ ư?!

Không phải, nó đã bị Mông Nghị dẫn binh tiêu diệt rồi sao?!Cố Thành trực tiếp hỏi: "Nhưng tôi nghe nói, năm xưa con quái vật hút máu đó sau khi làm bị thương Bệ hạ, đã bị Mông Nghị tướng quân tiêu diệt rồi mà!" Doanh Chính: "Không sai, năm xưa mệnh lệnh của Trẫm vốn dĩ là bắt sống nó, nhưng không ngờ con quái vật này cực kỳ âm hiểm xảo trá, giả chết, đợi Trẫm đến gần rồi thì tấn công Trẫm, Trẫm nhất thời bất cẩn, bị nó cào bị thương, từ đó nhiễm độc của nó, biến thành bộ dạng như bây giờ." "Lúc đó, sau khi nó làm Trẫm bị thương, Mông Nghị vì hộ giá, tiện tay loạn đao chém chết nó." "Sau đó, Trẫm phát hiện có điều không ổn, liền sai người mang nó về Hàm Dương, lệnh cho người nghiên cứu, xem liệu có thể luyện chế ra thuốc giải, giải trừ độc tính mà Trẫm đã nhiễm hay không." "Kết quả, không biết bằng cách nào, nó đã hồi sinh trở lại, biến thành bộ dạng như bây giờ." "Khi ta bị những loạn thần tặc tử đó phản bội, nó vẫn luôn bị giam cầm trong địa lao hoàng cung, cung cấp cho những người đó nghiên cứu, không ngờ, hôm nay lại có thể nhìn thấy nó ở đây."Đến khi Doanh Chính nói xong, mọi người cuối cùng cũng biết được lịch sử của con quái vật khủng khiếp này.

Ở đây có Thú Phong, có các loại dược liệu quý hiếm, lại có nơi luyện đan, đúng là một nơi tốt để nghiên cứu.

Có lẽ năm xưa sau khi Tần Thủy Hoàng bị phong ấn ở đây, những người nghiên cứu Huyết Yêu cũng đã mang Huyết Yêu vào đây, sau đó khi rút lui, họ đã bỏ lại Huyết Yêu, rồi không biết bằng cách nào, nó đã trốn xuống đáy vực sâu mà sống sót.Cố Thành chợt liếc nhìn Lệ Phi một cái.

Nàng cũng sống ở đây hơn hai nghìn năm, chẳng lẽ chưa từng phát hiện ra sự tồn tại của Huyết Yêu?

Huyết Yêu cũng chưa từng xâm nhập vào cuộc sống của Lệ Phi sao?Doanh Chính đột nhiên hỏi: “Hoa?

Có lẽ không phải Trẫm, mà là ngươi, sẽ bị nó mê hoặc, cẩn thận bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành huyết thực của nó.” Cố Thành nhìn Doanh Chính mà cười!Anh nghe ra rồi, trong lời nói của Doanh Chính ẩn chứa chút khiêu khích và xúi giục.

Muốn anh và Huyết Yêu đánh nhau à!

Chẳng lẽ nghĩ như vậy là có thể nhân lúc hỗn loạn mà thoát thân sao?!

Xem ra Doanh Chính vừa rồi bị phong ấn dưới Ngũ Chỉ Sơn, căn bản không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài, cũng không biết cuộc đàm phán giữa anh và Huyết Yêu.Cố Thành không trả lời câu hỏi của Doanh Chính, ngược lại hỏi: “Bệ hạ, không biết ngài có biết cách rời khỏi đây không?

Nếu có thể cho tôi biết, tôi có thể đưa ngài đi xem thế giới bên ngoài, sau đó tìm một nơi núi xanh nước biếc, rồi phong ấn ngài lại.” “Mặc dù không thể thả ngài ra, nhưng dù sao cũng tốt hơn là ở cái nơi quỷ quái không thấy ánh mặt trời này phải không?!” Doanh Chính nghe vậy sững sờ.

Ngay sau đó có chút dở khóc dở cười nhìn Cố Thành: “Ngươi nghĩ với lập trường quan hệ hiện tại của Trẫm, Trẫm sẽ nói cho ngươi sao?!”Cố Thành vẻ mặt thành khẩn gật đầu: “Thành vương bại khấu, thắng bại đã định, tiếp tục đối lập nữa không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Ngược lại, trong cục diện hiện tại, lợi dụng tài nguyên độc nhất của mình để đổi lấy lợi ích lớn nhất, nằm gai nếm mật, suy tính kỹ lưỡng rồi mới hành động, đó là việc mà người trí giả làm.

Tôi cho rằng Bệ hạ là một vị đế vương có đại hùng tài và đại trí

tuệ, sẽ không nhìn không rõ điểm này."Doanh Chính kinh ngạc nhìn Cố Thành, như thể lần đầu tiên biết anh vậy.

Không chỉ hắn, ngay cả Trương Nhật Sơn và những người khác cũng đầy vẻ kinh thán.

Tiểu Cố gia này, thật sự giỏi thuyết phục người khác!Ngược lại Huyết Yêu, nghe Cố Thành hỏi, lập tức không tự giác lùi lại một bước.

"Ý gì?" Đầu con quái vật giống như một loài côn trùng nào đó, ngoài mắt, miệng và các cơ quan khác, hầu hết đều là lớp vỏ ngoài cứng rắn, nên cũng không nhìn thấy biểu cảm của nó, nhưng động tác lùi lại một bước lại cho thấy nội tâm nó không hề bình tĩnh.Cố Thành lập tức giải thích: "Yên tâm, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn rời khỏi đây thôi~!" Hiện tại Huyết Yêu vẫn đang nắm giữ quyền chủ động, Cố Thành không dám chọc giận nó.Huyết Yêu hiển nhiên không giỏi ăn nói, không hỏi nữa, nhưng từ hành động của nó mà xem, lại hoàn toàn cảnh giác, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.Những người còn lại đứng bên cạnh đến mức hơi thở cũng trở nên nhẹ nhàng, sợ rằng sẽ gây ra hiểu lầm.

Bầu không khí đột nhiên lại trở nên căng thẳng.Trong lòng Cố Thành cũng căng thẳng, nhưng lúc này cũng không thể quan tâm nhiều đến thế nữa, không tìm được lối ra, tất cả mọi người đều sẽ bị mắc kẹt mà chết ở đây.

Quan trọng nhất, bên Tinh Túc Đồ kia đang có một nguy cơ lớn, lão Cổ tuyệt đối không thể chống đỡ được bao lâu, đợi ông ta xong đời, những tên đó sẽ tràn sang đây, đến lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!Doanh Chính cười nhạt, hoàn toàn không để ý đến sự an nguy của bản thân: "Chưa nói đến việc có hay không một lối ra, dù cho Trẫm có biết lối ra ở đâu, ngươi nghĩ Trẫm sẽ nói cho ngươi

sao?!

Thật sự cho rằng một chút lợi lộc nhỏ nhoi có thể mua chuộc Trẫm sao?

Trẫm chỉ mong tất cả các ngươi đều ở lại đây, chôn cùng Trẫm!"Cố Thành nghe vậy, lập tức câm nín.

Xem ra trừ khi thả Doanh Chính ra, nếu không hắn ta tuyệt đối thà chết chứ không chịu khuất phục.Anh từ bỏ việc tìm lối thoát từ Doanh Chính, bắt đầu đánh giá không gian hang động khổng lồ này để tìm lối ra.Thực ra khả năng này vô cùng nhỏ nhoi.

Lăng mộ Tần Vương do Lý Tư, Mông Nghị và những người khác giám sát xây dựng, ban đầu là nơi chôn cất cho Doanh Chính, sau khi Doanh Chính gặp chuyện, thì biến thành nơi phong ấn.

Bất kể trong trường hợp nào, Lý Tư cũng không cần thiết phải cố ý để lại một lối ra.Lối ra để lại cho ai?

Tần Thủy Hoàng ư?

Đạo mộ tặc ư?

Họ đã thiết lập trùng trùng cơ quan và cạm bẫy, nuôi dưỡng biết bao nhiêu yêu thú hung tàn, thậm chí còn giữ lại Trấn Quốc Thần Long, là để đề phòng người bên ngoài vào, và để đề phòng người bên trong ra ngoài!!!

Trong tình huống như vậy, việc để lại một lối ra ở đây có lẽ là thừa thãi!Cố Thành không phải không biết điều này, chỉ là không muốn nằm yên chờ chết!Anh nhìn về phía đỉnh hang động.

Toàn bộ ánh sáng trong hang động đều chiếu vào từ đó, rồi thông qua vô số gương đồng khảm trên vách động phản xạ và khuếch đại, cộng thêm vô số dạ minh châu hỗ trợ, chiếu sáng toàn bộ hang động.Theo lý mà nói, đã có ánh sáng thì sẽ có lối ra bên ngoài!

Nhưng đi lên đó ư?

Mặc dù trên vách động có khảm Huyền Không Thạch, có thể trực tiếp bay lên, nhưng dùng đầu ngón chân cũng biết, cách này tuyệt đối không khả thi, Lý Tư làm sao có thể để lại một lỗ hổng lớn như vậy chứ?!Cố Thành không cần thử cũng biết, Huyền Không Thạch trên vách động sẽ biến mất ở một độ cao nhất định.

Nếu chọn bay lên, chắc chắn sẽ dừng lại ở một độ cao nhất định, cách khe nứt trên đỉnh động, ước chừng còn rất xa.

Lúc đó dừng lại ở đó, mới thật sự là lên trời không lối, xuống đất không cửa, cuối cùng rất có thể sẽ bị mắc kẹt mà chết đó.

"Trên không không được, vậy còn dưới thì sao?" Cố Thành lại cúi đầu nhìn xuống vực sâu không đáy dưới chân.

Chỉ là vực sâu không thấy đáy, không nhìn rõ tình hình bên dưới, Cố Thành cũng không dám thật sự lấy mạng ra đánh cược.Anh lại nhìn Huyết Yêu và Doanh Chính.

Vào thời khắc sinh tử, anh đã bất ngờ thả Doanh Chính ra, dùng chiêu "cùng chết" để uy hiếp Huyết Yêu, khiến nó không dám manh động, giữ cục diện ở trạng thái cân bằng vô cùng vi diệu.Nhưng Cố Thành biết rõ, sự cân bằng này giống như một quả bóng bay chứa đầy khí, chỉ cần chọc nhẹ một cái là sẽ vỡ.

Một khi sự cân bằng này bị phá vỡ.

Chờ đợi họ sẽ là những chiêu sát thủ như cuồng phong bão táp.

Bất kể là Doanh Chính, hay Huyết Yêu, đều sẽ giết sạch trong thời gian ngắn nhất, sẽ không cho bất kỳ ai một chút cơ hội thở dốc nào.Vì vậy trạng thái hiện tại thực ra cực kỳ nguy hiểm!

Giống như một con thuyền nhỏ đang vật lộn cầu sinh trong bão tố, chao đảo giữa phong ba, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cuồng phong

sóng dữ cuốn xuống đáy biển.Đừng nhìn Cố Thành vẻ mặt như đang bày mưu tính kế.

Thực ra anh đang cố gắng gồng mình diễn kịch cho Huyết Yêu xem, và cả cho mọi người xem nữa.

Thực tế trong lòng anh lúc này hoàn toàn có thể dùng từ "lo sốt vó, hoảng muốn chết" để hình dung!Trong lúc anh đang nhanh chóng suy nghĩ, tìm kiếm cách cầu sinh.

Đột nhiên.

"Không hay rồi!!!!!!" Trương Linh đột nhiên lớn tiếng hét.

Chương 99

Khiến tất cả mọi người giật mình một cái, ai nấy đều khó hiểu nhìn về phía anh: Sao vậy?Trương Linh không kịp giải thích, chỉ vào phía Tinh Túc Đồ nói: "Ông ta muốn cùng chết!" Thần thức Cố Thành lập tức nhìn tới.

Chỉ một cái nhìn.

Vẻ mặt Cố Thành lập tức thay đổi dữ dội, hồn vía lên mây!

"Lão Cổ!

Tiên sư nó!!!" Cố Thành thất thố lớn tiếng chửi thề.Chỉ thấy bên Tinh Túc Đồ, dưới sự vây công của vô số muỗi khổng lồ hút máu, lão Cổ đang lùi vào một góc.

Mặc dù chiến lực của ông ta không tồi, chiêu thức sắc bén, một cây Câu Trần trong tay ông ta như cuồng phong bão táp, chặn đứng tất cả các đòn tấn công của muỗi khổng lồ hút máu.Nhưng muỗi khổng lồ hút máu quá nhiều, dày đặc, phủ kín trời đất, số lượng lên đến hàng vạn.

Sức người có hạn.

Đừng nói lão Cổ.

Ước chừng ngay cả Mông Nghị đối mặt với tử cục như vậy, cũng không thể tìm ra cách phá giải.Dưới sự chống đỡ khổ sở, trên người lão Cổ bắt đầu xuất hiện nhiều vết thương, phần lớn là vết cào và vết chích, không quá nghiêm trọng, nhưng có một vết thương khá nặng, đó là do ông ta không cẩn thận, bị một con muỗi khổng lồ bất ngờ tấn công, vòi của nó đã đâm vào đùi ông ta.Mặc dù lão Cổ lập tức phản ứng, chém đứt vòi của con muỗi khổng lồ đó.

Nhưng ở chỗ đùi vẫn bị con muỗi khổng lồ kia hút một ngụm!

Cả cái đùi lập tức gầy đi trông thấy một vòng lớn!

Đó là do huyết nhục đã bị hút đi.Đau đến mức lão Cổ rên lên một tiếng, suýt nữa không đứng vững mà ngã xuống đất.

Lão Cổ hiểu rõ, mình đã lâm vào tử cục, nhiều nhất là một phút nữa, chắc chắn sẽ chết.Không ai có thể cứu được!

Khó khăn lắm mới nhìn thấy tia hy vọng trường sinh, vậy mà số phận lại trêu ngươi như thế, lão Cổ trong lòng đột nhiên dâng lên vô hạn phẫn khái.

"Tại sao lại đối xử với ta như vậy?!" "Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì?!" "Ta chỉ muốn sống, có sai sao?!" "Mấy con súc sinh này!

Được thôi, đã muốn giết ta, vậy thì ta sẽ chết đây!!!" Lão Cổ, người đã nổi cơn liều lĩnh, từ trong trang bị không gian lấy ra đầu đạn hạt nhân ("ma cô đạn") trước đó, rồi không chút do dự khởi động nó!

Khi Cố Thành nhìn thấy, đầu đạn hạt nhân đã được kích hoạt.

Vì vậy anh mới buột miệng chửi thề.Chạy?

Chạy đi đâu?!

Trừ khi có thể thoát ra khỏi dãy Ly Sơn ngay lập tức, nếu không chắc chắn sẽ chết!

Chết chắc rồi...Không được!

Phải tìm cách tự cứu!

Cố Thành bản năng nhìn về phía Quỷ Cốc và Quy Khư, muốn tìm xem có bảo bối nào có thể cứu mạng không!

Sau khi được Ngũ Chỉ Sơn nuôi dưỡng một phen, Quỷ Cốc lúc này không còn hàng tồn kho nữa.Vì vậy rất nhanh, anh đã tìm thấy bảo

bối cứu mạng!

Thế Thân Mộc Ngẫu!

Có thể chết thay một lần!

Nhưng Cố Thành lại nhanh chóng do dự.Thế Thân Mộc Ngẫu, chỉ có thể cứu một người, vậy Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh thì sao?!

Nếu chỉ là Trương Nhật Sơn, Cố Thành lúc đó sẽ không có bất kỳ do dự nào, người không vì mình, trời tru đất diệt, lúc đó chắc chắn ai lo việc nhà người nấy, đâu thèm quản người khác.

Nhưng Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh thì không được.Cố Thành có thể bỏ mặc Trương Nhật Sơn, vì anh ta là người ngoài.

Nhưng cứ trơ mắt nhìn Lão Hồ chết thì không thể được, vì đó là huynh đệ sống chết có nhau!

Anh lại nhìn về phía các thần vật khác.

Nhưng tìm một vòng cũng không phát hiện ra thứ gì có thể bảo vệ tất cả mọi người được chu toàn.Hửm?

Đột nhiên anh nhìn chằm chằm vào một thần vật, sững sờ.

Sau đó giây tiếp theo, từ trong Quy Khư lấy ra một thứ lớn.

Đó chính là Luyện Tẫn Tinh Hà mà anh đã thu được trước đó!

“Bây giờ chỉ có thể chết ngựa làm ngựa sống thôi!” Cố Thành vừa nói, vừa lớn tiếng hét: “Vào đi!

Nhanh lên!” Từ lúc phát hiện hành động của lão Cổ đến khi lấy ra Luyện Tẫn Tinh Hà, đừng thấy miêu tả nhiều như vậy, thực ra tất cả đều diễn ra trong tích tắc, nhiều nhất cũng chỉ một hai giây.

Anh không biết đầu đạn hạt nhân đó từ lúc kích hoạt đến lúc nổ, có bị trì hoãn hay có đếm ngược giây nào không.Nhưng sống chết cận

kề là điều chắc chắn.

Anh cũng không kịp giải thích.

Chỉ có thể nhìn phản ứng của mọi người.Đồng thời để phòng vạn nhất, anh cũng lấy Thế Thân Mộc Ngẫu ra, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Quả nhiên, ngay cả Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngây người, huống chi là những người nhà họ Trương khác.Trương Linh phản ứng nhanh nhất.

Không chút do dự, mỗi tay một người, tóm lấy Lão Hồ và Bàn Tử nhảy vào trong lò.Cố Thành ôm lấy Lệ Phi đang ngây người bên cạnh, trong tiếng kêu kinh ngạc của nàng, cũng theo đó nhảy vào.Trương Nhật Sơn phản ứng cũng nhanh.

Mặc dù không biết Cố Thành làm vậy là vì sao, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng đối với Cố Thành, anh ta trực tiếp tóm lấy hai người nhà họ Trương bên cạnh, vừa nhảy vào trong lò vừa lớn tiếng hô: "Ngẩn ra làm gì, vào đi!"Những người nhà họ Trương khác lập tức như tỉnh mộng, ào ào làm theo.

Huyết Yêu vẻ mặt cảnh giác nhìn hành động của Cố Thành, không biết chuyện gì đã xảy ra mà đột nhiên trở nên hoảng sợ đến vậy.Tình hình bên Tinh Túc Đồ, nó cũng có thể nhìn thấy.

Lão Cổ bị muỗi khổng lồ hút máu vây công, tình huống sắp toi đời, nó cũng nhìn thấy.Kể cả đầu đạn hạt nhân mà lão Cổ lấy ra, thậm chí cả hoa văn và đường nét trên đó nó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Vấn đề là!

Nó không nhận ra đầu đạn hạt nhân!Mặc dù mơ hồ cảm thấy thứ đó có vẻ đặc biệt, nhưng sự nhận thức hạn hẹp khiến nó không thể nảy sinh tâm lý nguy hiểm đối với nó.Nó thậm chí còn đoán rằng, Cố

Thành hoảng sợ đến vậy mà chui vào cái lò đó, có phải vì người bên cạnh sắp chết, những con muỗi khổng lồ hút máu kia sắp bay tới mà sợ hãi không.Doanh Chính thì có chút hiểu biết về đầu đạn hạt nhân.

Mặc dù hắn ta cũng không nhận ra, nhưng trước đây đã tận mắt nhìn thấy lão Cổ dùng nó để uy hiếp Cố Thành và những người khác.Vấn đề là hiện tại hắn ta đang bị Khổn Tiên Thừng trói buộc, thần thức không thể phóng ra, nên không biết chuyện gì đang xảy ra bên Tinh Túc Đồ.Vì vậy đối với hành động bất thường đột ngột của Cố Thành và những người khác, hắn ta cũng có chút khó hiểu.

Thật là âm sai dương thác!Trương Nhật Sơn nhảy lên lò, ném hai người đang nắm trong tay vào, nhưng không lập tức đi vào, mà thúc giục những người khác.Trương Khải Linh dẫn theo hai người nhảy vào.

Ngay sau đó lại có vài người khác tiếp tục nhảy vào.Khi Trương Nhật Sơn chuẩn bị gọi những người khác nhanh lên, đột nhiên, trong lòng anh ta đại sinh cảnh báo!

Cảm giác một nỗi kinh hoàng sống chết chưa từng có sắp giáng xuống.Không kịp nghĩ nhiều.

Lập tức muốn nhảy vào trong lò.

Nhưng nỗi kinh hoàng sống chết đó không chỉ anh ta cảm nhận được, Huyết Yêu cũng cảm nhận được.Mặc dù không biết nỗi kinh hoàng cổ xưa đó từ đâu, nhưng hành động bất thường của Cố Thành, Huyết Yêu bản năng dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía cái lò.

Tốc độ của nó cực nhanh, khi nó đến gần Luyện Tẫn Tinh Hà, Trương Nhật Sơn mới vừa kịp thực hiện động tác nhảy.Thấy Trương Nhật Sơn cản đường, Huyết Yêu tiện tay tung ra một chưởng.

Mặc dù chỉ là tiện tay đánh ra, nhưng nó tin tưởng rằng người

trước mắt này tuyệt đối không đỡ nổi một chưởng. ...

Sẽ bị đánh nát bét, thành thịt nát.Nhưng, sự việc đã vượt ngoài dự liệu của nó.

Khi bàn tay đánh vào lưng Trương Nhật Sơn, trên người Trương Nhật Sơn đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng cực mạnh, giống như một lớp bảo hộ được kích hoạt trong tích tắc, nhưng rồi lại bị một chưởng của Huyết Yêu đánh vỡ ngay lập tức.Huyết Yêu một chưởng đánh vào người Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn bất ngờ chịu trọng kích, đột ngột phun ra một ngụm máu lớn, sau đó trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất lịm đi.Nhưng anh ta cũng trong lúc không hay biết, vô tình cản trở Huyết Yêu.

Oanh!

Như không có âm thanh, lại như một tiếng động lớn kinh thiên động địa.Nỗi kinh hoàng lớn cuối cùng đã bùng nổ!!!

Chương 100

"..." Huyết Yêu không kịp tránh né, đối mặt với nỗi kinh hoàng ập đến, hoàn toàn sững sờ.Ngay cả Doanh Chính khi khởi động chế độ đồ sát lớn, cũng không gây ra áp lực lớn đến mức này.

Nó cảm thấy luồng sức mạnh cổ xưa này, đủ để dời non lấp biển, hủy diệt trời đất, căn bản không phải sức người có thể sánh kịp, cũng hoàn toàn không thể nảy sinh chút ý niệm chống cự nào.

"Ài..." Nó nhắm mắt lại, khẽ thở dài một tiếng.

Ẩn mình bấy lâu, mưu tính bấy lâu, cuối cùng vẫn chỉ là một cái chết thảm, mất cả chì lẫn chài vậy.Doanh Chính bên cạnh, trực tiếp biến sắc.

Mặc dù thực lực bị phong tỏa, nhưng hắn ta vẫn có thể cảm nhận được luồng sức mạnh cổ xưa ập đến, căn bản không phải sức người có thể làm được, ngay cả khi khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong, thậm chí nhờ Huyết Linh Lung mà tiến thêm một bước, cũng hoàn toàn không phải đối thủ của luồng sức mạnh cổ xưa đó.

Sức mạnh của thần!!!

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Doanh Chính chỉ kịp phát ra một câu nghi vấn, rồi bị luồng sức mạnh quét ngang trời đất đó nhấn chìm.Trong khoảnh khắc.

Trời sập đất nứt!

Đất rung núi chuyển!

Trời đất biến sắc!

Tại trung tâm giám sát địa chấn Hàm Dương, tiếng còi báo động chói tai đột nhiên vang lên!

Nhân viên giám sát trước bàn làm việc giật mình một cái, lập tức điều chỉnh bản đồ toàn cảnh 3D toàn tỉnh, dựa theo định vị của máy đo địa chấn, nhanh chóng tìm ra vị trí chấn động của vỏ địa cầu.Rất nhanh, có điện thoại gọi đến văn phòng lãnh đạo.

"Dãy Ly Sơn ghi nhận chấn động vỏ địa cầu, dự kiến cường độ 6.8 độ Richter, độ sâu chấn tiêu 120 km!" Một phút sau.

Trên không thành phố Hàm Dương, tiếng còi báo động vang lên.Dãy Ly Sơn.

Tại một hẻm núi không dấu chân người, một hàng tám chín người đang chật vật bước ra từ bên trong.

Cố Thành cõng Lệ Phi, đi ở phía trước.

Phía sau là Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh, và vài người nhà họ Trương khác, mỗi người trên lưng đều cõng một người đang hôn mê bất tỉnh, nhìn từ trang phục thì đều là người nhà họ Trương.

"Tiên sư nó, nhìn thì gầy, mà đù má sao mà nặng thế?!" "Ăn cái gì mà lớn vậy?!" "Không phải bị bom hạt nhân nổ à?

Bị nổ thành trọng thương!

Nhìn xem, lớn tuổi rồi, chỉ được cái mã chứ chẳng có ích gì, nhìn Bàn gia này, có tí việc gì đâu." "Ài, cậu xem, Bàn gia ta đã cứu lão đại rồi đấy nhé, cõng lão từ đống đổ nát ra.

Đợi ra ngoài rồi, nhớ phải báo đáp ân cứu mạng của ta, không cần nhiều, cho một trăm tám mươi tỷ là được." Bàn Tử cõng Trương Nhật Sơn, vừa đi vừa lải nhải không ngừng.Trương Nhật Sơn nằm sấp trên lưng Bàn Tử, dường như đã hôn mê, máu me đầy mặt, đầu bù tóc rối, toàn thân tả tơi, như vừa chạy ra từ đống đổ nát vậy.

Thực tế, Bàn Tử đúng là đã cõng anh ta từ đống đổ nát ra.Đầu đạn hạt nhân mà lão Cổ kích nổ đã trực tiếp phá sập toàn bộ địa cung.

Bất kể là cơ quan cạm bẫy, bất kể là yêu ma quỷ quái, bao gồm cả vô số muỗi khổng lồ hút máu, và mười vạn thiên binh thiên tướng chôn theo Tần Thủy Hoàng, tất cả đều hóa thành tro bụi, thành hư vô.Tình hình ở những nơi khác trong địa cung thì không rõ, nhưng hang động khổng lồ nơi Thiên Cung tọa lạc đã hoàn toàn sập đổ, trực tiếp biến thành phế tích.Cố Thành và những người khác trốn trong Luyện Tẫn Tinh Hà, hoàn toàn không cảm nhận được tình hình bên ngoài.

Để đề phòng, họ đã ở trong lò hơn nửa tiếng đồng hồ mới đi ra.Kết quả sau khi ra ngoài, mới phát hiện mình bị chôn sống.

À không, Luyện Tẫn Tinh Hà bị chôn sống.

Phải nói là, tiên khí thật là tiên khí!Lúc đó Cố Thành hoàn toàn là vớt vát chút hy vọng, đánh cược một phen.

Đương nhiên, anh cũng đã để lại đường lùi, nếu thật sự không cứu được mọi người, anh vẫn có thể sống sót nhờ Thế Thân Mộc Ngẫu.Ai ngờ, Luyện Tẫn Tinh Hà lại cứng rắn chống đỡ được uy lực của bom hạt nhân, bảo toàn tính mạng của Cố Thành và những người khác, đơn giản là vượt quá dự liệu của Cố Thành, cũng khiến những người còn sống sót kinh hỉ không thôi.Nhưng Cố Thành nhanh chóng phát hiện, Luyện Tẫn Tinh Hà sau trọng thương này, cũng gần như phế bỏ.

Ánh sáng đã không còn.

Mặc dù thuộc tính không đổi, nhưng nó đang ở trạng thái hư hỏng, nếu không tìm được cách phục hồi, thì gần như tương đương với một đống sắt vụn.Cố Thành đành phải thu nó lại, xem sau này có tìm được cách phục hồi không.

Còn về việc bị chôn sống.

Đối với họ, vấn đề không lớn.

Nhờ các loại thần binh lợi khí sắc bén như chém bùn, họ nhanh chóng đào được một đường hầm thoát hiểm.Chỉ là khi kiểm đếm số người, lại phát hiện số người đã ít đi.

Tổ bốn người của Cố Thành đương nhiên không sao, họ đã trốn vào Luyện Tẫn Tinh Hà sớm nhất.

Lệ Phi cũng bình an vô sự, chỉ là lúc Luyện Tẫn Tinh Hà bị nổ bay lộn nhào, nàng đã bị đập đầu, ngất đi.Nhưng người nhà họ Trương thì thảm hơn, chỉ còn lại chín người.

Những người còn lại không kịp chạy vào Luyện Tẫn Tinh Hà, kết cục không cần hỏi cũng biết, không ai có thể sống sót dưới uy lực của bom hạt nhân.Ngoài ra, Trương Nhật Sơn không hiểu sao lại bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Thực ra là bị Huyết Yêu đánh một chưởng.

Nhưng không ai nhìn thấy.Cố Thành cứ nghĩ Trương Nhật Sơn vì cứu người, không kịp trốn vào Luyện Tẫn Tinh Hà, bị uy lực của bom hạt nhân ảnh hưởng nên mới bị thương.

Ngoài ra còn có mấy người nhà họ Trương khác bị hôn mê, tình trạng giống như Lệ Phi, lúc Luyện Tẫn Tinh Hà lăn lộn đã bị đập vào thành lò bên trong.Sửa soạn một chút, liền bắt đầu đào đường hầm.

Dù sao nơi bị bom hạt nhân nổ để lại phóng xạ vô cùng kinh người, may mắn là chân khí của họ mạnh mẽ, trong tình huống chân khí hộ thân, tạm thời có thể chống lại sự xâm thực của phóng xạ.Khi đào ra bên ngoài đống đổ nát, họ kinh ngạc phát hiện Huyết Yêu và Doanh Chính.

Điều đáng kinh ngạc là cả hai đều không chết, mặc dù cơ thể tàn phá không thể tả, như những thi thể bị phân xác, nhưng vẫn còn một

hơi thở thoi thóp, kéo dài sự sống.Cố Thành thậm chí nghi ngờ, nếu cho hai tên này thời gian, chưa biết chừng chúng có thể dần dần phục hồi.

Bom hạt nhân cũng không thể giết chết, thân thể bất tử biến thái như vậy, thật sự khiến Cố Thành sợ hãi.Thế là Cố Thành không chút do dự lại lấy Ngũ Chỉ Sơn ra, trấn áp Doanh Chính dưới đống đổ nát.

Lần này Doanh Chính không còn cô đơn nữa, bởi vì có thêm một người bạn đồng hành, đó là Huyết Yêu.Sau đó, theo hướng của Lão Hồ, mất ba ngày ba đêm công phu, cuối cùng cũng đào được một đường hầm, đi ra khỏi địa cung.

Vì vậy, hiện tại trông họ giống như một nhóm người tị nạn vậy.Mặc dù trông thảm hại.

Mặc dù tiếng lải nhải của Bàn Tử nghe thật phiền.

Nhưng trên mặt mọi người lại lộ vẻ nhẹ nhõm, thậm chí có người còn nở nụ cười.

Đó là nụ cười thoát chết, tái sinh!Cuối cùng cũng thoát ra khỏi Long Quân Mộ!

Thoát ra khỏi cái nơi đầy rẫy nguy cơ sinh tử, như địa ngục vậy!

Trên đời này có gì đáng vui hơn thế chứ?!

Ngay cả Trương Linh vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, cũng lộ ra vẻ nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

"Ài, không đi nổi nữa rồi, nghỉ thôi!" Bàn Tử đột nhiên kêu lên.

Cố Thành đánh giá xung quanh, rồi quay đầu nhìn lại, nói: "Được rồi, chúng ta chắc đã ra khỏi khu vực phóng xạ, không còn nguy hiểm, có thể nghỉ ngơi rồi."Được Cố Thành xác nhận, Bàn Tử vội vàng đặt Trương Nhật Sơn trên lưng xuống đất, sau đó ngồi phịch xuống bên

cạnh, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

Những người khác cũng lần lượt đặt những người phía sau xuống, không kịp chờ đợi mà nghỉ ngơi tại chỗ.Không trách họ như vậy, theo thực lực của từng người, cõng một tảng đá vài trăm cân đi cả ngày cũng không thành vấn đề.

Vấn đề là, mấy ngày qua để bảo vệ bản thân, không để phóng xạ xâm thực, họ luôn duy trì chân khí phóng ra ngoài, thậm chí phải bảo vệ cả người phía sau, chân khí tiêu hao đơn giản là khổng lồ, nếu không có đan dược và linh nguyên liệu bổ sung chân khí, Cố Thành căn bản không thể kiên trì nổi.Để giảm bớt tiêu hao chân khí, mấy ngày nay họ cõng người đi bộ, hoàn toàn dựa vào thể lực của bản thân.

Vì vậy thể lực tiêu hao quả thực rất lớn.

"Hả?!

Đù má!" Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng.

"Sao vậy?!

Có chuyện gì à?!" Sợ đến mức những người khác nhảy dựng lên khỏi mặt đất, kinh ngạc bất định nhìn xung quanh.Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được cười: "Phản ứng của mọi người cũng quá khoa trương rồi đấy nhỉ?!" Lão Hồ thấy xung quanh không có nguy hiểm, lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó không khách khí nhìn Bàn Tử: "Không có chuyện gì mà cậu la hét ầm ĩ vậy!"Bàn Tử chỉ vào đồng hồ, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Mọi người không nhìn thời gian sao?

Chúng ta ở trong mộ, chẳng phải chỉ có năm ngày thôi ư?

Trừ đi ba ngày tôi đào đường hầm thoát thân, thì tôi chỉ ở Long Quân Mộ hơn một ngày thôi!" "Cái gì?!

Tôi ở đó lâu như vậy mà chỉ hơn một ngày thôi ư?!" "Không thể

nào!

Chương 101

Tôi cảm giác mình ở trong mộ cả năm trời rồi!" "Tôi cũng giống như cậu!" Nghe lời Bàn Tử, những người khác đều tỏ vẻ không tin.Nhưng khi họ lấy đồng hồ, hoặc điện thoại ra, mới phát hiện Bàn Tử không hề nói bậy, tính từ lúc xuống mộ đến bây giờ, chỉ mới trôi qua chưa đầy năm ngày.

"Thật quá sức tưởng tượng!" "Tôi thật sự chỉ ở đó một ngày sao?!

Sao tôi cứ cảm giác mình ở đó mấy chục năm rồi chứ?!" "Thế là tôi đã trải nghiệm được cái gọi là 'sống ngày nào dài như năm' rồi, chắc là tình huống của tôi đó." Mọi người đều cảm thán.Cố Thành cũng cảm thán trong lòng, nếu không có bằng chứng thời gian, anh cũng sẽ nghĩ mình đã ở Long Quân Mộ vài tháng rồi.

Rắc!

Đột nhiên, đằng xa vang lên một tiếng cành cây gãy rất khẽ.

Lập tức thu hút sự cảnh giác của tất cả mọi người.Ngay cả Bàn Tử vô tư vô lo cũng phản thủ nắm chặt binh khí, lật người, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không còn cách nào khác, mặc dù đã thoát hiểm khỏi Long Quân Mộ, nhưng hiện tại họ như chim sợ cành cong, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến họ giật mình.Chỉ có Cố Thành và Trương Linh vẻ mặt trấn định.

Thần thức của hai người vẫn luôn duy trì trạng thái phóng ra ngoài, vì vậy sau khi tiếng động phát ra ở đằng kia, thần thức của hai người lập tức nhìn tới.Sau đó, Cố Thành có chút ngây người đứng dậy, nhìn về phía đó: "Đù má!!!" Đợi lời nói vừa dứt.

Từ bụi cây đằng xa, rất nhiều binh lính mặc đồ bảo hộ sinh hóa, tay cầm súng trường tấn công bước ra.Cùng ngày động đất lớn ở Ly Sơn xảy ra, nó đã lên hot search, trở thành tin tức được toàn quốc xôn xao bàn tán.

Nhưng rất nhanh, chính phủ thành phố Hàm Dương đã ra tuyên bố, cho rằng dãy Ly Sơn không hề xảy ra động đất, nguyên nhân dẫn đến các thành phố lân cận bị chấn động hiện chưa rõ, đang tiến hành điều tra.Ngay sau đó trên mạng có chuyên gia phát biểu bình luận, cho rằng có khả năng vỏ địa cầu ở dãy Ly Sơn đã xảy ra một biến động cực kỳ nhỏ, mới dẫn đến chấn động lần này, người dân không cần lo lắng, có thể làm việc và sinh hoạt bình thường.Cộng thêm việc chấn động quả thật chỉ xảy ra một lần duy nhất, sau đó ngay cả dư chấn cũng không có.

Vì vậy rất nhanh, tin tức về trận động đất lớn ở Ly Sơn đã lắng xuống.

Người dân quanh vùng Ly Sơn lại khôi phục cuộc sống và công việc bình thường.Nhưng cũng có một số người nhạy bén phát hiện ra, sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Ví dụ, quan phương tuyên bố không loại trừ khả năng dãy Ly Sơn sẽ có biến động địa chất lần thứ hai, nên đã phong tỏa dãy Ly Sơn, trước khi gỡ phong tỏa, không cho phép tiến vào dãy Ly Sơn.Thậm chí đã điều động một lượng lớn quân đội, trực tiếp đóng quân quanh dãy Ly Sơn, thiết lập khu cách ly.

Ví dụ, trong dãy Ly Sơn, xuất hiện những người mặc đồ bảo hộ.Lại ví dụ, các đơn vị quân đội trên cả nước đều đồng loạt có động thái lớn, không phải điều động bố phòng, mà là tổ chức diễn tập quân sự.

Thượng tá Dương Lập Tân lúc này cũng đang đau đầu.Đã ba ngày

trôi qua kể từ vụ nổ hạt nhân ở Ly Sơn, nhưng vẫn chưa tìm thấy bất kỳ manh mối nào, ngoài việc biết địa điểm nổ có thể là dưới lòng đất dãy Ly Sơn, ngay cả việc đầu đạn hạt nhân được vận chuyển vào như thế nào cũng hoàn toàn không biết gì.Việt Nam là một quốc gia có quy định quản lý vũ khí đạn dược cực kỳ nghiêm ngặt.

Ngay cả loại súng săn thô sơ nhất, một khi bị phát hiện, cũng là một tội danh lớn.Quản lý nhập cảnh còn nghiêm ngặt hơn, đừng nói súng ống, ngay cả một viên đạn cũng đừng hòng lọt từ nước ngoài vào.

Nếu có phần tử bất hợp pháp từ một số kênh bất hợp pháp tuồn vũ khí quân sự vào, cũng sẽ nhanh chóng bị bộ phận giám sát mạnh mẽ của Việt Nam phát hiện.Nhưng hiện tại, một quả bom hạt nhân không rõ nguồn gốc lại xuất hiện trong nước, mà không có bất kỳ thông tin nào.

Tình huống này, đối với công tác tình báo, đơn giản là không thể tin được.

Nếu truyền ra quốc tế, e rằng sẽ bị các đồng nghiệp quốc tế cười rụng răng mất!Sự việc này cũng đã kinh động đến các lãnh đạo cấp trên, thậm chí cả mấy vị cao nhất cũng đã biết.

Cuối cùng Dương Lập Tân nhận được mệnh lệnh, phải nghiêm ngặt phong tỏa tất cả thông tin liên quan đến Ly Sơn, và trong thời gian ngắn nhất phải tìm ra kẻ đứng sau.Dương Lập Tân mấy ngày nay như phát điên, tìm kiếm manh mối.

Nhân viên tình báo Việt Nam ở khắp nơi trên thế giới đều đã hành động, tìm kiếm manh mối liên quan đến bom hạt nhân, nhưng đến nay vẫn chưa thu được bất kỳ thông tin nào.Trong Ly Sơn, cũng đã phái toàn bộ ba tiểu đoàn tăng cường, gần như lật tung Ly Sơn lên, cũng không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.Ba ngày trôi qua, tóc Dương Lập

Tân đã bạc đi vì lo lắng.

Lúc này anh ta đang ngồi trên một tảng đá bên vách núi, vẻ mặt đầy ưu phiền, miệng liên tục hút thuốc, dưới chân vứt đầy tàn thuốc, ánh mắt hoàn toàn mơ màng.Đột nhiên, máy bộ đàm dưới chân vang lên.

“Báo cáo!

Báo cáo!

Tôi phát hiện tình huống ở tọa độ 3xx.7xxx!” Dương Lập Tân biểu cảm cứng lại, sau đó lập tức vứt tàn thuốc trong tay đi, tóm lấy máy bộ đàm để dưới chân, quay đầu chạy, đồng thời lớn tiếng hét vào bộ đàm: “Tôi đến ngay!”Mười phút sau.

Dương Lập Tân đến nơi.

Rồi vẻ mặt kinh ngạc nhìn đám người trước mặt trông như những người tị nạn, đánh giá nửa ngày, mới hỏi: “Người?

Sao lại xuất hiện ở đây?”Mấy ngày nay cấp dưới của anh ta đã lục soát Ly Sơn hai lần, nên rất khẳng định ngoài người của họ ra, sẽ không có bất kỳ người ngoài nào khác, vậy những người này từ đâu đến?

Nhìn tình hình, có vẻ không ổn lắm, mấy người nằm trên đất kia rõ ràng đã hôn mê.

Hửm?Dương Lập Tân dường như nhìn thấy một người quen mắt, đang nằm dưới chân một gã béo.

Anh ta tiến lên hai bước, nhìn kỹ vài lần.

Đột nhiên, như bị thứ gì đó chích vào, anh ta nhảy lùi lại, đồng thời chỉ vào người đó kinh hô: “Trương Nhật Sơn?!!!”Một lát sau, Dương Lập Tân nhíu mày, đánh giá đám người “tị nạn” trước mặt.

“Các cậu tìm thấy Long Quân Mộ sao?” “Bên trong có những cơ quan kỳ lạ và sinh vật bí ẩn nguy hiểm ư?” “Đã kích nổ một đầu đạn hạt nhân sao?” “Do một tên đạo mộ tặc tên lão Cổ kích nổ trước khi chết ư?”Nếu không phải người trả lời câu hỏi trước mắt là thúc tổ của Trương Nhật Sơn, đồng thời cũng là người của Thần Quản Cục, Dương Lập Tân gần như đã nghĩ tên điên kia đang đùa giỡn với mình rồi.Trương Khải Linh: “Những gì tôi nói đều là sự thật, Xử trưởng của tôi cũng vì cứu tôi nên mới bị thương mà hôn mê.” Khi đào đường hầm, anh ta đã dự đoán được cảnh tượng hiện tại.Dù sao, quả bom hạt nhân nổ có ảnh hưởng quá lớn, chính phủ không thể không phát hiện.

Thứ hai, những gì đã trải qua trong Long Quân Mộ quá sức kinh thế hãi tục, nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ gây ra một làn sóng chấn động toàn thế giới, hậu họa khôn lường.

Vì vậy, họ đã bàn bạc một lượt, thống nhất lời khai.

Họ đã giảm bớt một số chi tiết phụ, che giấu những yếu tố siêu phàm thoát tục trong chuyến hành trình xuống mộ lần này, cuối cùng bịa ra một câu chuyện bảy phần giả, ba phần thật.Những gì Trương Khải Linh vừa kể, chính là câu chuyện bảy phần giả, ba phần thật đó.

Dương Lập Tân gãi đầu thật mạnh, trước tiên quay đầu nhìn những người lính đang đứng cách đó mấy chục mét, sau đó lại cúi đầu nhìn Trương Nhật Sơn đang hôn mê bất tỉnh, cuối cùng lại gãi đầu thật mạnh.

“Cái này... không quá hoang đường sao?!” Trên mặt anh ta tràn đầy sự không tin.

Trương Khải Linh: “...” Muốn nói với Dương Lập Tân: Câu chuyện của tôi đã tiết chế lắm rồi, mà vẫn hoang đường à?!

“Dương Xử trưởng, ông nghĩ tôi sẽ nói nhảm trong chuyện như

vậy sao?!" Dương Lập Tân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Khải Linh, do dự gật đầu: "Quả thật không giống người hay nói nhảm!"Ánh mắt anh ta nhìn về phía những người khác.

Vừa nhìn vừa hỏi: "Tất cả đều là người của Thần Quản Cục ư?" Mặc dù anh ta làm tình báo, nhưng bộ phận tình báo cũng có phân công riêng, anh ta phụ trách công tác phản gián điệp trong nước, đối tượng quan tâm cũng đều là thế lực địch, nên cũng không hiểu rõ về những người này đến vậy.Nhưng Thần Quản Cục lại đặc biệt như vậy, cộng thêm Trương Nhật Sơn lại là người phụ trách, nên hai người ít nhiều cũng có một số giao thiệp.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó thôi.

Những người còn lại của Thần Quản Cục, Dương Lập Tân đương nhiên không thể quen biết hết, nên mới hiếu kỳ hỏi.Trương Khải Linh nhìn Cố Thành, có chút do dự.

Dương Lập Tân là người thế nào?

Bản năng thiên phú của một người biết nhìn mặt đoán ý!

Vì vậy lập tức nhíu mày hỏi: "Không phải người của Thần Quản Cục sao?" "Khụ!" Cố Thành thấy vậy, chủ động tiến lên một bước: "Chào ngài, tự giới thiệu, tôi tên là Cố Thành, một người đam mê thám hiểm dã ngoại, đồng thời cũng là đối tác hợp tác của Trương Nhật Sơn, Trương Xử trưởng." Tám ngày sau, Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng tỉnh lại trong bệnh viện.

Ngay khi anh vừa tỉnh, một nhóm bảy tám người đã bước vào phòng bệnh đặc biệt, tiến hành hỏi han toàn diện.

Vụ nổ bom nguyên tử thực sự quá nghiêm trọng!

Các hậu quả do nó gây ra hoàn toàn không thể lường trước được, chưa nói gì đến những thứ khác, mà cả dãy núi Ly Sơn đã bị nhiễm

phóng xạ.

Đặc biệt là vì địa điểm nổ nằm sâu dưới lòng đất, địa hình đặc thù, muốn phóng xạ tiêu tan hoàn toàn và phục hồi như ban đầu thì phải mất đến hàng trăm năm.

Các quốc gia trên thế giới kiểm soát đầu đạn hạt nhân cực kỳ nghiêm ngặt, bất kỳ quả bom nguyên tử nào được sản xuất, bảo quản, vận chuyển, tiêu hủy… đều có quy trình cực kỳ chặt chẽ.

Nếu có một quả bom nguyên tử đột nhiên biến mất, thì tất cả các cơ quan tình báo trên thế giới sẽ vận hành điên cuồng để tìm kiếm tung tích của quả bom đó.

Bởi vì thế giới này có quá nhiều kẻ điên.

Không ai dám đảm bảo rằng một quả bom nguyên tử bị mất sẽ không xuất hiện trên lãnh thổ của mình.

Một quả bom nguyên tử phát nổ ở Ly Sơn, mà chính quyền Việt Nam lại hoàn toàn không nhận được bất kỳ tin tức nào, vấn đề này thực sự nghiêm trọng.

Lẽ nào, công tác tình báo Việt Nam đã xảy ra vấn đề lớn?

Liệu có quả bom nguyên tử thứ hai sẽ phát nổ ở Việt Nam không?

Lúc này, có phải đang có một quả bom nguyên tử không xác định tiềm ẩn ở một nơi nào đó trên đất Việt Nam không?

Một loạt vấn đề đã buộc chính quyền Việt Nam phải điều tra kỹ lưỡng vụ việc này!

Không thể bỏ qua một chi tiết nhỏ nào!

Chương 102

Đừng nghĩ rằng Cố Thành và Trương Khải Linh đã bịa ra một câu chuyện nửa thật nửa giả thì chính quyền sẽ tin tưởng một trăm phần trăm.

Chính quyền sẽ thông qua nhiều kênh khác nhau để xác minh lời khai.

Ví dụ!

Trong tám ngày Trương Nhật Sơn hôn mê, Cố Thành và những người còn sống sót đi ra từ ngôi mộ đều được đưa đến một căn cứ bí mật, sau đó tách riêng tất cả mọi người ra, liên tục tiến hành các cuộc thẩm vấn khác nhau.

Tất cả những người có liên quan đến vụ việc đều phải trải qua cuộc điều tra nghiêm ngặt nhất, và chỉ khi được xác nhận một trăm phần trăm là không liên quan đến vụ việc thì mới có thể được thả.

Cũng vì lý do phóng xạ, chính quyền không thể phái người khai quật lại lăng mộ Long Quân trong thời gian ngắn.

Nếu không thì chắc chắn sẽ cử người xuống, xem xét những gì Cố Thành đã nói có phải sự thật không.

May mắn thay, Cố Thành và những người khác đã đối chiếu lời khai trước, bịa ra một câu chuyện logic chặt chẽ, không có kẽ hở, đủ để đối phó với các câu hỏi của chính quyền.

Nếu có vấn đề nằm ngoài dự liệu, cũng có thể đổ lỗi cho những người đã chết.

Dù sao thì lăng mộ Long Quân đã bị phá hủy gần hết, giờ càng trở thành vùng cấm địa chết chóc, hoàn toàn không sợ chính quyền đi điều

tra xác minh.

Còn về việc Lão Cổ cất giữ bom nguyên tử, Cố Thành tự nhiên sẽ không che giấu, đã kể hết mọi chuyện mình biết.

Cố Thành thậm chí còn kể lại toàn bộ chuyện Lão Cổ đã gài bẫy mình.

Bộ máy tình báo khổng lồ của chính quyền hoạt động nhanh chóng, ngay lập tức, thông tin về Lão Cổ và Cổ Vĩnh Đạo liên tục xuất hiện trong tay các sếp lớn của bộ phận tình báo.

Sau khi điều tra xác minh, lời khai của Cố Thành và những người khác đều được chứng thực, xác nhận không có lời nói dối nào.

Cộng thêm những đóng góp đặc biệt mà Cố Thành đã cống hiến cho đất nước trong thời gian trước, nên nhanh chóng, Cố Thành và những người khác đã được thả.

Nhưng bao gồm Trương Nhật Sơn và vài người hôn mê khác, sau khi tỉnh lại đều phải trải qua thẩm vấn.

Mặc dù Trương Nhật Sơn vừa tỉnh, ý thức có chút hỗn loạn, nhưng đối với câu hỏi của tổ điều tra, anh vẫn kiên trì hợp tác và đưa ra câu trả lời.

Những người nhà họ Trương, do Trương Khải Linh dẫn đầu, đều đang đợi bên ngoài phòng bệnh.

Khoảng một giờ sau, cửa phòng bệnh mở ra, những người của tổ điều tra bước ra.

Trương Khải Linh lập tức tiến lên: “Thế nào, tình hình của Xử trưởng nhà tôi có ổn không?” Tổ điều tra: “Cậu có thể yên tâm, sức khỏe của Xử trưởng Trương đang hồi phục rất tốt, nếu không có gì bất ngờ thì chắc là sẽ sớm được xuất viện.” Trương Khải Linh: “Vậy thì tốt quá!

À, về công tác điều tra, có cần tôi phối hợp gì không?" Tổ điều tra: "Cảm ơn sự hợp tác của cậu, nếu có yêu cầu, chúng tôi sẽ thông báo trước." "Không vấn đề gì!

Chỉ cần có nhu cầu, tôi sẽ phối hợp bất cứ lúc nào!" Sau khi tổ điều tra rời đi, Trương Khải Linh bảo người gác cửa, rồi đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn đã thấy Trương Nhật Sơn đang tựa vào đầu giường, mỉm cười nhìn anh.

Trương Khải Linh lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Nhật Sơn, cậu sao rồi?

Không sao chứ?!" Trương Nhật Sơn lắc đầu: "Yên tâm đi, tôi ổn." Sau đó vỗ vỗ ngực, vẻ mặt tiếc nuối nói: "May mà tôi mặc Kỳ Lân Bảo Giáp, nếu không nó đã đỡ cho tôi một chưởng của Huyết Yêu, tôi đoán là chết chắc rồi!

Chỉ tiếc là Kỳ Lân Bảo Giáp, trực tiếp bị Huyết Yêu đánh hỏng mất rồi!" Trương Khải Linh cũng thở dài theo, sau đó an ủi: "Cậu đừng tự trách mình, Kỳ Lân Bảo Giáp tuy là gia truyền chi bảo của Trương gia chúng ta, nhưng tác dụng của nó vốn là để hộ thân cứu chủ, có thể cứu một mạng người vào thời khắc mấu chốt, không lỗ chút nào." "Cố Thành cũng nói rồi, nếu không ngăn được chưởng đó của Huyết Yêu, và nhốt cậu ở bên ngoài, cậu chắc chắn sẽ theo vào trong lò, vậy thì tất cả chúng ta đều sẽ chết, cậu nghĩ xem, cứu không chỉ một người, mà là mười mấy mạng người của chúng ta, công đức viên mãn!" Trương Nhật Sơn cười khổ: "Khi đó, cũng chỉ có thể làm vậy thôi." Dừng một lát, nhìn về phía Trương Khải Linh: "Đã thống kê chưa?

Lần này tôi xuống mộ, tổn thất bao nhiêu người?!" Trương Khải Linh nghe vậy, sắc mặt lập tức u ám, trong mắt đầy đau khổ.

“Lần này tôi xuống mộ, tổng cộng ba mươi mốt người, còn sống sót đi ra ngoài chỉ có chín người….” “Chín người…” Mặc dù trong lòng sớm đã đoán ra đại khái, nhưng thực sự nghe con số này từ miệng Trương Khải Linh, Trương Nhật Sơn cũng không kìm được đau khổ mà nhắm mắt lại.

Tổn thất hai mươi hai người.

Đối với Trương gia, hoàn toàn có thể nói là nguyên khí đại thương.

Tổn thất này, vượt xa lần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lần đó Trương Khải Linh dẫn đội, trừ một số ít người Trương gia, đa số đều là người bên ngoài do Thần Quản Cục chiêu mộ, toàn bộ tổn thất, cũng không làm tổn thương đến xương cốt của Trương gia.

Nhưng lần này, lại làm tổn thương nghiêm trọng đến căn cơ của Trương gia.

“Nhật Sơn, cậu đừng quá tự trách mình, chuyện này ai mà biết được, ai mà ngờ trong lăng mộ Long Quân lại nguy hiểm đến thế chứ!” Trương Khải Linh an ủi: “Hơn nữa, lần này chúng ta xuống mộ, thu hoạch cũng lớn, chỉ riêng những đan dược và linh nguyên liệu đó, nếu tận dụng đúng cách, đủ để Trương gia chúng ta tiến thêm một bước.” Trương Nhật Sơn cười thảm: “Bây giờ, cũng chỉ có thể làm vậy thôi.” Trương Khải Linh: “Đúng rồi, vừa nãy tổ điều tra hỏi han, có gì bất ngờ không?” Trương Nhật Sơn lắc đầu: “Yên tâm đi, tôi trả lời y như chúng ta đã bàn bạc lúc đó, không có vấn đề gì.” Hóa ra, trước khi gặp Ngô Dương Lập Tân và những người khác, Cố Thành đã dùng đan dược để Trương Nhật Sơn và những người khác cưỡng chế tỉnh lại một lần, là để đối khớp lời khai, tránh việc Trương Nhật Sơn và vài người hôn mê gặp phải sự cố.

Trương Khải Linh: “Vậy thì tốt rồi, tôi đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, bây giờ xem bên Cố Thành thế nào!” Trương Nhật Sơn hỏi: “Bên đó xảy ra chuyện gì bất ngờ à?” Trương Khải Linh vẻ mặt có chút kỳ lạ: “Mấy người Cố Thành thì không có vấn đề gì, có vấn đề là người phụ nữ mà cậu ta mang ra ngoài, người phi tử của Tần Thủy Hoàng đó!!” Phi tử của Tần Thủy Hoàng?

Trong đầu Trương Nhật Sơn lập tức hiện lên hình ảnh người phụ nữ tuyệt sắc khuynh thành đó.

“Không phải chứ?!” “Thật sự mang người phụ nữ đó ra ngoài sao?!” Trương Khải Linh nói không sai, Cố Thành thì không có vấn đề gì, nhưng công chúa Ngọc Sấu lại là một “hắc hộ” chính hiệu, đừng nói đến thân thế bí ẩn của cô ấy, ngay cả một thân phận ở xã hội hiện đại cũng không có, tất cả đều là bí ẩn, hoàn toàn không thể thông qua kiểm duyệt của chính quyền.

May mắn là, Trương Linh trước đây cũng gặp phải rắc rối tương tự.

Để làm chứng minh thư cho Trương Linh, Cố Thành đã bịa ra một thân phận là người của một gia tộc ẩn thế ở một vùng đất bí ẩn, cộng thêm có Trương Nhật Sơn đứng ra bảo lãnh, mới làm thành công.

Cố Thành nói với người của chính quyền rằng Ngọc Sấu và Trương Linh đến từ cùng một nơi, từ nhỏ không bước chân ra khỏi cửa, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, thậm chí còn sống theo thói quen của người cổ đại.

Mặc dù người của chính quyền không tin lời Cố Thành, nhưng vì Cố Thành đã hết lòng bảo lãnh, nên họ tạm thời cho phép cô ấy đi theo Cố Thành về nhà.

Dù sao thì, Cố Thành cũng đã có tên trong tầng lớp lãnh đạo cao nhất, ít nhiều cũng phải nể mặt anh ta.

Nhưng ý của chính quyền là, đợi sau khi Trương Nhật Sơn tỉnh lại, sẽ xác minh thân phận của Ngọc Sấu thêm.

"Hèn chi vừa nãy họ hỏi tôi về chuyện người phụ nữ đó, lúc đó tôi thấy không ổn, vì không nắm rõ tình hình nên tôi đã kiếm cớ thoái thác." Trương Nhật Sơn có chút đau đầu xoa xoa thái dương: "Cái tên Cố Thành này, thật… biết gây phiền phức mà!" Dừng một chút, hỏi: "Thông báo cho những người khác, về thân phận của người phụ nữ đó, nhất định phải giữ bí mật, chết cũng không được truyền ra ngoài, nếu không sẽ gây ra rắc rối lớn!" Trương Khải Linh: "Yên tâm đi, chuyện này tôi biết, tôi đã dặn dò rồi." Trương Nhật Sơn gật đầu.

Trương Nhật Sơn trầm ngâm một lát, đột nhiên cười: "Cố Thành này, cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá thích trêu ghẹo phụ nữ, hai người phụ nữ ở nhà còn chưa đâu vào đâu, với Doãn Nam Phong cũng không rõ ràng, nghe nói còn có mấy người phụ nữ khác cũng có liên quan, bây giờ lại mang về thêm một người, không sợ đào hoa kiếp quá nhiều, đến lúc đó tự rước họa vào thân sao?!" Trương Khải Linh cũng mỉm cười theo: "Ai mà biết được chứ!

Chẳng phải Cố Thành đang ở tuổi thiếu niên hoài ái sao, nhìn thấy cô gái xinh đẹp mà gần gũi cũng là chuyện bình thường, huống hồ với thân phận, địa vị, thực lực của cậu ta, có nhiều hồng nhan tri kỷ hơn, tôi thấy cũng không sao cả." "Này!" Trương Khải Linh liếc Trương Nhật Sơn: "Cậu cũng nên học hỏi đi, xem xét đến chuyện lập gia đình rồi đó, không thể cứ độc thân mãi được, Trương gia chúng ta còn trông cậy vào cậu để nối dõi tông đường, truyền tông tiếp đại nữa chứ!" Trương Nhật Sơn không nói nên lời: "Lại nữa rồi!

Phụ nữ phiền phức quá, tôi không tự tìm khổ đâu!

Hơn nữa, Trương gia đâu chỉ có mình tôi là đàn ông, tại sao cứ phải nhắm vào tôi chứ?!" "Ai bảo cậu là gia chủ Trương gia chứ?!"

“Thôi được rồi, tôi đã nói rồi, tôi chỉ tạm thời phụ trách thống lĩnh Trương gia, chứ không có tư cách làm gia chủ, những lời như vậy sau này đừng nói nữa.” Trương Nhật Sơn sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Gia chủ thật sự, đang ở chỗ Cố Thành kìa!” Trương Khải Linh im lặng không nói.

Căn phòng bệnh lập tức chìm vào tĩnh lặng.

Trong một khách sạn năm sao ở thành phố Hàm Dương.

Sau khi được thả, Cố Thành và những người khác không về nhà ngay, mà đã thuê vài phòng ở lại đó.

Thứ nhất, mọi người đều cần được nghỉ ngơi, thư giãn và điều chỉnh tâm trạng thật tốt.

Thứ hai, cũng cần phải giải quyết một số vấn đề.

Ví dụ như, công chúa Ngọc Sấu!

Chỗ đi về của cô ấy đã trở thành một vấn đề lớn!

Cố Thành thừa nhận, anh ta có chút ham muốn đối với người phụ nữ khuynh quốc khuynh thành này, nhưng chuyện này cần phải có “lang hữu tình, thiếp hữu ý” (trai có tình, gái có ý).

Cái gọi là “quả vặn cưỡng không ngọt”, anh ta đã làm “liếm chó” một lần ở chỗ A Ninh, nhưng sẽ không làm lần thứ hai.

Huống hồ anh ta cũng không phải “chủng mã” (trai đa tình, gặp ai cũng muốn).

Gặp một người, yêu một người, không phải phong cách của anh ta.

Vì vậy, Cố Thành nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý, đặt cô ấy vào vị trí một người bạn cùng sinh cùng tử, để xem xét vấn đề.

Trước tiên cần giải quyết là vấn đề thân phận.

Chương 103

Thân phận phi tử của Tần Thủy Hoàng, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không cả thế giới sẽ phát điên mất!

Một trong những mục đích mà Cố Thành ở lại Hàm Dương là để đợi Trương Nhật Sơn tỉnh lại, sau đó bàn bạc với anh ta về cách sắp xếp một thân phận mới cho công chúa Ngọc Sấu, đồng thời làm thế nào để bảo mật thân phận đó.

Không phải Cố Thành không tin tưởng người Trương gia.

Nhưng những người biết thân phận của công chúa Ngọc Sấu, trừ Trương Nhật Sơn và Trương Khải Linh, còn có bảy người Trương gia nữa.

Ai có thể đảm bảo, sẽ không nảy sinh ý đồ bất chính?!

Một khi tin tức bị lộ ra ngoài, không chỉ công chúa Ngọc Sấu, mà bao gồm Cố Thành và những người khác, tất cả đều sẽ gặp phải tai họa diệt đỉnh.

Đặt tính mạng của mình vào tay người khác, không phải là tính cách của Cố Thành.

Thứ hai, là chỗ đi về của công chúa Ngọc Sấu.

Một người của Tần triều hơn hai ngàn năm trước, đã sống trong cổ mộ dưới lòng đất hàng ngàn năm, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, sự hiểu biết về thời đại mới, xã hội mới này còn không bằng một đứa trẻ ba tuổi.

Nếu để mặc một người như vậy, với tư sắc của cô ấy, e rằng chưa đến ba ngày, sẽ bị người ta ăn đến không còn chút xương vụn nào.

Quan trọng hơn, vạn nhất thân phận của cô ấy bị tiết lộ, sẽ dẫn đến đại họa ngập trời.

Vì vậy, trước khi cô ấy hoàn toàn học cách hòa nhập vào xã hội này, cô ấy phải ở dưới sự giám sát của Cố Thành hoặc Trương Nhật Sơn và những người khác.

Trong căn phòng suite sang trọng.

Ngọc Sấu đang tò mò quan sát mọi thứ trong phòng, tường, đèn chùm, gạch lát sàn, kính, gương, sofa, thảm, bàn ghế, TV… Mỗi món đồ đều khiến cô ấy phấn khích và tò mò nghiên cứu cả nửa ngày.

Đặc biệt là TV!

Khi Cố Thành bật TV, hình ảnh xuất hiện bên trong, công chúa Ngọc Sấu cả người đều ngây ra, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

“Ôi trời, pháp khí sao?

Thần kỳ đến thế sao?!” “Có phải người ta đã giấu người vào trong pháp khí không?!” “Trời ơi, pháp khí này lợi hại quá, còn chứa cả sông núi vào trong đó nữa?

Nó có vẻ tương đồng với Cửu Châu Đại Hoang Đồ là gia truyền chi bảo của Công Thâu Tử gia!” “Nghe nói Cửu Châu Đại Hoang Đồ của Công Thâu Tử gia có càn khôn bên trong, tự thành một tiểu thế giới, môi trường sinh thái không khác gì bên ngoài, bên trong có một thành trì, có thể dung nạp hàng triệu người sinh sống, hệt như thế ngoại đào nguyên, tiên cảnh nhân gian.” “Nghe nói, người của gia tộc Công Thâu Tử gần như đều sống trong đó.” Đù mẹ!

Tự thành một tiểu thế giới?

Bên trong có một thành phố một triệu dân ư?!

Cố Thành nghe mô tả này, lập tức nghi ngờ Cửu Châu Đại Hoang

Đồ này tuyệt đối là một món tiên khí!

Một món tiên khí có đẳng cấp cao hơn Luyện Tẫn Tinh Hà và Phượng Hoàng Đảm!

"Công Thâu Tử gia?

Có họ này sao?

Sao tôi chưa bao giờ nghe thấy?!" Bàn Tử tò mò nhìn về phía Lão Hồ bên cạnh.

Lão Hồ tuy học nhiều, nhưng xuất thân là một lính tráng, bản thân văn hóa cũng không cao, mặc dù từ nhỏ đã được nghe nhiều, quen thuộc một số phong tục dân gian, nhưng đối với những kiến thức lịch sử như vậy, đặc biệt là những điểm lịch sử tương đối lạ lẫm, thì anh ta thực sự không biết.

"Công Thâu Tử?

Nghe có vẻ giống nhân vật thời Xuân Thu, nhưng cụ thể là ai, tôi không rõ." Anh ta cũng lắc đầu.

Cuối cùng cả hai người đều nhìn về phía Cố Thành.

"Công Thâu Tử gia?

Chẳng phải là Lỗ Ban – thần thợ rèn trong "Tứ Nhị Thất" sao?" Cố Thành hỏi.

"Lỗ Ban?!" Lão Hồ và Bàn Tử đều ngẩn ra.

Công Thâu Tử thì chưa nghe, nhưng Lỗ Ban thì là một nhân vật lịch sử có tiếng, chắc chắn đã nghe rồi.

Ngọc Sấu khẽ nói: "Đúng vậy, Công Thâu Tử gia là gia tộc của Lỗ Ban đại sư, còn Cửu Châu Đại Hoang Đồ chính là tác phẩm kiệt xuất nhất của Lỗ đại sư, sau khi ông ta qua đời, liền trở thành gia truyền chi bảo của gia tộc.

Nghe nói sau này để tránh thế sự, toàn bộ tộc nhân đều ẩn mình vào trong Cửu Châu Đại Hoang Đồ mà sinh sống." Ba người Cố Thành đều nghe ngây người.

Ngay cả Trương Linh đang dựa vào cửa sổ, vẻ mặt vân đạm phong khinh nhìn ra cảnh vật bên ngoài cũng không kìm được mà nhìn về phía cô ấy.

Trong ấn tượng của anh ta, Lỗ Ban chỉ là một đại sư công tượng có kỹ nghệ siêu việt, giờ nghe Ngọc Sấu nói vậy, chẳng lẽ ông ta không chỉ là một công tượng, mà còn là một thần thợ rèn có thể chế tạo thần vật, thậm chí sánh ngang với tiên khí sao?!

"Lỗ… đại sư, có thể chế tạo thần vật?!" Cố Thành kinh ngạc hỏi.

"Vâng!" Ngọc Sấu: "Có gì lạ đâu, Chư Tử Bách Gia, mỗi gia đều có một hai tuyệt kỹ, chế tạo thần vật cũng không hiếm lạ gì, mấy gia đều nắm giữ một môn kỹ nghệ, ví dụ như Mặc gia, tài nghệ chế tạo thần vật của họ cũng rất nổi tiếng, nghe nói tông môn chí bảo Mặc Công, là một vũ khí biến hóa vạn thiên, uy lực vô song, chỉ tiếc là sau này Mặc gia phân liệt, Mặc Công cũng theo đó mà biến mất, sau này không còn tung tích nữa." Mặc gia?!

Cố Thành và những người khác nhìn nhau, đột nhiên nghĩ đến đao pháp Mặc gia mà mình đang luyện, chẳng phải là tuyệt học của Mặc gia sao?!

"Oa, cô biết nhiều thế sao?!" Bàn Tử kinh hô.

Cố Thành cũng tò mò hỏi: "Chư Tử Bách Gia của cô, hoàn toàn không giống với những gì tôi biết?

Chư Tử Bách Gia chẳng phải chỉ những văn nhân có tư tưởng độc đáo, nghiên cứu các loại học thuật thời Xuân Thu sao?" "Văn nhân?!" Ngọc Sấu lắc đầu: "Trong Chư Tử Bách Gia không chỉ có văn nhân,

những người đọc sách thời đó, những cuốn sách họ đọc, những văn hóa họ học, những tư tưởng họ truyền thừa, tất cả đều đến từ Chư Tử Bách Gia, giống như môn phiệt thế gia, nắm giữ tri thức và tư tưởng của thời đại đó, gần như có thể nói là nền tảng văn minh của thời đại đó." "Đồng thời, họ cũng nắm giữ võ lực tối cao của thời đại đó." "Giao lưu học thuật, tư tưởng va chạm, luôn có lúc gió đông muốn lấn át gió tây.

Khi người của Chư Tử Bách Gia thời đó phát sinh tranh chấp, không thể tranh luận thắng thua trên học thuật tư tưởng, cuối cùng đa số đều phải dùng võ lực để bảo vệ truyền thừa của mình." "Vì vậy Chư Tử Bách Gia thời đó, tuyệt đối không đơn giản chỉ là văn nhân như vậy." Cố Thành và những người khác nhìn nhau, không nói nên lời.

Hóa ra, điển cố "nhất ngôn bất hợp, đao binh tương hướng" (một lời không hợp, liền dùng đao kiếm) là có thật.

Chẳng phải là văn nhân không tranh thắng, dùng võ lực để chinh phục sao?

"Chẳng lẽ sử sách bị người ta sửa đổi?

Nếu không những chuyện này, tôi chưa bao giờ nghe nói đến!" Cố Thành vẻ mặt đầy nghi vấn.

Lúc này, Lão Hồ đột nhiên mở miệng nói: "Có phải liên quan đến việc sau này Hán Vũ Đế bãi truất bách gia, độc tôn Nho thuật không?" Cố Thành nghe vậy ngẩn ra, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Lão Hồ.

"Đù!

Lão Hồ, cậu nói đúng trọng tâm đó!

Tôi còn chưa nghĩ ra!" Bàn Tử phấn khích nói: "Mặc dù không thể chứng thực suy đoán của cậu, nhưng theo tôi, tôi thấy điểm này rất

thú vị, rất có thể đó chính là sự thật lịch sử!" "Hán Vũ Đế độc tôn Nho thuật, các học tử Nho gia để củng cố quyền bá chủ học thuật, đã sửa đổi lịch sử, cắt đứt truyền thừa của Chư Tử Bách Gia như vậy, gần như đoạn tuyệt.

Ngay cả khi có một số điển tịch còn sót lại, cũng không còn quan trọng nữa." "Chư Tử Bách Gia từ đó đứt rễ, dần dần biến mất trong dòng sông lịch sử." "Chư Tử Bách Gia được ghi chép trong điển tịch hậu thế, đều là Chư Tử Bách Gia được Nho gia miêu tả, khác xa với Chư Tử Bách Gia thật sự trong lịch sử!" Lão Hồ và Bàn Tử nhìn Cố Thành vẻ mặt phấn khích, có chút không nói nên lời… "Tiểu Cố gia, không phải quá âm mưu luận rồi sao?!" "Nho gia đơn giản bị biến thành gia tộc âm mưu!" "Nhưng lời cậu ấy nói thực sự hợp tình hợp lý, tôi cảm thấy khả năng này thực sự rất cao." Cố Thành trầm ngâm một lát, đột nhiên lại hỏi: "À đúng rồi, tôi nhớ Doanh Chính từng nói, Mông Nghị là cường giả cấp Địa Tiên, ý là sao?

Thời Tần triều, có hệ thống phân chia cảnh giới tu vi của võ giả sao?!" Vấn đề về cảnh giới tu vi, Cố Thành luôn có vướng mắc.

Từ một thiếu niên tay trói gà không chặt bắt đầu tu luyện, đến nay cũng là một đại cao thủ, nhưng vẫn luôn không rõ, rốt cuộc cảnh giới tu vi của mình cao đến mức nào.

Xem trong những tiểu thuyết mạng kia, có Khai Quang kỳ, Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Độ Kiếp kỳ, mỗi cảnh giới đều có một bộ thuyết pháp có thể tự giải thích.

Hoặc đơn giản hơn một chút, là phân chia cảnh giới võ giả Nhất phẩm đến Cửu phẩm.

Thậm chí đơn giản hơn nữa, là thuyết pháp Minh Kình, Ám Kình và Hóa Kình.

Bất kể là đơn giản hay phức tạp, một hệ thống phân chia cấp bậc

tu vi rõ ràng, có tác dụng rất lớn đối với việc tu hành.

Vì thế, anh ta đã đặc biệt thỉnh giáo Trương Nhật Sơn.

Chương 104

Kết quả Trương Nhật Sơn nói, thế giới này vốn không có hệ thống cấp bậc tu luyện.

Lúc đó đã khiến Cố Thành ngây người.

Một thế giới có võ lực cường đại như vậy, lại không có một hệ thống cấp bậc tu luyện có hệ thống hóa sao?

Chẳng phải nói dối sao?!

Cuối cùng Trương Nhật Sơn nói, kể từ sau cuối Minh, con đường võ đạo của người luyện võ ở Việt Nam gần như bị đoạn tuyệt.

Đến khi Việt Nam được thành lập, tu luyện võ đạo mới dần dần khôi phục.

Nhưng ba trăm năm gián đoạn ở giữa, vô số bí tịch võ học và truyền thừa đều bị thất lạc, trong đó bao gồm cả tiêu chuẩn và phương pháp đánh giá hệ thống tu luyện võ đạo.

Đừng tưởng tiêu chuẩn và phương pháp đánh giá không quan trọng.

Thực ra nó tương đương với một đơn vị đo lường hoàn chỉnh, tiêu chuẩn nghiêm ngặt của một hệ thống.

Có đơn vị đo lường tiêu chuẩn, mới có thể biết mỗi ngày tu luyện tăng thêm bao nhiêu tu vi, mới có thể biết tu vi hiện tại đang ở cảnh giới nào.

Giới tu luyện Việt Nam thực ra không phải không có ý định xây dựng lại một tiêu chuẩn và hệ thống đánh giá.

Nhưng vì nhiều nguyên nhân khác nhau, liên quan đến nhiều mặt,

nên mãi vẫn không thành công, nhìn có vẻ hoang đường, nhưng thực chất lại phù hợp với tính cách của người Việt Nam.

Nghe Cố Thành hỏi, Ngọc Sấu nghĩ ngợi, rồi nói: "À, về vấn đề này, vì tôi tiếp xúc với võ đạo không nhiều, nên tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng thời Tần triều, võ đạo quả thật rất hưng thịnh, ví dụ như tôi vừa nói, tuyệt đại đa số Chư Tử Bách Gia đều là tông môn lưu phái, mỗi phái đều có võ học tông môn của riêng mình." "Ngoài ra, nghe nói còn có tán tu võ giả, nhờ thiên phú dị bẩm, hoặc thiên tài địa bảo, tu luyện thành công, sau đó lập tông lập phái." "Vì vậy cảnh giới tu vi võ đạo quả thật có phân chia, hình như từ Hậu Thiên, Tiên Thiên, sau đó là Tông Sư, Tôn Giả, Thiên Vương, tôi chỉ biết đến thế, chi tiết hơn thì không rõ nữa." "Mông Nghị tướng quân quả thật là cao thủ số một của Đại Tần, còn về việc có phải cấp Địa Tiên không, thì tôi không rõ." Nghe Ngọc Sấu nói vậy, Cố Thành đành phải từ bỏ.

Sau mấy ngày nghỉ ngơi.

Cố Thành cũng đợi tin tức Trương Nhật Sơn tỉnh lại.

Tối đó, Cố Thành đến bệnh viện thăm Trương Nhật Sơn, tiện thể bàn bạc rất lâu với anh ta.

Cuối cùng, Trương Nhật Sơn lấy Trương gia ra làm bảo đảm, cam kết người của mình sẽ không tiết lộ bất kỳ thông tin nào về Ngọc Sấu, sau này nếu gặp, cũng sẽ coi cô ấy như người xa lạ.

Ngoài ra, Trương Nhật Sơn cũng bảo lãnh cho thân phận của Ngọc Sấu.

Có Thần Quản Cục bảo lãnh, chính quyền cuối cùng cũng bãi bỏ việc giám sát Ngọc Sấu, và làm các giấy tờ thân phận liên quan cho cô ấy.

Bước đi đầu tiên của Ngọc Sấu vào xã hội hiện đại cuối cùng

cũng đã được thực hiện.

Đồng thời, sau mấy ngày huấn luyện, Ngọc Sấu như bước vào một thế giới mới, cuối cùng cũng học được cách tự chủ.

Mặc dù cô ấy vẫn tràn đầy tò mò về thế giới này, trong đầu có cả vạn câu hỏi vì sao, nhưng không còn như trước đây, xem quảng cáo trên màn hình TV thì kinh ngạc hết hồn, xem người ra vào trong thang cuốn thì sợ hãi, xem ô tô đầy đường thì la hét quái vật… Cô ấy đã có một số hiểu biết sơ bộ, đại khái về xã hội hiện đại này.

Nhanh chóng.

Cố Thành dẫn theo mọi người, bao gồm cả Ngọc Sấu, trở về Yến Kinh.

Nhưng không về nhà ngay.

Mà đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Cái gì?!" Trong một căn phòng riêng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong vỗ bàn, giận dữ trừng mắt mắng Cố Thành: "Cậu coi tôi là cái gì?

Nhà tạm trú sao?

Sao lại quăng một tên phiền phức như vậy cho tôi?!" Cố Thành cười hì hì: "Bà chủ Doãn, tôi chẳng phải hết cách rồi sao?

Cô đâu phải không biết tình hình nhà tôi, tôi mà đưa cô ấy về nhà, nóc nhà tôi chắc cũng phải bị lật tung mất!" Doãn Nam Phong khinh bỉ chế giễu: "Đáng đời!

Đồ tra nam như cậu, đáng lẽ phải bị người ta hủy diệt!

Theo tôi được biết, bên ngoài hình như còn đang nuôi một người nữa phải không?

Chẳng lẽ cậu muốn tả ôm hữu ấp, tam thê tứ thiếp sao?!" Cố

Thành thở dài: “Ai, cô hiểu lầm tôi rồi, tôi sao lại có suy nghĩ như vậy được chứ?!” “Hiểu lầm?

Hừ, sự thật rành rành ra đó rồi, còn cãi chày cãi cối sao?!” “Bà chủ Doãn, cô thật sự hiểu lầm tôi rồi, nguyện vọng lớn nhất của tôi là: nguyện được một lòng người, đầu bạc không chia lìa.

Thực ra tôi vẫn luôn tìm kiếm một người phụ nữ tính cách hợp, tương tri tương ái, vì cô ấy, tôi có thể từ bỏ cả thế giới.” Cố Thành nói xong, ánh mắt cháy bỏng nhìn Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong nghe xong ngẩn ra, sau đó cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Cố Thành, trong lòng không khỏi hoảng hốt, vội vàng tránh đi ánh mắt.

“Cậu… Cậu đừng ở đây lừa người!” Cố Thành dứt khoát nói: “Tôi có lừa người hay không, tôi không tin cô không cảm nhận được.” Doãn Nam Phong cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cô ấy không kìm được quay lưng lại, khẽ nhíu mày, ho khan hai tiếng, sau đó nhân cơ hội nhẹ nhàng thở ra một hơi, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

Bình tĩnh!

Doãn Nam Phong!

Phải bình tĩnh!

Hắn là một tên tra nam, chẳng phải đã xác nhận rồi sao?

Cô là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Bao nhiêu người đối với cô nể sợ như hổ, sao có thể vì mấy câu nói vớ vẩn mà hoảng thần được chứ?!

Chắc chắn hắn lại đang dùng lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt lòng tin của mình, sau đó muốn mình làm việc cho hắn!

Nhất định không được dao động!

Không thể tin lời hắn nói!

Doãn Nam Phong không ngừng tự ám thị trong lòng.

Sau đó cố gắng bình tĩnh lại, đợi khi quay người lại, đã biến thành nữ thần băng sơn với vẻ mặt lạnh nhạt, cười lạnh hai tiếng, nói: "Không cần dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa tôi, tôi sẽ không mắc lừa đâu, biết điều thì nhanh cút đi, đừng ép tôi phải đuổi người!" Cố Thành ngẩn ra, sau đó cúi đầu thở dài: "Thôi được rồi, cô không tin tôi, tôi cũng không còn cách nào khác." "Chỉ để một người ở trong khách sạn một mình, chắc chắn không ổn đâu, không khéo sẽ xảy ra vấn đề.

Xem ra tôi đành phải đưa cô ấy về nhà thôi, Tuyết Lỵ và A Ninh tuy có thể sẽ giận, nhưng tôi tin chỉ cần tôi giải thích rõ ràng, họ sẽ tin tôi." "Chỉ là Ngọc Sấu xinh đẹp đến thế, tôi tuy vẫn luôn kiềm chế, không động lòng với cô ấy, nhưng không chừng mẹ tôi sẽ thích đó." "Cô không biết mẹ tôi đâu, tuy lúc đầu khi quan hệ của tôi với Tuyết Lỵ và A Ninh bị lộ, mẹ tôi đã mắng tôi một trận dữ dội, còn đánh tôi một trận, nhưng thật sự để bà ấy chỉ chọn một người làm con dâu thì bà ấy không làm đâu." "Tôi là con trai độc nhất trong nhà, nguyện vọng lớn nhất của mẹ tôi là mong tôi giúp Cố gia khai chi tán diệp, tốt nhất là sinh mười đứa tám đứa con, để bà ấy có thể con cháu đầy đàn, nên miệng tuy mắng tôi, nhưng trong lòng thì mong tôi tìm thêm mấy cô con dâu xinh đẹp." "Ai, đoán chừng sau khi nhìn thấy Ngọc Sấu, bà ấy chắc chắn sẽ động ý, bảo tôi phải 'hạ gục' cô ấy nữa." "Đến lúc đó tôi phải làm sao đây?

Đồng ý?

Từ chối?" Cố Thành vừa đi ra ngoài, miệng vừa lẩm bẩm.

Khi nắm chặt tay nắm cửa phòng riêng, phía sau đột nhiên truyền

đến giọng nói lạnh lùng của Doãn Nam Phong: “Khoan đã!” “Hả?” Cố Thành quay người lại, vẻ mặt khó hiểu nhìn cô ấy: “Sao vậy?

Có chuyện gì à?!” Doãn Nam Phong trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bên cạnh phòng tôi có một phòng trống, có thể để cô ấy ở!” “Ôi chao, vậy thì tốt quá!” Cố Thành lập tức cười tươi rói nói.

“Phí phòng mỗi ngày ba vạn tám, phí ăn mỗi ngày hai vạn năm!” “Không vấn đề gì!” “Ngoài phí ăn uống bình thường, nếu có các chi phí đặc biệt khác, giá cả riêng!” “Hợp lý!” “Trong này toàn đồ cổ, nếu làm hỏng đồ, đền bù gấp đôi!” “Đương nhiên rồi!” “Nếu gây rắc rối trong nhà hàng của tôi, tôi sẽ đổ hết lên đầu cậu!” “À, cái này…” “Hả?!” Doãn Nam Phong khẽ nhíu mày, ánh mắt lạnh băng.

Cố Thành lập tức gật đầu: “Được!

Nếu cô ấy gây rắc rối, tôi có thể thuận tay giúp giải quyết thì giúp, không giải quyết được thì tìm tôi, bất kỳ chi phí hay tổn thất nào, đều do tôi chịu trách nhiệm.” Sắc mặt Doãn Nam Phong mới dịu đi một chút.

Cố Thành thầm lau một vệt mồ hôi.

Đối với Cố Thành hiện tại, tiền bạc chỉ là một chuỗi số, không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần là chuyện có thể giải quyết bằng tiền, đều là chuyện nhỏ không đáng kể.

Giải quyết xong việc, Cố Thành định đi, đột nhiên dừng lại.

Chương 105

Sau một hồi do dự, anh ta đi đến trước mặt Doãn Nam Phong, lại gần quan sát khuôn mặt cô ấy.

Khoảng cách thẳng giữa hai người, lập tức chỉ còn hơn ba mươi phân.

Cố Thành đột nhiên lại gần như vậy, Doãn Nam Phong theo bản năng hơi ngửa người ra sau, khuôn mặt tú lệ ửng hồng một mảng lớn, ánh mắt lạnh lùng vừa nãy cũng lập tức tan chảy, trở nên hoảng loạn.

Nhìn Cố Thành ở gần trong gang tấc, cô ấy có chút lắp bắp nói: "Cậu… Cậu làm gì vậy?!" Cố Thành quan sát vài giây, đột nhiên cười nói: "Lần trước tôi bán cho cô lá tuyết liên, cô có dùng không?!" Doãn Nam Phong ngẩn ra, sau đó nói: "Bản tiểu thư trời sinh lệ chất, cần gì phải dùng chứ?

Thần vật quý giá như vậy, đương nhiên là dùng để đấu giá rồi!" "Ồ sao?" Cố Thành gật đầu, sau đó giơ tay, lòng bàn tay mở ra, quả nhiên là một chiếc hộp ngọc nhỏ nhắn: "Tặng cô một món bảo bối!" Doãn Nam Phong do dự cầm hộp ngọc từ tay Cố Thành, vừa mở vừa nói: "Bảo bối gì?" Hộp ngọc mở ra, bên trong quả nhiên là một viên thuốc màu xanh.

"Đan dược sao?" Doãn Nam Phong có chút kinh ngạc.

"Đoán xem có phải đan dược không?" Cố Thành vẻ mặt bí ẩn cười nói.

Doãn Nam Phong thấy vẻ mặt thần bí của anh ta, khẽ nhíu mày, cẩn thận đưa hộp ngọc đến dưới chiếc mũi nhỏ nhắn của mình, nhẹ nhàng ngửi thử, nhưng ngoài mùi hương đan dược thoang thoảng, cũng không ngửi thấy gì khác.

“Giả thần giả quỷ!!” Doãn Nam Phong bĩu môi, sau đó đóng hộp ngọc lại, trả lại vào tay Cố Thành.

Rồi khinh thường nói: “Hừ, chẳng phải chỉ là một viên đan dược sao?

Chẳng lẽ là trường sinh bất lão dược?

Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi tàng bảo vạn thiên, hi thế chi bảo nào mà chưa từng thấy?

Cậu tưởng tùy tiện đưa một viên đan dược là có thể lừa tôi sao?

Tôi không phải là những cô bé dễ bị lời nói ngon ngọt lừa gạt đâu.” Cố Thành thấy vậy ngẩn ra.

Sau đó cười quỷ dị: “Ồ, ý cô là, không cần sao?!” Ngay lập tức chậc chậc lên tiếng: “Đúng là vậy rồi, ai bảo cô là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm chứ, bảo bối nào mà chưa từng thấy, một viên Định Nhan Đan nho nhỏ này, đương nhiên không thể lọt vào mắt xanh của cô rồi, thôi được, vậy tôi xin lại.” Nói xong, lật tay một cái, hộp ngọc biến mất khỏi tay anh ta.

Giây tiếp theo.

Doãn Nam Phong lập tức nắm lấy tay anh ta, muốn giật lấy hộp ngọc, nhưng không ngờ lại nắm trúng không khí.

“Ai?

Bà chủ Doãn, làm gì vậy?!” Cố Thành cố ý kinh ngạc nhìn cô ấy.

Doãn Nam Phong khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt hoa đào trừng Cố Thành, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đưa đây!” “À?

Chẳng phải cô không cần sao?

Tân Nguyệt Phạn Điếm tàng bảo vô số, một viên Định Nhan Đan nho nhỏ này thôi mà, chắc chắn cô không thiếu đâu, không chừng còn

lấy ra ăn vặt cũng không vấn đề gì!" Doãn Nam Phong nghe những lời trêu chọc của Cố Thành, tức đến mức mặt đỏ bừng, trong lòng hận không thể xé xác Cố Thành ra thành tám mảnh, băm vằm vạn đoạn.

Vì viên Định Nhan Đan, cô ấy cố nhẫn nại ý niệm sát nhân, giật khóe miệng cười gượng gạo: "Tàng bảo vô số, hi thế chi bảo, đó đều là tôi khoác lác thôi, đừng cười tôi." "Tàng bảo vô số, hi thế chi bảo, đó đều là tôi khoác lác thôi, đừng cười tôi." Cố Thành đâu có "hỏa nhãn kim tinh" như vậy, làm sao mà không nhìn ra Doãn Nam Phong nói không thật lòng, trong lòng cười điên cuồng đồng thời, miệng cũng không kìm được mà trêu chọc: "Đừng khách sáo vậy chứ, bà chủ Doãn, lời này quá khiêm tốn rồi." "Ai mà không biết Tân Nguyệt Phạn Điếm truyền thừa hàng trăm năm, bảy tám phần trăm bảo bối trên toàn quốc đều lưu lạc trong tay cô, tàng bảo vô số, thật sự một chút cũng không khoa trương đâu." "Cút!" Doãn Nam Phong tức đến mức lông mày dựng đứng, hàm răng nghiến ken két.

"Cố Thành, cậu đừng có ỷ thế hiếp người quá đáng!

Tôi đã nói rồi, trêu chọc tôi thì không sao, cùng lắm thì tôi không cần nữa, đừng quên chuyện vừa nãy cậu nhờ tôi giúp!" Doãn Nam Phong từ trước đến nay không bao giờ cầu xin ai, huống hồ trước mặt Cố Thành, cô ấy thà không cần viên Định Nhan Đan đó cũng phải giữ thể diện.

Cố Thành thấy vậy, biết Doãn Nam Phong đã nóng ruột rồi.

Anh ta vội vàng "thấy hay thì dừng", lòng bàn tay xoay chuyển, lại lấy hộp ngọc ra.

"Thôi được rồi, chẳng phải tôi chỉ đùa một chút thôi sao, thấy cô giận rồi, được rồi, đã nói là tặng cô rồi, sao tôi có thể thất hứa được chứ?!" "Cầm lấy đi!" Doãn Nam Phong kiêu ngạo hất cằm, khẽ hừ một tiếng, nhưng động tác tay lại không chậm chút nào, trực tiếp giật

lấy hộp ngọc.

Sau đó mở ra lần nữa, vẻ mặt hân hoan nhìn viên đan dược màu xanh đó.

"Đây là Định Nhan Đan?

Thần dược trong truyền thuyết, có thể giúp người ta dung nhan bất lão, vĩnh bảo thanh xuân sao?!" Cô ấy có chút không tin, loại đan dược trong truyền thuyết này, lúc này lại đang ở trong tay cô ấy, cứ như đang mơ vậy.

"Sao, không tin sao?!" Cố Thành có chút đắc ý cười nói: "Đúng là thần dược trong truyền thuyết có thể giúp người ta dung nhan bất lão, yên tâm đi, tôi sẽ không lừa cô đâu, đây là thu hoạch lớn nhất của tôi trong chuyến xuống mộ lần này đó!" Doãn Nam Phong nghe vậy, lập tức yên tâm không ít.

Ánh mắt nhìn Định Nhan Đan càng thêm nhiệt thiết.

Không có người phụ nữ nào có thể chống lại sự cám dỗ của dung nhan bất lão, người phụ nữ như Doãn Nam Phong cũng không ngoại lệ.

Nếu không lần trước đã không tranh giành lá tuyết liên với Hoắc Linh Linh như vậy.

Một lát sau.

Doãn Nam Phong đột nhiên biến sắc, đột nhiên hỏi: "Định Nhan Đan quý giá như vậy, tại sao cậu lại tặng tôi?!" Hỏi xong, cô ấy chăm chú nhìn vào mắt Cố Thành, như muốn nhìn thấu tâm can anh ta.

Cố Thành vẻ mặt thản nhiên: "Người phụ nữ xinh đẹp như cô, không nên chịu sự ăn mòn của thời gian, tôi không muốn nhìn thấy cô già đi, tôi mong mỗi ngày cô đều rạng rỡ như thế này." Trong khoảnh khắc đó.

Doãn Nam Phong đỏ mặt.

Cố gắng kìm nén sự xấu hổ, cô ấy lườm anh ta một cái thật mạnh, nói: "Lại ở đây nói bừa, tôi nói cho cậu biết, tôi không phải là những cô bé thiếu hiểu biết, dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt của cậu lừa gạt đâu, mấy câu sáo rỗng đó không có tác dụng với tôi đâu, nói thật đi!" Cố Thành làm ra vẻ mặt buồn bực: "Ai, biết không lừa được cô, thôi được rồi, nói thật cho cô nghe." "Thực ra lần này xuống mộ, tôi được hai viên Định Nhan Đan, đan dược quý giá như vậy, đương nhiên phải cho mẹ tôi một viên rồi, nhưng viên còn lại tôi không biết nên cho ai, dù cho Tuyết Lỵ hay cho A Ninh đều không tốt lắm, nên tôi nghĩ, tặng cho cô là hợp lý nhất." Nói xong, đột nhiên lại đến gần, nhìn thẳng vào mắt Doãn Nam Phong: "Thực ra tôi làm vậy, còn có một ý nghĩa khác, tôi muốn cô biết, vị trí của cô trong lòng tôi, tuyệt đối không dưới Tuyết Lỵ và A Ninh." Hơi thở của Doãn Nam Phong lại trở nên nặng nề.

Nhiệt độ trong cả căn phòng, dường như cũng tăng cao trong khoảnh khắc đó.

Cô ấy nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy tính xâm lược của Cố Thành, như thể giây tiếp theo sẽ tan chảy trong đôi mắt anh ta.

May mắn thay, vào thời khắc mấu chốt Doãn Nam Phong chợt tỉnh táo lại, mạnh mẽ đẩy Cố Thành ra, sau đó nhìn đi chỗ khác: "Cố Thành, tôi cảnh cáo cậu lần cuối, nếu lần sau cậu còn nói những lời linh tinh như vậy với tôi, cẩn thận tôi sẽ không khách khí với cậu đâu!" Cố Thành thấy dáng vẻ của cô gái nhỏ bé này, trong lòng không ngừng cười điên cuồng.

Cố ý mà.

Cố ý trêu chọc Doãn Nam Phong.

Anh ta không quen nhìn vẻ thanh cao của Doãn Nam Phong, giống

như một ngọn núi băng, mỗi lần trêu chọc, nhìn thấy cô ấy mất đi vẻ bình tĩnh, Cố Thành cảm thấy đặc biệt thú vị.

Loại Định Nhan Đan này, thực ra anh ta có khá nhiều.

Ngoài ra, anh ta còn có Sinh Sinh Tạo Hóa Lô. 【Tên vật phẩm】: Sinh Sinh Tạo Hóa Lô 【Đẳng cấp vật phẩm】: Ngụy Tiên Khí 【Năng lực vật phẩm】: Tinh luyện tinh hoa, ghi nhớ đan phương, nâng cao tỷ lệ thành đan, tự động thành đan. 【Mô tả vật phẩm】: Sinh sinh tạo hóa, tạo hóa vô cực, sinh sinh bất tức, đỉnh đan dược được chế luyện phỏng theo Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân, chỉ kém một bước là có thể thăng cấp Tiên Khí, có thể luyện chế tất cả linh đan dưới cấp tiên đan, có thể hoàn hảo tinh luyện dịch tinh hoa dược liệu, sau khi luyện đan kết thúc, bã dược có thể tự động thành đan.

Mặc dù là Ngụy Tiên Khí, nhưng nó có chức năng ghi nhớ đan phương.

Chỉ cần đã từng luyện loại đan dược nào, đan phương sẽ được ghi lại, lần sau luyện lại, có thể làm theo mẫu mà không cần lo lắng thêm sai dược liệu hoặc sai lượng dược liệu.

Xem ra, trong Sinh Sinh Tạo Hóa Lô có ghi lại đan phương, về cơ bản các loại đan dược thu được từ Đan Phòng Thiên Cung, đan phương đều có ghi lại, trong đó có đan phương Định Nhan Đan.

Tức là, chỉ cần có thể tìm được dược liệu tương ứng, anh ta có thể liên tục luyện ra Định Nhan Đan.

Vì vậy, Định Nhan Đan đối với anh ta, không quý giá đến thế.

Còn về việc tặng cho Doãn Nam Phong một viên.

Một là cảm ơn cô ấy đã ra tay giúp đỡ.

Hai là tặng quà bạn bè.

Trêu chọc, chỉ là phụ thôi.

“Bất kể cô có tin hay không, những gì tôi nói đều là lời thật lòng.” “Thôi được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi về nhà trước đây.” Cố Thành nói xong, trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Nếu không đi nữa, e rằng anh ta sẽ không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chương 106

"Này, đi đâu vậy?" Doãn Nam Phong không kìm được lại gọi Cố Thành lại.

Cố Thành quay đầu: "Có chuyện gì à?" Doãn Nam Phong lại nhìn đi chỗ khác: "… Lần sau lúc nào thì đến?" Dừng một lát, như thể bổ sung thêm: "Để người phụ nữ đó ở đây, chẳng lẽ cậu không quản nữa sao?" Cố Thành nghĩ ngợi, nói: "Mấy ngày tới tôi đoán là khá bận, khoảng mấy ngày nữa đi, tôi sẽ có thời gian." Nói xong liền đi thẳng.

Doãn Nam Phong thấy anh ta đi thẳng, đi dứt khoát nhanh nhẹn, không hề do dự chút nào, lập tức trong lòng tức giận: "Bận rộn ư, toàn là kiếm cớ!

Chẳng phải là muốn ở nhà với hai người phụ nữ kia sao?

Không chừng còn phải dành thời gian đi chơi với tiểu yêu tinh mà hắn nuôi ở bên ngoài nữa!" Doãn Nam Phong đoán không sai, Cố Thành vội vàng về nhà, quả thật là nhớ mấy người phụ nữ ở nhà.

Còn về Ngọc Sấu, anh ta đã dặn dò kỹ lưỡng, không cần lo lắng.

Tối hôm đó, trong nhà họ Cố đèn đuốc sáng trưng.

Chu Tú Mai dẫn Tuyết Lỵ và A Ninh, làm đầy một bàn thịnh soạn bữa tối, chiêu đãi bốn người Cố Thành.

Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh sau khi ăn uống no say xong, liền cáo từ rời đi.

Cố Tứ Hải vốn muốn nói chuyện với Cố Thành một chút về những trải nghiệm trong chuyến xuống mộ lần này, nhưng kết quả Cố Thành còn chưa ngồi được bao lâu, đã bị Tuyết Lỵ và A Ninh kéo vào phòng.

Cũng không biết Tuyết Lỵ và A Ninh đã đạt được thỏa thuận gì, họ biết rằng kiếp này không thể rời xa Cố Thành, liền cam chịu số phận, trực tiếp "đại bị đồng miên" (ngủ chung một giường lớn).

Ngoài cửa sổ, không biết nhà nào có hỉ sự mà bắn pháo hoa, pháo hoa rực rỡ chiếu sáng khung cửa sổ.

Trong phòng, Tuyết Lỵ và A Ninh cũng lần lượt hát những bài tình ca nồng nàn.

Hát gần nửa đêm, mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ sâu.

Mấy ngày tiếp theo, Cố Thành luôn ở bên Tuyết Lỵ và A Ninh, không ở trong phòng chơi game hát hò, thì là ra ngoài đi dạo.

Cố Thành cũng dành thời gian đi chơi với Kiều Tinh Tinh.

Một tuần sau.

Cố Thành với thân thể gần như bị vắt kiệt, lại đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, thăm Ngọc Sấu, sau đó lại trêu chọc Doãn Nam Phong một phen, trước khi Doãn Nam Phong nổi giận, vội vàng chuồn đi.

Đương nhiên, anh ta cũng không hoàn toàn chìm đắm trong "ôn nhu hương" (chốn dịu dàng).

Thực lực của anh ta và Lão Hồ, Bàn Tử, Trương Linh cũng đang tăng cường vượt bậc.

Những đan dược thu được từ lăng mộ Long Quân, không ngừng chảy vào bụng bốn người, liên tục chuyển hóa thành thực lực.

Một tháng sau.

Thực lực của bốn người Cố Thành đã bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Mặc dù không có một phân chia cảnh giới tu vi rõ ràng.

Nhưng so với thực lực trước khi tiến vào lăng mộ Long Quân, cảm giác như đã tăng lên gấp đôi không chỉ.

Nếu nói rõ hơn một chút.

Khi Cố Thành tiến vào lăng mộ Long Quân, thực lực gần như có thể đối chọi với "thi thể không đầu" trong Lỗ Vương Cung được cả trăm chiêu, vậy thì lần này sau khi thực lực được đề thăng, anh ta có lòng tin, có thể ngang tài ngang sức với thi thể không đầu đó, thắng bại là năm mươi năm mươi.

Nhưng so với Tần Thủy Hoàng, vẫn là một trời một vực.

Đừng nói Tần Thủy Hoàng, ngay cả so với Mông Nghị hoặc Huyết Yêu, thực lực hiện tại của Cố Thành vẫn không chịu nổi một đòn.

Nhưng Cố Thành không hề nản lòng.

Huyết Yêu thiên phú dị bẩm, Mông Nghị là cao thủ số một Đại Tần, Tần Thủy Hoàng lại càng là một quái vật có thể tăng cường thực lực bằng cách hút máu, nói trắng ra, đó là những quái vật biến thái, những quái vật hình người được "điểm đầy" giá trị thiên phú.

Loại quái vật như vậy, bên cạnh anh ta cũng có một người sống sờ sờ.

Đó là Trương Linh!

Cô ấy ăn đan dược còn không bằng một phần ba Cố Thành, nhưng thực lực đề thăng lại gấp đôi Cố Thành, khiến Cố Thành biết đi đâu mà lý luận đây.

Vì vậy Cố Thành sớm đã nhìn thông suốt rồi.

Loại quái vật như vậy, cả thế giới khó mà tìm ra người thứ hai, so sánh với họ là tự làm khổ mình.

Cuộc sống cứ thế trôi đi chậm rãi.

Thời gian cũng từ từ trôi qua.

Khi Cố Thành và những người khác còn đang say sưa luyện tập, một cuộc điện thoại đã cắt ngang những ngày tháng yên bình.

Người gọi điện, chính là Trương Nhật Sơn.

"Cố Thành, tôi hiện đang ở Hồ Nam, bên tôi gặp phải một chuyện kỳ lạ, nhờ cậu đến xem giúp tôi." Hồ Nam?

Trong đầu Cố Thành lập tức hiện lên mấy chữ "Lão Cửu Môn".

Hồ Nam chính là tổng hành dinh của Lão Cửu Môn!

Mặc dù ngày nay Lão Cửu Môn đã suy bại, người của Cửu Môn, kẻ chết thì chết, kẻ mất tích thì mất tích, nhưng vẫn có mấy nhà còn trụ vững.

Trong đó lấy Hoắc gia, Ngô gia, Giải gia làm chủ.

Đương nhiên, với thực lực hiện tại của Cố Thành, hoàn toàn không sợ hãi.

Nếu ai đó biết được những chuyện Cố Tứ Hải đã làm năm xưa, Cố Thành cũng có lòng tin, sẽ có thể dẹp yên chuyện này.

"Hồ Nam?

Tốt quá, vừa hay dạo này ở nhà nhàn rỗi buồn chán, đi chơi một chuyến!" Cố Thành tùy tiện đồng ý.

Vừa đặt điện thoại xuống, Tuyết Lỵ đang gối đầu trên đùi anh ngủ chợt nhéo một cái vào đùi anh, lạnh lùng nói: "Vừa về nhà mấy ngày, lại muốn ra ngoài sao?!" Trong khoảnh khắc, Cố Thành nổi da gà, vội vàng cầu xin: "Đừng, đừng, đau!

Chẳng phải Trương Nhật Sơn gọi điện, gặp phải một chuyện kỳ

lạ, tìm tôi cầu cứu sao, người ta cũng là Xử trưởng Thần Quản Cục, bỏ qua việc ông ta là một Cục trưởng kiểng ra, thì thực tế ông ta là người phụ trách Thần Quản Cục, địa vị cao quyền trọng." "Một nhân vật lớn như vậy còn đích thân gọi điện cầu cứu, tôi có thể từ chối sao?!" "Dù sao tôi ở nhà cũng nhàn rỗi không có việc gì, đi xem thử đi, đoán chừng nhiều nhất mấy ngày là về rồi." Tuyết Lỵ: "Sao bây giờ lại tôn trọng Trương Nhật Sơn đến thế?

Tôi nghe Bàn Tử nói rồi, cậu ta căn bản không coi Thần Quản Cục ra gì mà!" Khốn kiếp!

Cái tên Bàn Tử này lắm mồm thật!

Cố Thành thầm mắng Bàn Tử vài câu, trên mặt nở nụ cười nói: "Hải, đó chẳng phải đàn ông nói chuyện phiếm chém gió thôi sao!

Đương nhiên, nếu nói về thực lực, tôi quả thực không coi Trương Nhật Sơn ra gì, nói khó nghe một chút, nhường ông ta một tay, tôi có thể dễ dàng nghiền nát ông ta." "Nhưng chẳng phải ông ta có một thân phận chính thức sao, vì điều đó, chúng ta ít nhiều cũng phải dành cho người ta một chút tôn trọng chứ." A Ninh bê một đĩa trái cây đi vào, trước tiên chọn một quả nho bỏ vào miệng Tuyết Lỵ, sau đó lại dùng tăm xiên một miếng táo đã cắt sẵn, đưa đến miệng Cố Thành.

Đồng thời, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Thực ra em cũng không phải không muốn anh ra ngoài, chỉ là mỗi lần anh ra ngoài, đều dẫn về một hai cô gái, em cũng đau đầu.

Nhà chúng ta lớn đến thế, nếu một ngày nào đó không còn chỗ ở nữa, thì phải làm sao đây?

Chẳng lẽ đến lúc đó phải để họ ngủ ngoài vườn sao?!" Toát mồ hôi!~~ Cố Thành lưng lạnh toát, cười gượng gạo: "Nói bừa, tôi làm gì có mỗi lần ra ngoài đều dẫn gái về?" A Ninh nhón một quả nho, nhẹ nhàng bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn như anh đào của mình, sau đó cười

như không cười nhìn Cố Thành: "Ồ, vậy em nghe nói, tháng trước có một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành chuyển vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó ai đó gần đây có việc hay không việc gì cũng chạy đến Tân Nguyệt Phạn Điếm…" "Hắc hắc… Hắc hắc… Có chuyện đó sao?

Tôi không biết!" Cố Thành lại cười gượng gạo mấy tiếng, đột nhiên giơ tay, nhìn cổ tay trần trụi của mình, vẻ mặt đại biến kinh hô: "Ôi chao, thời gian muộn thế này rồi, tôi phải nhanh chóng ra sân bay, nếu không máy bay sẽ bị lỡ chuyến mất!" Nói xong, trượt xuống giường, vội vàng đi dép lê chạy ra ngoài.

Tuyết Lỵ và A Ninh nhìn bóng lưng chật vật của anh ta, khúc khích không nhịn được mà bật cười.

"Hừ, cứ tưởng giấu người ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, là tôi không biết sao!" "Tin tức của em có chuẩn không?

Chương 107

Anh ta thật sự dẫn về một người phụ nữ sao?" "Yên tâm đi, tin tức này là em đã ép Bàn Tử khai ra, cái tên Bàn Tử chết tiệt đó không dám nói dối em đâu, nói là người phụ nữ mà Cố Thành dẫn về xinh đẹp đặc biệt, giống như tiên nữ vậy." "Cái tên tra nam chết tiệt này!" "Không chỉ người phụ nữ đó, Bàn Tử còn nói, Cố Thành và bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một người phụ nữ tên Doãn Nam Phong hình như cũng có gì đó không rõ ràng nữa." "… Tức chết tôi rồi, đợi anh ta về, tôi nhất định phải cho anh ta một trận ra trò!" Hoàn toàn không biết mình đã bị Bàn Tử bán đứng sạch sành sanh (sạch trơn) sau khi Cố Thành ra khỏi cửa, lái xe thẳng đến sân bay.

Trên đường.

Anh ta nghĩ ngợi.

Gọi điện cho Lão Hồ.

"Trương Nhật Sơn gọi điện cho tôi, gặp một chút rắc rối, bảo tôi đến xem giúp, tôi hiện đang trên đường ra sân bay." "Được, vậy tôi sẽ thông báo cho Bàn Tử và Tiểu Ca, chúng ta sẽ tập hợp ở sân bay." "Không cần, tôi gọi điện cho họ, nói một tiếng là được, không cần họ đi!

Nghe Trương Nhật Sơn nói, chắc chỉ là chuyện nhỏ thôi, một mình tôi đi là được, mọi người ở nhà tu luyện cho tốt, cố gắng đề thăng thực lực thêm một chút nữa." "Vậy… được rồi, cậu đi đường cẩn thận, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi." "Ừ, được rồi." Đêm hôm đó.

Cố Thành bước ra khỏi sân bay Hồ Nam, từ xa nhìn thấy một chiếc xe dừng bên đường.

Trương Khải Linh đang đứng cạnh xe.

"Ôi, Trương đội trưởng, phải làm phiền anh đến đón tôi, thật khiến tôi hổ thẹn quá!" Cố Thành cười nói.

Trương Khải Linh cũng cười: "Phiền hà gì đâu, chỉ là lái xe thôi, nhanh lên xe đi, Xử trưởng nhà tôi đợi lâu rồi." "Được!" Cố Thành lên xe xong, Trương Khải Linh lập tức khởi động xe, chạy về phía nội thành.

Trên xe.

"Mấy ngày trước tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm thăm Xử trưởng Trương, sao đột nhiên lại chạy đến Hồ Nam vậy?" Cố Thành tò mò hỏi.

Trương Khải Linh vừa lái xe vừa trả lời: "Ồ, tôi cũng mới đến hôm qua thôi, đến đây giải quyết một chút việc." "Giải quyết việc sao?" Cố Thành: "Vậy chuyện phiền phức mà Xử trưởng Trương nói là gì?!" "À, không phải!

Không phải cái đó!" Trương Khải Linh: "Chuyện của tôi đã giải quyết xong rồi, vốn cũng định về Yến Kinh rồi, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp một người bạn cũ, người bạn đó gặp chuyện, ban đầu tôi đã ra tay giúp đỡ, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện bất ngờ, nên mới gọi điện cho cậu, mời cậu đến xem giúp." "Rốt cuộc là chuyện gì?

Ngay cả Thần Quản Cục cũng không xử lý được?!" Trương Khải Linh im lặng một lát, sau đó nói: "Tiểu Cố gia, cậu có nghe nói đến Tương Tây Cổ Vương không?" Không sai… Theo lời kể của Trương Khải Linh, Cố Thành cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành của sự việc.

Hóa ra, sau khi Trương Nhật Sơn và Trương Khải Linh giải quyết xong việc ngày hôm qua, đang chuẩn bị về Yến Kinh, không ngờ lại

nhận được điện thoại cầu cứu của một người bạn, liền đến nhà người bạn đó.

Người bạn đó họ Trịnh, làm ăn kinh doanh, công việc khá lớn, nghe nói là một đại phú hào có tiếng ở Hồ Nam.

Gia đình ba đời đơn truyền, đời nào cũng chỉ có một con trai, vợ chồng ông Trịnh kết hôn nhiều năm vẫn không có con, cả hai vợ chồng đều đi bệnh viện kiểm tra, cũng không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng lại không thể mang thai, khiến cả gia đình đều lo lắng đến phát ốm.

Sau đó vợ ông Trịnh tìm được một "thiên phương" (phương thuốc bí truyền), dùng một thời gian, cuối cùng thật sự mang thai.

Lại là một cặp song sinh hiếm có.

Cả gia đình họ Trịnh đều vui mừng khôn xiết, đối với vợ ông Trịnh cũng trăm bề chiều chuộng, chăm sóc tận tình, khó khăn lắm mới mang thai mười tháng, cuối cùng cũng an toàn sinh con.

Hai cậu bé khỏe mạnh, hoạt bát.

Gia đình họ Trịnh đặt tất cả tâm tư lên hai đứa trẻ, hai đứa trẻ cũng lớn lên khỏe mạnh, không chỉ thông minh lanh lợi, mà còn đặc biệt ngoan ngoãn, nhanh nhẹn.

Nếu cuộc sống cứ thế diễn ra, thì cũng có thể coi là viên mãn.

Ai ngờ trời có lúc không lường được.

Cách đây không lâu, trong bữa tiệc sinh nhật ba tuổi của hai đứa trẻ, cả hai đột nhiên bắt đầu nôn mửa, tiêu chảy.

Ban đầu nghĩ là ăn phải đồ hỏng, vội vàng tìm bác sĩ gia đình, tiến hành một số liệu pháp chườm nóng massage, sau đó lại truyền hai chai nước, lúc đó hai đứa trẻ trông đỡ hơn nhiều, gia đình họ Trịnh tưởng

đã không sao rồi.

Nhưng nửa đêm hôm đó, hai đứa trẻ bắt đầu sốt toàn thân, không ngừng nôn mửa, điều khiến gia đình họ Trịnh kinh hoàng nhất, là trong chất nôn của hai đứa trẻ có lẫn một thứ tanh hôi nồng nặc, khi lấy những thứ đó ra quan sát kỹ, phát hiện một loại chất lỏng nhớt dính giống như thạch.

Ngay trong đêm đã đưa hai đứa trẻ đến bệnh viện.

Nhưng kỳ lạ là, sau một loạt kiểm tra, hai đứa trẻ không phát hiện ra bất kỳ bệnh gì.

Thậm chí bệnh viện còn không biết những thứ tanh hôi nhớt dính như thạch trong chất nôn của đứa trẻ là gì.

Không tìm ra nguyên nhân gây bệnh, bệnh viện cũng không biết nên bắt tay vào chữa trị cho đứa trẻ như thế nào, chỉ có thể tạm thời truyền dịch dinh dưỡng, bổ sung nước cho cơ thể do nôn mửa quá nhiều.

Gia đình họ Trịnh nóng như lửa đốt, chạy khắp nơi cầu y, nhờ quan hệ tìm các chuyên gia nhi khoa của các bệnh viện lớn trên toàn quốc hội chẩn.

Nhưng đều không có tác dụng.

Hội chẩn của hàng trăm chuyên gia, vẫn không tìm ra nguyên nhân bệnh của đứa trẻ.

Vừa hay Trương Nhật Sơn và Trương Khải Linh về Hồ Nam giải quyết việc.

Cửu Môn từng thống trị Hồ Nam, ông lão Trịnh gia năm xưa cũng từng theo sau Cửu Môn để kiếm sống, sau này Cửu Môn suy yếu, ông lão Trịnh gia mới dựa vào năng lực của mình, phát triển Trịnh gia, nhưng vẫn luôn kính trọng người của Cửu Môn, đặc biệt là Trương

gia, nhiều năm vẫn luôn giữ liên lạc.

Ông lão Trịnh gia biết một số tình hình của Trương gia, biết rằng họ nắm giữ một số thủ đoạn phi thường, nên khi biết Trương Nhật Sơn về Hồ Nam giải quyết việc, lập tức tìm đến cầu xin giúp đỡ.

Trương Nhật Sơn sau khi đến bệnh viện, chỉ cần một cái nhìn, liền nhận ra hai đứa trẻ đã bị trúng cổ.

Những thứ tanh hôi nhớt dính như thạch đó, chính là một loại dịch nhầy do cổ trùng tiết ra.

Gia đình họ Trịnh sau khi biết được, đều sợ hãi run rẩy.

Cổ?

Cổ trùng?

Đối với những thứ chỉ nghe nói trong truyền thuyết, nhưng chưa bao giờ thực sự chứng kiến, trong số ít ỏi những ấn tượng còn lại, thì những người trúng cổ cuối cùng đều sẽ chết một cách cực kỳ đau khổ, cảnh tượng chết thảm khốc, thậm chí có thể nói là tà ác, máu me, tàn nhẫn.

Ông lão Trịnh gia lập tức quỳ xuống trước mặt Trương Nhật Sơn, cầu xin Trương Nhật Sơn cứu lấy hai đứa trẻ.

Nhưng Trương Nhật Sơn nghiên cứu về cổ thuật cũng không nhiều, cũng không biết hai đứa trẻ rốt cuộc đã trúng loại cổ gì.

Nhưng anh ta không biết, không có nghĩa là người khác không biết.

Nhanh chóng, Trương Nhật Sơn tìm được một ông lão, giúp giải cổ.

Ông lão đó sau khi kiểm tra hai đứa trẻ một lượt, trực tiếp nói thẳng, chúng đã trúng Tam Hồn Cổ.

Loại cổ này, không thể giải được.

Bởi vì người hạ cổ, chính là Tương Tây Cổ Vương.

Bất kỳ ai dám đối đầu với Tương Tây Cổ Vương, đều không có kết cục tốt đẹp.

Biết được tin tức này, gia đình họ Trịnh đều ngẩn người.

Họ không hiểu, gia đình họ Trịnh đã đắc tội với Tương Tây Cổ Vương từ lúc nào, tại sao lại phải hại con cái nhà họ Trịnh như vậy.

Kết quả ông lão đó lại tiết lộ thêm một tin tức: Tương Tây Cổ Vương đã chết nhiều năm rồi.

Không chỉ gia đình họ Trịnh ngẩn người, ngay cả Trương Nhật Sơn cũng có chút không hiểu nổi.

Cái Tương Tây Cổ Vương này đã chết nhiều năm rồi, vậy sao lại hạ cổ?

Tại sao lại ra tay với gia đình họ Trịnh?

Nếu có thù oán với gia đình họ Trịnh, hoàn toàn có thể nhắm vào người lớn, tại sao lại phải hại hai đứa trẻ?

Muốn gia đình họ Trịnh tuyệt tử tuyệt tôn sao… Quá nhiều vấn đề, quá nhiều nghi ngờ, khiến Trương Nhật Sơn cũng đau đầu.

Anh ta cũng không biết tại sao, đột nhiên lại nghĩ đến Cố Thành.

Chương 108

Chẳng qua là trong chuyến đi lăng mộ Long Quân lần trước, Cố Thành đã thể hiện quá kinh diễm, dường như bất kể vấn đề gì, bất kể tuyệt cảnh nào, cũng không thể làm khó được Cố Thành.

Khiến Trương Nhật Sơn tự than không bằng, đồng thời, khi gặp phải một số chứng bệnh nan y phức tạp, anh ta luôn không kìm được mà nghĩ, nếu Cố Thành ở đây, sẽ xử lý thế nào?!

Vừa hay chuyện của Tương Tây Cổ Vương, khiến Trương Nhật Sơn hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu.

Vì vậy anh ta dứt khoát gọi điện trực tiếp cho Cố Thành, nhờ anh ta đến giúp tìm hiểu.

“Tôi tóm tắt lại, tình hình hiện tại là, con nhà họ Trịnh đột nhiên trúng cổ, gọi là Tam Hồn Cổ.

Loại cổ trùng này là bí thuật độc quyền của Tương Tây Cổ Vương, nên người hạ cổ không ngoài dự đoán chính là Tương Tây Cổ Vương!” “Nhưng!

Vấn đề là, cái gọi là Tương Tây Cổ Vương này, đã chết nhiều năm rồi.” “Vậy, anh đang nghi ngờ một người đã chết nhiều năm hạ cổ cho con nhà họ Trịnh, đúng không?!” Cố Thành nói.

Trương Khải Linh gật đầu: “Đại khái là vậy!” Cố Thành khẽ cúi đầu, xoa cằm, trong mắt đầy tò mò: “Người chết hạ cổ?

Thú vị thật!” Cố Thành thực ra không có bất kỳ nghiên cứu nào về cổ thuật.

Nhưng anh ta biết rõ, ở thế giới này, cổ thuật tồn tại, thậm chí có cả lưu phái.

Một số đại mộ, đã bố trí bẫy cổ trùng.

Ví dụ như lăng mộ Hiến Vương trong truyền thuyết.

Lão già Hiến Vương đó là một đại sư chơi cổ.

Không biết Tương Tây Cổ Vương này lại là thần thánh phương nào?!

Nhanh chóng, Cố Thành đã đến điểm hẹn, một biệt thự yên tĩnh.

Trương Nhật Sơn đã nhận được tin tức từ sớm và đang chờ ở cổng.

Cố Thành nhìn từ xa, đồng thời cũng nhìn thấy mấy người đang đứng cạnh Trương Nhật Sơn.

Một ông lão tóc bạc phơ, mặc áo sơ mi kiểu cổ màu trắng, đi giày vải đế ngàn lớp, đứng một mình bên trái Trương Nhật Sơn.

Bên phải Trương Nhật Sơn, có bốn người đứng.

Một người đàn ông trung niên mặc vest, đang đỡ một ông lão chống gậy, cùng với một phụ nữ trẻ rất xinh đẹp, đang dìu một bà lão lưng còng, tinh thần khí sắc khá kém.

Cố Thành lập tức đoán ra, bốn người này hẳn là người nhà họ Trịnh.

Bởi vì trên mặt họ đều không giấu nổi vẻ lo lắng và đau buồn, đặc biệt là người phụ nữ trẻ kia, vệt nước mắt trên mặt còn chưa lau khô, bộ dạng khiến người ta động lòng.

Cố Thành chỉ nhìn thoáng qua, rồi dời ánh mắt lên người Trương Nhật Sơn.

“Trương Xử trưởng, làm gì thế?

Dẫn nhiều người đón tôi như vậy, làm long trọng thế, có ý đồ gì

đây!" Hắn châm chọc nói.

Trương Nhật Sơn cười nhẹ: "Không phải là làm phiền cậu rồi sao, để cậu đặc biệt chạy một chuyến." "Hải!

Phiền hay không phiền gì chứ!" Cố Thành vẫy tay tỏ vẻ không sao: "Giữa chúng ta không cần khách khí như vậy, với lại tôi ở nhà cũng rảnh rỗi, ra ngoài dạo chơi cũng tốt." Trương Nhật Sơn gật đầu.

Rồi nói: "Tôi giới thiệu cho cậu trước." Hắn chỉ vào người nhà họ Trịnh, nói: "Vị này là Trịnh Hòa Bình, Trịnh lão gia tử, bên cạnh là con trai ông ấy, cũng là người đang điều hành việc kinh doanh của Trịnh gia, ông Trịnh Hải Nguyên.

Còn hai vị này là Trịnh lão phu nhân, và Trịnh thái thái.

Trịnh gia và Trương gia chúng tôi vẫn luôn có hợp tác làm ăn, là đối tác tốt của Trương gia chúng tôi." Cố Thành vươn tay ra, cười nhẹ nói: "Chào ông, tôi là Cố Thành, làm ăn đồ cổ, rất hân hạnh được biết." "Đã nghe danh từ lâu, đã sớm nghe danh Cố lão bản, hôm nay được gặp, ba đời có phúc!" Trịnh lão gia tử giấu đi vẻ lo lắng, cười nói.

"Ồ, Trịnh lão đã nghe danh tôi rồi ư?!" Cố Thành có chút bất ngờ.

Hắn nhìn Trương Nhật Sơn, lẽ nào tên này đã nói chuyện của mình với họ?

Trương Nhật Sơn dường như đoán được ý nghĩ của Cố Thành, mỉm cười lắc đầu, ý nói không có.

"Cố lão bản, cái tên đó, vang như sấm bên tai, trong giới đồng nghiệp, ai mà không biết, ai mà không hiểu!

Đặc biệt là chuyện anh thâm nhập sa mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, rồi toàn thân trở ra, đơn giản là một huyền thoại trong giới, khiến người ta kính nể!" Trịnh Hải Nguyên đáp.

“Ồ?!” Cố Thành kinh ngạc nhìn: “Trịnh tổng cũng là người trong nghề sao?!” Trịnh Hải Nguyên gật đầu: “Không sai!

Cũng không biết Trương Xử trưởng có kể cho anh nghe lịch sử gia tộc chúng tôi chưa!

Cha tôi khi còn trẻ từng theo người của Cửu Môn làm ăn, sau khi các đại lão Cửu Môn lần lượt rời Nam Hồ, cha tôi bắt đầu tự mình lập nghiệp!

Ban đầu, ông ấy làm ăn đồ cổ, dù sao cũng là nghề cũ mà, sau đó việc kinh doanh càng ngày càng lớn, đợi đến khi tôi gia nhập công ty, lại bắt đầu phát triển đa dạng hóa, thành lập tập đoàn công ty, kinh doanh nhiều ngành nghề, nhưng kinh doanh đồ cổ vẫn là một trong những ngành nghề chính của Trịnh gia chúng tôi.” Câu trả lời của Trịnh Hải Nguyên, lại khiến Cố Thành hơi bất ngờ.

Không ngờ, Trịnh gia lại làm ăn đồ cổ giỏi vậy!

Ngay sau đó lại thấy bình thường, dù sao Trịnh lão gia tử cũng từng theo người của Cửu Môn làm ăn, kinh doanh đồ cổ là nghề cũ.

“Cố Thành, tôi giới thiệu cho cậu vị này!” Trương Nhật Sơn chỉ vào ông lão bên trái: “Ngô Tòng Nghĩa, người Miêu Trại, tinh thông trùng cổ chi thuật.” Cố Thành liền hai mắt sáng rỡ: “Ông là đại sư cổ thuật sao?

Xem ra, đây chính là người mà Trương Nhật Sơn tìm đến, người đã nhận ra Tam Hồn Cổ ngay lập tức.” Ông lão cười nhạt: “Khách khí rồi, không dám xưng đại sư, tôi cũng không phải cổ sư, chỉ là sinh ra ở Miêu Trại, từ nhỏ đã được nghe nhìn, đối với trùng cổ chi thuật hiểu biết hơn người bình thường một chút thôi.” “Đại sư khiêm tốn rồi!” Cố Thành nói.

“Được rồi, được rồi!

Chúng ta đừng đứng ở cửa nói chuyện phiếm nữa, vào trong nhà ngồi đi.” Trương Nhật Sơn lúc này nói.

“Đúng đúng đúng, mọi người vào ngồi nói chuyện đi!” Trịnh Hải Nguyên cũng mở miệng mời chào.

Mọi người đi vào trong nhà.

“Mời các vị ngồi lên ghế sofa, Thư Nguyệt, mau đi rót trà!” Trịnh Hải Nguyên nói.

Cố Thành giơ tay: “Đừng vội ngồi, nếu có thể, có thể cho tôi xem đứa bé trước được không?!” Mọi người sững sờ.

Ngay sau đó Trịnh Hải Nguyên vội vàng gật đầu: “Được chứ!

Đương nhiên là được!” Vừa nói vừa dẫn đầu đi về phía bên cạnh: “Phòng của bọn trẻ ở bên kia.” Nhanh chóng, mọi người bước vào một căn phòng trang trí ấm áp, đầy sự ngây thơ và đáng yêu, bên trong một chiếc giường lớn mềm mại, hai đứa trẻ đang yên tĩnh nằm đó, bên cạnh có một người phụ nữ mặc đồ y tá.

Hai đứa trẻ đang vừa ngủ mê man, vừa ngủ say.

Mặc dù đang ngủ say, nhưng lông mày chúng vẫn nhíu lại, như đang chịu đựng sự đau đớn, trên khuôn mặt non nớt vẫn còn vệt nước mắt mờ nhạt.

Cố Thành ghé đầu nhìn hồi lâu, không phát hiện điều gì bất thường trên người bọn trẻ.

Chỉ có thể ngửi thấy trong không khí một mùi tanh tưởi cực kỳ nhạt nhòa.

Nhìn một lúc, Cố Thành liền ra hiệu rời đi.

Mọi người lại trở về phòng khách.

Đợi sau khi mọi người đã ngồi xuống hết, Trịnh Hải Nguyên sốt

ruột hỏi: “Cố lão bản, đã nhìn ra điều gì chưa?!” Cố Thành liền bật cười: “Trịnh tổng, nói thật, vị Ngô đại sư này mới là người trong nghề, hỏi ông ấy mới phải!

Tôi không rõ tại sao Trương Xử trưởng lại muốn tìm tôi giúp đỡ, bởi vì tôi thật sự không hiểu nhiều về trùng cổ chi thuật!” Trịnh Hải Nguyên nghe vậy nhìn Ngô đại sư, rồi lại nhìn Trương Nhật Sơn, liền không biết phải nói gì.

Trương Nhật Sơn cười: “Tìm cậu, đương nhiên là dùng được.” Dừng một chút, lại hỏi: “Ừm, tôi hỏi trước, cậu biết bao nhiêu về trùng cổ chi thuật?” “Trùng cổ chi thuật biết bao nhiêu ư?!” Cố Thành trầm ngâm rất lâu, mới nói: “Trùng cổ chi thuật, nếu truy cứu nguồn gốc, có thể truy ngược về thời Hạ Thương.

Vào thời đó, cổ thuật và vu thuật là một loại quỷ thuật dùng để nuôi cấy một số sinh vật thần kỳ, rồi sử dụng chúng trên cơ thể con người.

Chương 109

Những sinh vật thần kỳ được nuôi cấy này, thường lấy các loại độc trùng làm chính.

Sau khi được can thiệp nhân tạo và nuôi cấy đặc biệt, chúng sẽ có sức mạnh thần bí, có thể ký sinh trên người người khác, từ đó phát sinh những hiệu quả kỳ diệu.

Ví dụ như giết người!

Ví dụ như chữa bệnh!

Ờm, phương pháp chế cổ phổ biến nhất là đặt nhiều loại độc trùng vào một cái hộp, để chúng tự cắn xé, nuốt chửng lẫn nhau, con thắng cuộc cuối cùng.

Sau đó dùng phương pháp độc đáo để nuôi cấy con trùng vương đó, cuối cùng nuôi cấy thành công, đó chính là cổ vương mà chúng ta thường nói.

Tương truyền loại cổ vương này, có thể dễ dàng ăn sạch ngũ tạng lục phủ của con người.

Có một loại trùng cổ tên là Kim Tàm Cổ, phương pháp chế tác là chôn mười hai loại độc trùng tại một ngã tư đường, sau bốn mươi chín ngày mới lấy ra, rồi qua bí thuật nuôi cấy mới có thể luyện chế thành công.

Nghe nói Kim Tàm Cổ không sợ nước lửa, thích ăn thịt, có khả năng biến hóa hình dạng, đôi khi có thể biến thành một con rắn, đôi khi lại biến thành một con chim.

Có cổ mẹ con, cổ tâm ý, cổ rắn các loại, ờm, những cái này tôi chỉ nghe tên, cụ thể thì tôi không biết rồi." Trương Nhật Sơn lắc đầu kinh

ngạc: “Cậu biết không ít nha!” Cố Thành: “Đều đọc trên sách, nhưng trong thực tế tôi chưa từng thấy!” (Thực ra Cố Thành đã thấy rồi.

Chẳng hạn, khi đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hắn đã gặp không ít.

Ví dụ như ở động Kinh Thủy, dưới đáy nước nhìn những pho tượng đá trấn ma của Đại Đường, những con trùng ẩn trong thân thể đó, kỳ thực cũng là một loại cổ trùng.

Lại có những con trùng ăn thịt ẩn trong xác chết treo lơ lửng giữa không trung.

Cũng thuộc một loại cổ trùng.) Lúc này, Ngô Tòng Nghĩa gật đầu nói: “Những điều Cố tổng vừa nói, quả thật đều là những nhận thức đại khái của người đời về trùng cổ chi thuật, nhưng thực ra trùng cổ chi thuật chân chính còn tà ác hơn, tàn nhẫn hơn, bạo ngược hơn.

Cũng bởi vì trùng cổ chi thuật quá mức có hại đến thiên hòa, người tu luyện thường biến thành không ra người không ra quỷ, không có kết cục tốt đẹp, cho nên dần dần không ai tu luyện nữa.

Theo như tôi biết, hiện tại trong các Miêu Trại ở Tương Tây, những người hiểu biết về trùng cổ chi thuật không quá hai bàn tay.” Cố Thành: “Vậy trong số những người đó, không có ai hiểu về Tam Hồn Cổ sao?!” Ngô Tòng Nghĩa lắc đầu: “Tam Hồn Cổ thuộc về âm cổ, là một loại cổ thuật cực kỳ tinh thâm.

Từ khi Tương Tây Cổ Vương chết, phương pháp nuôi cấy đã thất truyền, không ai hiểu được.” “Âm cổ?” Cố Thành vẻ mặt đầy tò mò: “Sao lại gọi là âm cổ?!” Ngô Tòng Nghĩa: “Cái gọi là âm cổ, giống như việc chiết xuất hồn thể của trùng cổ ra để nuôi cấy, cổ trùng nuôi cấy theo cách này không có hình thể, giống như hồn ma, có thể lặng lẽ ký sinh vào cơ thể người khác.” Cố Thành nghe vậy kinh hãi: “Tà ác vậy sao?

Loại cổ này chẳng phải không thể phòng bị được sao?!" Ngô Tòng Nghĩa gật đầu: "Không sai, điểm lợi hại của âm cổ là, có thể xâm nhập vào cơ thể cậu mà cậu không hề hay biết.

Đáng sợ nhất là, không chỉ ăn mòn linh hồn của cậu, mà cả thể xác cũng không buông tha." Cố Thành: "Vậy bây giờ tình hình hai đứa trẻ thế nào?" Ngô Tòng Nghĩa lắc đầu: "Không tốt!

Tam Hồn Cổ, đúng như tên gọi, xâm hại ba hồn của con người!

Con người có ba ngọn lửa, đại diện cho ba hồn, phân biệt ở đỉnh đầu và hai bên vai.

Trong đó ngọn dương hỏa ở đỉnh đầu là quan trọng nhất, nếu một người mà ngọn dương hỏa ở đỉnh đầu tắt, thì cũng có nghĩa là người đó đã chết.

Ngay lúc này, hai ngọn dương hỏa ở hai vai của hai đứa trẻ đã tắt, nếu không phải tôi kịp thời dùng một số thủ đoạn, e rằng đã không còn.

Bây giờ ngọn dương hỏa ở đỉnh đầu, chỉ còn lại một chút ánh sáng yếu ớt, tôi đoán, nhiều nhất chỉ còn năm ngày." Nghe thấy hạn mức năm ngày, Cố Thành liền kinh hãi.

Người phụ nữ trẻ xinh đẹp đang dìu bà lão cũng không kìm được, khẽ nấc lên, bà lão cũng không ngừng lau nước mắt.

Bao gồm Trịnh lão gia tử và Trịnh Hải Nguyên, cũng trong khoảnh khắc hai mắt đỏ hoe.

Đoán chừng nếu không phải trong nhà có người ngoài, hai người họ cũng sẽ khóc theo.

Cố Thành thấy vậy, thở dài một hơi, rồi nhìn Trương Nhật Sơn nói: "Vậy, cần tôi giúp gì?" Trương Nhật Sơn cười: "Tôi mời cậu cùng tôi đi Tương Tây Cổ Vương Mộ." Hít một hơi, Cố Thành kinh

ngạc nhìn Trương Nhật Sơn: “Tương Tây Cổ Vương Mộ?!” “Làm nửa ngày, là muốn tôi đi cùng xuống mộ?!” Trương Nhật Sơn mỉm cười xòe tay: “Chứ sao nữa?

Tìm cậu chữa bệnh?

Cậu có thể trừ cổ à?!” Cố Thành: “.....Ờm, chúng ta bàn chuyện xuống mộ đi, cái này tôi tương đối chuyên nghiệp.” Dừng một chút, hắn tiếp tục hỏi: “Đột nhiên muốn xuống mộ?

Có liên quan đến việc chữa bệnh sao?” Trương Nhật Sơn gật đầu: “Cũng gần như vậy.” Cố Thành vẻ mặt nghi hoặc: “Trong Tương Tây Cổ Vương Mộ, có phương thuốc chữa bệnh sao?” Trương Nhật Sơn lắc đầu: “Không biết.” “Không biết?” Cố Thành suýt nữa thì cạn lời: “Vậy mà rủ tôi xuống mộ, tùy tiện vậy sao?” Trương Nhật Sơn cúi đầu cười nhẹ.

Trịnh Hải Nguyên lúc này mở miệng nói: “Để tôi giải thích đi!

Từ khi Ngô đại sư kiểm tra ra bọn trẻ trúng cổ, tôi đã suy nghĩ trước sau, rốt cuộc vấn đề xuất phát từ đâu, nhà tôi và Tương Tây Cổ Vương đã có giao thoa, lại còn đắc tội.

Thật sự đã lâu, cuối cùng, cha tôi, khi còn trẻ, đã từng cùng người khác khai quật một ngôi mộ.....” Theo lời kể rành mạch của Trịnh Hải Nguyên, Cố Thành cuối cùng cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Hóa ra, năm đó sau khi người Cửu Môn rời Nam Hồ, Trịnh lão gia tử đã tiếp quản một phần việc kinh doanh của Cửu Môn, trong đó có nghiệp vụ xuống mộ đào bảo.

Trịnh lão gia tử khi đó đang tuổi tráng niên, gan lớn, lại theo Cửu Môn học được một số thủ nghệ, vì kiếm tiền, mộ nào cũng dám xuống.

Một ngày nọ, ông ấy nhận được tin tức, phát hiện ra một ngôi cổ

mộ.

Ngôi cổ mộ đó nằm trong núi sâu rừng già, địa thế không rõ ràng, cỏ dại mọc um tùm, ngay cả bia mộ cũng không có.

Nhìn từ bên ngoài, chỉ là một ụ đất nhỏ, nếu không phải tình cờ, căn bản không thể phát hiện ra đó là một ngôi cổ mộ.

Trịnh lão gia tử đương nhiên sẽ không bỏ qua ngôi cổ mộ này, nhanh chóng dẫn người xuống mộ.

"Hôm đó, sau khi tôi xuống mộ, không phát hiện tình huống bất thường nào.

Vì vậy mọi người đều cho rằng không có vấn đề gì, tôi và họ cứ thế đi dọc theo mộ đạo, đến trước cửa mộ." "Thực ra phía trước cửa mộ, mọi người cũng không cảm thấy có gì bất thường, mãi đến khi tôi thử bắt đầu mở cửa mộ, thì vấn đề mới xảy ra....." Khi Trịnh lão gia tử kể đến đây, đôi mắt ông ấy lấp lánh.

Dường như bắt đầu hồi ức chuyện xưa.

Nhưng rõ ràng, trong hồi ức của ông ấy không có chuyện tốt đẹp, bởi vì lông mày ông ấy nhíu chặt lại.

"Thông thường, cửa mộ táng đều được lắp đặt cơ quan, chỉ cần tìm đúng phương pháp, có thể mở được cửa mộ táng!" Cố Thành nghe vậy gật đầu: "Quả thật là vậy....." Dù sao hắn cũng đã xuống không ít mộ táng, ngay cả nơi của Tần Thủy Hoàng cũng đã đến, đương nhiên hiểu rõ điểm này.

Trịnh lão gia tử tiếp tục nói: "Chỉ là ngày hôm đó, tôi tìm kiếm rất lâu, cũng không tìm thấy cách mở cửa mộ!

Mọi người đều cảm thấy rất sốt ruột vì điều này, nhưng trong lúc nhất thời, tôi không còn kế sách nào, chỉ có thể đứng một bên không ngừng sốt ruột!" Cố Thành không kìm được nói: "Không tìm thấy cơ

quan, thì trực tiếp dùng thuốc nổ phá thôi.....” Tuy dùng thuốc nổ phá cửa mộ, trên thực tế có chút nguy hiểm.

Bởi vì ai cũng không biết việc cưỡng chế phá cửa mộ, có kích hoạt cơ quan khác hay không.

Nhưng trong tình huống không thể mở cửa mộ, đó cũng là lựa chọn duy nhất, thuốc nổ có thể dùng dây dẫn để châm, cũng có thể cung cấp cho thuốc nổ một khoảng thời gian trì hoãn nhất định, tiện cho người ta rời đi xa.

Vì vậy, nếu lúc đó không tìm thấy bất kỳ cách nào để vào mộ huyệt, thì đó cũng chưa hẳn không thể thử.

Trịnh lão gia tử nghe lời Cố Thành nói, bắt đầu không ngừng thở dài.

“Năm đó tôi cũng nghĩ, dùng thuốc nổ có thể phá cửa mộ, nhưng chính vì tôi đã dùng thuốc nổ, nên mới xảy ra những chuyện sau đó.....” Khi nói, ông ấy vừa lắc đầu thở dài, vừa hối hận nắm chặt tay.

Không cần nghe tiếp, Cố Thành cũng đã hiểu ra!

Tiếp theo Trịnh lão gia tử nhất định đã gặp phải nan đề, nhìn dáng vẻ của lão gia tử, dường như trải nghiệm lần đó đối với ông ấy không phải là một đả kích nhỏ.

Cố Thành vẻ mặt đầy thắc mắc.

Trương Nhật Sơn không kìm được nói: “Trịnh lão gia tử, ông đừng giấu giếm nữa, mau kể cho Cố lão bản biết chuyện gì đã xảy ra tiếp theo đi!” Chỉ thấy Trịnh lão gia tử lại thở dài một hơi, rồi nhìn về phía cháu trai mình.

“Lúc đó tôi tưởng rằng, dùng thuốc nổ là có thể phá cửa mộ, nhưng điều tôi không biết là, cái cửa mộ đó căn bản không phải cửa

mộ thật.....” Cố Thành nghe vậy càng thêm hoang mang: “Không phải cửa mộ?!

Vậy nó là cái gì!” “Cổ!” Ngô Tòng Nghĩa ở bên cạnh cuối cùng cũng không kìm được mở miệng.

“Cổ?

Cổ trùng ư?!” Cố Thành không hiểu rốt cuộc ý là gì.

Trịnh lão gia tử tiếp tục giải thích: “Cái mà tôi thấy là cửa mộ, chỉ là một chướng ngại vật trên mộ đạo thôi!” Hóa ra, Tương Tây Cổ Vương đó, vẫn luôn rất để ý đến nơi chôn cất sau khi mình chết.

Chương 110

Ông ta rất sợ sau khi chết sẽ bị người khác quấy nhiễu.

Hoặc có lẽ, ông ta còn lợi dụng cổ thuật, để sau khi chết vẫn có thể đắc đạo thành tiên.

Vì vậy đã bố trí một cái bẫy trên mộ đạo, đó chính là một cánh cửa mộ giả.....

Cái hình thành nên cánh cửa mộ đó, chính là vô tận cổ trùng!

Nghe vậy, ngoài sự chấn động ra, Cố Thành có chút không hiểu.

Cổ trùng là côn trùng, sao lại bị nhận lầm thành cửa mộ chứ?

Thấy dáng vẻ của Cố Thành, Trương Nhật Sơn giải thích: "Tương Tây Cổ Vương đã ra lệnh cho người ta tập hợp trứng cổ trùng, sau đó dùng bùn, đá vụn và mùn cưa, tất cả phong lại với nhau, rồi làm thành hình dạng cửa mộ, chắn ngang trên mộ đạo.....

Như vậy tiện có thể lấy giả lừa thật, khiến người ta lầm tưởng đó là cửa mộ thật, lại không tìm được cơ quan mở.

Như vậy đạo mộ tặc sẽ tìm mọi cách phá hủy cửa mộ!" Cố Thành chợt tỉnh ngộ: "Ý của anh là, lúc đó Trịnh lão gia tử dùng thuốc nổ phá mở cánh cửa mộ giả, thực ra là đã phóng thích vô số cổ trùng ra ngoài!" "Đúng!" Trịnh lão gia tử không chút do dự đáp: "Những trứng trùng đó mạnh mẽ đến mức khó tưởng tượng, sau vụ nổ, những cổ trùng đó đều không chết!" "Quan trọng hơn là, trong cánh cửa mộ do trứng trùng tạo thành đó, ngoài đá và bùn ra, còn có không ít chất dinh dưỡng, và cả dược tề có thể kích hoạt cổ trùng!" Tất cả điều này khiến Cố Thành cảm thấy cực kỳ chấn động.

Quả thật hắn chưa từng nghĩ, mộ huyệt của Tương Tây Cổ

Vương lại kinh khủng đến vậy.

Thiết kế của Tương Tây Cổ Vương cũng kinh người đến thế.

Những trứng trùng đó bị dược tề kích hoạt, trực tiếp nở ra, dưới tác dụng của chất dinh dưỡng, lập tức lớn lên.

Không thể không nói, Tương Tây Cổ Vương đó quả thật là một kỳ tài.....

"Tương Tây Cổ Vương ngoài cổ thuật cao siêu ra, vào năm đó cũng quả thật là một tồn tại cực kỳ khủng khiếp!" "Những người đấu cổ với ông ta, hầu như toàn bộ đều thất bại, phần lớn đều chết thảm dưới cổ thuật của Tương Tây Cổ Vương." Lời Ngô Tòng Nghĩa nói, một lần nữa chứng thực chuyện này.

Ngay sau đó, Trịnh lão gia tử bắt đầu tiếp tục hồi ức.....

"Tôi nhớ rất rõ, khi thuốc nổ phát nổ, tôi đều nấp sau tảng đá ở xa, vì vậy không thấy lúc nổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trịnh lão gia tử bắt đầu ngẩng đầu nhìn lên phía trên: "Nhưng khi tôi chạy ra từ sau tảng đá, đợi đến khi khói bụi hoàn toàn tan biến, mới phát hiện..... những trứng trùng rơi vãi khắp nơi đó, trực tiếp nở ra ngay trước mắt tôi!" "Số lượng cực kỳ lớn, hầu như lấp đầy toàn bộ mộ đạo....." Chỉ nghe Trịnh lão gia tử kể như vậy, mọi người đều cảm thấy rùng mình, trên người không kìm được nổi da gà.

"Những cổ trùng đó, chủng loại vô cùng đa dạng, căn bản không phải một loại trùng cổ, hầu như trong chớp mắt trực tiếp bị kích hoạt lớn lên, biến thành các loại cổ trùng hình dạng khác nhau!" "Lại có một điểm, những cổ trùng này tuy mỗi loại mỗi khác, nhưng đối với loài người, đều cực kỳ chí mạng....." Cố Thành từ lời miêu tả tiếp theo của Trịnh lão gia tử, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện đã xảy ra lúc đầu.

Hóa ra, đợi vụ nổ kết thúc, Trịnh lão gia tử dẫn mọi người trở lại mộ đạo.

Ông ấy tưởng rằng có thể trực tiếp tiến vào mộ táng, vì vậy, từng người từng người đều rất kinh ngạc đi ra.

Nhưng bày ra trước mặt, lại là cổ trùng khắp nơi, những cổ trùng đó không ngừng nhúc nhích, nhìn cực kỳ ghê tởm.

Vì muốn tiến vào mộ huyệt, mỗi người đều cố gắng áp chế tâm lý sợ hãi đối với những vật thể dày đặc đó, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng!!

Chưa đi được nửa đường, đã phát hiện ra toàn bộ mộ đạo, dài đến như vậy, so với những gì trước đây nghĩ, còn dài hơn rất nhiều!

Không chỉ vừa phá hủy một cánh cửa mộ, phía trước còn có một cánh cửa mộ khác, sừng sững đứng đó, dường như còn uy nghiêm hơn, kiên cố hơn, hoàn toàn cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Nhìn tình hình như vậy, mọi người đều sững sờ trước, nhưng chưa kịp phản ứng, lập tức có người mất mạng dưới những cổ trùng và cổ độc đó.

Ai mà biết được, mộ huyệt của Tương Tây Cổ Vương lại như vậy chứ.....

Trịnh lão gia tử cũng giật mình một trận, ban đầu ông ấy tưởng rằng đây chỉ là một ngôi mộ táng bình thường lớn hơn một chút, có những vật nguy hiểm, nhưng dựa vào kinh nghiệm của mình, ông ấy hẳn là có thể đối phó được.

Nhưng không ngờ, bên trong lại hung hiểm đến vậy, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của ông ấy.

“Đó là cơn ác mộng lớn nhất đời tôi, bây giờ, tôi cũng thường vì cảnh tượng lúc đó xuất hiện trong mơ mà bị giật mình tỉnh giấc!” Khi Trịnh lão gia tử nói, ông ấy hầu như đều đang run rẩy.....

Còn về những chuyện xảy ra tiếp theo, càng khiến Trịnh lão gia tử cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Mặc dù đã ý thức được, tất cả mọi người đã rơi vào một cảnh giới nguy hiểm, nhưng chưa đợi Trịnh lão gia tử ra lệnh cho thủ hạ rút khỏi mộ huyệt đó, tất cả thủ hạ của lão gia tử hầu như đều bị cổ trùng lây nhiễm.

Những cổ trùng này có các loại hình khác nhau, cực kỳ khủng bố.

Tất cả đều là loại cổ trùng đặc biệt do Tương Tây Cổ Vương tự mình nuôi cấy ra, mỗi con đều có năng lực riêng.

Những người đó đừng nói là đối phó với cổ trùng, ngay cả chạy trốn cũng không có cách nào!!

Trịnh lão gia tử chỉ có thể nhìn những thủ hạ đó của mình, chết thảm ngay trước mặt mình.

Có người trực tiếp bị lửa thiêu chết, có người trực tiếp ngã xuống đất không dậy nổi, rồi thất khiếu chảy máu, có người trực tiếp vào một thời điểm kỳ lạ hóa thành một vũng máu, ngay cả xương cũng không còn.

Thậm chí..... có người trực tiếp bị đóng băng thành khối, không còn hơi thở nữa.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc là, có cổ trùng dưới sự kích thích của chất dinh dưỡng, trở nên vô cùng to lớn.

Hầu như biến thành quái vật, có con giống gián khổng lồ, có con giống rồng khổng lồ mọc vô số vuốt, thậm chí có con bay lượn trên không trung, không ngừng phun ra khí độc.

Nhìn tình hình như vậy, Trịnh lão gia tử bị dọa cho khiếp vía, chỉ có thể lớn tiếng hô hoán, bảo tất cả mọi người rút ra ngoài.

Nhưng!

Sự việc không hề đơn giản như vậy.....

Nguyên bản Tương Tây Cổ Vương, sợ có người tiến vào mộ táng, nên mới thiết lập những rào cản đó.

Nếu có người thật sự dám xông vào nơi chôn cất sau khi mình chết, thì ông ta sẽ buông tha những kẻ xâm lược đó sao?

Trịnh lão gia tử cũng dựa vào sự bảo vệ trung thành của những thủ hạ đó, mới miễn cưỡng thoát ra được, cuối cùng, trong số một trăm người của ông ấy, đã bị tổn thất nặng nề trong ngôi mộ táng đó.

Những người thoát ra được cùng ông ấy, chỉ còn lại bốn người.

Trịnh lão gia tử sau khi trải qua sự kiện lần đó, liền trực tiếp 'rửa tay gác kiếm', không còn đạo mộ nữa.

Ông ấy quay sang làm ăn đồ cổ.

Ban đầu tưởng rằng cả đời sẽ sống yên ổn, không còn gặp nguy hiểm nữa, nhưng không ngờ, Tương Tây Cổ Vương lại ra tay với cháu trai ông ấy.

"Xem ra vì lần trước, tôi tiến vào mộ táng Tương Tây Cổ Vương, chọc giận hậu nhân của ông ta, nên mới ra tay với cháu trai tôi!" "Đều là báo ứng nha!

Báo ứng nha....." Trịnh lão gia tử cũng bắt đầu khóc lóc, chỉ là đôi mắt già nua đã khô cằn, không có một giọt nước mắt nào rơi xuống.

Chỉ có hốc mắt đỏ hoe đáng sợ.....

Trịnh lão thái thái ở bên cạnh, cùng vợ Trịnh Hải Nguyên, cũng đều khóc lóc theo.

Trong chốc lát, căn phòng tràn ngập tiếng khóc.....

Cố Thành nghe mà phát cáu, cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Hắn liền ngắt lời nói: "Vậy thì, một lần nữa tiến vào mộ táng Tương Tây Cổ Vương, e rằng là cách duy nhất để cứu tiểu công tử nhà họ Trịnh....." Trịnh Hải Nguyên không nói gì gật đầu.

Ngô Tòng Nghĩa lúc này cũng cảm thán: "Căn cứ ghi chép, Tương Tây Cổ Vương đó có thủ pháp kỳ diệu, phối hợp với cổ thuật của mình, và nuôi dưỡng ra các loại cổ trùng, mới có thể cuối cùng xưng bá một phương!" Nghe vậy, Cố Thành không khỏi nói: "Nếu đã như vậy, thì mộ táng của Tương Tây Cổ Vương đó, nhất định cực kỳ nguy hiểm rồi." "Tôi có nhất thiết phải vội vàng xuất phát không?" Trước đây mộ Tần Thủy Hoàng, và những mộ táng hắn từng đến, không có nơi nào không tràn ngập nguy hiểm.

Có thể thấy, mộ táng Tương Tây Cổ Vương, cũng sẽ không kém nơi nào khác.

Vì vậy, Cố Thành có chút lo lắng.